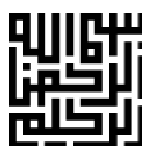
İSLAMOFOBİ ENDÜSTRİSİ

NATHAN LEAN

DİB YAYINLARI

بسم الله الرحمن الرحيم

DİYANET İŞLERİ BAŞKANLIĞI YAYINLARI - 1094
HALK KİTAPLARI : 255

Genel Koordinatör
Mehmet Emin ÖZAFŞAR

Yayın Yönetmeni
Dr. Yüksel SALMAN

Koordinasyon
Yıldıray KAPLAN - Yunus AKKAYA

Yazar
Nathan LEAN

Tercüme Eden
İbrahim YILMAZ

Tashih
Mahir KILINÇ

Grafik & Tasarım
Emre YILDIZ
Mücella TEKİN

1. Baskı, Ankara 2015

ISBN 978-975-19-6318-5
2015-06-Y-0003-1094
Sertifika No: 12930

Baskı
Başak Mat. Tanı. Hiz. İth. İhr.Tic. Ltd. Şti.
Tel: (0312) 397 16 17

Eser İnceleme Komisyon Kararı: 29.01.2015 / 29

İletişim:
Dini Yayınlar Genel Müdürlüğü
Basılı Yayınlar Daire Başkanlığı
Tel: (0 312) 295 72 93 - 94
Faks: (0 312) 284 72 88
e-posta: diniyayinlar@diyanet.gov.tr

İSLAMOFOBİ ENDÜSTRİSİ

NATHAN LEAN

DİB
YAYINLARI

SUNUŞ

Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.

11 Eylül olaylarıyla birlikte özellikle Batı toplumlarında tırmanışa geçen ve bir endüstriye dönüşerek yaygınlaşan İslamofobi ve onun tetiklediği İslam karşıtı tutumlar, artık ilgili ülkelerde göz ardı edilemeyecek bir boyuta ulaşmıştır. Kavramı çevirirken ortaya konan tanımlamalar, bu konuda zihinlerin hâlâ net olmadığına işaret etmektedir. Bazen İslam karşıtlığı karşımıza çıkmakta, bazen İslam korkusundan söz edilmekte, bazen de korku yerine kaygı kelimesi tercih edilmektedir. Belki ilk yapılması gereken İslamofobinin ne olduğu konusunda bir mantık kurgulamaktır. Esasında İslamofobi adı altında, bugün, üç farklı olgudan bahsedilebilir:

1. İslam kaygısı: Özellikle Batı ülkelerinde halk nezdinde İslam karşısında kaygılı bir tavra rastlamak mümkündür. Bunun muhtelif sebepleri vardır, küreselleşen dünyada yaşanan endişe ve güvensizlik hissi, ekonomik kaygılar, yabancılaşma bunlardan sadece bazılarıdır. Belki de en önemli sebep İslam'ı tanımamaktır. Görüldüğü üzere İslamofobinin sebepleri temelde İslam'dan bağımsızdır. İslam, daha çok belirli kaygıların yansıma alanı olarak kullanılmaktadır. Bu yansımanın neden İslam üzerinden yapıldığı ise ayrı bir konudur ve İslamofobi başlığı altında ele alınan diğer olgularla ilgilidir.

2. İslam karşıtlığı: Halk nezdinde tespit edilen kaygının aksine, siyasal alanda sistematik ve bilinçli bir İslam karşıtlığının süregeldiğini görmekteyiz. Bu karşıtlığın çıkış noktası bir korku veya kaygı değildir. Aksine karşıtlık çoğu kez bir üstünlük iddiasıyla ilgilidir. Karşıdaki, hor ve geri görülmektedir. Aslında dünyayı gelişmiş, az gelişmiş ülkeler gibi kategorilere ayıran bir zihniyet, kendi üstünlüğünü zaten veri olarak ortaya koyma peşindedir. Bu üstünlük iddiasının karşıtlığa dönüşmesi her zaman olabilecek bir durumdur. İslam karşıtlığının sebeplerini daha çok siyasi ve ekonomik alanda aramak gerekir. İslam karşıtlığını, uyguladığı yöntemlerde hangi noktaya varabileceğini kestirmek oldukça güç; ancak son dönemlerde Müslümanları soyut, kültürel bir işkenceye maruz bırakan bu yaptırımın en çok da barış içinde birlikte yaşama kültürüne zarar verdiği açıktır.

3. İslam korkusu üretimi: İslam karşıtı yaptırımların elbette kendi içinde bir meşruiyeti bulunmamaktadır. Oysa İslam karşıtlığının meşruiyete ihtiyacı vardır. Bu ise, halk nezdindeki İslam kaygısı üzerinden yapılmaktadır. Daha çok medyanın etkin olduğu bir söylem üretme mekanizması, halk nezdindeki kaygıyı canlı tutmakta ve İslam'ı hedefine odaklamaktadır. Üzülerek ifade edelim ki bilhassa son yıllarda Kıta Avrupası'nda camilere yapılan saldırılar, İslam'ın mukaddesatına ve İslam Peygamberine yönelik hakaret, tahkir ve tezyifler, İslam ve Müslümanlar hakkında yürütülen çirkin karalama kampanyaları, ırkçı

söylemlerdeki artışlar, halk nezdindeki korku ve kaygıyı nefret suçuna, şiddet ve düşmanlığa dönüştürmeye başlamıştır.

Kaygıyı soyut ve vehme dayalı, korkuyu ise somut bir olgu karşısındaki endişeli-çekingen tutumumuz olarak tanımlarsak medya üzerinden İslam ve Müslümanlar hakkında üretilen söylemlerin amacının, bir yönüyle halk nezdindeki kaygıları körüklemek ve somut bir korkuya dönüştürmek; diğer yönüyle ise İslam karşıtı eylemlere meşruiyet zemini sağlamak olduğu görülecektir. Çarpık üretilmiş bir İslam imajı ne yazık ki İslam diye tanıtılmakta ve bu resimdeki kaymalar, Müslümanlara mal edilmektedir. Müslümanların haklı tavırları ise yine bu çarpık nazarla değerlendirilmektedir. Bu arada İslam'ı yanlış anlayıp yanlış yorumlayan kimi anlayış sahipleri de bilerek ya da bilmeyerek İslam karşıtı söylemlere bol bol malzeme sunmaktadır. Bütün bunlar ise İslam karşıtı eylemlere bir meşruiyet zemini oluşturmaktadır.

Burada yeri gelmişken şu hususun da altını çizmek gerekir. Son yıllarda İslam dünyasında meydana gelen şiddet hadiseleri, bizatihi İslam'dan kaynaklanmamaktadır. Gerek çağımızdaki pozitivist eğitim anlayışı gerekse modern zamanlarda gelişen kimi ideolojilerden etkilenme hâli; sömürgeler, istilâlar, işgaller ve istibdatların gölgesinde şekillenen 'yaralı bilinç'ler, bu hadiselerin başlıca etmenleri arasındadır.

Tekrar ifade etmek gerekirse bugün, İslamofobi adı altında esasında üç farklı durumla muhatabız. Bunlarla baş etmenin yöntemleri de ayrı ayrı düşünülmelidir. Kaygıların bertarafı tanışmakla tanımakla mümkündür. Söylem alanında yapılması gereken ise İslam'ın sahih bilgisini çağımız insanına ulaştırmaktır. O hâlde hepimize düşen görev, İslam'ın hak ve adalet anlayışını, Hz. Peygamberin (sav) çağlar üstü örnekliğini ve üstün ahlaki vasıflarını insanlık ailesinin her bir ferdine güzel bir dille, hikmetli bir üslupla sunmak için var gücümüzle çalışmaktır. Ayrıca Müslümanlar olarak başka dünyalardaki kaygıları ve korkuları ortadan kaldırabilmek için kendi aramızda silmi, barışı, adaleti, merhamet ve şefkati sağlamak durumundayız.

Sistematik ve bilinçli İslam karşıtlığının ise kendi içindeki tutarsızlığı görülmek durumundadır. Doğu-Batı çatışması çıkartmak isteyen, medeniyetler, dinler ve kültürler arasında çatışma bekleyen çevrelerin İslam karşıtlığı üzerine yürüttükleri karalama kampanyaları ile yabancı düşmanlığı, ırkçılık, ayrımcılık, ötekileştirme, asimilasyon, izolasyon ve entegrasyon politikalarının esasında insanlık adına bir yığın kusurun mündemiç olduğunu görmek gerekmektedir. Görmenin yolu ise ilim ve hikmetten geçmektedir. Esasında Müslümanlar olarak bu konuda da örneklik teşkil etmek vazifelerimiz arasındadır. Çünkü İslam'ın yolu, ilim ve irfan yoludur. Hak, hukuk, adalet, erdem ve faziletlere bağlılıktır. Sahih bilgiye dayalı eylemdir. Her türlü aşırılıktan uzak kalarak orta yolu tutmaktır. Sevgili Peygamberimizin (sav) çağlar üstü örneklik ve rehberliğidir. Kısacası İslamî çizginin dışına çıkmadan, sünnet-i seniyyeye bağlı, çağı anlayan, ahlaka dayalı Müslümanlıktır.

Başkanlığımız yayınları arasında yerini alan "İslamofobi Endüstrisi" adlı eser, özellikle dünyanın Batı yakasında İslam hakkında nasıl bir kara propaganda yürütüldüğünü, bunun nasıl bir endüstri hâline geldiğini örneklerle ve farklı

boyutlarıyla ortaya koymaktadır. Nathan Lean, bu eserle fikir dünyamıza değerli bir katkı sunmuştur. Eseri dilimize kazandıran İbrahim Yılmaz'a teşekkür ediyorum. Bu vesileyle rahmet ve adalet dini İslam'ın güzelliğini tüm insanlığa sunma ve İslam'ı doğru bir şekilde temsil etme konusunda nitelikli çalışmalar yapmayı, bütün insanların barış, huzur ve güven içerisinde yaşadıkları bir dünyayı Yüce Rabbimden niyaz ediyorum.

Prof. Dr. Mehmet Görmez
Diyanet İşleri Başkanı

TEŞEKKÜR

TEŞEKKÜR

Bu kitap, hayatımın özellikle önemli bir dönüm noktasında ortaya çıktı. Evlendikten bir hafta sonra ilk bölümü yazdım. Sonraki sene boyunca, genç çiftlerin çoğunun evliliğin saadetinin tadını çıkardıkları zamanda ben sıklıkla masa başında oturuyor ve bilgisayar ekranına bakıp kalıyordum veya akşam yemeğinde düşüncelere dalıp gidiyordum. Böylesi bir uğraş, başka bir eşi terk edip gitmeye kışkırtabilirdi. Bu süreçte eşim Naima, benim en büyük müttefikim oldu. Beni sınırsızca sevdi, hep destekledi ve pek çok noktadan bana ilham verdi. Genelde sevilenlerin sona bırakıldığı bu yerde ben onu en başa yerleştireceğim —tam olarak olması gereken yere— bu kitabın ve bazı durumlarda benim yaşamımın şekil almasında katkısı en büyük olanlar listesinin en başına.

Ailem, her zaman olduğu gibi, çok destekleyici ve teşvik ediciydi. Sonu gelmez laf kalabalıklarına tahammül ettiler ve bu projenin farklı parçaları bir araya geldikçe yaşadığım heyecanı paylaştılar. Babam Larry, annem Linda Rose ve kız kardeşim Katherine, her birisi yaşamları aracılığı ile bana bir gün olmayı umut ettiğim insan modelini sundular. Kayınpederim, kayınvalidem ve büyükannemin de kalbimde özel bir yeri vardır. Kayınpederim ve kayınvalidem uzakta olmalarına karşın bu çalışmanın destekçisi oldular. Büyükannem ise bir büyükannenin yapabileceğinin en iyisini yaparak sürekli işimin nasıl ilerlediğini sordu ve desteğini dile getirdi.

Georgetown Üniversitesinde harika bir arkadaş topluluğu ve akademisyenlerle çevrili olduğum için şanslıyım. Pek çoğu değerli geri bildirimlerde bulundu ve teşvik etti. Uzun zamandır akademisyenliğine hayranlık ve saygı duyduğum John Esposito, bu projeye zamanını cömertçe harcadı. Akademik bir dev ve kahramanım olarak paylaşımları benim için bir ayrıcalık ve zevkti. Hayranlık duyduğum profesörlerim John Voll ve Yvonne Haddad pek çok anlamlı fikirleriyle katkıda bulundular ve ilham verdiler. Çağdaş Arap Araştırmaları Merkezi'nden Zeina Seikaly, benim mevcut olduğunu bile bilmediğim noktaları birleştirdi. Seth Luxenberg, bölümlerin ilk versiyonlarını okudu ve ilginç, faydalı geri bildirimlerde bulundu. Samantha Brotman ,benim düğüme çevirdiğim fikirleri berraklaştırmama cömertçe yardım etti; Brenda Bickett, araştırmamda yararlı olan zengin bir bibliyografik kaynak sağladı. Ayrıca Müslüman, Hristiyan Anlayışı Merkezi'nden Saurav Thapa'ya da benim aralıksız e-posta taleplerimi hoşgörüyle karşıladığı ve bu projeye yardımı dokunan fakülte elemanlarıyla görüşme ve konuşmamda incelikle yardım ettiği için teşekkür borçluyum.

North Carolina'da bir lisans öğrencisiyken profesörüm ve akıl hocam Derek Maher, beni kanatları altına aldı ve bana —pek çok yeni, heyecan verici fırsatlara çıkaran bir yolda— kılavuzluk yaptı. O zaman yazmaya olan sevgimi keşfettim. Benim karışık mecazlarımı/metaforlarımı sabırla çözerek ve laf kalabalığına

gömdüğüm anlamların arasından yol bularak beni daha iyi bir öğrenci ve akademisyen yaptı. Ama benim için en önemlisi, onun sadık dostluğudur.

Reza Aslan, güzel, ikiz oğullarının doğum sürecinde bile benim için zamanını cömertçe harcadı ve bu projeye ta başından beri inandı ve kendisinin gayet iyi bildiği yazma işinde beni teşvik etti ki onun desteğine sahip olmak benim için bir onurdur.

Aslan Media'daki dostlarım, kitabı sonlandırmak için editör yardımcılığı görevimden zaman ayırmak zorunda kaldığımda gösterdikleri sabırla beni onurlandırdılar.

Yayın temsilcim Linda Langton, yayın dünyasının dalgalı sularında maharet ve güvenle yol göstericilik yaptı ve daha baştan benim yazarlık kabiliyetime inandı.

Pluto Press'den Roger Van Zwanenberg, yazma işine başladığımda ben daha kitabın yayımlanacağının hayalini bile kuramazken benimle nazikçe iletişime geçti ve fikirlerini paylaştı. O, her zaman şevk ve ilham kaynağı oldu, şimdi de öyledir. Editörüm David Shulman ustalıkla ve hayranlık uyandıran bir şekilde denge kurarak tüm oynar parçaları bir arada tutmama yardım etti. O, ayrıca çeşitli taslaklarla ilgili paha biçilmez eleştirilerde bulundu ve gerek yazımı gerekse de iletmek istediğim mesajı geliştiren fikirler sundu. Robert Webb'in detayları yakalayışı, Melanie Patrick ile birlikte çalışan yetenekli tasarım ekibinin yaratıcılığı gibi beni hayrete düşürdü. Alec Gregory, Jonathan Maunder ve Jeanne Brady'in ise yardımdan da öte katkıları oldu.

Don Pawlus, Caroline Davis, Nancy Roberts ve Palgrave MacMillan'daki ekibe özel bir teşekkür boynuma borçtur.

Son olarak burada, Birleşik Devletler'deki ve dünyadaki pek çok Müslüman dostuma teşekkür borçluyum. Gezilerim ve araştırmalarım sırasındaki etkileşim bana her zaman faydalı olmuştur. Bana öylesine lütufkâr ve iyilikle davranıyorlar ki ben de onların ve onlara benzeyenlerin kolayca kurbanı olduğu basmakalıplaştırmalarla mücadele etmenin görevim olduğunu hissediyorum. Çünkü onlar herkesten ziyade biliyorlar ki —Peygamber Hz. Muhammed'in bir seferinde söylediği gibi— "Dil yarası, kılıç yarasından daha fazla acıtır."

Washington, DC
2012

ÖN SÖZ

ÖN SÖZ

JOHN. L. ESPOSİTO

İslamofobi, 11 Eylül olaylarından sonra birden ortaya çıkmış yeni bir şey değildir. Antisemitizm ve yabancı düşmanlığı gibi uzun bir geçmişi ve derin tarihî kökleri vardır. Onun günümüzde yeniden canlanması, 20. yüzyılın sonlarında önemli sayıdaki Müslüman'ın Batı'ya göçmesiyle, İran Devrimi'yle, adam kaçırma ve rehin alma olayları da dâhil 1980 ve 1990'lardaki terör faaliyetleriyle, 11 Eylül 2001'de Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'a yapılan saldırılarla bunun ardından oluşan Avrupa'daki terör saldırılarıyla olmuştur.

BU MODERN SALGININ KÖKLERİ NELERDİR?

Çok sayıda Amerikalı için —daha önce meçhul olan— İslam'la ilk karşılaşma 1978'deki İran Devrimi ve Amerikan elçiliğindeki rehine krizi ile oldu. Bu, Amerikalılar üzerinde bir ilgi uyandırdı. Bu durum, İslam, Ortadoğu, Müslüman dünya ile alakalı haber patlamasına neden oldu ve bu ilgi her geçen yıl arttı.

Bugünlerde sıklıkla İslam ve Ortadoğu olumsuz manşetlere konu olmaktadır. İslam'ın dünyadaki en yaygın ikinci din, Birleşik Devletler'de ise üçüncü din olmasına ve Amerikan Müslümanlarının 21. yüzyılda Amerikan mozaiğinin bütünleşik bir parçası olmasına karşın son 30 senedeki terörist saldırılar bu ülkedeki İslamofobinin artışını beslemiştir.

11 EYLÜL SONRASI İKLİM

11 Eylül'deki feci olaylar, bunun ardından gelen İslam ülkelerindeki hadiseler, Madrid ve Londra olayları pek çok olumlu gelişmenin fark edilmesini zorlaştırmış ve İslamofobinin hızlı bir şekilde artmasına neden olmuştur. Klasik Amerikan hukuk özdeyişinin tam tersi olarak İslam ve Müslümanlar masum oldukları ispat edilene kadar suçlu hâle gelmişlerdir. İslam sıklıkla radikalizmin, aşırılığın ve terörizmin bağlamı değil sebebi olarak görülmüştür. İslam'ın suçlu olarak gösterilmesi, İslam dünyasının büyük kısmında yankılanan temel politik meselelerin ve şikâyetlerin (yani Müslüman devletlerin ve toplumların başarısızlıkları, Amerika'nın müdahaleci ve tahakküm edici dış politikası, otoriter rejimlere olan Batı desteği, Irak'a saldırılması ve işgal edilmesi veya İsrail'in Gazze ve Lübnan'daki savaşlarına destek konuları) incelenmesinden daha kolaydır. Manşetler üzerinden İslam'ın seçmeci, ön yargılı bir analizini öne çıkaran, basmakalıplaştırmaları, korkuları ve ayrımcılıkları besleyen, krizlere yönelimli malzemeler bulmak zor değildir. İslam'ın üçlü bir tehdit (politik, medeniyetle alakalı ve demografik) olarak tasviri, İslam dünyasının politik, toplumsal ve dinî dinamikleri üzerinde durmayan bazı gazeteciler ve uzmanlar

tarafından büyütülmüştür.

Bunun sonucu, Batılıların otoriteryen rejimlere desteğinin, Filistin İsrail çatışmasından Irak'ın işgaline kadar Amerika ve Avrupa dış politikalarının geri tepmesinin önemsizmiş gibi gösterilmesi olmuştur. Bu politikaların sonucu olarak Müslüman dünyasında ve tüm dünyada geniş kitleler arasında Amerikan ve Batı karşıtlığının önemli ölçüde artması, sıklıkla —basite indirgeyerek— Müslümanların bizim Batılı yaşam tarzımıza duyduğu nefret iddiasıyla aynileştirilmiştir.

Bugün İslamofobi, Birleşik Devletler içindeki Müslümanlara baktığımız merceğin biçimini bozmaktadır. Bunun sonucu olarak da İslam karşıtı retorik ve nefret suçları hızla çoğalmaktadır. Birleşik Devletler ve Avrupa'da yurt içi güvenlikle ilgili meşru ve anlaşılabilir endişeler, terörizm karşıtı yasalar, gelişigüzel tutuklamalar ve Müslümanların sivil özgürlüklerine gölge düşüren hapislerin kötüye kullanılması nedeniyle asıl ekseninden sapmıştır. Bazen şahıslar bazen de hükûmetler tarafından, elde başarılı bir kovuşturma için gerekli somut delil bulunmaksızın, ana akım İslami kurumlar (sivil haklar grupları, politik eylem komiteleri, yardım dernekleri) ayrım gözetmeksizin aşırılıkçılar için para toplamakla suçlanmaktadır.

Azınlıklar içinde önemli bir yüzdeye sahip gayr-i müslim Amerikalı azınlıklar; Müslümanların profilinin çıkarılması, özel kimlik kartı mecburiyeti ve tüm Müslüman vatandaşların bağlılığının sorgulanması gibi politikalara geniş tolerans göstermektedir. 2006 senesinde yapılan bir USA Today-Gallup Kamuoyu Yoklaması önemli sayıda Amerikalı azınlığın İslam inancındaki insanlara karşı ön yargılı olduğunu veya olumsuz duygular taşıdığını ve teröre mani olmak amacıyla Müslümanlara yönelik güvenlik tedbirlerinin artırılmasına destek verdiğini kabul etmiştir. Katılımcıların yarıdan azı, Amerikalı Müslümanların Birleşik Devletler'e bağlılığına inanmaktadır. Amerikalıların yaklaşık bir çeyreği —yüzde 22— Müslüman bir komşu istemediğini belirtmiştir; yüzde 31'i yolculuk sırasında uçaklarında bir Müslüman erkek görse ve yüzde 18'i uçakta bir Müslüman kadın görse endişeleneceğini bildirmiştir. Yaklaşık 10 Amerikalıdan 4'ü, Müslümanlara yönelik —diğer Amerikan vatandaşları için olandan— daha sıkı güvenlik tedbiri alınması gerektiğini savunmaktadır. Bu tedbirler, Amerikan vatandaşı Müslümanların özel bir kimlik kartı taşıması ve Amerika'da uçağa binmeden önce özel, daha yoğun güvenlik kontrollerini kapsamaktadır.

Gallup Dünya Kamuoyu Yoklaması'nda Amerikalı katılımcılara, İslam dünyası ile ilgili en çok neyi takdir ettikleri sorulduğunda en sık verilen cevap %33 ile "hiçbir şey" idi. En sık verilen ikinci cevap %22 ile "bilmiyorum" idi.

Gallup ve PEW tarafından yapılan kamuoyu yoklamaları Amerikan Müslümanlarının ekonomik ve politik olarak iyi bütünleşmiş olduğunu göstermesine rağmen Ocak 2010 tarihli Gallup Müslüman Araştırmaları Merkezi raporuna göre her 10 Amerikalıdan 4'ünden biraz fazlası (yüzde 43) Müslümanlara karşı "hiç değilse biraz" ön yargı hissettiklerini kabul etmiştir. Bu sayı, Hristiyanlar için olanın iki katı olup Yahudiler için %15, Budistler için %14'tür. Amerikalıların %9'u Müslümanlara karşı "yüksek düzeyde ön yargı" duygusu taşıdığını bildirirken %20 "biraz ön yargı" taşıdığını bildirmiştir.

Şaşırtıcıdır ki Gallup verileri antisemitizm ile İslamofobi arasındaki bir ilişkiyi açığa çıkarmıştır. Buna göre; Yahudilere karşı saygısız/küçümseyici olmak, bir kişinin, "Müslümanlara karşı da aynı düzey ön yargı taşıdığını bildirme olasılığını 32 kat artırmaktadır."

İslam dininin ve ana akım Müslüman çoğunluğun, aşırılıkçı bir azınlığın inanç ve eylemleriyle özdeşleştirilmesinin boyutları sadece belli başlı kamuoyu yoklamalarında değil, Manhattan ve Staten Adası'ndan Tennessee ve California'ya cami yapılışına karşı duruşta da görülebilir. Bu konu, yalnızca yerel bir konu olmaktan çıkmış ve ulusal politik bir mesele hâlini almıştır. 2008 başkanlık ve 2010 kongre seçimlerindeki cami karşıtı ve şeriat karşıtı histeri İslamofobinin artık ana akım hâline geldiğini göstermiştir.

Dünya Ticaret Merkezi'nin birkaç blok ötesindeki bir İslam Toplum Merkezi binası hakkında tüm Amerika'da büyük bir tartışma patlak vermiştir. 22 Haziran 2010'da New York Post'un başmakalesinde, "Odada bir filin mevcut olduğu inkâr edilemez. Camilerle ilgili olarak bir bayram havası da mevcut değildir... Çünkü camilerin olduğu yerde Müslümanlar vardır ve Müslümanların olduğu yerde problemler vardır..." diyen yazar aynen Londra'nın bir Müslüman topluluk tarafından dejenere edilerek terör yuvası Londonistan'a dönüştüğü gibi New York'un da New Yorkistan'a dönüşmesine karşı ikaz etmektedir.

Nathan Lean'in İslamofobi Endüstrisi isimli kitabı için bundan daha uygun ve daha kritik bir zaman düşünülemezdi. Bu, olağanüstü düzeyde önemli ve temel kurucu bir incelemedir. Korku tacirleri tarafından işletilen ve tehditkâr bir toplumsal kanseri güçlendiren korku iklimini üreten multimilyon dolarlık bir endüstriyi ve yobazlığı, yabancı düşmanlığını, ırkçılığı destekleyen ve sürdüren finansörler/organizasyonlar şebekesini deşifre etmektedir.

Antisemitizm durumunda olduğu gibi, İslamofobinin de kökleri kısa zamanda ve kolaylıkla kurutulamayacaktır. İslamofobi, sadece Müslümanların problemi değildir; o bizim problemimizdir. Hükûmetler, politikacılar, medya, eğitim kurumları, şirket başkanları veya dinî liderlerin, toplumlarımızın dönüşümünde vatandaşlarımızı ve politikaları etkileyerek nefret söylemlerini ve ayrımcı teolojileri (hem militan dindarların hem de seküler fundamentalistlerin) zapt u rapt altına almada oynayacakları kritik rolleri vardır. Tabii eğer küresel anlayış ve barışı geliştirmek istiyorsak.

Amerika'daki antisemitizm ve ırkçılığın tarihinden bildiğimiz gibi ırkçılık ve yobazlık doğuştan değildir. South Pacific müzikalinin sözleri bize bunu hatırlatmaktadır: "Nefret ve korkuyu öğretilmen gerekir, her sene, her sene öğretilmen gerekir. Değerli küçük kulağında davullarının çalınması gerekir. Dikkatlice öğretilmen gerekir."

(John L. Esposito, bir üniversite profesörü ve Washington, DC. Georgetown Üniversitesindeki Müslüman, Hristiyan Anlayışı için Prens El-Velid bin Talal Merkezi'nin kurucu yöneticisidir.).

GİRİŞ

GİRİŞ

44 yaşında Bangladeşli bir taksi şoförü olan Ahmed Şerif (Ahmed Sharif) Manhattan'ın içini-dışını, avucunun içi gibi biliyordu. Ne de olsa —çoğu bu beton ormanın göz korkutan girdi çıktılarına aşina olmayan— müşterilerini, gitmek istedikleri yerlere ulaştırmak onun işiydi. Bu işte on beş sene çalışmış olmak, karşısına mesleği sürücülük olan pek çok kişinin bile kafasını karıştıracak kadar çok sayıda sokak adı ve semt çıkarmıştı. Ayrıca işi ona, kendisini arabasının mavi ön koltuğuna atıp Mets'in maçı kaybetmesine sebep olan şanssızlıktan veya arabasının aynasından sarkan süslemeleri takdir ederken ardı arasına gelen inşaat projelerine lanet okuyan binlerce kısa süreli sohbet arkadaşı getirmişti.

24 Ağustos 2010 tarihinde, akşam vardiyasında Şerif'in ilk müşterisi İkinci Cadde (second avenue) ve 24'üncü Doğu Sokağı'nın (East 24th Street) kesiştiği bölgeye doğru sallana sallana yürüyen tombul, bebek yüzlü, sarı saçları soldan kusursuzca ayrılmış bir gençti. Saat 6'ya yaklaşıyordu ve gösterişli kafelerin, çok katlı binaların ve uzmanlık okullarının (specialty schools) bir arada bulunduğu, genelde kalabalık olan kavşaklar, Michael Enright gibi şehir uğultusundan kaçıp akşamı daha sessiz bir yerde geçirmeyi uman gençlerle kaynıyordu. Enright, özgürlüğe gitmek için elini uzatıp işaret etti ve bu çağrıya Ahmed Şerif arabasını Jay Dee Fırınının karşısında durdurarak cevap verdi. Enright arabanın arka koltuğuna atladı.

İstikameti İkinci Cadde ve Kırk İkinci Doğu Sokağı idi. Bu, ona yaklaşık olarak 8 dakikalık bir yolculuk sonunda cadde köşesindeki Starbucks'dan alacağı iki büyük boy sütlü kahveyle aynı paraya mal olacak bir sürüş olacaktı. Eğer Enright, taksi sürücüsüne bir kahve teklif etmiş olsaydı Şerif bunu geri çevirirdi. Aylardan Ramazan'dı ve Jamaika, Queens'de oturan dört çocuk babası, dininin gereklerini yerine getiren bir Müslüman'dı ve bu kutsal ay süresince güneşin doğuşundan batışına kadar oruç tutuyordu. Orucunu açmasına sadece iki saati vardı.

"Barış üzerinize olsun." şeklinde tercüme edilebilecek Arapça selamı uzatarak "Selam aleyküüüüm." dedi, Enright. Şerif bu uzatmayla ilgili bir şey düşünmedi. Arap kökenli olmadığı açıkça belli olan 21 yaşındaki beyaz bir genç için sohbete böyle bir selamla başlamak alışıldık bir şey değildi. Ayrıca bu, onu tüm diğer Arap olduğu düşünülen kahverengi derili, sakallı adamlarla aynı kefeye koyuyordu; oysa onun ana dili Bengalceydi ve İngilizcesi de gayet iyiydi.

Sonrasında, "Ramazan'ın nasıl gidiyor?" diye sordu, Enright. Şerif, "iyi" diye cevap verdi ve bu noktada sanat öğrencisinin (film studies) önceki selamının her şeyden ziyade onun Müslüman olduğunu gösteren bir işaret olduğunu düşündü.

Ramazan, Enright için tuhaftı, hatta saçmaydı ve bunu Şerif'e açıkça söyledi.

Sohbetlerinin başındaki nezaket kısa zamanda tek yönlü hicve dönüşmüştü. Şerif, kırmızı ışıkta sessizce durdu. Onun için sohbet bitmişti. Genç müşterisinin İslam dinine sözel olarak saldırmasından nefret ediyordu ama bir bağrışma yarışına girmemenin en iyi yaklaşım olacağını düşündü. Yapılması teklif aşamasında olan bir İslam Kültür Merkezi ya da bazılarının söylediği gibi "11 Eylül Camii" (Ground Zero Mosque) etrafında keskin bir şekilde kutuplaşan bir şehirde İslam karşıtı hisler hayli yaygındı.

"Bu nedenle onunla konuşmayı kestim." diye anımsadı Şerif daha sonra. "O da konuşmayı kesti." Sessizlik bozulduğunda Enright'ın ineceği yere üç blok kalmıştı. "Bunu bir denetim noktası olarak kabul et!" diye bağırdı, sanat öğrencisi. "Bu bir denetim noktası Tanrı'nın belası ve layığını bulacaksın." Afallayan Şerif arabayı durdurdu. "Bir asker gibi konuşuyordu." dedi. Enright, gerçekten de önceden bir askerdi ama bu akşamki görevinin Afganistan'ın Helmand vilayetindeki –Taskforce Leatherneck (belirli, tek bir görevi olan birlik) taburundaki– göreviyle pek az alakası vardı. Buna rağmen o, görevini taburdakiyle aynı olarak görüyordu. Onun görevi insanlığı korumaktı.

Enright, cebinden –genelde izciler tarafından kullanılan– Leatherman çakısını çıkardı. Çakıyı açarak gümüş renkli keskin ağzını Şerif'in boynuna dayadı ve hızlıca çekince koyu bir kan sızıntısı kucağına doğru aktı. Korkuyla geriye dönen sürücü, Enright'ın merhametsiz çakısına yeniden maruz kaldı, bu seferki kesikler doğrudan yüzüne, kollarına ve başparmaklarınaydı. "Sana yalvarıyorum. Beni öldürme. Çok çalıştım. Bir ailem var." diye feryat etti, Şerif.[1]

Taksi yavaşça hareket ediyordu ancak bu Enright'ın arka kapıdan çılgın gibi koşarak kaçmasına mani olmadı. Sonunda bir boş Scotch şişesiyle bulundu. Polis memurlarına, "Bu adam beni soymaya çalıştı." diye bağırdı. "Beni soymaya çalıştı ve ben kendimi savunuyordum. Neyi yanlış yaptım?" diye haykırdı. "Afganistan'dan yeni geldim. Annemi istiyorum." dedi.[2] Elleri arkasında kelepçeliyken öfke içerisinde tepindi. Polislere kanlı macerasının başındaki aynı Arapça selamla seslendi: "Selam aleyküm." Müslümanların bu ülkede binaları havaya uçurmasına izin vermekten dolayı suçlanacak olanların polisler olduğunu açıklamaya başlamadan önce, "Domuz salamı ve pastırmasını sever misin?" diye sordu bir başka polis memuruna.[3]

Ne mutlu ki Şerif'in saldırıda aldığı yaralar iyileşti. Ancak benzer bir başka saldırıya maruz kalma ihtimalinin oluşturduğu korkuyu atamadığından ailesini Manhattan'dan Buffalo'ya taşıdı. Sonradan yayımlanan bazı raporlar, Enright'ın suçunun –daha sonra bir nefret suçu olarak belirlendi– sarhoşluğundan kaynaklandığını söylüyordu. Alkolizme karşı bir süre mücadele vermişti ve araştırma görevlilerine bir pintlik (yaklaşık yarım litre) Johnny Walker içtiğini söyledi. Ancak sarhoşluk durumu ne olursa olsun onu sarhoş eden tek şey viski değildi. Boş cam şişenin yanı sıra polisler, "oldukça güçlü İslam karşıtı duygular içeren" küçük siyah bir günlük buldular. Kaynaklar, Enright'ın günlüğünün Müslümanları, "katiller, kendilerine yapılan yardıma karşı nankör, vicdanları olmayan pis caniler" olarak gördüğünü belirtmektedir.[4]

* * *

2010'un politik ve sosyal atmosferi nefret söylemleri için uygundu. 11 Eylül 2001'den dokuz yıl sonra, pek çok kimsenin İslam karşıtı hislerin düşüşte olmasını bekleyeceği bir zamanda durum hiç de öyle değildi. Aslında İslam karşıtlığı her zamankinden daha fazlaydı. Hatta o korkunç yıkım trajedisini takip eden günler ve haftalar sonrasından bile daha fazla. 2001'deki Pew Araştırma Merkezi anketleri İkiz Kule'lerin yıkılışından sadece iki ay sonra Amerikalıların yüzde 59'unun Müslümanlar hakkındaki görüşünün olumlu olduğunu göstermektedir.[5] Aynı senenin martında gasıp pilot Muhammed Atta ve onun antipatik terörist arkadaşlarının ülke insanlarının toplumsal psikolojisine etki etmesinden önce, Amerikalıların yüzde 45'inin Müslümanlar hakkındaki görüşlerinin genel olarak olumlu olduğunu bildiriyordu.[6]

Ancak, Müslümanlar tarafından işlenen şiddet eylemleri düşük düzeyde olmasına karşın işler tersine dönmeye başladı. 2002'de FBI tarafından yayımlanan yıllık raporda Müslümanlara karşı işlenen nefret suçlarının —insanı hayrete düşüren— yüzde 1600 oranında arttığını göstermiştir; 2000'de 28 olay rapor edilmişken iki sene sonra bu sayı 481'e çıkmıştır.[7] 2004'te Amerikalıların sadece dörtte biri İslam hakkında olumlu görüş bildirmiştir. Pew araştırma anketine göre ise Amerikalıların yüzde 46'sı, İslam'ın diğer dinlerden daha fazla şiddeti teşvik ettiğine inanmaktadır.[8]

İslamofobinin yükseliş eğilimini fark eden tek organizasyon Pew değildir. Takip eden sene ABC Haber, Amerikalıların yüzde 43'ünün hâlâ Müslümanların diğer din mensuplarına saygısının düşük olduğuna inandığını göstermiştir. 2005 itibariyle yaklaşık on Amerikalıdan altısı İslam'ın şiddete eğilimli olduğunu düşünmektedir ve katılımcıların yarısının gözünde Müslümanların düşük bir itibarı vardır.[9] Beş sene içinde sayılar tamamen tersine dönmüş; daha önce İslam'la ilgili olumlu görüşleri olan Amerikalılar, şimdi tam tersi görüş taşımaktadır.

2006 senesi, Amerikalıların Müslümanlarla ilgili kişisel rahatsızlıkları konusunda az bir değişiklikle geldi geçti. Bir Washington Post anketine göre Irak Savaşı dördüncü senesine girdiğinde Amerikalıların yarısının İslam hakkındaki görüşü olumsuzdu.[10] 2008 Amerikan başkanlık seçimleri geldiğinde kampanyasını savaşı sona erdirme üzerine kuran aday, yükselen bir İslam karşıtı kızgın bir grup tarafından boğuldu. "Rüzgârlı Şehir"den (Chicago) ince, uzun ve ismi kulağa aşina gelmeyen, geçmişi Endonezya üzerinden Müslüman babasının vatanı olan Kenya'ya bağlanan, Demokrat Parti adayı Barack Obama, İslam karşıtı bir söylemi büyütmek isteyenlerin kolay bir hedefi oldu. 47 yaşında ve ülkenin ilk Afrikalı Amerikan başkomutanı olacak aday, karşıtları tarafından Müslüman olarak etiketlendi (Onlar bu hatalı tarife, karalama amaçlı olarak niyetlenmişti.) ve bu zaten yeterince paranoyak olan bazı seçmenlerin ıstırabını daha da artırdı. Politik atmosfer öylesine hassastı ki bir Hristiyan olan aday Obama, İslam'la ilişkili olduğu şeklinde yorumlanacak tüm ihtimaller için çok büyük itina gösterdi. Dearborn, Michigan'da kampanya redaktörleri, peçe takan

iki Müslüman kadının resmini geleceğin başkanının fotoğrafından çıkardılar. Bir cami ziyaretinin, karşıtlarının şiddetli bir bağırış çağırışını tetikleyeceğine ise şüphe yoktu. Georgetown Üniversitesi İslami Araştırmalar Profesörü John Esposito'nun dikkat çektiği gibi kampanyanın bu konudaki aşırı hassasiyeti Soğuk Savaş Dönemi›nde komünist sempatizanı olduğu iddia edilenlerin inkârını hatırlatıyordu: "Bir Müslüman değilim, hiçbir zaman da olmadım." Yakın geleceğin başkanının bu beyanatında -kasıtlı veya değil- Müslüman olmanın kötü bir şey olduğu kabulü örtülü olarak mevcuttu.[11] Aynı sene İslamofobinin yükselen dalgaları Avrupa kıyılarına ulaştı. Pew Araştırma, Avrupa kıtasında Müslümanlarla ilgili olumlu görüşün nadir olduğunu gösteren bir araştırma yayımladı. İspanyol ve Alman katılımcıların yarısı Müslümanlar hakkında olumsuz görüşler besliyordu. Polonya vatandaşlarının yüzde 46'sı, Fransız vatandaşlarının ise yüzde 38'i aynı şeyleri hissediyordu.

* * *

Ön yargı belasının ve öteki/karşıtı ayrımcılığın uzun bir geçmişi vardır. Avrupa ve Kuzey Amerika'daki topluluklar, tarihleri boyunca öz ulusal dokunun gerçek bir parçası olmadıklarını hissettikleri kitlelerle çirkin bir tarzla boğuştular. Bu hoşgörüsüzlüğün çoğunun veya belki de tamamının kökeninde yabancı düşmanlığı (xenophobia) vardır; yabancılara karşı duyulan korku veya yoğun nefret.

Genellikle "yabancılar" terimi, bu terimi kullanan grubun bir parçası olmadığı varsayılan bir başka grubu tarif eder. Onlar başka ülkelerden gelen, değer ve kültürleri farklı olan yabancılar olarak kabul edilir. Örneğin pek çok sağcı (right wing) Amerikan arasında Müslümanlara yönelik hâkim duygu, onların "bizim" ülkemize gelmelerinin iyi bir şey olmadığıdır. Böylesi vahşi ve gaddar bir ulusalcılık; Müslümanların göçmen oldukları, İslam dininin akışkan ve sınırları olmayan bir inanç sistemi olmadığı, uzaklardan geldiği ve Fas'tan, Bahreyn'den vb. gelen kalabalıkların Birleşik Devletler'i istila ettiği varsayımına dayandırılır.

Birleşik Devletler ve Avrupa'daki pek çok Müslüman, gerçekten de başka yerlerden gelmişlerdir. İstatistikler bunu açıkça göstermektedir. 2005 yılında, Müslüman çoğunluklu ülkelerden yaklaşık 96.000 kişi kalıcı olarak ABD'de oturma hakkı kazanmıştır ki bu daha önceki yirmi yılın herhangi bir yılından daha fazla bir sayıdır.[12] Pew Araştırma, bugün Birleşik Devletler'deki Müslümanların yüzde 64,5'ten fazlasının ilk nesil göçmenler olduğunu kaydetmektedir.[13] 2010'un ortası itibariyle Fransa'daki Müslümanların tüm yeni göçmenlerin üçte ikisinden fazlasını oluşturması bekleniyordu; bu, Birleşik Krallık'ta dörtte birden fazlaydı.[14] Bu sayılar, onları Michael Enright gibi olumsuz ve tehditkâr bir açıdan görenler için alarm zilleri gibidir ve göçmen kitlelere karşı duydukları korku bariz bir ırkçılığa dönüşmektedir. Muhafazakâr bir Amerikan politika yorumcusu olan ve pek çok kişi tarafından Birleşik Devletler'deki İslamofobinin büyükbabası olarak kabul edilen Daniel Pipes,

göçmen karşıtı ırkçılık ve İslamofobinin bu kesişimine 1990'da National Review için yazdığı bir makalede oldukça açık bir şekilde yer vermiştir:

Batı Avrupa toplumları, tuhaf yiyecekler pişiren ve Alman hijyen standartlarını pek karşılayamayan kahverengi derili insanların yüksek sayılardaki göçüne hazırlıklı değildir... Tüm göçmenler egzotik gelenek ve davranışlarını getirmektedirler ancak Müslüman gelenekleri çoğundan daha fazla problem oluşturmaktadır. Ayrıca onlar asimilasyona karşı en dirençli görünenlerdir.[15]

11 Eylül'den yedi sene sonra Runnymade Trust'ın göçmenlere karşı ırkçı düşmanlığın "İslamofobinin Yedi Özelliği"nden birisi olduğunu listelemesi pek şaşırtıcı gelmedi.

Pek çok kişi, Pipes'ın tarif ettiği sebeplerden dolayı İslam'ı ve Müslümanları eleştiriyordu. Onlar, göçmenlerin, geldikleri ülkelerin kültürlerine uyum sağlayamadıklarına veya buna gönülsüz olduklarına inanmaktadır. Bu, Birleşik Devletler'in tarihsel olarak çekirdek bir değer sistemine sahip, tek bir ana grup insana ait olduğu isabetsiz fikrini varsaymaktadır. Ancak Birleşik Devletler'in bir devlet dini, sınıf sistemi, bir üst ahlaki ilkeler öğretisi yoktur; bu nedenle Müslümanların veya herhangi bir başka grubun böyle bir şeyi reddetmesini anlamak mümkün değildir. Yine de kapitalist ekonomik değerlerle örtüşen sosyal idealler; etnik, ırksal ve dinî azınlıkların Amerika veya Avrupa'ya mahsus olduğu düşünülen özgürlük ve zenginlik fırsatlarını kendi avantajları için kullanmaları şüphelerini besler.

Yabancı korkusu aynı zamanda gün geçtikçe muğlaklaşan ve anlamsızlaşan bazı coğrafi faraziyelere de dayanır. Birleşik Devletler veya Fransa, İngiltere gibi ülkelerde doğmuş Amerikan veya Avrupalı Müslümanlar da İslamofobikler için göçmenler kadar yabancıdır. Onlar vatandaşlık hakkı alsa da doğuştan vatandaş olsa da bu sefer daha büyük bir yabancılık potasına atılırlar; onların farklı inançlara sahip olmaları toplum dışına itilmelerinin haklı gerekçesi olur. Amerikalı veya Avrupalı Müslümanlar sadece "Müslüman" olarak görülürler, birincil kimlikleri dinî kimlikleri olan yabancılar, bunun sonucunda da Müslüman olmayan Avrupalı ve Amerikalılardan aşağı olarak tarif edilirler.

Kimlikleri bu şekilde bölmek, yani bir kişinin bütün kendiliğinin bir yönünü diğerlerinden ayırmak, açıktan açığa politik bir doğaya sahiptir. Bazı dünya liderleri, çoğunlukları azınlıkların aleyhine döndürerek ve farklılıkları şişirerek zalim gündemler oluşturmuşlardır.

1947'de savaş departmanı tarafından hazırlanan, ırkçılık karşıtı 15 dakikalık bir belgesel film olan "Enayi Olma", Nazi Almanyasının yükselmesine sebep olan ayrımcı retorik atmosferini inceler. Filmde bir demagog, bir Amerikan sokağının köşesinde, bir sokak kürsüsü üzerinde "zenciler ve yabancılar hakkındaki gerçeği" anlatır. Göçmenlere, Yahudilere, Katoliklere, Farmasonlara ve siyahlara saldırır. Kalabalıktaki adamlar, bu beş para etmez konuşmadaki gruplardan birisine dâhil olduklarını fark edene kadar olumlayıcı şekilde kafalarını sallarlar. Nazik ve yumuşak bir ses tonuyla konuşan bir Macar adam, konuşmayı izleyen bir gence 2. Dünya Savaşı'ndan önce Almanya'da olanın aynen bunun gibi olduğunu söyler. Bu sefer sadece saldırı altındaki gruplar değişmiştir. "Naziler" dedi, "Birlik hâlindeki bir ülkeyi ele geçirecek kadar güçlü olmadıklarını

biliyorlardı. Bu nedenle Almanya'yı küçük gruplara ayırdılar. Ön yargıyı milleti sakatlamak için pratik bir silah olarak kullandılar. Biz insanlar ön yargılarla doğmayız. Ön yargılar daima bizim için başkaları tarafından hazırlanır. Bir şeyler isteyen birileri tarafından hazırlanır."

Adolf Hitler bir şeyler istiyordu. Güç istiyordu. Ve anlıyordu ki Alman halkı sürekli bir korku altındayken cahil ve itaatkâr olarak kalacaktır. 1933'teki büyük bunalım yaklaşık 6 milyon Alman'ı işinden etmişti. Erkekler amaçsızca sokaklarda geziniyordu, devletten aldıkları ve sadece altı ay yeten az bir yardım, yalnızca incinmişliklerine bir de aşağılanmayı ekler gibiydi. Pek çok kişi, bu hezeyanın hiç bitmeyeceğine inanıyor ve hırpalanmış, yıpranmış 224.000 kişi için dayanılmaz kederlerini bitirmenin tek yolu intihar gibi gözüküyordu. Istırap neredeyse evrenseldi ve Almanya acı bir çıkmaz sokaktaydı.

Hitler, şansölye olarak gücün dizginlerini eline aldığında önünde yarı iskelet bir nüfus ve muazzam ölçülerde büyümüş bir Nazi hareketi vardı. Holokostla neticelenen bir korku kampanyası başlatmak için konumunu ve etkisini kullandı. Almanya'nın üzerine çöken keder için Yahudileri suçladı. Almanya'nın, Büyük Savaş'ı kaybetmesinin sebebinin Yahudiler olduğunu söyledi. Hitler'e göre Versailles Anlaşması ve 1923'te başlayan hiper enflasyon, Almanya'yı felç etmek isteyen Yahudiler tarafından planlanmıştı. "Yahudi gençlik saatlerce pusuda yatıp baştan çıkarmayı planladığı saf Alman kızını gözetlemektedir." diye yazıyordu, Kavgam'da. "Onun kanını kirletmek ve kendi halkının bağrından koparmak istiyor. Yahudi, beyaz ırktan nefret eder ve onun kültürel seviyesini düşürerek ona hükmetmek ister."

Otobüslerde, restoranlarda, trenlerde ve banklarda, Yahudiler kendileri için ayrılmış yerlerde oturmalıydılar. Yahudi öğrencilere eziyet edildi ve Alman çocuklara sınıf arkadaşlarından nefret etmeleri öğretildi. 1935 Nuremberg Kanunları kabul edilince Yahudiler, Alman vatandaşı olma haklarını kaybettiler; Yahudi olmayanlarla evlenemiyor ve doktorlardan, eczacılardan en temel tıbbi hizmet bile alamıyorlardı. Bilimsel bir ırkçılık olarak antisemitizm yeni zirvelere ulaşmıştı. 2. Dünya Savaşı'nda Nazi rejimi tarafından 6 milyon Yahudi'nin sistematik yok edilmesi Hitler'e göre "Yahudi sorununun nihai çözümüydü."

* * *

1920'li yıllar ön yargı ve ayrımcılık için uygun zamanlardı. Bazılarının "Büyük Durgunluk" demeyi tercih ettiği, 2000'li yılların sonlarındaki finansal kriz pek çok ekonomist ve analist tarafından 1930'lardaki büyük bunalımdan sonra yaşanan en büyük ekonomik çöküş olarak kabul edilmiştir. Ev sahibi olma hayali öylesine büyüdü ki Birleşik Devletler'deki emlak fiyatlarına bağlı olan teminatların değerlerinin çakılmasına sebep olarak sonunda patladı. Amerikan hükûmeti kendi borçlarının batağındaki bankaları kurtardı. Otomobil endüstrisi batmış, borsa düşmüş ve yırtıcı bankalar saf vatandaşların servetlerini dolandırmıştı. Uluslararası Para Fonu (IMF), Amerika ve Avrupa bankalarının

2007, 2009 yılları arasında hızla değer kaybeden mallar ve kötü borçlanmadan dolayı 1 trilyon dolar kaybettiğini bildirdi ve 2009 Ekim'inde Amerika'daki işsizlik oranı yüzde 10,1'e çıktı.

Ekonomik dengesizlikler aynen yıllar önce olduğu gibi ulusalcılık ve öteki karşıtı duyguları artıran zemini oluşturarak sosyal gerilimlere yol açtı. Toplumsal endişe Müslümanlara yönlendirildi ve korkunun gücünü çok iyi bilen sağ kanat bu belirsiz zamanları kendi avantajlarına kullandı. Park 51 İslam Cemiyet Merkezi, planlarıyla ilgili ihtilaflardan istifade ederek daha önce defalarca keskin toplumsal bölünmelerin oluşmasına hizmet eden korkutucu kelimelerin aynısını piyasaya sürdü. “11 Eylül Camii”, “Eurabia”, “Ölüm kararı veren heyetler” (Bu tabir, aslında Sarah Palin tarafından ortaya atılan ve sağlık sisteminin insanların sağlık bakımı alıp almamasına karar verecek bürokratların eline düşeceğini söylediği şeydir.), “Gizlice ilerleyen şeriat”, “Gizli cihad” ve “Terör bebekleri” (Bu tabir, Amerika'ya ziyarete gelip çocuk doğurup Amerikan yasalarına göre çocuğa vatandaşlık hakkı alıp sonra memleketine dönüp çocuğu Amerikan düşmanı olarak yetiştirip büyüyünce Amerika'ya içeriden saldırmak için kullanılacağı vehmedilen çocuklardır.) listesine eklendi, kamusal politik söylemin ağızdan kolaylıkla çıkıveren tabirleri hâline geldi ve sağ kanat tarafından çok fazla gayret sarf edilmesine de gerek kalmadan korkuyu besledi, büyüttü. Karşıtlarını endişelendiren şey, teklif edilen binanın kurulacağı yer değildi. Ülke içerisinde Tennessee, California, Kentucky, Wyoming ve Ohio'da da başka yerlerde de İslam merkezleri ve cami planları aynı ölçüde kızgın bir dirençle karşılaştı. Patlak veren, yaygın toplumsal panik olaylarında kendisini gösteren şeriat korkusu, sayıları gün geçtikçe artan bir grubun komplo kuruntularında yeni bir zirveye ulaştı ve Chicken Little gibi (Chicken Little, bir halk masalı olup dünyanın sonunun geleceğine inanan bir tavukla alakalıdır. “Gök yıkılıyor.” tabiri hikâyenin öne çıkan özelliğidir. Ve İngilizceye bir felaketin elinin kulağında olduğunu anlatan histerik veya hatalı inanç olarak geçmiştir.) gökyüzünün Müslümanlar yüzünden yıkılacağını haykırıyordu. Florida'daki bir radikal papaza göre, bazıları tarafından internet arama motoru Google'a bile sızıp “e” harfini İslami hilal ile değiştirdiğine inanılan bir inanç topluluğuna karşılık olarak verilebilecek en uygun cevap Kur'an'ın yakılmasıydı. Onlara göre arama motoruna aranılacak kelimeler her yazıldığında Müslümanlar dünyayı biraz daha ele geçiriyorlardı.

2010'da ABC Haber ve Washington Post, İslam hakkında olumlu görüş bildiren Amerikalıların yüzdesinin 2001 Ekim'inden beri en düşük noktada olduğunu bildirdi. Amerikalıların sadece yüzde 37'si İslam inancıyla ilgili olumlu bir görüşü olduğunu bildirdi.[16] Aynı sene Time dergisi tarafından yürütülen bir araştırma artan ön yargı ile ilgili daha fazla açıklık sağladı. İstatistikler gösteriyor ki görüş bildirenlerin yüzde 28'i, Müslümanların, Anayasa Mahkemesinde görev almak için (Supreme Court) uygun nitelikte olduğuna inanmıyordu, üçte bir ise bu inancın mensuplarının başkanlık yarışına katılmasının yasaklanması gerektiğini düşünüyordu. Katılımcıların yaklaşık yüzde 25'i Oval Ofis'te oturan Barack Obama'nın Müslüman olduğuna inanıyordu.[17]

2011'de, 11 Eylül'ün korkunç organizatörü Usama bin Ladin'in ölümü

Müslümanlarla ilgili yaygın imajın geniş ölçüde değişmesi için bir potansiyele sahipti. Ancak —tuhaf bir şekilde— öyle olmadı. Amerikan kuvvetlerinin El-Kaide liderini öldürmesinin haber ajanslarına düşmesinden iki ay sonra Din Haberleri Servisi (Religion News Service) İslam karşıtı duyguların arttığını bildirdi.[18] İlaveten CNN, Amerikalıların yarısının burka giyen bir kadından, yakın çevrelerine bir cami yapılmasından veya havaalanında ibadet eden bir Müslüman'dan rahatsız olacaklarını bildirdi. Hatta yüzde 41, yakın çevresinde bulunan bir ilkokuldaki bir öğretmenin Müslüman olmasından rahatsız olacağını bildirdi.[19]

Korkunun böylesine artmasının sebebi, Müslüman teröristlerin yaygın mevcudiyeti olamazdı. Açıkçası durum ne öyle idi ne de terör saldırıları bir salgın hâlini almıştı. Şubat 2011'de Triangle Center on Terrorism and Homeland Security (Triangle Terörizm ve Ülke Güvenliği Merkezi), ABD'de 11 Eylül'den beri 11 Müslüman Amerikalının terör saldırısı gerçekleştirdiklerini ve bunda da başarılı olduklarını tespit etti. Bunlar, dokuz sene boyunca 33 kişi öldürmüşlerdi. Buna karşılık ülkede aynı zaman zarfında yaklaşık 150.000 cinayet işlenmişti.[20] Bir milyardan fazla Müslüman'ın yaşadığı ve bunların çoğunun şiddet heveslisi duygular beslediğine inanılan bir dünyada fiilî olayların sayısı —çarpıcı şekilde— düşüktü. Chapel Hill'deki North Carolina Üniversitesinde sosyoloji profesörü olan Charles Kurzman'ın Kayıp Şehitler'deki sözleri, terörizme yönelenlerin sayısında topyekûn azalmayı gösteren bir belirteçtir: "Küresel İslamcı teröristler geçen çeyrek yüzyılda 15.000 Müslüman'da birden azını, 11 Eylül'den bu yana ise 100.000 Müslüman'da birden azını saflarına çekmeyi başarabilmişlerdir."[21]

* * *

O hâlde İslam karşıtı duyguların sürekli ve inatçı bir şekilde artmasının sebebi nedir? Niçin 11 Eylül'den 10 sene sonra Müslümanlara yönelik korku, güvensizlik ve nefret en yüksek düzeylere ulaşmıştır?

Açığa çıkacağı gibi bu durum, İslamofobinin Amerikan halkının kulaklarında çınlayıp duran 10 yıllık çalışması, sağ kanat korku tacirlerinin sıkı dokunmuş ve iç bağlantılı ittifakının ürünüydü. Uçaklar kulelere çarptığı günden itibaren onlar vatandaşlarını, Müslümanların etkilerinin Batı'da tehlikeli bir şekilde arttığına ikna etmeye çalıştılar. Bağnaz blog yazarları, ırkçı politikacılar, köktenci dinî liderler, Fox Haber uzmanları ve dindar siyonistlerinki bir nefret endüstrisidir; kısacası İslamofobi endüstrisi. Arap Amerikan Enstitüsü Başkanı James Zogby, "İslamofobinin yoğunluğu azalmamıştır ve her an eyleme dönüşebilecek, yüzeye çok yakın bir duygu olarak mevcuttur." demiştir.[22] "Müslüman Dünyayla Bağlantı Kurmak"ın yazarı ve Michigan Üniversitesinde Modern Ortadoğu ve Güney Asya Tarihi Profesörü Juan Cole, bununla hemfikir olmuştur. O, Amerikalıların bu şekilde tepki vermesi için çağrının Amerikalı politik seçkinler, kitle iletişim araçları ve özel menfaatleri olan birkaç kişi tarafından yapıldığını belirtmiştir.[23]

Ürünlerin ortak bir şemsiye altında üretildiği pek çok endüstrinin aksine İslamofobi endüstrisi farklıdır. Bu endüstri daha dinamik ve esnektir, çeşitli hareketli parçaları tek bir dala bağlı değildir. Yine de onun üreticileri aynı arazileri kolaçan etmektedirler ve pek çok manidar yoldan birbirlerine bağlantılıdırlar. Birbirlerinin çalışmalarını haklılaştırmanın ötesinde —ki bu, onların çalışmalarının bir ana özelliğidir— küçük şebekelerini ulusal ve uluslararası organizasyonlara genişletmek için internetin gücünü kullandılar. Sıklıkla ağzından İslam karşıtı nefret söylemi fışkıran küçük bir grup zamanla büyümekte ve sonuçta aynı veya benzer bir liderlik altında işlev gören birkaç yan grup doğurmaktadır. Blog yazarı Pamela Geller tarafından başlatılan ve bir İslamofobik aktivist grup olan "Amerika'nın İslamlaştırılmasını Durdur (SIOA-Stop Islamization of America)" böylesi bir örnektir. Bu kışkırtıcılar hizbi üst organizasyonları, "Avrupa'nın İslamlaştırılmasını Durdur'un (SIOE-Stop Islamization of Europe)" bir dalı olarak oluşmuştur. Her iki grup da kendi kıtalarında İslam karşıtı duyguları kızıştırdı ve Haziran 2010'da ünlerinin de sebebi olan New York City'deki Park 51 İslam Cemiyet Merkezi›nin aleyhindeki miting için birleşti. Korku üretimlerini bir adım daha ileri götürmek için 2011'de SIOA ve SIOE "Ulusların İslamlaştırılmasını Durdur"u kurarak (Stop the Islamization of Nations-SION) birleştiklerini ilan ettiler.

Bazı durumlarda finans ilişkileri endüstriyi birbirine bağlamaktadır. Amerikan blog yazarı Robert Spencer ve patronu David Horowitz'in durumunun bir örneğini oluşturduğu gibi işveren-işçi ilişkisi söz konusu olabilir. Bu durum bir kişinin aylık maaşını almak için aktif olarak İslamofobik söylemlere katıldığı bir ortam oluşturur. Spencer, bu durumdan oldukça kazançlı çıkmaktadır. Spencer, David Horowitz'in Freedom Center'ının (Özgürlük Merkezi) bir kolu olan Jihad Watch sitesi için günlük yazılar yazmaktadır. Ayrıca yine Horowitz tarafından işletilen bir internet politika dergisi olan Front Page Magazine'de düzenli olarak yazmaktadır. Horowitz'in deyişiyle, birlikte, "küçük ama etkili olduğu aşikâr" bir aile oluşturmaktadırlar.[24]

Bir ürünü satın alarak bir endüstriye katkı sağlayan bir kişi, o ürüne ihtiyacı olduğu için böyle yapar. İslamofobi endüstrisine maddi destek sağlayanlar için de durum bundan farklı değildir. David Horowitz ve Robert Spencer gibi bireylerin arkasında çok daha şüpheli ve ideolojik figürler mevcuttur ve onlar İslam karşıtı duyguların artırılmasını binlerce mil uzakta West Bank'ta oynanan kozmik oyunda üstünlük kazanmak için gerekli görmektedir. İsrail'in Filistin topraklarında daha da ilerleme arayışlarının radikal destekçileri sıklıkla İslamofobi endüstrisinin istihdam ettiği sözde entelektüel kavgacıların ana destekçileridir. Onlar açısından, İslam ve Müslüman tehdidi olarak gördükleri şeyi vurgulamak, Filistinliler aleyhine politikalarının daha az direnç gördüğü bir atmosfer oluşturmaktadır. Onların büyük miktarlarda parası, İslam aleyhine çok büyük propaganda kampanyalarını desteklemiş ve İslam karşıtlarının cebine gitmiştir. Bu durumda sözel olarak Müslümanların kanını döken kişilerin ve İsrail'in yerleşim politikalarının ateşli, gayretli destekçilerinin aynı kişiler olması tesadüf değildir. Dinî veya politik inançlarından bağımsız olarak cüzdanları böyle söylemlerden kazanç elde etmektedir.

İdeolojik dürtüler sağ kanat siyonizmden daha derine inmektedir. Evanjelik Hristiyan Cemiyetinin bazı hizipleri inanç anlatılarını Müslümanlara dinî bir güç gösterisi yaparak temellendirmektedir. Ülke çapındaki kürsülerde karizmatik vaizler, cemaatlerine rakip bir dünya dininin korkusunu şırınga etmektedirler. Hristiyan Sağ'ın İslam karşıtı (ve öteki karşıtı) coşkusunun ilk dürtüsü Jerry Falwell, Pat Robertson ve John Hagee'den gelmişse de onların saflarından yeni, İsrail yanlısı, fanatik "özgürlük savaşçıları" ortaya çıkmıştır. Mesajlarını kot giyen, dinî müzik seven pazar kalabalığına göre ayarlayarak, yalnızca Hristiyanlığın mutlak hakikat olduğu yönündeki inançlarını paylaşmayıp aynı zamanda vaazları sokağa taşımak hevesinde olan bir genç takipçiler sürüsünü kendine çekmişlerdir. Onlar için bu, inançtan daha fazla bir şeydir, eylem gerekmektedir.

Tuhaf bir üçlü ittifak hâlinde muhafazakâr Hristiyan gruplar, İsrail yanlısı kamplarla ve Çay Partisi hizipleriyle bağlantı kurmuşlardır.[25] "Teavangelicals" (Çay Partisi ve Evanjelik kelimelerini birleştirerek oluşturulan bir kelime) diye isim takılan bu coşkulu ve sözünü esirgemez ekip, hâlen ABD'yi ve dünyayı etkilemeye devam eden şeriat korkusu yaymanın ön cephesinde yer almaktadır. İslam hukukunun Amerika'yı ele geçirdiği konusunda, Hristiyanlığın tek yol olduğu konusunda, Filistinlilerin topraklarını Yahudilere bırakması gerektiği konusunda ısrar ederek 50 eyalette yerel aktivistlerden oluşan dernek şubeleri kurdular. Varsayılan Müslüman tehdidinin önünün alınması için kanunlar çıkarılması gerekir diyerek seçilmiş yetkililer üzerinde lobi yaptılar.

Kampanyalar öylesine çok dikkat çekti ki Eski Meclis Başkanı Newt Gingrich gibi öne çıkan bireyler paniğe aldanıp konuyu, 2012'deki Cumhuriyetçi başkan adayı kampanya programının merkezî unsuru hâline getirdi. Gingrich'in İslam karşıtı teklifleri benimsemesi pek çok kişinin zaten bildiğini açığa çıkardı.

İslamofobi, her şeyden çok politik sağın demirbaş politikasıydı. Birkaç kamuoyu yoklaması bunu açıkça göstermiştir. 2010'da yapılan bir Newsweek kamuoyu yoklaması Cumhuriyetçilerin yüzde 52'sinin Barack Obama'nın Müslüman köktencilere yakınlık duyduğuna ve zorla şeriat kanunu dayatmak istediğine inandığını tespit etmiştir.[26] Yaklaşık 2 sene sonra Alabama ve Mississippi'deki GOP (Gallup Opinion Poll-Gallup Kamuoyu Yoklaması) katılımcıları için bu duygular pek değişmemişti. 2012 seçim faaliyetleri hız kazanırken benzer klişeler, uydurma tezler ve virüs e-postalar Obama'nın Müslüman olduğunu iddia etmektedir. Public Policy (Kamu Siyaseti) kamuoyu yoklaması 2012 Mart'ında Mississippi Cumhuriyetçilerinin yüzde 52'sinin başkanın Müslüman olduğuna inandığını; yüzde 36'sının emin olmadığını; şoke edici yüzde 12'sinin ise –kendisinin söylediği gibi– Hristiyan olduğunu ortaya çıkarmıştır. Komşu Alabama'da ise Obama'nın durumu biraz daha iyidir. Çünkü yüzde 41 emin değildir; yüzde 14 ise Obama'nın Hristiyan olduğuna inanmaktadır.

Din ile ilgili görüşler ırk ile ilgili görüşlerle baş başa gidiyordu. Dört katılımcıdan birisi Obama'nın anne babasının ırklararası evliliğinin yasaklanmış olması gerektiğini söylüyordu.[27]

Benzer şekilde Brookings Enstitüsü, 2001'de Cumhuriyetçilerin üçte ikisi, Çay

Partisi Hareketi'ne destek veren Amerikalılar ve Fox Haber'e en çok güvenen Amerikalılar, İslami değerlerin Amerikan değerleriyle uyuşmazlığını hemfikir olarak kaydetmiştir.[28]

GOP bu durumun terörizme karşı fazla yumuşak olmakla itham ettiği Demokratik düşmanlarına baskı uygulamak için uygun bir zemin sağladığını tespit etmiştir. İslam karşıtı hislerin oy kazandırdığı düşünüldüğü müddetçe sonu olmayan bir şekilde tekrar ve tekrar korku tacirliğine başvurulacaktır.

Müslümanlar hakkındaki olumsuz inançların net etkisi tehlikeliydi. İslamofobi endüstrisi öylesine zehirli bir korkuyu kamçılamıştı ki tek mantıki sonucu olan şeyi ateşledi: şiddeti. Michael Enright'ı üreten çevre ve Müslümanlar aleyhine bir seri saldırı ve nefret suçları, 2011'de çok daha kanlı bir trajediyi üreten çevre ile aynıydı.

Norveç, Oslo'da, İslam'ın artan etkisi olarak gördüğü şeyle saplantılı düzeyde ilgili olan, beyaz, 30'lu yaşlarda bir ulusalcı, 77 kişiyi öldürüp çok sayıda kişiyi yaraladığı bir ölüm cümbüşünü gerçekleştirdi. Ölüler arasında gevşek göçmenlik politikalarına ve Avrupa'nın İslamlaşmasına katkıları olduğuna inanılan hükûmet liderleri ve genç İşçi Partisi aktivistleri bulunuyordu. İlgili kişi, kanlı cümbüşe başlamadan hemen önce arkadaşlarına ve destekçilerine ekinde 1500 sayfalık manifestosunu içeren bir e-posta gönderdi. Manifestonun sayfaları içerisinde İslamofobi endüstrisini oluşturan nefret tacirlerine yüzlerce referans vardı. Onların yazılarının onun dünya görüşüne ilham verdiği, hasta zihninde büyük bir korku doğurduğu ve buna verilecek tek uygun karşılığın yakıt ve gübrenin öldürücü karışımı ile domdom kurşunlarının can alan yaylım ateşi olduğu ortaya çıktı.

* * *

Bu kitap, canavar meydana getirmenin karanlık dünyasını araştırmaktadır. Kamuoyunu İslam konusunda korkuya sürükleyen, gerilimi artıran korku endüstrisindeki kişilere dikkatle bakmaktadır. Kitap, Birleşik Devletler ve Avrupa'daki İslam karşıtı hislerin yakın geçmişte sivrilmesinin, şüpheciliğin, doğal olarak evrilen ikliminin sonucu olmayıp geçen on yıl boyunca dikkatli ve metodik bir şekilde beslenen bir ürün olduğunu ve şimdi, 2010'lu yıllarda arzulanan zirvesine ulaştığını göstermektedir.

Son yıllarda gerek akademik camiada gerekse de kamusal söylemde İslamofobi üzerindeki tartışmalar, yeni tabirin uygun bir tanımını ortaya koyma umuduyla gramer yönünden etraflıca incelenmiştir. Her ne kadar bu gibi tartışmalarda, tartışmayı şekillendiren bilişsel çerçevelerin açıkça sergilenmesi önemli olsa da gereksiz etimolojik dolambaçların tuzağına düşmek kolaydır. İster sosyal kaygı olarak ister belirli bazı tecrübelerden kaynaklanan psikolojik sarsıntı olarak tasniflensin, İslamofobi en basit tabirle, İslam ve Müslümanlara duyulan korkudur. Bu korku daha sonra nefret, düşmanlık ve ayrımcılığa yol açmaktadır ki bunlar, Runnymade Trust'ın 1997 raporunda İslamofobiyi tanımlamak için

bahsettiği özelliklerdir.[29]

Bu çirkin vasıfları sergileyen bir kimse, bunu biraz yönlendirme olmaksızın yapıyor değildir. Ve her ne kadar herhangi bir dinî, etnik veya ırksal azınlığa yöneltilen toplumsal kötü davranış modelini gözlemlemek cesaret kırıcı olsa da onların daha büyük bir kötü tümörün yayılışının görünürlük kazanması olduğu unutulamaz. Başka şartlar altında gayet makul insanları mahveden ve aldatıcı bir yöne sevk eden şey korkudur. 2009 yapımı "Tek Bir Adam" filminde Colin Firth tarafından canlandırılan ana karakter, İngilizce Profesörü George Falconer bu deneyimi şöyle özetler:

Sonuçta gerçek düşmanımız korkudur. Korku, dünyamızı ele geçiriyor. Korku, toplumumuzun manipüle edilmesi için bir alet olarak kullanılıyor. Politikacılar bu yolla politika pazarlıyorlar ve Madison Avenue bu yolla ihtiyacımız olmayan şeyleri bize satıyor. Bu konuyu düşünün. Saldırılacağımız korkusu, komünistlerin her köşe başında pusuda beklediği korkusu, bizim yaşam tarzımıza inanmayan küçük bir Karaib ülkesinin bize tehdit oluşturduğu korkusu. Siyah kültürün dünyayı ele geçireceği korkusu. Kötü ağız kokumuzun arkadaşlıklarımızı mahvedeceği korkusu... Yaşlanma ve yalnız kalma korkusu.

Timothy'nin 2. Mektubu'nun bile korkunun doğal olmayan ve mantık dışı doğasıyla ilgili söyleyecekleri vardır: "Çünkü tanrı bize korku ruhu vermedi ama kudret ve sevginin ruhu ile sağlam bir zihin verdi."[30]

Çok az sayıda yazar ya da bilim adamı Müslümanlara karşı duyulan korku ve endişenin tamamen sahte bir şekilde üretilen bir hadise olduğunu savunacak kadar cesur olabilir. Ben de onların saflarını bozmak ve savunulamaz bir pozisyonu zorla yürümek için çalışmayacağım. 1. Bölümde yazdığım gibi küresel hadiseler algılarımızı biraz değiştirir ve insanlıkla ilgili görüşlerimizi kendi renklerine boyar. Müslümanlar tarafından gerçekleştirilen şiddet de bunun bir istisnası değildir ve 11 Eylül 2001'den sonra İslam hakkında rahatsızlık verici bazı soruların sorulması bir yere kadar gayet doğal ve doğru olabilir. Benzer şekilde Soğuk Savaş ile ilgili bilgileri sadece tarih kitaplarından ve belgesellerden edinenler için kızıl korku ne kadar tuhaf geliyorsa Sovyetler Birliği ve Birleşik Devletler arasındaki düşmanca karşılaşma ve o zaman boyunca şaha kalkan gerilim ve endişeler, pek çok kişi için de gerçekti.

Ancak şimdi incelediğimiz konu başka bir durumdur. Bu küçük bir yabancı düşmanı hizbin kişisel menfaat için planlı bir ortak çalışmayla korku üretmesi konusudur. Bu, felaket getirebilecek dünya görüşlerinin insanlığın bir kısmına bedel ödettirerek ve zarar vererek büyütülmesi hakkındadır. Bu, insan zihninin rasyonel güdülerini felç ederek içine, uyuşturan, tiryakilik oluşturan korku şırınga edip korku içindekilerin daha fazlası için yalvarmaktan başka bir şey yapamadığı hâle getirilmesi arayışı hakkındadır.

Bu, bu kitabın sayfalarında tartışılacak kişilerin her gün çıkardığı gürültüyle sesi boğulan bir hikâyedir. Bu, benim başkalarının acılarından menfaat temin eden küçük bir madrabazlar çetesine dikkatleri çekerek İslam'ın ve Müslümanların adaletsiz ve dengesiz bir şekilde temsil edilmesini düzeltmek için bir girişimimdir. New York Üniversitesinde İslam Araştırmaları ve Tarihi Bölümü Profesörü Zachary Lockman'dan —kelimeleri biraz değiştirerek alıntılarsam—

dünyayı benim gördüğümün zıddı açılardan görenler büyük meseleyi şöyle algılasınlar: Onların itirazlarına seviniyorum. Çünkü, eğer benim yazdıklarımı hoşnut edici bulsalardı, kendimi büyük bir adaletsizlik yapmış gibi hissederdim. [31]

---

[1] N. R. Kleinfeld, “Müşteri, Taksi Sürücüsünün Müslüman Olup Olmadığını Sordu, Sonra Bıçakladı”, 25 Ağustos 2010, New York Times.

[2] Melissa Grace ve Samuel Goldsmith, “Michael Enright, Müslüman Taksi Sürücüsünü Bıçaklamaktan Tutuklanan Çılgın Durumdaki Öğrenci, Polislere Bir Vatansever Olduğunu Söyledi”, 22 Eylül 2010, New York Daily News.

[3] Age.

[4] Alex Fareene, “Taksi Sürücüsünü Bıçaklayan Michael Enright’in ‘İslam Karşıtı Günlüğü’”, 26 Ağustos 2010, Salon. <http://www.salon.com/2010/08/26/michael_enright_ hate_diary/>.

[5] Mark Egan, “Amerika’da Artış Gösteren Müslüman Karşıtı Duygular Korkuları Artırıyor”, 12 Eylül 2010, Reuters, <http://www.reuters.com/article/2010/09/12/ us-usa-muslims-view-idUSTRE68B1O920100912>.

[6] Age.

[7] Tanya Schevitz, “FBI, Müslüman Karşıtı Ön yargı Kaynaklı Nefret Suçlarında Sıçrama Görüyor”, 26 Kasım 2002, San Francisco Chronicle.

[8] Pew Research Center, “İslam ile İlgili Görüşler Keskin Bir Şekilde Bölünmüş Durumda”, 9 Eylül 2004, <http://www.people-press.org/files/2011/02/96.pdf>.

[9] John Cohen, “Kamuoyu Yoklaması: Amerikalılar İslam ve Araplara Karşı Şüpheci.”, 8 Mart 2006, ABC News, http://abcnews.go.corn/US/story?id=1700599>.

[10] Claudia Deane ve Darryl Fears, “İslam’la İlgili Olumsuz Algı Yükselişte”, 9 Mart 2006, The Washington Post.

[11] John Esposito, İslam’ın Geleceği, Oxford: Oxford University Press 2010, s. 18.

[12] Andrea Elliot, “11 Eylül’den Sonra Amerika’ya Daha Fazla Müslüman Geldi.”, 10 Eylül 2006, New York Times.

[13] Din ve Kamusal Yaşam ile İlgili Pew Forumu, “Küresel Müslüman Nüfusunun 2010-2030 Yılları İçin Geleceğe Projeksiyonu”, 27 Ocak 2011.

[14] Age.

[15] Daniel Pipes, “Müslümanlar Geliyor, Müslümanlar Geliyor”, 19 Kasım 1990, National Review.

[16] “Washington Post Kamuoyu Yoklaması: İslam’la İlgili Görüşler”, 8 Eylül 2010, ABC News. <http://a abcnews.go.com/images/US/ht_cordoba_house_100908.pdf>.

[17] Alex Altman, “TIME Kamuoyu Yoklaması: Çoğunluk Camiye Karşı, Çok Sayıda Kişi Müslümanlara Güvenmiyor”, 19 Ağustos 2010, Time.

[18] Omar Sacirbey, “Kamuoyu Yoklaması: Bin Ladin’in Ölümünden Sonra Müslüman Karşıtı Duygular Artışta”, 22 Temmuz 2011. <http://www.religionnews.

com/politics/government-and-politics/poll-anti-muslim-sentiment-grew-after-bin-laden-death>.

[19] Eric Marropodi, “Kamuoyu Yoklaması: Pek çok Amerikalı, Müslümanlardan Rahatsız”, 6 Eylül 2011,CNN, <http://religion.blogs.cnn.com/2011/09/06/poll-many-americans-uncomfortable-with-muslims>.

[20] Charles Kurzman, “11 Eylül’den Bugüne Müslüman-Amerikan Terörizmi: Bir Muhasebe”, 2 Şubat 2011, Triangle Center for Terrorism and Homeland Security.

[21] Charles Kurzman, Kayıp Şehitler: Niçin Bu Kadar Az Sayıda Müslüman Terörist Var?, Oxford: Oxford University Press 2011, s. 11.

[22] Age.

[23] Age.

[24] Kenneth Vogel, “En Güncel Cami Meselesi: Para Güzergâhı”, 4 Eylül 2010, Politico, <http://www.politico.com/news/stories/0910/41767_Page4.html>.

[25] Çay Partisi, genel olarak muhafazakâr ve liberallerden oluştuğu kabul edilen bir Amerikan popülist politik hareketidir. İsimlerini 1773’te İngilizlerin çay üzerindeki vergilerine Boston Limanı’nda demirli gemilerdeki İngiliz çaylarını denize dökerek karşı çıkan Amerikalılardan oluşan Boston Çay Partisi’nden almaktadır.

[26] “Newsweek Kamuoyu Yoklaması: Obama/Müslümanlar, Uluslararası Princeton Araştırma/Tetkik Birliği”, 27 Ağustos 2010, <http://nw-assets.s3.amazonaws.com/pdf/1004-ftop.pdf>.

[27] “Alabama ve Mississippi’de Yakın Mesafeli Yarış”, 12 Mart 2012, Public Policy Polling, <http://www.publicpolicypolling.com/main/2012/03/very-close-race-in-both-ala bama-and-mississippi.html>.

[28] “Bir Amerikalı Olmanın Anlamı: 11 Eylül’den On Sene Sonra Tutumların Daha da Farklılaştığı Amerika” 6 Eylül 2011, Brookings Institution and the Public Religion Research Institute, <http://www.brookings.edu/reports/2011/0906_american_attitudes.aspx>.

[29] Runnymede Trust, İslamofobi: Hepimiz İçin Bir Sınav: Runnymede Trust Komisyonunun İngiliz Müslümanları ve İslamofobi ile İlgili Raporu, London: Runnymede Trust 1997.

[30] 2. Timothy 1:7.

[31] Zachary Lockman, Ortadoğu ile İlgili Yarışan Görüşler: Şarkiyatçılığın Tarihi ve Politikası, Cambridge: Cambridge University Press 2010, s. 6.

1-İÇİMİZDEKİ CANAVARLAR:

AMERİKA'DA KORKU TOHUMU EKMENİN TARİHÇESİ

1-İÇİMİZDEKİ CANAVARLAR:

AMERİKA'DA KORKU TOHUMU EKMENİN TARİHÇESİ

Afganistan'ın gevrek kireç tortusundan oluşan dağlarının kıvrımlı, kavruk şist taşı oluşumlardan birisinin üzerine bir kalaşnikov yaslanmıştı. Mağara benzeri bir yapının oluşturduğu arka plan; kameraya bakan, ince, uzun, bağdaş kurup oturmuş karanlık kişiyle zıt bir görüntü oluşturuyordu. Bir zamanlar parlak ve siyah olan sakalı şimdi dağınık ve yer yer beyazlamış görünüyordu. Sakalı, geniş omuzlarını kapatan ve onu sert sonbahar rüzgarlarından koruyan, büyük kamuflaj ceketine kadar uzanıyordu.

Bu gibi görüntüler seyrekti. 20 seneden fazla süredir merkezi Güney Asya'daki dağlarla çevrili engebeli arazideki bu sığınakta saklanıyordu. Ancak arada bir önceden kaydedilmiş mesajlarla Tora Bora Mağaraları'nın gizli girintilerinden dünyanın gözü önüne çıkıyor, kâhince bir üslupla iç karartıcı kıyamet uyarıları iletiyordu. 7 Ekim 2001 işte böyle zamanlardan birisiydi.

Kömür gözleri, sivri elmacık kemikleri üzerindeki gölgeli çukurlardan bakıyor ve içinde mayalanan kötülüğü dışa vuruyordu. Sarımsı sarığının rüzgârla uçuşan ucuna eliyle vurarak ağır ellerini kucağındaki mikrofona uzattı. Mikrofonu tutarak mesajıyla uyumsuzluk arz eden tuhaf bir yumuşaklıkla konuştu. "Amerika, kuzeyden güneye, doğudan batıya terörle doldu, hamd ve senalar Allah'a olsun."[32] dedi. "Gökleri zahmetsizce yükselten, her şeye kadir Allah'a yemin ederim ki emniyet bizim için hak olmadan ne Amerika ne de orada yaşayan herhangi bir kimse emniyetin tadını yaşayamayacaktır."[33] Sıfır Noktası'nın yer altı dehlizlerinden 8.000 mil mesafedeki, ıssız, insanlardan uzak köyde Usama bin Ladin, Amerika'nın en çok aranan canavarıydı.

* * *

Sabah saat 09.03'te ikinci uçak güney kulesine çarptığında çılgın durumdaki seyircileri cüceleştiren bir toz bulutu, Manhattan'ın merkez caddelerinin üzerinde canavarca bir öfkeyi ifşa ederek uçuşuyordu. Eğer bir yolcu uçağının çarpmasını bildiren haber ekibi sürüleri olmasaydı, insan kolaylıkla, kargaşanın, hayal gücümüzün derinliklerinden sinir sistemimizin üzerinde geçici bir yıkım için çıkıp gelen, ağzından alev fışkıran, Leviathan (Kutsal kitaptaki deniz canavarı) gibi bir yaratığın işi olduğunu hayal edebilirdi. Böylesi kanlı bir şiddet ancak

filmlerde olabilirdi, gerçekte değil. WNYW Haber'den olayın gelişmelerini aktaran Lyn Brown, "Eğer bir sinemada seyrediyor olsaydınız, bunun tamamen gerçek dışı olduğunu düşünürdünüz." diyordu.[34] Brown'la beraber çalışan sunucu Jim Ryan, "Maalesef bu bir film değil. Bu gerçek." diye cevap veriyordu.[35]

Saldırı Amerikalıları serseme uğratmıştı. Olup bitenin anlamını umutsuzca ararken böylesi anlamsız bir şiddeti yalnızca "barbarca" olarak tarif edebiliyorlardı; dolu bir yolcu uçağını, hassas güdümlü, 150 tonluk bir füzeye dönüştürüp New York'un gökdelenlerine yöneltmekte insani hiçbir şey yoktu. Saldırılardan bir gün sonra 12 Eylül 2001'de Başkan George W. Bush, "Bu, insan yaşamına hiç önem vermeyen ve gölgelerde saklanan bir düşman." dedi.[36] Jerusalem Post'tan Tallie Shahak, "Bu korkunç terör saldırıları serisini böylesine canavarca kılan şey nedir?" diye soruyordu.[37]

Eğer herhangi bir şey canavarca olabiliyorsa 11 Eylül'deki terör saldırıları canavarcaydı. Trajediden direkt etkilenmiş olanlar kadar, dolaylı etkilenmiş ama yine de dehşete kapılmış olanlar için 19 terörist gerçekten canavardı. Yıkım ve korkunun büyüklüğü göz önünde tutulduğunda lakap gayet yerinde görünmekteydi.

Takip eden gün ve haftalarda pek çok yazar ve politikacı katliamın faillerinin insanlık sıfatından düştüklerini beyan etti. 13 Eylül 2001'de The Express gazetesinin manşeti "Dünya Bu Canavarları Mağlup Etmek İçin Birbirine Destek Vermeli" diye yazıyordu.[38] Beş gün sonra aynı gazetenin muhabiri Allison Little, "Terörizm canavarını öldürmeliyiz." diye yazdı.[39] Hatta genelde ihtiyatlı olan Suudi Arabistan'ın Büyük Britanya Eski Elçisi Ghazi Algosaibi, olayların baş şüphelisi Usama bin Ladin ile ilgili olarak şu yorumu yaptı: "Onun bir terörist olduğundan şüphem yok, onun söylediklerini takip ediyorum ve onun bir insan canavar olduğunu düşünüyorum."[40] Ancak bu insan canavar, kısa sürede antik Yunan mitolojisindeki birden çok başı ve zehirli soluğu ile bilinen yılan benzeri su canavarı olan bir Lernaean Hydra hâlini aldı. Kasım 2001'de Wall Street Journal şu manşeti attı: "Hydra'yı Öldürmek: Bin Ladin'i Ortadan Kaldırmak Bir El-Kaide Kafası Kesmektir; Hepsini Değil"[41]. Efsanevi yılanın dokuz başı Suudi terör örgütüne mukayese edildiğinde azdı. Eylül 2006'da The Courier Mail, El-Kaide uzantılarını 2004 Madrid tren bombalamaları ve 2005'te Londra metro saldırılarına kadar izleyerek, "Canavarın Bin Başı Çıktı" diye yazdı.[42] Bin Ladin'in dünyanın her yerine uzanabilmesi, "Savaş İncelemeleri Enstitüsü" (Combat Studies Institute) tarafından yayımlanan "Bir Modern Hydra ile Savaşmak: El Kaide ve Teröre Karşı Küresel Savaş" isimli raporda da yer aldı. Rapor, konuyu Amerikan askerî taktikleri açısından El Kaide'nin, "esneklik, çabuk toparlanma ve adapte olabilirlik" özelliklerinin altını çizdi. Bin Ladin'in terör şebekesi de kesilen her başı yerine iki tane çıkan beşinci yüzyıl canavarının yaptığını yapıyor, bu da onların ele geçirilmesini giderek daha da zorlaştırıyordu.[43]

Bir Hollywood deniz canavarı, bataklıkta yaşayan çok başlı yılan veya mağarada yaşayan bir terörist olsun, canavarlar medeni insanın dünyasına uzun zamandır musallat olmuştur. Yapısı veya eleman sayısı ne olursa olsun

canavarların değişmeyen özelliği yabancı olmasıdır. Onlar başka bir yere aittir. Kaos ve tehlikenin düzen ve emniyete galip geldiği, haritası çıkarılmamış suların karanlık bir ufuk çizgisine aktığı, yaklaşan kıyameti haber veren yere.

Yapımı 1500'lerin başlarına giden içi boş bakır Lenox küresi haritası çıkarılmamış, keşfedilmemiş, bu nedenle de canavarların hâkimiyetinde gözüken yerlere, "Ejderhaların Yeri" anlamına gelen Latince "Hic Sunt Dragones" diyordu.[44] Kürede Doğu Hindistan (East India) denilen, Çin'in doğu kıyısından itibaren "Yaratıklar ölülerin kemiklerini topluyor ve kendilerine ziyafet çekiyor." diye yazıyordu B. F. da Casta.[45]

Haritadaki canavarların olağanüstü büyüklüğü şüphesiz korkuya korku katıyordu, ancak tek mesele onların karanlık, esrarengiz sularda deniz yolcularının kalplerine korku salan mevcudiyeti değildi. Richard Kearney'in, "Yabancılar, Tanrılar ve Canavarlar" isimli eserinde yazdığı gibi canavarlar sınırları çiğner geçerler: "Canavarlar pek az algılanabilen ve bizim gidemediğimiz yerlere gidebilen yaratıklardır."; "Keşfedilmemiş diyarlara gidip o diyarlardan geri dönme imtiyazı sadece canavarlarındır, insanların değil. İyiyi kötüden, insani olanı olmayandan ayıran bildik sınırları çiğneyerek canavarlar bizi ölümüne korkuturlar ve bize kim olduğumuzu, bilmediğimizi hatırlatırlar."[46] Aynı zamanda bize incinebilir olduğumuzu ve görüş alanımızın hemen dışında pusuda bekleyen bu kötü yaratıkların ortaya çıkıp bizi kapıp günahkâr diyarlarının karanlığına sürükleyeceğini hatırlatırlar. Toplumsal düzen, ötelerin karanlığının kaosuna yenik düşecektir.

Canavarların bir iyi özelliği varsa bu da tehdit altındakileri birleştirme özelliğidir. Büyük bir öfkeyi serbest bıraksalar da onların gözdağı veren mevcudiyeti sıklıkla tehdit altındakiler nezdinde arındırıcı bir tepki üretir: Emniyet ve doğruluk duygusunun teyidi. Başkan Bush, 11 Eylül saldırılarının akşamında, "Bu, tüm Amerikalıların, adalet ve barış azmimizde birleşmelerinin günüdür. Amerika daha önce de düşmanlarını al aşağı etti, bu sefer de öyle yapacağız." diyordu.[47]

Pek çok kişi için korkutucu olan şey, eylemlerin beyni yıkanmış, çarpık ruhlar tarafından yapılmış olmaları değil düşünülemez nitelikte oluşlarıydı. Bin Ladin ve El Kaide mensuplarını "canavarlar" diye etiketleyerek (hiç de hayal gücümüzün ürünleri olmamalarına karşın) âdeta bu gibi habis şiddet gösterilerinde insan türünün sorumluluğunu hafifletiyordu. İnsanların işlediği inanılamaz kötülükler her zaman mevcut olan "yaklaşmakta olan felaket" hislerine bir şekil kazandırarak devasa canavarlara yansıtılıyordu. Tuhaftır ki korkunç olayın hemen sonrasında Amerikalılarda canavar hikâyelerine karşı doymak bilmez bir iştah gelişti. İlahiyatçı Timothy Beal'in dikkat çektiği gibi Universal'in "Klasik Canavarlar Koleksiyonu", ünlü Drakula hikâyesinin uyarlamaları, milyonlarca dolar gişe hasılatı yapan Kan ve Altın, On üç Hayalet, Cehennem'den Gelen ve biraz daha eğlenceli bir atmosferde çekilen, Canavarlar Şti., Harry Potter ve Sihirbaz'ın Taşı ve Yüzüklerin Efendisi gibi kurgusal canavarlara ilgide bir artış yaşandı.[48]

Beal, canavarların "ölmedikleri için" geri geldikleri yorumunu yapmaktadır; 11 Eylül bunun sarsıcı bir hatırlatıcısıydı. Pek çok Amerikalının 11 Eylül sonrası

dünyayla başa çıkma tarzları oturma odasında koltuğa uzanıp korkunun bir düğmeye basıp durdurulabildiği veya çıkış kapısına yürünebildiği bir ortamda yüzleşerek tüketmekti. Ürkütücü sahnelere dayanmayı becerenler için sonuçta büyük bir rahatlama vardı; düşman yenilgiye uğratılır, bitiş yazıları belirmeye başlayıncaya ve lambalar yanıncaya kadar kısa bir süre düzen yeniden sağlanırdı. Beal, "Tipik bir Hollywood canavar filmi, kasvetli bir rahatsızlığın bir canavar şeklinde dışarıya yansıtılıp sonra yok edilmesini sağlayarak bir toplu şeytan çıkarma ayini fırsatını sunar." demektedir. "Her ne kadar mücadele devam ederken her iki taraf da zarar görecek olsa da sonuçta canavar yenilecek ve ulus bir kere daha güvende olacaktır."[49]

Kurgusal hortlak ve cinler, tek korku filmi canavarları değildi. Daha gerçekçi "intikam tanrıçası" tasvirleri de vardı. Onlar da pek çok canavarın yaptığı gibi belirli bir dönemin korkularını temsil ediyordu ve 11 Eylül sonrasının kargaşasında Arap terörist tüm yaratıkların en tehlikelisi ve nefret edilmeyi en çok hak edeni olarak görülüyordu. Ortadoğulu haydutların Amerikan hükûmetinin gizli operasyonlarıyla yenilgiye uğratılmasını tasvir eden Kara Şahin Düştü, Syriana, Yalanlar Üstüne ve Krallık gibi filmler büyük başarı kazanıyor ve seyircilere terörist tehdidin kökünün kazınmasının sadece bir zaman meselesi olduğunu, Birleşik Devletler'in, yani iyi adamların, şerir baş düşmana karşı eninde sonunda zafer kazanacağını hatırlatıyordu. Mümkün olan başka bir anlatım tarzı yoktu. Filozof Stephen Asma vurguluyor: "Hercules Hydra'yı öldürür, Aziz George ejderhayı öldürür, tıp yabancı virüsü öldürür, kazık ve haç vampiri öldürür."[50] Her zaman olan bu sefer de olacak ve canavar ölecekti. Gerçek ya da hayalî, gişe sansasyonları veya akşam haberleri hikâyelerinde canavarlar hep korku anlatılarıyla yaşatılır. Etkileyici niteliklerinin ayakta tutulması için canavarlar sürekli tekrar ortaya çıkmalıdır. Bu nedenle onların yakında gelecek olan gazapları, onlara yaşam veren ve toplumu onların sonu olmayan, daima pusuda bekleyen tehditlerine karşı uyanık tutan şeydir. Bir anlamda hikâyeler, canavarlar için yaşam destek ünitesidir. Hikâyeler olmadan ortaya çıkarılma amaçlarını yerine getirmezler.

İnsan deneyimlerinin ifadeleri olarak anlatılar, açıklanamaz trajedilerle ve anlamsız şiddet eylemleriyle dopdolu olan dünyayı anlamlı hâle getirir. İnsan türünün yıkıcı eylemleri, gayr-i insani olarak görülen davranışları, insanın iyiliğine bizi yeniden inandıran ve kutsal insanı vahşi canavardan ayıran bir hikâyenin içine yerleştirip mantıki bir değerlendirme, uygun bir açıklama getirilmesini talep eder.

Ancak H. Porter Abbot'un dikkat çektiği gibi anlatılar aynı zamanda istismara açık belagat (retorik) mekanizmalarıdır. Yanlış bilgi vermek ve artan toplumsal kaygıdan menfaati olan bireyler tarafından esasında makul olan korkularımız,"beslenip" karanlığa çekilmemiz için kullanılabilir.[51] Bazıları için ulusal özgürlükleri tahrip edecek işgalci bir düşmanın istikrarlı ilerleyişi söylemi ve pusuda bekleyen tehditlerin askerî gücün ağırlığıyla ezileceği vaatlerinde bulunmak, ardı ardına seçim zaferleri ve politik kazançla sonuçlanır. Başka birileri için kılıç şakırtıları finansal olarak kazançlıdır. Canavar hikâyeleriyle tesir altına alınmış bir toplumdan kazanılacak çok şey vardır ancak canavar

hikâyelerinde güvenlik bulan bir toplumdan kazanılacak şey daha da çoktur. Özellikle de Amerika'nın —geçerli sebeplerle— uzun bir canavar hayranlığı geçmişi vardır. Amerikan bayrağı ilk oluşturulduğunda hain öcüler, ulusun kurucu belgelerinin arkasına pusuya yattı ve varlıklarını bize hatırlatmak için hâlâ arada bir sürünerek başlarını dışarıya çıkarır. Bunu yaptıklarında tarihin bize gösterdiği gibi, gevşekçe birbirine bağlanmış bir radikaller topluluğu onları yakalamak üzere hazır durumdadır.

* * *

1790'ların sonlarında Charlestown, Boston böylesi bir canavar korkusuna sahne olmuştu. Boston'un hemen kuzeyindeki bu ilginç Masachusettes kasabası Charles ve Mystic Nehirleri tarafından bölünen bir yarımada üzerindeydi ve Paul Revere'nin 1775'teki “Geceyarısı Sürüşü”nün (Paul Revere isimli vatanseverin İngilizlerin denizden saldırıya gelişini diğer vatanseverlere atıyla giderek bildirişi hadisesine verilen ad) başlangıç noktasıydı. Yirmi üç sene sonra Bavarian İlluminati isimli bir grubun yıkıcı olduğu konuşulan faaliyetleri haberi üzerine bölgede panik baş gösterdi. İlluminati, Aydınlanma Çağı'nda, Avrupa ve sömürgelerindeki monarşik yönetimleri ve devlet dinlerini devirmeyi hedefleyen Alman bir farmason olan Adam Weishaupt tarafından kurulan gizli bir örgüttü. Grup, Aydınlanma rasyonalizmi ve kilise yasası karşıtlığı prensiplerinin önemini vurgulayarak tüm Almanya'daki mason localarında istikrarlı bir şekilde etki kazandı.

Tanınmış İskoç fizikçi, matematikçi ve ironik bir şekilde sirenin mucidi olan John Robinson, illuminatinin Avrupalı güçleri parçalamak amaçlı komplo iddialarına dair alarm zillerini ilk çalan kişiydi. Robinson, derneğin tüm dinî kurumları yıkmak ve Avrupa'nın mevcut hükûmetlerini devirmek amacıyla kurulduğuna inanıyordu. Devam etmekte olan Fransız Devrimi'nin en faal liderlerinin artık gizli derneğin üyeleri olduklarını ve “tüm Avrupa'yı karıştıracak kadar büyük ve şerir proje” oluşturduklarını ve yakın zamanda kötülüklerini başka yerlere de yayarak Hristiyanlığı tehlikeye sokacakları sonucuna varıyordu. [52]

Robinson, bir ispata ihtiyaç duymadan grup üyelerinin çocuk düşürmeye sebep olan bir çay yapma planları olduğunu ve yüze atıldığında körleştiren veya öldüren bir gizli malzeme üretme kabiliyetinde olduklarını kabul etti.[53] Bu iddiaları, daha sonra Amerika'ya da ulaşan Avrupa'nın Tüm Hükûmetleri ve Dinlerine Karşı Farmasonların, İlluminati'nin ve Reading Soceities'in Gizli Toplantılarında Sürdürülen Komplonun İspatları isimli kitapta detaylı olarak ele aldı. 1798 yazında Lutherci bir papaz olan G. W. Snyder, George Washington'a bir uyarı mektubu yazdı ve kitabın bir kopyasını gönderdi. Snyder, illuminatinin Mason locaları vasıtasıyla Amerika'ya sızmasına karşı duyduğu endişeyi dile getiriyordu. Washington 25 Eylül 1798 tarihli bir mektupta “İlluminatinin hain, tehlikeli planları ve doktrinleri hakkında çok şey işittiğini”[54] bildiren bir mektup yazdı. Ancak grubun Mason localarıyla aktif olarak ilgilenmediklerine

inandığını bildirdi. Robinson tarafından, yorumlarıyla ilgili açıklama yapması için sıkıştırıldığı zaman Washinton, aynı senenin ekim ayı sonlarında yeniden cevap yazdı: "Niyetim illuminatinin öğretilerinin ve Jakobenizmin prensiplerinin Birleşik Devletler'de yayıldığından şüphelenmek değildi. Tersine hiç kimse bu vakıaya benim kadar kani olmuş değildir."[55] İlluminatinin üyelerinin veya inisiyelerinin Amerika'ya gelip gelmediği bilinmese de Avrupa'daki mevcudiyetleri hissediliyordu ve onların Amerika'yı ele geçireceği beklentisi halkın gündelik konuşmalarını etkiliyordu. 29 Kasım 1798'de Charlestown'un First Congregational Church papazı Jedediah Morse, illuminati tehdidi ile ilgili 3 halk vaazından ikincisini verdi. Robinson'un kitabını okuduktan sonra Morse, Birleşik Devletler'in, dinî inançsızlığın yayılması, aklın otoritesinin teşvik edilmesi ve Jefferson demokrasisinin ileri götürülmesi yönünde ürkütücü bir planın kurbanı olduğuna ikna oldu. Charlestown'daki popülaritesi daha ziyade halkın Fransa'daki devrimden hayal kırıklığına uğramasından kaynaklanan saygın bir federalist olan Morse, beyaz boyalı toplanma evinin kürsüsüne çıkıp Amerika'nın Hristiyan değerlerinin tehlikede olduğunu açıkça beyan etti.

Yabancı ülkelerde, şerir ve hünerli adamlar gizli ve sistematik vasıtalar kullanarak, gayretle faaliyet göstererek Hristiyanlık dininin temellerini çürütmek, mihraplarını devirmek ve onun toplum üzerindeki munis etkisinden dünyayı mahrum etmek peşindedirler. Bu inançsız komplocular ve safsatacılar Avrupa'nın büyük bölümünde amaçlarını gerçekleştirdiler ve Hristiyan dünyasının tamamında planlarını gerçekleştirme güçleriyle böbürlendiler.[56]

Morse, Amerikalıları yabancı bir ideolojinin tehdidine karşı uyaran tek New Englandlı değildi. Yine bir Congregationalist papaz ve Yale Kolejinin 8. Başkanı Timothy Dewight IV, aynı sene New Hawen'de verdiği 4 Temmuz mesajında illuminatinin Amerika'yı sonuçta ele geçireceği ile ilgili uğursuz önsezileri bildirdi. Dewight, Connecticut'ın Federalist Partisi'nin başkanıydı ama aynı zamanda Congreationalizm'in (cemaatleri bağımsız sayan kilise sistemi) Evanjelik Yeni İlahiyat (New Divinity) hizbinin lideri olarak da biliniyordu. Bu, Connecticutlı seçkinlerden oluşan, muhafazakâr politik görüşlerini, Hristiyanlığı tüm Amerika'ya yayma gayretleriyle birleştiren bir gruptu.

Mesih'in ve Hristiyanların bu düşmanlarının günahları öyle çok sayıda ve derecelerdedir ki hesaplar ve tarifler gülünç kalır. Ejderin tüm kötülüğü ve Tanrı tanımazlığı, canavarın zalimliği ve gözü doymazlığı, sahte peygamberin düzen ve hileleri listeyi kabartır. İnsanların hiçbir kişisel veya ulusal menfaati işgal edilmekten kaçamamıştır. Tanrıya karşı işlenmemiş hiçbir günah kalmamıştır... Kardeşlerim, biz de bu günahların ortakları mı olalım? Onları hükûmetimize, okullarımıza ve ailelerimize mi alalım? Oğullarımız Voltaire'in şakirtleri, Marat'ın halka zulmeden zalimleri veya kızlarımız illuminatinin odalıkları mı olsun?[57]

Birleşik Devletler'i yıkmak için bir Jakoben planının mevcudiyeti hiçbir zaman ispat edilemedi. Yine de böylesi tehditlerin oluşturduğu korku, sıkıntılara sebep oluyordu —özellikle de New England farmasonları arasında— ve bu daha ziyade onların Amerikan sınırlarının ötesindeki dünyayı algılayışlarından kaynaklanıyordu.

Fransa'da aklın din üzerindeki kanlı zaferi ve bireysellik değerleri üzerine kurulan seküler demokrasinin ortaya çıkması pek çok Amerikalıyı korkutuyordu. Bu gibi değerlerin yol açtığı korkunç kuşatmalarla politik katliamlar ve infazlar endişelerini büsbütün artırıyordu. Kral 16. Louis'in Ocak 1793'te öldürülmesi sert bir şoktu ve Vernon Stauffer'in New England ve Bavarian İlluminati isimli eserinde vurguladığı gibi Fransa kralının öldürülmesi, Amerikalılara "Dizginlenmemiş bir şiddet ve kan dökücülüğün vahşi gösterisindeki hadiselerden sadece bir tanesinden başka bir şey değildi."[58] Kargaşa, 17 sene önce Amerika'yı monarşinin pençelerinde özgürleştiren ve göklerin roketlerle kıpkırmızı aydınlatıldığı devrimin kanlı bir hatırlatıcısıydı. Hem Federalistler hem de Jeffersoncılar için böylesi bir savaşı tekrar yaşamanın düşüncesi katlanılamaz bir şeydi. Richard Hofstadter'ın, Amerikan Politikasının Paronoid Tarzı isimli eserinde New England'ın kilise kürsüleri ve bira evlerinin, ülke sanki yabancı ve kana susamış işgalcilerle hâlihazırda doluymuşçasına, illuminati ve jakoben işgalin açıkça suçlamalarıyla çınladığını yazmaktadır.[59] O günlerin yaygın bir tekerlemesinden alınan aşağıdaki satırlarda halkın korkusu şöyle ifadesini bulur:

Kalabalıklar gururla dizginleri ele geçirdiğinde,
Ve devletin arabasını yönlendirdiğinde,
Monarklar sürtünerek yara yapan zincirleri hissedecekler.
Ve en kötü kaderle karşılaşacaklar.
Örneğin Galya kıyılarına bakın,
Bir zamanlar kibar olan bir millet üzerinde bir kargaşa geziniyor.
Bir zamanlar öylesine parlak ışık veren yıldız,
Denizden dehşetle geri çekil,
Çünkü artık Louis yok.
Barbar kalabalıklar onun kafasını kesti.
Ve onun fışkıran kanını içti.[60]

* * *

200 sene sonra illuminati tehdidi yeniden ortaya çıktı. 2008 Amerikan başkanlık seçimleri sırasında bazı muhitlerde demokratik aday Barack Obama'nın illuminatinin bir üyesi olduğu ve Şikago'daki uğursuz komplocu arkadaşlarıyla seçildikten sonra Amerika'yı ele geçirme planı yaptığı söylentileri konuşuluyordu. Bir rapor, "İlluminatinin Obama planındaki en korkutucu maddelerden birisi Birleşik Devletler, Meksika ve Kanada'nın birleştirilip Kuzey Amerika Birliği'nin oluşturulması konusudur."[61] "Bu birleşik devletlerin Amero denen yeni bir para birimi olacak ve yeni, seri otoyollarla birbirine bağlanacak... İlluminati planını ne kadar çok incelerseniz onun geçen 20-30 yılda geliştirilen Yeni Dünya Düzeni'nin kurulmasındaki rolünü o kadar kolay fark edersiniz."[62]

* * *

1800'lerin başlarında yıkıcı bir illuminati planına karşı duyulan korku daha yatışmadan Amerika'nın Katolikler tarafından ele geçirilmesi hikâyeleri ortaya çıktı. Kendi kendilerini Amerikan demokrasisinin koruyucuları olarak görenler, artan sayıdaki İrlandalı ve Alman göçmenden şüphe duyarak Protestan değerlerinin yerinden edilip baskıcı Katolik değerlerin hâkim kılınmasıyla ilgili spekülasyonlar yapmaya başladılar. Dört milyonluk bir nüfus içerisinde dağınık olarak 30.000 Katoliğin bulunduğu göz önünde tutulursa yükselen bir egemenlikten korkmak için pek az sebep vardı. Ancak 1810'da sayı 75.000'e çıkmıştı ve 1840'ta Birleşik Devletler'de yerleşik bir milyon Katolik bulunmaktaydı. Fransız hükûmetindeki değişiklikler bazı grupları sürgüne mecbur etmişti. Pek çoğu genel anlamda özgürlüğü yücelten yeni bir cumhuriyette, kendilerine din özgürlüğü ve bir sığınak aradılar. Bu yeni göçmenler içinde çok sayıda Katolik rahip vardı ve artan sayıdaki dindaşlarına ibadet yeri sağlamak için kiliseler ve piskoposluk alanları organize ettiler. 1820'ye kadar Katolik göçmenler Charlestown, Chicago, Detroit, Pittsburgh, Cleveland ve Galveston'da dinî bölgeler kurmuşlardı. Buna ilave olarak bazı eyaletlerde Katolik hazırlık okulları ve ilahiyat fakülteleri kurarak din eğitimini genişlettiler.

Katolik göçmenler arasında dinî coşkunun ani artışı Protestan çevrelerin dikkatinden kaçmadı. Ulusal birlik duygusunu güçlendiren Amerikan Devrimi, aynı zamanda Amerikalıları göçmenlerle ilgili daha dikkatli olmaya itti. Katolik rahip ve rahibelerin çoğu Fransız, Belçikalı veya İrlandalıydı ve büyük kısmı yabancı isimler taşıyordu. Aynı zamanda Avrupalı misyonerler bu yeni cemaatleri parasal olarak destekliyor ve bu da ortada bir komplo söz konusu olduğu ile ilgili şüpheleri artırıyordu. Bu konuda ilk olarak açıktan görüş bildiren, 37 sene önce New Englandlıları illuminati tehdidine karşı uyaran Jedediah Morse'un oğlu ve telgrafın mucidi Samuel F. B. Morse'tu. Morse, 1835'te bir Katolik komplosunun mevcudiyetini ispatlamaya çalışan Birleşik Devletlerin Özgürlüklerine Karşı Yabancı Komplosu isimli kitabını yayımladı. Morse açıkça, "Bir komplo vardır." yazıyordu, "Planları uygulanmaya konmuştur... Gemilerimizle, limanlarımızla veya ordularımızla savunulamayacak, kolay vurulur bir tarafımızdan saldırıldık."[63]

Morse'un fikirleri, yeni Cumhuriyetçi ve ulusalcı fikirlere karşı eski monarşilerin korunması ve yeniden tesis edilmesi amaçlı tepkisel bir girişim olan, Viyana Kongresi'nin öncülüğünü yapmakla tanınan Alman Avusturyalı politikacı ve devlet adamı Metternich'in politik faaliyetlerine dayanıyordu. Morse, "Avusturya şimdi bu ülkede faaliyet hâlindedir." diye yazıyordu. "Büyük bir oyun kurdu. Burada bir şeyler yapmak için büyük bir plan organize etti. Onun Cizvit misyonerleri ülkede dolaşıyor; o, onlara para sağladı ve düzenli ikmal için kaynak oluşturdu." Daha sonra, "Yılan bedenimizi sarmaya zaten başlamış durumdadır ve zehrinin verdiği uyuşukluk ağır ağır ilerlemektedir." diye uyararak daha görsel bir şekilde ifade etti.[64]

Morse'un fikirleri, artış gösteren Katolik cemaatine karşı muhalefeti oluşturdu. Çok sayıdaki yeni göçmenin ülkeyi ele geçireceğinden korkan Protestanların zihnine saldırgan bir komplo fikri derinlemesine kök salmıştı. Morse'un kitabının yayımlandığı sene piyasaya bir başka Katolik karşıtı kitap çıktı. Bu kitap, zaten korkudan titremekte olan Amerikan toplumları arasında çokça okundu. New Havenli bir presbiteryen papaz olan Lyman Beecher, Batı İçin Bir Savunma Yazısı'nı yayımladı. Kitap, misyonerlere ve vaizlere mali destek sağlanarak Katolikliğin yükselmesine karşı bir savunma yazısıydı. Katolikliğin Amerikan karşıtı doğasına dikkat çeken Beecher, "Kendi amaçları için sistematik ve ısrarlı bir şekilde hareket eden bir grup kişi Amerika'yı tutuşturabilir, ulusu bölebilir, birliğimizin bağlarını koparabilir ve özgür kurumlarımızı devirebilir." diyordu. [65] Beecher, Protestan çevrelerde bir kahraman olarak görülüyordu. Evanjelizme yeni ölçüler belirleyen Beecher, Katolikliği sadece Hristiyanlığa değil Amerika'ya ve dünyaya karşı da bir tehdit olarak gördü ve hatta bu konudaki vaazlarında takipçilerini şiddete yöneltmek için kışkırttı. 1834'te yeni kitabıyla ilgili bir konuşma yaptıktan sonra Protestanlar, Boston Katolik Ursuline Manastırı'na saldırdılar ve manastırı yaktılar. Beecher'ın mesajının gücü onu İkinci Büyük Uyanış'a dâhil etti. Bu, İsa'nın ikinci gelişinden önce toplumsal kötülüklere çare olmak amacıyla oluşturulmuş bir dinî ihya hareketiydi. Beecher ve diğerleri için Katoliklik kesinlikle bu kötülüklerden birisiydi.

1840'ların başlarında, genel şüphe ve korku Protestan kininin bir endüstrisine dönüştüğü zaman, Katoliklik karşıtı hisler en yüksek noktasına ulaşmıştı. İlk Katoliklik karşıtı haftalık yayın The Protestant 1830'da yayımlandı. Bunun ardından Reformation Advocate, Native American ve Priesthood Exposed yayımlandı. Bunların hepsi Katolikliğin kötülüklerini ifşa etmeye adanmıştı. Papalık karşıtı hisler günlük gazetelerin başyazılarına kadar ulaştı. Aşağıda 15 Eylül 1855 tarihli Texas State Times'tan bir makale alıntılanmıştır.

"Bilinen bir gerçektir ki Avrupa'nın monarkları ve Roma'daki papa, şu anda bizim yıkılmamız için oyunlar kuruyorlar ve bizi, politik, sivil ve dinî kurumlarımızı yok etmekle tehdit ediyorlar. Bu yozlaşmanın bizim yürütme organımıza (Executive Chamber) kadar ulaştığına ve yürütmenin başındakilerin Katolikliğin bulaşıcı zehriyle lekelenmişliğine inanmak için çok geçerli sebeplerimiz vardır. ... Papa yakın bir geçmişte elçisini gizli bir görevle bu ülkeye gönderdi. Bu ise Katolik Kilisesi'nin tüm Birleşik Devletler'de olağanüstü bir seviyede cüretkârlaşmasına sebep oldu. Papanın bu uyduları cüretkârca senatörlerimize hakaret ediyor, devlet adamlarımızı açıkça ayıplıyor, kilise ve devletin zinakârca birliğinin propagandasını yapıyordu. Katoliklerinki hariç tüm hükûmetlerin bozukluklarını suistimal ediyor ve tüm Protestanlık üzerine en şiddetli nefretlerini kusuyorlar."[66]

Tarihin gösterdiği gibi yüksek oranda Protestan olan Amerikan hükûmetini Katolikliğin bulaşıcı zehriyle kuşatma amaçlı bir komplo mevcut değildi. Yine de 1800'lerde hükûmete sızma korkuları Britanya ve İrlanda'da Catholic Emancipation tarafından kışkırtılıyordu. İrlandalı Katoliklerin parlamento üyesi olma fırsatı tanınmasını talep eden seslerden en yüksek çıkanı Daniel O'Connell'inki idi. İrlandalı bir politik eylemci ve daha sonra Dublin'in belediye

başkanı olan O'Connell 1823'te Britanya hükûmetine Katolik hukukçuları da içine alması için başarılı lobi faaliyetleri yürüten bir baskı grubu olan Katolik Birliği'ni kurmuştu. O'Connell'in kampanyası bununla sona ermedi. 1850'lerde, Britanya ve İrlanda parlamentolarını 1801'de birleştiren Act of Union'nın kaldırılması için yeterli halk desteğini elde etmeyi umarak İrlanda'nın büyük kısmını kapsayan "canavar mitingleri" gerçekleştirdi. Mitinglere 100 binden fazla kişi katıldı ve sonuçta başarısız olsa da Britanya hükûmeti için ciddi endişelere sebep oldu.[67] Durumu uzaktan seyreden bazı Amerikalı Protestan liderler için Avrupa'da Katoliklerin politikaya katılmasındaki artışı yeterince korkutucuydu. Ancak 1855'e kadar Amerikan hükûmetinin altını oymak amaçlı yıkıcı bir Katolik komplosu korkuları öylesine yoğunlaşmıştı ki Birleşik Devletler'in bir köşesinde şiddet patlamasına neden oldu. Daha sonra "Kanlı Pazartesi" denilen 6 Ağustos 1855'te "Demokratlar" ve "Hiçbir Şey Bilmeyenler Hareketi" (Know-Nothing) arasındaki rekabet ortamındaki oylama sürecinde Katoliklerin hile yaptığı söylentileri baş gösterince seçim ayaklanmaları baş gösterdi. "Hiçbir Şey Bilmeyenler Hareketi" mevcut korkuları körükleyen ve göçmenlere karşı düşmanlıktan doğan Amerika kökenli politik bir gruptu.

1843'te New York'ta Amerikan Cumhuriyetçi Partisi olarak doğan "Hiçbir Şey Bilmeyenler Hareketi" üyelerine organizasyonlarıyla ilgili soru sorulduğu zaman "Bilmiyorum." demeleri tembih edildiği için grup bu şekilde adlandırılmıştı. Esas olarak Protestan beyaz erkeklerden oluşan grup halkın mevcut parti yapılarına itibarı yavaş yavaş azaldıkça geniş bir desteğin tadını çıkarıyordu. Günümüzün "Çay Partisi" (Tea Party) benzeri grup, kurumsal politikacılara meydan okuyan adaylar çıkardı ve mesajları, bozuk ekonomiye öfkeli ve Amerika'ya özgü değerlerin yıkılmasından korkan kalabalıklar arasında yankısını buldu.

"Hiçbir Şey Bilmeyenler"e özgü ana yurt anlayışı son derece güçlüydü. Ancak Kentucky, Louisville sokaklarında toplanan büyük bir kalabalık, bir Katolik Kilisesi'nin çevresini sardı ve 22 Alman ve İrlandalı Katolik göçmeni döverek öldürdü. Bu şiddetin sorumlusu kısmen Louisville Journal'in Katolik karşıtı editörü George Prentice idi. "Hiçbir Şey Bilmeyenler Partisi"nin gözü doymaz bir destekçisi olan Prentice, bu kanlı olaydan iki gün önce İrlanda ve Alman vatandaşlarının yabancı kalabalıklar içindeki en tiksindirici olanlar olduğunu yazarak yangını körükledi.[68] Pek çok kişinin katliama sebep olduğunu düşündüğü fikirlerinden dolayı daha sonra özür diledi. Louisville Journal'e yöneltilen çok sayıdaki sert cevaptan birisi, "Kentuckyli bir Katolik" isimli bir yazarın, Prentice'in, korkuyu olta yemi olarak kullanmasına hitap ediyordu:

"Mr. Prentice, Katolik Kilisesi aleyhine getirdiği suçlamaların yarısına bile inanacak düzeyde fanatik midir? Kendi adıma onun savaştığı canavarın, hem engin hayal güçlü diliyle hiçbir şey bilmeyen bebekleri korkutmak hem de korkudan donmuş ve kolayca inandırılabilen kişilere kendi çevirdiği oyunları anlamamalarını sağlayan iki maksatlı, en şeytani renklerle boyanmış, kendisinin dokuduğu bir kumaş veya oluşturduğu bir panodan ibaret olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum. Yeter ki onlar söylenenlere inansın; o, savaşı yürütecektir."[69]

Katolik karşıtı söylem, 1887'de American Protective Associaton'un (APA-

Katolik karşıtı bir gizli dernek) kurulmasıyla başlayan yeni politik hareketler doğurmuştur. En başarılı zamanında APA'nın 3 milyon üyesi vardı ve bunların çoğu Orange Order'un da mensubu olan İrlandalı Protestanlardı. Orange Order, Kuzey İrlanda'da bir kardeşlik organizasyonuydu; İncil'in önceliğini savunuyor ve şiddetli Katolik karşıtı protestolara öncülük ediyordu. Herhangi bir politik parti ile bağlantılı olmamasına karşın APA dinî entegrasyonu destekleyen veya Katolik inancına bağlı kalan hem Demokrat hem de Cumhuriyetçi devlet adamlarını kabul ederek etkisini tüm politik yelpazeye yaymayı hedefliyordu. Grubun amaçları, Katolik göçünü kısıtlamaya ilave olarak, kamu eğitim sisteminden Katolik öğretmenleri çıkarmayı, Katoliklere kamu dairelerini yasaklamayı ve Amerikan vatandaşlığını elde etmek için İngilizce yeterliliğini bir ön şart olarak getirmeyi de içeriyordu. APA'nın baş öğretisi, "Amerikan vatandaşları tarafından oluşturulmayan veya kontrol edilmeyen, Amerika Birleşik Devletleri hükûmetine eşit veya daha büyük egemenlik iddiasında bulunan kiliselere destek veya bağlı olma, Amerikan vatandaşlığı ile bağdaşmaz." idi.[70]

1890'ların sonlarında Katolik göçü korkusu politik sahanın dışına çıktı ve popüler kültüre kadar uzandı. Protestan ve Katolik dinî gelenekleri arasındaki farklar, esas olarak da Aşai Rabbani ayini (İsa'nın etini ve kanını temsil eden ekmek ve şarapla yapılan ayin) Bram Stoker'in Drakula'sının perspektifinden süzülerek görülüyordu. İlk olarak 1897'de yayımlanan, Stoker'in Transilvanya'da yaşayan, kan emen Kont'u Katolik alegorilerle doluydu ve Katoliklerin aksine ekmek ve şarabın İsa'nın sembolik eti ve kanı olduğuna inanan Protestanlar arasında yaygınca okunuyordu (Katolikler, ekmek ve şarabın İsa'nın gerçek et ve kanına dönüştüğüne inanırlar.). Kont Drakula, sembolik şarabın İsa'nın kanını temsil ettiği kutsal ayin yoluyla değil gerçek insan kanını emip içine almak suretiyle sonsuz yaşam vaat eden saldırgan deccal olarak temsil ediliyordu. Kutsallık bir yana "Etimi yiyen ve kanımı içen sonsuz yaşama kavuşacaktır."[71] sözlerinde canavarca bir öge mevcuttur. Tarih boyunca değişik canavarların yaşamı böylesi bir yiyeceğe bağlıydı. Sonuçta kan, vampirin yaşam kaynağıydı ve Yunanlıların Empuse'si, Romalıların Strix'i, hatta modern zamanların "El-Chupacabra"sı gibi sapkın yaratıkların yaşamını sürdürmesini sağlıyordu. Öte yandan et, Grendel, Yunanlı Minotauir, kurt adamlar gibi canavarların yaşam kaynağıydı. Bazı 18. yüzyıl Katolikleri kurt adamların aforoz edilmiş kilise mensuplarının yeniden bedenlenmeleri olduğuna inanıyordu.

* * *

Yakında meydana gelmesi beklenen bir Katolik savaşı efsanesi 20. yüzyıla kadar geldi. Bavarian İlluminati tehdidinin 2008 seçim döneminde ana akım politikaya yeniden döndüğü gibi Amerikan politikasının kavgalı bir döneminde Katolik korkusu yeniden canlandı. 1960'ta John F. Kennedy, Richard Nixon'u yenerek Birleşik Devletler'in 34. başkanı oldu. Masachusettes'den, (yani 1890'ların sonlarında Bavarian İlluminati paniğinin koptuğu yer) İrlandalı bir

Katolik olan John F. Kennedy dinî inançlarından dolayı saldırıya maruz kaldı. Bazıları için ilk Katolik başkan ihtimali ülkenin papanın yönetiminin altına girmeye yöneldiğinin açık bir göstergesiydi. Ülkenin en önde gelen Protestan papazlarından olan ve National Conference of Citizens for Religious Freedom'un başkanı olan Norman Vincent Peale, Katolik bir başkanın kendisini Roma Kilisesi'nden etkili bir şekilde ayrıştırabileceğini sorguladı. "Bir Katoliğin seçilmesiyle kültürümüz bahse konmuştur. Katolik bir başkanın kilise hiyerarşisinin, kilise politikalarının devletin menfaatlerinin önüne geçmesi baskısının altında olmaması anlaşılır bir şey değildir."[72]

* * *

"Oh Küçük Sputnik, Moskova yapımı uyarı düdüğüyle yükseklerden uçuyor. Dünyaya bu gökyüzünün Komi gökyüzü olduğunu ve Sam Amca'nın uyuduğunu söylüyor.

Ben yolumu gidiyorum ve Kremlin her şeyi biliyor diyorsun.

Umarız ki bizim golf oyuncumuz bu işi, topu bize geri kazandıracak kadar iyi biliyordur."[73]

Michigan'ın Demokrat eyalet valisi, G. Mennen Williams Ekim 1954'te bu şiiri yazdığında Sovyetler Birliği ile ilgili yükselmekte olan şüphe, ulusal yenilgi ve küçük düşmüşlüğün zirve yapması duygularıyla gerilimli bir politik havaya dönüşmüştü. Dünyanın yörüngesinde dönen ilk yapay uydu Sputnik'in fırlatılmasıyla Sovyetler, uzay yarışında –iki dünya gücü arasında kozmosun keşfedilmemiş enginliklerinde üstünlük yarışı– Amerika'ya mahvedici bir darbe indirmişti. Böylesi bir başarıyla sersemlemiş olan Amerikalılar, kaygılarını Sovyetler'in Amerikalıları yenilgiye uğratmasına izin vermekle suçladıkları Başkan Eisenhover'a yönelttiler. Uzay çağının bu açılış töreninden birkaç gün sonra golf kursuna başlaması, imajını kurtarmaya yetmedi. NASA tarihçisi Roger Launius, "Eisenhover, mütebessim bir liyakatsizdir... İşleri kendi hâline bırakan, golf oynayan ve hadiseleri yanlış yöneten bir başkandır." diyordu.[74] Senato iktidar parti lideri Lyndon Johnson, ulusal bir şaşkınlık ve acilen bir şeyler yapılması gerektiği duygusunu şöyle özetliyordu: "Batının genişliğinde gökyüzü ile yakın yaşamayı öğrenirsiniz. Bu sizin yaşamınızın bir parçasıdır. Ama şimdi, her nedense, yeni bir sebepten gökyüzü neredeyse yabancı gözükmektedir. Sovyetler, çocukların otoban üst geçitlerinden arabalara taş atmaları gibi uzaydan üzerimize bomba atabilirler."[75] Roketle taşınan bir plaj topu büyüklüğündeki titanyum küre, on senedir dünyanın politik manzarasını kızıştıran daha büyük, ideolojik bir canavarın güçlü bir sembolüydü: Komünizm.

* * *

Joseph McCarthy 1946'da Birleşik Devletler Senatosuna seçildiğinde

komünizmin zehirli tehdidi birkaç ölümcül yoldan kendisini belli etmişti. Demokratik Çekoslovak Hükûmeti devrilmiş; Çin Sivil Savaşı, Asya'da büyük yıkıma sebep olmuştu ve şok dalgaları Pasifik Okyanusu'nun diğer taraftaki sahiline ulaşıyordu; Sovyet etkisi yayılıyordu. Rusya'nın ilk atom bombasını patlatması ve Kuzey Kore katliamı birleştiğinde dünyanın politik manzarası kapkara görünüyordu.

İstisnaları olmakla birlikte büyük dramatik olaylar hep uzaklarda meydana gelmişti; her ne kadar etkileri ülkenin her yerinde hissedilse de canavarlar "uzaklarda bir yerlerde", Amerikan sınırlarının ötesindeydiler. Ancak Soğuk Savaş'ın başlamasıyla ülkenin her köşesinde güçlü bir ıstırap duygusu oluştu. Korku içindekiler için komünizm, sadece Amerikan değerlerine değil aynı zamanda kişi olarak kendilerine karşı da bir saldırıydı. Artan korku ve panik havası McCarthy'ye Amerikan anlatılarına uzun süredir ilham veren komplo teorilerini yeniden canlandırmak için bir fırsat sundu. Yakın geçmişteki olaylara yaklaşan bir kıyamet yangın fırtınasının delilleri olarak dikkat çekip iç tehdit olduğuna inandığı şeyleri ifşa ederek ve bu şekilde Amerikan halkını büyük felaketten koruyarak politik bir yıldız olmayı umuyordu.

Daha önceki kurucuları genelde yabancı etkenler olan tarihî komploların aksine McCarthy, komünizmin Amerikan politik sistemine sızdığını ve vatandaşlar için en büyük tehdidin "Amerikan gücünün merkezlerinde oturan büyük devlet adamları" olduğunu söylüyordu.[76] Komünist olmak kanun dışı bir şey olmadığından McCarthy'nin iddialarındaki temel nokta politik sistemi yıkma teşebbüsüydü. Ona göre Amerikan politik sistemini ele geçirmek için zekice kurulmuş, el altından bir operasyon sürüyordu. West Virginia, Wheeling'de 9 Şubat 1950'de yaptığı konuşmada komünistlerin sistemi ele geçirmesiyle ilgili ilk uyarısını yaptı:

Bugün dinçleşmiş bir savaş tanrısının homurtu ve gürültülerini neredeyse fiziksel olarak işitebiliyoruz. Onu Hindiçin'in tepelerinden, Formoza kıyılarından ve Avrupa'nın kendisinin kalbinden görebilir, hissedebilir ve işitebilirsiniz... Bugün biz komünist ateizm ve Hristiyanlık arasında nihai bir ölüm kalım savaşıyla karşı karşıyayız. Komünizmin modern şampiyonları bu zamanı seçtiler ve hanımlar beyler, oynanabilecek kart sayısı çok az, gerçekten çok az![77]

McCarthy bir kez gözdağı veren üslupla Soğuk Savaş'ı Hristiyanlığın yaşaması için gerekli bir dinî savaş terimleriyle konumlandırdıktan sonra kaçınılmaz olarak ülkeyi sarsacak komplonun detaylarını açıkladı:

Kendimizi güçsüz durumda bulmamızın sebebi, güçlü düşmanımızın kıyılarımızı ele geçirmek için asker göndermiş olması değil ama daha kötüsü bu ulus tarafından çok muamele görmüş bazı kişilerin haince davranışlarıdır. Bu ülkeye ihanet edenler durumları iyi olmayanlar değil, azınlık gruplarının üyeleri değil, bu dünyadaki en zengin ulusun sunduğu tüm imkânlardan, en güzel evlerden, en iyi yüksek eğitimlerden faydalananlardır. Bu, Dışişleri Bakanlığı için yadsınamaz bir gerçektir. Orada en haince davrananlar daha doğuştan avantajlı ortama doğmuş parlak zekâlı genç adamlardır. Burada, elimde Dışişleri Bakanlığına, Komünist Partisi'ne üye olduğu bildirilmiş ancak yine de çalışmaya devam eden ve politikaları belirleyen 205 kişinin listesi var.[78]

Kısa bir zaman içinde Amerikan kamuoyunda histeri krizi patlak verdi. Tehlikeli inançlarını yaymamaları için komünistlerin kökünün kazınması gerekiyordu. Pek çok politikacının itirazına karşın McCarthy daha sonra "cadı avı" olarak isimlendirilecek, politik ve toplumsal alanlarda komünist oldukları şüphelenenlerin araştırılması sürecini başlattı. Wisconsin senatörü, şiddetli korkutma ve hapis tehdidi taktiklerini kullanarak elinde iddialarına temel olacak çok az delil olmasına veya hiç olmamasına rağmen gizli komünist işbirlikçisi olduğu söylenen yüzlerce kişinin adını ifşa etti. Kariyerler ve itibarlar geri döndürülemez şekilde zarar gördü. Komünist olduğundan şüphelenilen yüzlerce kişi hapse atıldı ve 10.000'den fazla Amerikalı işinden oldu. Ancak sonuçta Amerika'yı devirme amaçlı yıkıcı komplolar için ikna edici yeterli delil bulunmadı. Harry Truman 1953'te görevinden ayrıldıktan sonra, "Şimdi anlaşılmış durumdadır ki mevcut idare politik menfaat için McCarthyciliğe kucak açmıştır." dedi.

"Ben Wisconsinli senatörü kastetmiyorum. O sadece adının kelimenin sözlük anlamı hâlini almış olmasından dolayı önemlidir. Bu, gerçeğin yozlaştırılmasıdır, hukukun olması gerektiği gibi işletilmemesi, terk edilmesidir. Bu, Amerikancılık veya güvenlik adına büyük yalanın kullanılması ve vatandaşların temelsizce suçlanmasıdır. Bu, yalanla yaşayan demagogun gücünün yükselmesidir; o, toplumun her seviyesinde inancın yıkımı ve korkunun yayılmasıdır."[79]

O zamanın şartları göz önünde tutulduğunda Soğuk Savaş ile ilgili toplumsal endişe beklenir hatta anlaşılabilir bir şeydi. Takipçileri tüm dünyada bir cazibe merkezi hâlini alan bir politik sistemden kim endişelenmezdi ki? Ancak McCarthy tarafından kışkırtılan ve diğer devlet görevlileri tarafından kızıştırılan komünist hareketin ülke içi izlerinin peşini takip etme katışıksız paranoyası akıl dışıydı. Onların görüşüne göre komünizm sadece bir yabancı politik ideoloji değildi, FBI yöneticisi J. Edgar Hoover'in isimlendirdiği gibi "Amerikan vatandaşlarının bağlılığını kazanmaya çalışan çok yüzlü bir canavardı."[80] Canavarlar ve Canavarlık'ın yazarı Niall Scott, yirminci yüzyılın ilk yarısında, komünizmin iğrenç, Atlas Okyanusu'nun her iki yanındaki ulusların "kanına zehir enjekte eden", zehirli bir yaratık olarak tasvir edilmesinin yaygın bir sözel, metinsel ve hatta görsel hitabet olduğunu belirtir.[81] Pek çok örneğin arasında en öne çıkanı "Bolşevik Canavarı" tasviri idi. 1. Dünya Savaşı sırasında Alman görsel medyası sol kanat, Marksist Rus hizip mensuplarını vahşi canavarlar, kadın ve çocukları yemek için Avrupa'da azgın bir ava çıkan yağmacılar olarak temsil etmişti. Yazarlar, sosyalist grubu Karındeşen Jack'a benzettiler ve bazı sanatçılar onun takipçilerini masum, korkmuş bir kadın kurbanını, kaçınılmaz kanlı kaderine götüren kırmızı kürklü, elinde sopa bulunan bir goril olarak resmetti.[82]

Birleşik Devletler'de komünist istilası korkularını artırmayı umanlar için sinema, tercih edilen vasıta oldu ve gelmeleri istenmeyen Sovyetler'in tehdidini anlatmak için uzaylılar kullanıldı. Herbert Hoover'in McCarthyciliği alaya aldığı, gecenin ortasında uyandığında arka bahçesinde bir uçan daire gören Jimmy isimli genci anlatan "Mars'tan Gelen İstilacılar" isimli film 1953 senesinde gişeleri sarstı. Kasabasını işgal eden uzaylılar arkadaşlarını ve ailesini

yakaladıktan sonra kendisi de tam yutulmak üzereyken bunun bir rüya olduğunu fark eder. Bu filmi üç sene sonra “Vücut Kapanların İstilası” takip etti. Bu filmin konusu hastaları, sevdikleri insanları insan kılığında gizlenmiş uzaylılar olmakla itham eden Kaliforniyalı bir doktordu. 1958’de “Uzaylı Bir Canavarla Evlendim” filmi gösterime girdi.

* * *

1961 itibariyle Sovyetler Birliği’nin nükleer sahada ilerlemesiyle ilgili endişeler epeyce artmıştı. Silahlanma yarışı panik oluşturmak için zaten yeterliyken komünistlerin Amerikan politik ve sosyal yaşamına sızmış olması ilave bir korku katmanı daha ekliyordu. Bir nükleer saldırıya yönelik halk korkusunu yatıştırmak amacıyla Federal Hükûmet, Community Fallout Shelter Program’ı (Toplum Serpinti Sığınağı Programı) geliştirdi; bu program, yer altı sığınakları kurarak radyasyona maruz kalmayı engellemeyi amaçlayan bir sivil savunma önlemiydi. O senenin Temmuz ayında Başkan Kennedy, “Bir saldırı durumunda nükleer patlama ve yangına yakalanmayan ailelerin hayatları -eğer sığınağa saklanabilirlerse ve tabii ki sığınak mevcutsa- kurtarılabilir. Böylesi bir güvenceyi ailelerimize ve ülkemize borçluyuz.”[83] diyerek bu koruyucu sığınakların önemine dikkat çekti. Kısa zamanda radyoaktif kalıntı sığınakları Amerika’nın her yerinde görülmeye başlandı.

Başka önlemler de alındı. Bir nükleer saldırı olması durumunda, vatandaşları uyarabilmek amacıyla ülke çapında telefon direklerine ve trafik lambalarına sirenler takıldı. Bir “Gri İkaz” —iki buçuk dakikalık yüksek tizlikte bir ses ve aynı uzunlukta sessiz aralar— yaklaşan radyoaktif kalıntıyı bildiriyordu; tiz tonlar Amerikalılara en yakın serpinti sığınağına sığınma gereksinimi olduğunu beyan ediyordu. Bir “Siyah İkaz” —üç kısa yüksek tizlikte ses ardından üç daha uzun yüksek tizlikte ses, Mors kodu sinyalleri gibi— tehlikenin yakın olduğunu bildiriyordu. Eğer yer altındaki beton mağaralara henüz kilitlenmediyseniz çok geç kalmış olabilirdiniz. 1950 ve 60’lar boyunca sivil savunma talimleri devlet okullarında “eğil ve siper al” egzersizlerini içeriyordu ve bu, bugünkü kasırga talimlerine benziyordu. Okul bahçelerindeki sirenlerden ikaz sesini duyunca öğrenciler sıralarının altına saklanıyor veya koridorda iseler cenin pozisyonunda çömelirken başlarını örtüyorlardı. Aslında bu teknik, bir nükleer serpintiden koruma sağlamıyordu. Patlamadan kaynaklanan sıcaklık, radyasyon ve şok dalgalarının erişim alanı hayli genişti ve kuvvetle muhtemel öğrenciler eğilip siper alma şansı bulamadan öleceklerdi.

Sirenlerin yakınındaki okul bahçelerinden ve serpinti sığınağı bulunan evlerden 8.000 mil uzakta patlak veren askerî bir çatışma, tüm ülkenin dikkatini üzerine topluyor ve komünizmin kanlı yayılmacılığı ile ilgili korkuları pekiştiriyordu. Amerikan birlikleri, Kuzey Vietnamlı komünist gerillalara karşı gittikçe daha da canavarlaşan bir savaşa batmışlardı. Savaşın gittikçe daha da rağbet kaybetmesine karşın Birleşik Devletler Hükûmeti Vietnam’a müdahalesini “ön

alma" perspektifinden görüyordu: Güney Vietnam'ın komünistler tarafından ele geçirilmesinin önünü almak.1962'ye kadar bölgedeki Amerikan birliklerinin sayısı üç katına çıkmıştı ve o sene yaptığı yıllık State of the Union'da konuşmasında Başkan Kennedy, "Tarihin tamamında pek az nesil, özgürlüğün en fazla tehlike altında olduğu bir zamanda onun büyük savunucusu olma rolüne mazhar olmuştur. Bu bizim iyi talihimizdir."[84] dedi. Ama zaman geçtikçe pek çok kişinin farkına varmaya başladığı gibi bu savaş, Amerika'nın "iyi talihi" değildi. Aslında Vietnam, ulusal bir kâbus hâline geliyordu. 1968'de komünist güçler Güney Vietnam'daki yüz büyük şehirde beklenmedik bir pusuyla Amerikan kuvvetlerini savunmasız yakalayan, sersemletici Tet Saldırısı'nı başlattı. Bu ani saldırının çapı ve şiddeti komünist güçlerin pek çok Amerikalının zannettiğinden daha kabiliyetli olduğunu ispat ediyordu. Bu zamana gelindiğinde Vietnam Savaşı, Amerikan tarihinin en uzun savaşı hâlini almıştı ve halkın itirazı artıyordu. Lyndon Johnson gün geçtikçe daha da rağbet kaybediyordu ve Amerikalılar onun Vietnam'a daha fazla askerî birlik göndermeyi reddetmesini yenilginin itirafı olarak gördüler. Erken seçime gitmemeye karar vererek Richard Nixon, başkanlığı üstlendi ve çekilme sürecini başlattı. Vietnam Savaşı 1974'te resmî olarak sona erdi ve komünist ve demokratik ülkeler arasındaki askerî karşılaşmalar azalıp yok olma sürecine girdi. Ocak 1979'da Çin ve Birleşik Devletler diplomatik ilişkileri başlattılar ve haziranda Strategic Arms Limitation Talks-SALT'ın (Stratejik Silahları İndirim Anlaşması) ikinci turu Sovyetler Birliği ve Birleşik Devletler arasında nükleer silahların üretiminin kısılması anlaşmasıyla neticelendi.

1980'lerin sonlarında komünist canavarın yok olmaya yüz tuttuğu ve sonuçta yenileceği belirlilik kazandı. Şubat 1989'da, Birleşik Devletler tarafından Sovyetler Birliği'ni felce uğratmak için parasal destek verilen ve silahlandırılan mücahit güçlerinin Sovyet ordusunu geri çekilme noktasına kadar hırpalaması sonucunda Sovyetler Birliği Afganistan'dan çekildi. Daha sonra Afgan savaşçıların 11 Eylül 2001'deki olaylarla bağlantılı olduğu ortaya çıkınca pek çok Amerikalı onlardan "Frankenstein canavarları" diye bahsetti; Amerikan Hükûmetinin yarattıkları, sonuçta feci bir şekilde yaratıcısına saldırmışlardı. Kasım 1989'da Berlin Duvarı yıkıldı; bu tarihsel olay, Sovyetler Birliği'nin yolun sonuna geldiğinin işaretiydi. Duvarın her iki tarafındaki vatandaşlar duvarın yıkılmasına katılmak için sokaklara döküldü. Vatandaşların coşkulu bir şekilde kontrolü ele alıp canavarca bir bölünme olarak gördüğü beton blokları parçalarken bir izleyici "Duvar bir canavardı; mağdurlar, ıstırap, abluka... müstehcendi, çirkindi, nefret doluydu."[85] diyordu. Bir ay sonra aralıkta Nicolay Çavuşesku, komünist Romanya'nın canavar diktatörü ve karısı Elena, bir hafta süren şiddetli ayaklanmalar sonucunda hükûmetin devrilmesiyle sonuçlanan Romanya Devrimi'nden sonra infaz edildi. "Romanya'nın Kızıl Vampiri" Amerikan medyası tarafından "her yere, şehirlere ve dağlardaki veya deniz kıyısındaki köylere nüfuz eden, cinsiyet, millet veya din ayırt etmeksizin tüm genç ve yaşlı insanlara müdahale eden, hiçbir şeyi affetmeyen, hiçbir şeyi ihmal etmeyen on başlı canavar" diye tasvir ediliyordu.[86] Hatta bazı raporlar onun çaresiz ağlayan bebeklerin kanıyla beslenen bir "cehennem yaratığı" olduğunu telkin ediyordu.

Çavuşesku, Berlin Duvarı'na benzer şekilde devrildi; kontrol edilemez canavar, bir idam mangasının kurşunlarıyla delik deşik olmuştu. Doğu bloğunda komünizme karşı halk ayaklanmalarının sonuncusuyla beraber Amerika'nın öcüsünün sesi kesilmiş gibi görünüyordu. Ancak komünizm sonrası dünyada canavarsız bir boşluk oluşmadan önce, bir başka yabancı ideolojik tehdit, on sene öncesinden zaten oluşmuştu ve boşluğu doldurmayı bekliyordu.

* * *

Tahran'daki Amerikan elçiliğinde eskiden maslahatgüzarlık yapmış olan, İranlı öğrencilerin kendisini ve 51 Birleşik Devletler vatandaşını 4 Kasım 1979'da rehin aldığı, 444 gün süren ve neler olduğunu anlamayan bir ulusun kalbine dehşet saçan krizi hatırlayan Bruce Laingan, "9/11 hadisesi sonrasında, 'Tanrı'm bizde de başladı.' dedi."[87]

Kriz süresince, gerilimi yüksek sahnenin korkutucu görüntüleri akşam haberlerinde Amerikalılara ulaştı. Gazete manşetleri, olayla ilgili en son gelişmeleri endişeli vatandaşlara iletti ve durum açıklık kazandıkça yeni ve şiddetli bir yabancı canavarın ortaya çıktığı belli oldu. Radikal Müslüman canavarı uyanmıştı ve Amerika'da daha önce gezinen ideolojik zalimler gibi yeni düşman da özgürlük ve adalet değerlerini silip atmak, çaresiz ve gönülsüzlere tehlikeli inançlarını dayatmak için azimliydi. Aynı zamanda da daha önceki canavarlar gibi bir devrimle doğmuştu; taraftarları İran monarşisini 1979'da deviren, kara gözlü, ifadesiz yüzlü Ayetullah Humeyni'nin katı İslam yorumu, sert Batı karşıtlığı ayaklanmaya neden oldu. Humeyni, "Amerika büyük şeytandır, yaralı yılandır." diyordu. "Kardeşler bilmelidir ki Amerika ve İsrail, İslam'ın temellerine düşmandır."[88]

Devrim, dünyanın Soğuk Savaş boyunca manşetlere pek az çıkmış bir bölgesine olan ilgiyi artırdı. Kremlin'de Sovyet bayrağı son kez indirildiğinde Amerikalılar Ortadoğu'dan gelen bir seri tehditkâr hikâyeye zaten gömülmüş durumdaydı. Humeyni, İran rejiminin dümenini eline aldıktan sadece dokuz ay sonra İran'la Irak arasında savaş koptu. Birleşik Devletler, devrim sonrasında cazibe oluşturan ve etkisi genişleyen Şii azınlığı bastırmayı umarak Irak tarafını tuttu. İki ülke arasındaki savaş sekiz sene sürdü ve çıkmaza girerek neticelendi; ancak bu kargaşa sırasında meydana gelen başka bazı olaylar Müslüman militanların canavar olduğu ve Batı'yla esaslarda uyuşmazlığı algısını güçlendirdi. 1982'de Hizbullah'la bağlantılı Lübnanlı bir grup tarafından 25 Amerikalı (16 Fransız, 12 İngiliz, 7 İsviçreli ve 7 Alman vatandaşının yanı sıra) kaçırıldı. İslami Cihad denilen grup, eski bir CIA büro şefi ve madalyalı, savaşta bulunmuş eski bir asker olan William Buckley de dâhil yakaladıklarından çoğunu öldürdü. 1985'te bir Beyrut gazetesinde, Buckley'in cesedinin fotoğrafı yayımlandı. Kemikleri altı sene sonra Beyrut havaalanı'nın yakınındaki yan yolda bir plastik çanta içinde bulundu. Nisan 1983'te Beyrut'taki Amerikan elçiliği bombalandı ve bu, o zamana kadar Amerikan diplomatik görevlilerine yapılmış en ölümlü saldırıydı.

Çoğu elçilik görevlisi, bahriyeli ve gemici olan altmıştan fazla kişi öldürüldü; CIA'in Ortadoğu bürosu yıkıldı. Altı ay sonra aynı senenin ekiminde bomba yüklü iki kamyon Beyrut'taki Amerikan Deniz Kuvvetleri barakalarını havaya uçurdu ve 241 kişi öldü. Haziran 1985'te iki Hizbullah militanı Roma'dan Atina'ya giden bir TWA uçağını kaçırdı ve 145 yolcuyu 17 gün süreyle rehin tuttu. Üç sene sonra Aralık 1988'de, Irak-İran Savaşı bittikten dört ay sonra, Pan Am'ın 103 sefer sayılı uçağı, İskoçya'da Lockerbie üzerinde Libyalı teröristler tarafından vuruldu. Uçaktaki 259 kişi öldürüldü.

1990'lar Ortadoğu'ya Amerikalılar tarafından daha fazla askerî müdahale ve aynı zamanda Amerikalılara karşı şiddet olayları getirdi. Birleşik Devletler, Irak tarafından işgal edilen Kuveyt'e yardım amacıyla 1991'de Körfez Savaşı'na girdi. 1993'te Dünya Ticaret Merkezi, El-Kaide tarafından bombalandı. 1995'te Alfred P. Munrah Federal Binası bombalandığında Birleşik Devletler, Ortadoğu'da öylesine derinlemesine yerleşmişti ki pek çok kişi o zamana kadar Amerikan topraklarında meydana gelen bu en büyük terör saldırısı için Müslüman militanların sorumlu olduğuna inanıyordu. Patlamadan kısa bir süre sonra CBS Haber'den Jim Stewart, "Burada bahis Ortadoğulu teröristler üzerinde" diyordu.[89] ABC'den John McWethy, "Oklahoma City'deki bombanın böylesine güçlü oluşu araştırmacıları derhâl Ortadoğu kökenli benzer olayları dikkate almaya yöneltti." diye bildirdi. Chicago Tribune'den Georgie Anne Geyer, "Ortadoğulu araba bombacılarının ayırıcı vasıflarının her birini taşıyor."[90] diye yazıyordu ancak böylesi devasa bir şiddet gösterisinin Birleşik Devletler'in güneyinden gelen beyaz bir erkek tarafından işlendiği gerçeği, pek çok kişi için anlaşılabilir bir şey değildi.

Yeni binyıl yaklaştıkça Müslüman çoğunluklu ülkeler ile Birleşik Devletler arasındaki ilişkiler daha da kavgalı bir hâle geliyordu. Yirmi seneden fazla devam eden bir çatışma varken ilişkilerin iyi yönde gelişeceğini düşündürecek bir işaret görülmüyordu. Bazıları durumun sadece daha kötüye gidebileceğine inanıyordu. Belki de haklıydılar. Daha önce Afganistan'da El-Kaide kamplarında eğitim almış ve 28 Ağustos 2001'de Florida'da bulunan bir uçuş okulundan pilot lisansını alan Mısırlı terörist Muhammed Atta, Amerikan Hava Yolları'nın Boston'dan Los Angeles'e giden 11 sefer sayılı uçağından iki bilet satın aldı.

* * *

Bin Ladin, saat 17.00'den kısa bir zaman sonra Amerikan haber kanallarının olayla ilgili haberini dinlemek için radyosunun kanalını ayarladı. Daha sonra Amerikan birlikleri tarafından bulunan bir videoda, "İlk uçak binaya çarptığında çok sevindiler." diyordu. " Ben de onlara, 'Sabırlı olun.' dedim. Haber programının sonunda bir başka uçağın Dünya Ticaret Merkezi'ne çarptığını bildirdiler. Allah'a şükürler olsun."[91]

Saldırıdan sonraki günlerde Federal yetkililer, Logan Uluslararası Havaalanı'nda park edilmiş bir arabanın içerisinde Atta'nın bagajını buldular.

Çantasında Atta'nın hayatının son gecesinde Bin Ladin tarafından bildirilmiş talimatların bulunduğu el yazısıyla yazılmış bir not ve ölümcül planlarının listesi vardı:

Ölmek için ant iç ve niyetlerini tazele… Sabah namazını cemaatle kıl ve ibadetin büyük mükâfatları üzerinde tefekkür et… Taksi seni havaalanına götürürken Allah'ı düşün… Uçağa binerken ve uçaktayken dua et ve yalvar… Bunun Allah için bir savaş olduğunu unutma… Ahirette cennetin en yüksek katlarında buluşacağız.[92]

Notun yanında önce pilot kıyafeti olduğu düşünülen lacivert bir takım vardı. Daha sonra safir mavisi kravat ve parlak beyaz renkli gömleğin Atta'nın cennet nikâh kıyafetinin bir parçası olduğu ve gecikmeden dolayı geride, Boston'da kaldığı açığa kavuştu. Giysilerin yanında bir şişe kolonya duruyordu, çantanın dibinde ise altın renkli, deri ciltli bir Kur'an vardı.[93]

* * *

Pek çok Amerikalı için İslam ve şiddet arasında mevcudiyeti şüpheli bağlantının artık belirlilik kazandığı o kader sabahından dokuz sene sonra İslam'la ilgili olumsuz görüşler istikrarlı bir şekilde artıyor. Dünyadaki 1.3 milyar Müslüman'dan 19 tanesinin Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'a saldırmasından iki sene sonra ABC Haber kamuoyu yoklaması, Amerikalıların yüzde 34'ünün İslam'ın şiddeti desteklediğine inandığını tespit etti.[94] Beş sene sonra 2008'de, dinden ilham alan saldırılar gayet seyrek olmasına rağmen sayı yüzde 48'e fırladı. Bugün aynı seyir devam etmektedir.[95] Eylül 2010'da yayımlanan Washington Post-ABC Haber Kamuoyu Yoklaması, Amerikalıların yarısının İslam'la ilgili olumsuz görüşler taşıdığı izlenimini veriyordu; bu, 2001'deki El-Kaide saldırılarından sonra kaydedilmiş en yüksek sayıydı.[96]

Buna mukabil olarak artan Müslüman karşıtı hislerin ortasında Müslümanlara karşı işlenen kayıtlı nefret suçlarında bir artış görülmektedir. 2000'den 2001'e Amerika'da Ortadoğu kaynaklı kişiler aleyhine işlenen nefret suçları 2000'deki 354 saldırı ve 2001'deki 1501 saldırıyla yüzde 324'ten fazla artış gösterdi.[97] Amerikan İslam İlişkileri Konseyi (CAIR), Amerika Birleşik Devletleri'ndeki Müslümanlara karşı işlenen nefret suçlarının 2003'ten 2004'e yüzde 50'den fazla arttığına dikkat çekti.[98] 2009'a gelinceye kadar durum değişmedi. Pew Araştırma Kurumu (Pew Research), "11 Eylül terör saldırılarından sekiz sene sonra Amerikalılar, Müslümanları Birleşik Devletler içindeki tüm diğer dinî gruplardan daha fazla ayrımcılık gören grup olarak görüyorlar."[99] dedi. CAIR'ın bir sözcüsü olan İbrahim Hooper Eylül 2010'da, "Başka Müslümanlar adına 30 senedir çalışıyorum ve bu durumu ilk defa görüyorum; 11 Eylül saldırılarından sonra bile böyle değildi. Nefret retoriği sıklıkla nefret suçlarına neden olur ve şimdi görmekte olduğumuz şeyin böyle bir şey olduğunu düşünüyorum."[100]

Başkan George W. Bush, Başkan Obama, çeşitli kongre üyeleri ve Amerikan Müslüman derneklerinin Müslümanların ferdî şiddet eylemleri ile Müslüman

inancının asli doğasının arasının ayrıştırılmasına gayret etmesine karşın bu çabalar, gerçekçi korkuları suistimal eden ve İslam'ı sadece Amerikan değerlerine karşı değil bizzat Amerika'nın geleceğine şiddetli bir tehdit olarak temsil eden bir karşı söylem tarafından bastırılmıştır.

İslami öcü, Amerika'nın uzun canavar hikâyeleri tarihinde en yeni bölümü temsil etmektedir. Aşırı uç Müslümanlar tarafından işlenen büyük çaplı şiddet olayları göz önünde tutulduğunda böylesi bir durum kaçınılmaz olarak görülebilir. 1790'ların sonlarındaki Bavarian İlluminati tehdidi, 1850'lerde konuşulan Katolik nüfuzu ve 1900'lerdeki komünist istilası iddialarında olduğu gibi gerçek hadiseler, ülkenin bazı muhitlerindeki korku salgınını kışkırtmıştır ve İslam bunun bir istisnası değildir. Ancak ülkenin geçmişindeki diğer canavar iddialarında olduğu gibi İslam tehdidine, korkutucu imajlar, coşkulu bir dil ve anlam yüklenmiş, klişe tipler kullanarak ve bunu tekrar tekrar yaparak büyüklüğü abartılmış, gizli bir Müslüman varlığına karşı korkuları kızıştıran çekirdek bir kadro —bir İslamofobi Endüstrisi— tarafından el koyuldu. Bu endüstri tamamen değil ancak büyük oranda kendilerini Evanjelik Hristiyan olarak tanımlayan ve Çay Partisi Hareketi ile değişik marjinal politik ve sosyal azınlık gruplarında aynı dili kullanan benzer düşünceli kişilerle bir araya gelen, ideolojik güdümlü, sağ kanat eylemcilerdir. Amerikan toplumunda merkezî bir konumu bulunmamasına karşın bir Müslüman istilası şüphesi ile ilgili yaygaralar, daha merkezde yer alanları ve ılımlı toplulukları kendisine çekmiştir.

* * *

---

[32] Usame bin Ladin, Bruce Lawrence'de, Dünyaya Mesajlar: Usame bin Ladin'in Beyanatları, London: Verso Press 2005, s. 104.

[33] Age.

[34] "WNYW 9/11 8:48-8:57", 11 Eylül 2001, <http://www.youtube.com/watch? v= Ev6YQd2j0p4>.

[35] Age.

[36] George W. Bush, "Başkanın Ulusal Güvenlik Timi ile Kameralar İçin Verdiği Beyanatlar", 12 Eylül 2001, <http://georgewbush-white-house.archives.gov/newskeleases/2001/09/20010912-4. html>.

[37] Tallie Lipkin-Shahak, "Kıyamet Şimdi", 14 Eylül 2001, Jerusalem Post.

[38] "Editörün Makalesi: Bu Canavarları Yenmek İçin Dünya Omuz Omuza Vermeli", The Express, 13 Eylül 2001.

[39] Allison Little, "Terörizm Canavarını Öldürmeliyiz", Express, 18 Eylül 2001.

[40] Anton La Guardia, "Suudi Arabistan: Elçi, Bin Ladin'i 'Bir Canavar' Diye İsimlendirdi", 26 Eylül 2001, Telegraph.

[41] David S. Cloud and Neil King Jr., "Su Canavarını Öldürmek: Bin Ladin'i Ortadan Kaldırmak Bir El-Kaide Kafası Kesmektir, Hepsini Değil", 28 Kasım 2011, Wall Street Journal.

[42] Adam Harvey, “Canavarın Bin Başı Çıktı”, 8 Eylül 2006, Courier Mail.

[43] Sean Kalic, “Modern Bir Su Canavarı ile Savaşmak: El Kaide ve Teröre Karşı Küresel Savaş”, Global War on Terrorism Occasional Paper 8, Combat Studies Institute, <http://www.au.af.mil/au/awc/awcgate/army/csi_kalic_qaeda.pdf>.

[44] Richard Kearney, Yabancılar Tanrılar ve Canavarlar: Ötekiliği Yorumlamak, London: Routledge 2003, s. 121.

[45] B. F. De Costa, “Lenox Küresi”, Eylül 1879, Magazine of American History, New York: A. S. Barnes, 3 (9): 12.

[46] Kearney, Yabancılar Tanrılar ve Canavarlar, s. 117.

[47] CNN, “Bush’un Hitap Metni”, 11 Eylül 2001, <http://tinyurl.com/86r3d38>.

[48] Timothy K. Beal, Din ve Onun Canavarları, New York: Routledge 2003, s. 84.

[49] Timothy K. Beal, “Usame bin Ladin Diye Bir Şey Yok”, 25 Mayıs 2011, The Huffington Post, <http://www.huffingtonpost.com/timothy-beal/ no-such-thing-as-osama-bin-laden_b_866532.html>.

[50] Stephen T. Asma, “Canavarlar ve Ahlaki Hayalgücü”, 25 Ekim 2009, Chronicle of Higher Education, <http://chronicie.com/article/Monstersthe-Mora1/48886/>.

[51] H. Porter Abbot, “Hikâyelerle Çalışan Zihnin Evrimsel Kökenleri: Anlatı Bilincinin Tarih Öncesinin ve Ondan KaynaklananHoşnutsuzlukların Modellenmesi”, Narrative, 8 (3) (Ekim 2000): 247-56.

[52] Richard Hofstadter, Amerikan Politikasının Paranoyak Tarzı ve Diğer Makaleler, Cambridge, MA: Harvard University Press 1952, p. 11.

[53] Age.

[54] John Fitzpatrick, ed., Washington’un Yazıları, Vol. 36, Washington, DC: U.S. Printing Office 1941, s. 453.

[55] George Washington, “1732-1799: Orijinal El Yazması Kaynaklardan George Washington’un Yazıları”, Electronic Text Center, University of Virginia Library, <http://tinyurl.com/yhha3w>.

[56] Hofstadter, Amerikan Politikasının Paranoyak Tarzı ve Diğer Makaleler, s. 9.

[57] Age.

[58] Vernon Stauffer, New England ve Bavarian Illuminati, New York: Invisible College Press 2005, s. 76.

[59] Hofstadter, Amerikan Politikasının Paranoyak Tarzı ve Diğer Makaleler, s. 14.

[60] Stauffer, New England ve Bavarian Illuminati, s. 80.

[61] Bkz. <http://tinyurl.com/7gy5pwm>.

[62] Age.

[63] Hofstadter, Amerikan Politikasının Paranoyak Tarzı ve Diğer Makaleler, s. 19.

[64] Age, s. 20.

[65] Age, s. 21.

[66] Age, s. 9.

[67] James H. Murphy, İrlanda: Bir Toplumsal, Kültürel ve Edebi Tarih: 1791-1891, Dublin: Four Courts Press 2003, s. 24.

[68] Peter Smith, “Kanlı Pazartesi’yi Hatırlamak” Louisville Courier-Journal, 23 Haziran 2006.

[69] A Kentucky Catholic, Politikada Katolik Sorusu: George D. Prentice’e Yöneltilen Bir Seri Mektup, Esq., Louisville, KY: Webb, Gill, and Levering 1856, s. 7.

[70] “American Protective Association”, Collier’s New Encyclopedia, Vol. 1, New York: P. F. Collier and Son 1921, s. 144. -

[71] Yuhanna 6:54.

[72] “Din Meselesi: Sıcak ve Daha da Isınıyor”, Newsweek, 19 Eylül 1960.

[73] William E. Burrows, Bu Yeni Okyanus: İlk Uzay Çağının Hikâyesi, New York: Random House 1998, s. 192.

[74] Roger Launius, “Sputnik ve Uzay Çağının Kökenleri”, <http://history.nasa.gov/sputnik/sputorig.html>.

[75] Timelines, Soğuk Savaş, Mankato, MN: Arcturus Publishing 2008, s. 20.

[76] Hofstadter, Amerikan Politikasının Paranoyak Tarzı ve Diğer Makaleler, s. 24.

[77] Lately Thomas, Melekler Bile Ağladığında: Senatör Joseph McCarthy Hadisesi: Kahramanı Olmayan Bir Hikâye, New York: Morrow 1973, s. 93.

[78] Age, s. 94.

[79] Edwin R. Bayley, Joe McCarthy ve Basın, Madison: University of Wisconsin Press 1981, s. 184.

[80] Cyndy Hendershot, Amerika’da Yüzyılın Ortasında Anti-Komünizm ve Popüler Kültür, Jefferson, NC: McFarland and Co. Publishers2003, s. 2.

[81] 50. Niall Scott, ed., Canavarlar ve Canavarca Olan: Kötülüğün Dayanıklılığının Efsaneleri ve Mecazları, New York: Rodopi 2007, s. 82.

[82] Age.

[83] Stephen Schwartz, Atomik Denetleme: 1940’tan Bugüne B. D. Nükleer Silahlarının Maliyeti ve Neticeleri, Washington, DC: The Brookings Institution 1998, s. 319.

[84] “John F. Kennedy 1962 Kongre Hitabesi”, U. S. News and World Report, Vol. 52, 1. Bsm.

[85] “Berlin Duvarı: Karanlık Bir Dönemin Direnen Anıları”, Global Times, 9 Kasım 2009, <http://www.glo baltimes.cn/specia1/2009-11/483528. html>.

[86] Paul L. Yoder ve Peter Mario Kreuter, eds, Canavarlar ve Canavarca Olan: Kötülüğün Dayanıklılığının Efsaneleri ve Mecazları, Oxford: Inter-Disciplinary Press 2004, s. 5.

[87] “İran Rehine Krizini Hatırlamak”, 4 Kasım 2004, BBC News, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/3978523.stm>.

[88] Age.

[89] Bkz. Jim Naureckas, “Oklahoma City Bombalaması: Olmayan Cihad”, Extra!, Temmuz/Ağustos 1995,<http://www.fair.org/index.php?page=3606>.

[90] Age.

[91] “Usame bin Ladin Videosu”, 13 Aralık 2001, PBS News Hour, <http://www.pbs.org/newshour/bb/terrorism/july-decOl/video_12-13a.html>.
[92] “Son Gece İçin Talimatlar”, Terör Şebekesinin İçinde, PBS Frontline, <http:/www.pbsorg/wgbh/pages/frontline/shows/network/personal/instructions.html>.
[93] Age.
[94] “11 Eylül Sonrası Duyguları İslam’la İlgili Yaygın Bir Şüphecilik Belirliyor”, ABC News-Washington Post Poll, 5 Mart 2006, <http://abcnews.go.com/images/Internationalaslam_views.pdf>.
[95] Age.
[96] Age.
[97] Debra L. Oswald, “11 Eylül Sonrasındaki Anti-Arap Tepkileri Anlamak: Tehditlerin, Sosyal Kategorilerin ve Kişisel İdeolojilerin Rolü”, Journal of Applied Social Psychology, 35 (9) (2005): 1775-99.
[98] Council on American-Islamic Relations (CAIR), “Birleşik Devletler’de Müslüman Sivil Haklarının Durumu: Eşitsiz Koruma”, 2005.
[99] Pew Forum on Religion and Public Life, “Müslümanların Sıklıkla Ayrımcılıkla Karşılaştığı Görülüyor.” 9 Eylül 2009.
[100] Ron Scherer, “New York’ta Taksi Sürücüsünün Bıçaklanması Müslüman Karşıtı Histerinin Sonucu mu?”, 26 Ağustos 2010, Christian Science Monitor.

2-DALAVERE AĞI:

İNTERNETTE NEFRETİ KIŞKIRTMAK

2-DALAVERE AĞI:

İNTERNETTE NEFRETİ KIŞKIRTMAK

İhtilafın alevleri henüz Aşağı Manhattan'ı kuşatmamışken Pamela Geller, onun yakın olduğunu biliyordu. Ne de olsa bu, onun planının bir parçasıydı. 6 Mayıs 2010'da saat 11'den hemen önce bloguna girdiği yazının son satırlarınıS düzeltti. Bu yazı, öylesine keskin yanlışlıklarla/yanlışlarla ve İslam karşıtı duygularla doluydu ki kısa zamanda lafını sakınmaz bir medya çılgınlığının ve ulusal ayaklanmanın itici gücü hâline gelecekti. "Canavar Cami, Dünya Ticaret Merkezi'nin Gölgesinde Ölüm ve Yıkım için Bastırıyor" diye nazik olmayan bir ifadeyle/başlıkla isimlendirilmiş bu yazı, yıkılan İkiz Kulelerin iki blok kuzeyinde kurulması teklif edilen İslam Toplum Merkezi hakkında kötü kokan bir itiraz beyanatıydı.

Park 51 diye isimlendirilen proje başlangıçta herhangi bir ihtilaf oluşturmaksızın bir seneden fazladır devam ediyordu. Teklif edilen yer —terk edilmiş Burlington Palto Fabrikasından dönüştürülen bir cami— Park Place boyunca uzanan ön yüzü taş, palazzo tarz binaların arasındaydı. Güney Tribeca bölgesinde oturanların çoğu Dakota Roadhouse'a giderken yıkık binanın aslında bir ibadethane olduğunun farkına bile varmadan geçip gidiyordu.

Aşağı Manhattan Toplum Kurulu tarafından onaylanmış olan Park 51'in taraftarları belediye başkanlığı, yerel işyeri sahipleri ve 11 Eylül kurbanlarının aileleriydi. Oğlu Mark Bingham, kaçırılan ve Pennsylvania'da düşen uçakta ölen Kaliforniya, Los Gatos'dan Alice Hoagland, "İkiz kulelerin hemen yakınında bir arsa satın almak oldukça cüretkâr bir adım." diyor ve "Yine de asil bir çaba." diye ekliyordu. Ulusal 11 Eylül Anıtı ve Müzesi sözcüsü Lynn Rasic projeyi övdü: "Müslümanlarla diğer tüm inanç ve geçmişe sahip insanlar arasındaki bağları güçlendirecek bir kültürel merkez fikri olumlu bir şeydir."[101] Muhafazakâr siyasi yorumcu Laura Ingraham bile fikri beğendi. Başıyla onaylayarak, "Onunla problemi olacak hiçbir insan düşünemiyorum." diye fikrini özetledi.[102]

Toplum Merkezi'nin gündeme geldiği dönemdeki ilk raporlardan sonraki 5 ay süresince medya, Park 51 konusunda sessiz kaldı. 2010 ilkbaharında çok sayıda manşet YMCA benzeri bir tesisin kuruluşuyla ilgili planlardan çok daha yüksek bir heyecanla bu konuyu işleyince yeni bir dönem başladı. Ocak ayında Haiti'de 230.000'den fazla kişiyi öldüren ve tahminen bir milyondan fazlasını evsiz bırakan, benzeri görülmemiş bir deprem meydana geldi. Şubat ayında haber medyası dikkatini Birleşik Devletler'in dokuz altın madalya alarak üçüncü bitirdiği kış olimpiyatlarına yöneltti. Mart geldiğinde kongreden "Sağlık Hizmetleri ve Eğitim Uzlaşı Yasası" geçtiğinde sağlık sistemi reformları ile ilgili

politik tartışmalar gündem oluşturdu. Hasta hakları ve ödeme seçenekleri ile ilgili rahatsızlık verici gelgitler, nisanda Lousiana Sahili'nden 50 mil açıkta bir petrol arama tesisi olan Deepwater Horizon, alevler içinde yanarken ve tarihteki en büyük petrol saçılması olan 185 milyon galon petrol Meksika Körfezi'ne fışkırırken yok olmaya başladı.

Belli başlı medya yayınları Park 51'in ilerlemesine dikkat çekmediğinden 140 milyon dolarlık 13 katlı kompleksin yapımı kesintiye uğramaksızın ilerleyecek gibi görünüyordu. Ancak hikâye, aşırı gayret ve azmin zorlu karışımının getirdiği hiddeti taşıyan tek bir fare tıklamasıyla manşetlere fırladı. "Bu, İslami egemenlik ve yayılmacılık arayışı" diye yazan Pamela Geller'in ani parlaması internetin sanal odalarında yankılandı. Aşağı Manhattan Toplum Kurulu'nun projenin devamı için 1'e karşı 29 oyla onay verdiği oylamayı haber aldıktan sonra Kurula, "Kendi nüfuz sahanı işaretlemenin Dünya Ticaret Merkezi'nin hâlen boş duran yeri üzerinde dev bir cami kurmaktan daha iyi bir yolu var mıdır? Ne kadar berbat!" diye cevap yetiştirdi.[103]

52 yaşında ve kendisini "İnsan Hakları Aktivisti" olarak tarif eden Pamela Geller, Long Island'deki Five Towns yerleşim bölgesindeki muhafazakâr bir Yahudi evinde yetişti.[104] Dört kızdan üçüncüsüydü ve babası Rueben'in dokuma fabrikasında fermuar sipariş verirken, ceket ve pantolonlar için kalıp keserken ve müşteriler için numune dikerken peşini bırakmazdı. Sonra babasının Brooklyn'deki dükkânında Hispanik müşterileriyle sohbetlerini dinleyen Geller, İspanyolcayı akıcı bir şekilde konuşmayı öğrendi. "Onu deli gibi özlüyorum." diye içini çekti. "En çok beni severdi. Bildiğim her şeyi ondan öğrendim. Hiç korkmazdı, ben de öyleyim."[105]

Lynbrook Lisesinden mezun olduktan sonra Hofstra Üniversitesine kaydoldu ancak bitirmeden bıraktı. 1980'lerin sonunda sayılarla uğraşmak yerine yazmayı tercih etse de finansal analist olarak New York Daily News gazetesine girdi. Sahnelerin arkasındaki hayatta pek az görkem vardı; cüretkâr ifadelerinin ve pervasız görüşlerinin başarı ortamını bulacağı sahne ışıklarını arzuluyordu. Yardımcı yayıncı olarak keskin köşe yazılarını, başmakaleleri yazdığı hatta reklamcılık işine bile girdiği New York Observer ona uygun ortamı sağladı.[106]

Pek çok Amerikalı gibi Geller hayatını ikiye ayrılmış olarak görüyordu: 11 Eylül öncesi ve sonrası. Kaçırılan uçakların İkiz Kulelere çarptığı sabahı hatırlayarak matem tutuyordu: "Ülkeye kimin saldırdığını bilmediğim için suçluluk duydum. Blog yazarlığına başlamadan önce yıllarca bu meseleyi inceledim."[107] İnternet, Geller'e basılı medya tarafından koyulan kati sınırlardan azade olmak ve zehirli görüşlerini kısıtlamadan ifade etmek için bir yol sağladı.

Geller, Şubat 2005'te, bir internet gazetesi olan ve adını koyu muhafazakâr Rus göçmeni Ayn Rand'ın kaleme aldığı bir romanından alan Atlas Shrugs (Atlas Silkinir) sitesini kurdu. Çeşitli konulardaki görüşlerini açık bir şekilde ortaya koymakla beraber en ziyade İslam hakkında yazıyordu ve "Müslüman çılgınlığını" fethetme hevesi onun parıltılı tarzı veya New York aksanından daha öne çıkan tek şeydi. İslam'ın dünyayı ele geçirmesini protesto ettiği pek çok video blogdan birisinde kamera önünde kahverengi bir bikini ve güneşte yanmış

teniyle komiklik yapıyordu, “İşte burada, çarşafımın, burkamın içindeyim.” İsrail’de deniz kenarında köpüklü dalgalarla oynadıktan sonra izleyicilerine daha iç karartıcı olan mesajı verdi: “Amerika’da ciddi bir gerçeklik testine son derece ihtiyaç vardır ve ben onu burada size sunacağım ama yeterince devasa/iri değilim. Ne diyebilirim? Okyanusu yüzerek geçeceğim, annemi ziyaret edeceğim ve özgür dünya için savaşacağım.”[108] Youtube’da yayınlanan bir başka açık saçık video blogda Florida’da tatilde güneşlenirken yurt dışında konuşlu Amerikan askerlerine Noel tebrikleri gönderiyordu. “Burada mayomla bulunabildiğim ve geveze ağzımı açıp ne istersem onu söyleyebildiğim için her şeylerini feda eden birliklere teşekkür etmek istiyorum.” diyordu. Otel lobisinde bulduğu ve en son başörtü modasını gösteren dergiyi eline alan Geller, resimler için “aptalca” dedi ve dinleyicilerine Müslümanların çoğunlukta olduğu ülkelerde reklamlarda çıkan kadınların Hristiyan haçı takmış erkek mankenlerin yanında durduğu için kafalarının kesileceğini söyledi. “Ancak ben İslami çizgiyi takip etmeyeceğim.” diye ant içti ve konuyu gelecek Amerikan başkanlık seçimlerine getirerek, “Demokratik Parti programındaki Deccal’ı geçebilecek herhangi bir adayı destekleyeceğim. Çok kültürlü geçmişinden kuşkulanan sağcıların Hristiyan olduğundan şüphe ettiği/olduğunu sorguladığı Barack Obama’yı kastederek, “Her şeyden önce o bir Müslüman.” dedi. “Evet, o bir Müslüman. Medreseye gitti. Endonezya’da okudu, babası Müslüman’dı, büyükbabası Müslüman’dı, üvey babası Müslüman’dı ve samimi değil… Her neyse harika Amerikan birliklerine teşekkür etmek istiyorum. Sizi seviyorum.” Bronzlaşmış göğsüyle beraber gülümseyişi de parıldadı. Dört dakikada Geller, Noel bayramını/kutlamasını Müslümanlara tam bir saldırıya dönüştürmeyi başarmış, birliklere teşekkür etmek sonradan aklına gelmişti.[109]

Her ne kadar onun coşkulu retoriği ve ne kadar önemsiz olursa olsun İslam’la ilgili her şeyle bağlantılı saldırgan dili bazılarının onu “nefret körükleyicisi” olarak isimlendirmesine neden olmuşsa da Geller, Müslümanlara karşı düşmanca davrandığını inkâr etmiştir. Eleştirmenleri onun siciline dikkat çekmektedir. Şubat 2005’te Nike firması bir tenis ayakkabısındaki alev şekilli süslemenin Arapça alfabeyle Allah yazısına benzemesinden dolayı Müslümanlardan özür dilediğinde firmayı boykota davet etti. Ayakkabılar geriye çekildikten sonra Geller, “Bu ne korkaklık ve aptallık!” diye öfkelendi ve devam etti: “Logolarını, “İslam’a hakaret etmediği müddetçe yap, sonra küçük bir kız gibi kaç!” diye değiştirsinler. IHOP’taki (bir kahvaltı lokantası serisi) Fransız tostumda Muhammed’i gördüm; henüz yakmadılar mı?”[110] Aylar sonra Kuzey Seattle Aile Merkezi’nin Müslüman kadınlara özel aylık yüzme programı organize etme çalışmalarıyla alay etti.[111] İslam’ın insanlar arasında kapalı giyinmeyi teşvik etmesinden dolayı pek çok Müslüman için halka açık yüzme havuzlarında veya okyanusta yüzmek kabul edilebilir sınırın dışındadır. Alternatif bir fırsat sunmak amaçlı gayretler toplumda olumlu karşılandı. Kısa zamanda Seattle’daki diğer havuzlar da değişik inanç grupları için özel yüzme seansları programına dâhil oldu. Özel yüzme seanslarının müdavimi ve haftalık haber programı konuğu Aziz Junejo, “Seattle, hâlâ Müslümanlar için yeni bir çevredir.” dedi. “Sadece 10 sene oldu ve hızlı bir şekilde arttık.” Seanslara katılan üç çocuk annesi Manal Fares,

“15 senedir Seattle’da oturuyorum ve şimdi Müslüman kız kardeşlerimle beraber yüzebileceğim.” diye ekledi.[112] Geller için bu uysallık, tenis ayakkabılarının geri çekilmesi gibi, sadece saçmalık değil Müslüman taleplerine karşı ayrıcalıklar verme şeklinde bir “başkaldırma tarzıydı.” “Müslüman kız kardeşler, yüzme saatleri sadece Müslümanlara açıktır, kâfir kadınlar hiç başvurmasın.” diye blogunda patladı. “Görelim bakalım! Bu, zımmiliğe yenilmenin üçüncü aşamasıdır.” diye devam etti ve Müslümanlara teslim olma tutumuna işaret eden yeni bir tabiri kullanıma soktu.[113]

Eğer tenis ayakkabıları ve özel yüzme seansları Geller’in sinirlerine dokunabiliyor ve sansasyonel bir hikâye arayanlar arasında bir internet hareketi uğultusuna sebep oluyorsa, “kutsanmış mekâna” kurulan bir “canavar cami” anlatısının tabii ki internet sitesine bir trafik seli oluşturacağı kesin bir şeydi ve bu ona bir gecede ünlü olmak için gerekli reklamı sağlıyordu. Park 51 ile ilgili bir başlangıç yazısı kaleme aldıktan sonra Geller, yorumlarına ilgiyi kışkırtmayı umarak sosyal ağ sitelerini ziyaret etti. Blog yazarlığı Geller’in işiydi ve potansiyel müşterilere ulaşmaya çalışan herhangi bir satıcı için olduğu gibi sosyal ağlar, blog yazarları için de elverişli bir ortam olduğunu ispat etmişti. Sosyal medya bağlıları sayısız konudaki görüşlerini yayınlarlar, “arkadaşlıklar” kurarlar ve benzer şekilde düşünenlerin gruplarına katılırlar. Elbette ki Geller, Atlas Shrugs gibi bloglarına yazdıklarını tweetleyen ve “canavar cami” ile ilgili yorumlarını yazılarına yeni yorumlar yazan enerjik bir destekçi tabanı kurabilirdi.

* * *

Yazısını yayımladıktan sonraki bir saat içinde Facebook ve Twitter’da bağlantılar oluşturarak gece geç vakit çalışma programlarından veya öylesine internette gezinmekten melodramatik bir ara almaya ihtiyaç duyan potansiyel okuyucuları arasında zaten mevcut olan ihtilafı kızıştırdı. Bir okuyucu, “Tam daha kötüye gitmesi mümkün değil derken gidiyor.” diye yorum yazdı. “İnanılmaz bir saldırganlık” diye düdük öttürdü bir diğeri. “İnsanlar hâlâ anlamıyor. İslam bir barış dini değildir. O, baskı, kontrol ve cinayet dinidir!” Kısa zamanda siber uzay, Müslüman çılgınlığı konuşmalarıyla uğulduyordu.

Okuyucularının sayısı arttıkça hayranları Geller’a “harika” “peygamberane” demeye başlamışlardı. Her ne kadar Atlas Shrugs, her zaman düzenli okuyucuları kendine çekmişse de onun Park 51 karşıtlığı öncüsü olarak kendine biçtiği pozisyon ona olan desteği belirginleştirdi. Şimdi New Yorkluların ve diğer Amerikalıların arkasından gidilecek korkusuz bir öncüleri vardı. Geller’in internet sitesinde ve Facebook’ta giydiği dar süper kadın kıyafeti onun güvenilecek bir güç olduğunu gösteriyordu. Onun özgür dünyayı İslam egemenliğinden korumak için kavgası ne onun ne de takipçilerinin geri adım atacağı şeydi.

Nisan 2010’da Atlas Shrugs’ın aylık ortalama ziyaretçisi 180.000 idi, ancak

Mayıs'ta tehlikeli "canavar cami" sözü ortaya çıktığında sayı hızla 200.000'e çıktı.[114] Kendi cephesinden Geller, Park 51'e olan ani ilgi artışından mesul değildi; böylesi düşünceler anlamsızdı ve Amerikan halkını küçük görüyordu. Ancak kısa zaman sonra ilave ediyordu ki o, bu ayın başında konuyu gündeme taşımadan önce Park 51'den bahseden yoktu. Onun okuyucu sayısının artmasından daha şaşırtıcı olan ise onun takipçilerinin neyi ararken onun sitesine geldiğini açığa çıkaran istatistiklerdi. İnternette en çok arananlar üzerine yazılan bir rapor, Geller'in okuyucularının %90'ının arama motorlarına "İmam Faysal Abdul Rauf" yazdıktan sonra onun bloguna ulaştıklarını gösteriyordu.[115]

* * *

Kuveyt doğumlu, 62 yaşındaki Rauf, 1983'ten beri New York City'nin Tribeca bölgesindeki el-Ferah Mescidi'nin imamı olarak hizmet veriyordu. 1960'larda Amerika'ya taşındı ve ilk ergenlik yıllarında ırksal ayrımcılık, halk isyanları ve şiddetle öne çıkan bir döneme şahit oldu. Sivil ayaklanmaların ortasında ünlü bir âlim ve dinî lider olan babası Muhammed Abdul Rauf, etnik çeşitlilik ve toleransı esas alan barışçı bir ortam oluşturmanın yollarını aramıştı. West 72. Caddesi'ni çevreleyen muhitlerdeki azınlık gruplarına ulaşarak 1965'te Araplara ve Afrikalı, Amerikalı mühtedilere hizmet veren New York İslam Merkezi'ni kurdu. O zamanlar 17 yaşında olan genç Faysal için babasının çabaları, ulusal bir trajediden doğmuş olan kendi barış vizyonunu önceden gösteriyordu. 11 Eylül 2001 sonrasında yumuşak sesli Rauf, İslam adına işlenen şiddeti, "Saldırılar beni değiştirdi." diyerek lanetledi/itham etti.[116] FBI ve ABD Dışişleri Bakanlığı ile güçlerini birleştirerek politika üretenlere brifingler sunarak, iç ve dış devlet yöneticilerine konuşmalar yaparak ve tüm dünyadaki Müslümanları saygı, affetme ve toleransa davet ederek dünyanın en belagatli ve bilgin Müslüman liderlerinden birisi olarak övülmüştü/övülmeye hak kazanmıştı.

Rauf, 2009'da eşi Daisy Khan ile beraber barışa katkı için nihai bir yol olarak gördükleri Park 51 ile ilgili planlarını açıkladı. Rauf'a göre gayretleri 11 Eylül'de olanların verdiği mesajın tam tersi mesaj vermekti ve "Aşırıları geriye itmek istiyoruz." dedi.[117] Toplum Merkezi; 500 kişilik konferans salonu, sinema salonu, uygulamalı sanatlar merkezi, yüzme havuzu, spor salonu, çocuk bakım bölgesi, restoranlar ve pek çok New Yorklu ve Amerikalının hoşlanmayacağı gibi bir camiyi içeren aile yönelimli bir tesis olacaktı. Park 51'in misyonlarından bazıları ,"Irk, inanç, cinsiyet ve kültürel arka plana bakmaksızın tüm insanlar arasında diyalog, uyum ve saygıyı teşvik etmekti."[118] Rauf neredeyse tüm yetişkin yaşamını Müslüman bir din adamı olarak geçirdiyse de onu fırtınanın ortasına diklemesine indiren şey Park 51 içerisindeki caminin imamı olması oldu ve çekingen ancak karizmatik dinî lideri, söylentilerin, spekülasyonların ve iftira saldırılarının merkezi hâline getirdi. Eğer Park 51 gerçekten bir "canavar cami" ise şüphesiz Rauf da onda ikamet eden öcüydü.

Bu zamana kadar Geller'in Toplum Merkezi'ne saldırıları genele yönelik

olmuştu. İslam'a veya Müslüman toplumuna dil uzatmıştı ancak Park 51'in tehlikeleri konusunda belirli hiçbir Müslüman'la bağlantı kurmamıştı. Takipçileri arasındaki korku duygusunu artırmak ve uyardığı tehlikenin gerçek olduğunu göstermek için Geller'in açık bir hedef göstermeye ihtiyacı vardı. Yabancı bir isim, Ortadoğu aksanı ve Ayetullah Humeyni'ninkine benzeyen siyah gözler, Faysal Abdul Rauf'u kusursuz aday hâline getiriyordu. Sadece birkaç gün içerisinde vizyonu farklı inanç grupları arasında barışçıl diyalog olan bir kişiye, terörizmin gizli karargâhı olduğu söylenen bir toplum merkezinin komplocu beyni rolü biçildi.

Yeni patlayan bu tartışmanın en önüne Rauf'u sokarak okuyucularının, imamın Park 51 ile ilgili olarak röportaj verdiği bir videoyu seyretmesine ısrar etti. Videoda Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan terörist saldırıların ardından yangını söndürmekte bulunmuş bir New Yorklu itfaiyeci olan Tim Brown, Toplum Merkezi'nin finans kaynaklarıyla ilgili olarak Rauf'a sorular soruyordu. Brown, "Biz bunun en kutsal toprağımız içine sokulan bir Truva atı olmasından endişe ediyoruz." diyordu. "Bu yeri satın alan milyonlarca ve milyonlarca nakit para nereden geldi?"[119] Rauf, New York'un finans bölgesinde yaşayan ve çalışan binlerce insanın isimlerini ifşa etmekten geri durdu. Öfkeyle onun yorumlarının üzerine atılan Geller, onları "safi yalan" diye niteledi. Delil hiç mesele değildi. Geller için imamın Park 51'e parasal destek verenlerin isimlerinin o anda hatırlayamaması yeterince delildi. Onun için bu, imamın bir şeyleri sakladığının bir ispatıydı. "Niçin Kur'an ve hadisten şiddet içerikli öğretileri çıkarmaya kendini vakfeden bir İslami merkez kurmuyor?" diye tısladı. "Kim bizden yana? Somut bir eylem planı oluşturuyoruz. Ayağa kalkacağız, seçilmiş makamlardan hesap soracağız, buna müsaade etmeyeceğiz. Bu canavara destek veren paralar nereden geldi?" yazısındaki her bir cümlede kullandığı dil daha da kışkırtıcı bir hâle geliyordu.[120]

Eğer Geller'in okuyucuları, Rauf'un Toplum Merkezi'nin finans kaynağının şüpheli olduğuna inanmışlarsa o, onları kendi sözleriyle yetinmemelerinde ısrar ediyor ve onları her şeyi açıkça ispat eden diğer blog yazarlarına yönlendiriyordu. Geller, "Cami ile ilgili Pamela H'nin harika yazısına bakın." diye yazdı ve 2007'de Brooklyn'deki bir Arapça lisan okulunun sınıflarında radikal İslamcı gündemi empoze etmekle suçlayan ve gazete manşetlerine çıkan "Stop the madrassa" (Medreseyi durdur) grubunun sözcüsü olan New Yorklu eylemci Pamela Hall'un kişisel bloguna bir link verdi.[121]

Geller, Hall'un "No mosques at ground zero" (11 Eylül Camii'ne hayır) isimli blogu için, "Park 51 aleyhinde anlaşılır ve her şeyi açıklayan bir iddianame" diyordu.[122] Siteye girer girmez okuyucular Dünya Ticaret Merkezi'nden dökülen ve kükreyen gri, siyah kül bulutları içinde kaybolan turuncu ve sarı ateş topları yağmuruyla karşılaşıyordu. Sitede bir seri, yürek parçalayıcı fotoğrafın yanı sıra daha az korkutucu olan ama en az ötekiler kadar korkutucu olması niyetiyle oraya koyulmuş, Müslümanların Manhattan'da toplu namaz kılan resimleri de bulunmaktaydı. Yazısının başında "11 Eylül'de İslam'ın bize ne yaptığını asla unutmamalıyız." yazıyordu. Kanlı görüntüler içeren montajların arasına, "Kaçınılamaz gerçek 11 Eylül'ün (olayının) İSLAM'ın Amerika'ya bir

saldırısı olduğudur.” gibi yorumlar serpiştirilmişti. Okuyucularının yıkılan kulelerin anılarını unutup korkuyu geride bırakmaları ihtimaline karşı Hall, onları bir başka katliamı hatırlatıp uyarıyordu. Ford Hood’da Amerikan ordu psikiyatristinin 13 kişiyi öldürüp 30 kişiyi yaraladığı olaya işaret ederek, “Kendimizi, ailelerimizi ve geleceğimizi daha fazla Nidal Hasanlardan korumaya hakkımız vardır.” diyordu.

Geller gibi Hall da Park 51’in finans kaynaklarını tartışıyor; Faysal Rauf’un Suudi Hükûmetinin bir kuklası olduğu görüşünü ileri sürüyordu. Onu, Aşağı Manhattan’ın en gözde yerindeki bir mekâna ulaşmak için kullanarak Mekke’deki kutsal camiye benzeyen bir cami inşa edeceklerini kurguluyordu. Hall, “Park 51’in finans kaynağı 2001’de Rudi Giuliani’nin reddettiği Suudi Vahhabi parası mıdır?” diye soruyordu. “Eğer öyleyse sufilerle işimiz var. Belki onlar daha büyük bir hedefin sadece görünen iyi yüzüdürler. Daha büyük bir amaca ulaşmak, büyük bir Manhattan Camisi’ni kurmak için Suudilerle çalışacaktırlar.”[123]

Eğer Hall’un tahminleri doğru çıksaydı Park Caddesi kısa zamanda yeni Mekke olacaktı. Göklere uzanan minareler ve mermer sütunlar, Manhattanlıları selamlayacak; ezan sesi, New York şehir otobüslerinin fren seslerini bastıracaktı. Geller, Hall’un “11 Eylül Camii’ne hayır!” sitesindeki korkunç betimlemelerini ve coşkulu dilini akademik bir tarza sahip bir başka blogla dengeliyordu. Okuyucularını Stratejik Energy Investment Group-SEIG (Stratejik Enerji Yatırım Grubu) yöneticisi Yusuf M. İbrahim’in düşüncelerine yönlendiriyordu. Hudson Enstitüsü için yazan İbrahim, düzenli bir köşe yazarıydı ve pek çok iş arkadaşı gibi İslam’la ilgili konuları sıklıkla tartışıyordu. Şüphesiz Park 51, bu konulardan biriydi ve İbrahim, Cemiyet Merkezi ile Faysal Abdul Rauf hakkındaki görüşlerini açıkça yazıyordu. O, Birleşik Devletler’deki yüzlerce camiye kültürel merkezlerin eklenmesiyle cami sayısının iki katına çıktığını söylüyor ve Park 51’in diğer Müslüman ibadethanelerinden farklı olmadığını bildiriyordu. Ancak bu tesislerin inançlar arası diyaloğu güçlendiren ve teşvik eden programlar oluşturan sinema salonu, yüzme havuzu olan 13 katlı bir kule olmadığına dikkat çekiyordu. İbrahim’e göre camiler, liderlerinin Batı karşıtı literatür dağıttığı veya ‘İslamcı propaganda’ yaptığı gizli kumanda merkezleriydi.” Amaçlarının Pamela Hall’un grubunun bağıra çağıra protesto ettiği Brooklyn Arap Lisan Okulununkine benzer olduğunu ileri sürüyordu: Ortalama bir Amerikalının kolayca anlayamayacağı dillerle Müslümanlara radikal inançlar aşılamak. “Bu kültürel merkezler, kökenleri ve eğitimleri meçhul, pek çoğu tek bir İngilizce kelime bile konuşmayan, Arapça ve Urduca vaazlar veren imamların mekânıdır. Ve sıklıkla açığa çıktığı gibi bunlar radikal mesajlardır.”[124] Bu nedenle Faysal Abdul Rauf’un Park 51 için olan vizyonunu uzlaşıcı bir dille ifade etmesine rağmen Amerikalılar onun vaazlarının İngilizce barış öğütleri olacağına niçin inansınlar ki? Ve Pamela Hall gibi İbrahim de okuyucularına 11 Eylül terörist saldırılarının sorumlularının Ford Hood’daki olayın öncesinde Nidal Hasan’a öğüt veren aynı radikal Yemenli din adamının takipçileri olduğunu hatırlattı. Mesajı açıktı: Amerikalılar bu kanlı katliamları yeniden yaşamak istemiyorlarsa —onun görüşüne göre— esrarengiz imamla ilgili gerçeği açığa çıkartmalıdırlar. Pamela

Geller'in de söylediği gibi başka herhangi bir gerçeklik iddiası nefret söylemiydi.

Geller'in, okuyucularını İbrahim'in bloguna yönlendirmesinde şaşılacak bir şey yoktu. İkisinin 2006'ya kadar giden ortak bir geçmişi vardı. New York Sun'ın bir yazarı olarak İbrahim, Geller'in dikkatini, "Bırakın, Teröristler Konusunda Amerika'nın Başarısızlığa Uğradığı Yerde İsrail Başarsın" başlıklı makalenin yayımlanmasından sonra çekmişti. Yazı, İsrail askerî güçlerini, "Ortadoğu'nun yok olmakta olan şeytanları" olan "çürüyen" Arap diktatörlerine karşı saldırıya teşvik eden bir yazıydı. Amerikan Hükûmetinin, Suriye ve Filistin'deki kökten dinci liderleri devirmek için gerçekleştireceği bir saldırının Amerikan Hükûmeti tarafından desteklenmesini dileyen İbrahim, "İsrail için yapılacak ilk iş Gazze'deki askerî operasyonlarını genişletmek ve derinleştirmektir."[125] diye yazıyordu. Müslüman karşıtı yazıları İsrail yanlısı atıp tutmalar arasına serpiştirilmiş olan Geller, –591 tanesi, "İsrail: Kötüye Karşı İyinin Savaşı" kategorisi altındaydı– İbrahim'i bir "gerçeğin sözcüsü" olmakla methediyor ve "Radikallerin kökünü sökmek için Amerikalıların ihtiyacı olan tam bir Müslüman tipi." olduğunu söylüyordu.[126]

Sonuçta misyonunu, "zamanımızın önemli konularında sivil söylemi destekleme girişimi"[127] olarak tarif eden, muhafazakâr bir düşünce kuruluşu olan Hudson Enstitüsünde İbrahim'le yollarını birleştirdi. Destekçi blog yazarları olarak İsrail yanlısı ve Müslüman karşıtı duygularını paylaşan tanınmış bir grup politikacı, entelektüel ve eylemciyle birleştiler. Onların iş arkadaşları; çoğunluğu Müslüman olan ülkelerdeki yüksek doğum oranlarının Batı için ne büyük tehlike olduğunu söyleyen bir Ortadoğu çalışmaları bilgini Martin Kramer;[128] Kur'an'ın "faşist bir kitap" olduğunu söyledikten sonra, "Ben Müslümanlardan değil İslam'dan nefret ediyorum."[129] diyerek geri adım atan Hollandalı politikacı Geert Wilders; politikacıları, "biz istesek de istemesek de dinî tolerans ve anlayışı artırmayı istedikleri" için azarlayan Amerika'nın Birleşmiş Milletler'deki eski elçisi John Bolton'du.[130]

* * *

İnternetin nefret ve ön yargıyı kışkırtmaktaki rolü ne kadar vurgulansa yeridir. Geleneksel iletişim araçlarına dayanan korku kampanyalarının aksine internet, kavga etmek isteyen sıradan insanların mesajlarını geniş bir şekilde yaymalarına izin verir. Gerekli olan tek şey, bir dizüstü bilgisayar ve internet bağlantısıdır.

Halk ayaklanması isteyenler için kahvelerde veya salonlarda toplanmak artık geçmişe karışmıştır. Bir zamanlar bu buluşmalar ortak bir düşmana karşı yürüyüş ve gösterilerin başlangıç noktası ve büyüdüğü yerdi. Dükkân sahipleri, bürokratlar, küçük iş sahipleri hatta işsizler şimdi aralarındaki geleneksel sınıf farklılıklarını aşabilirler ve interneti kullanarak daha önce sadece yerel topluluklar içinde mevcut olan fikirleri eyalet içinde, ulusal sınırlar içine ve hatta uluslararası boyuta yayabilirler ve daha büyük kitleleri kendilerine çekebilirler.

Siber uzayda herkese yer vardır; farklılığı hemen dikkat çeken kimse yoktur.

İsim saklama imkânı (Evinizde pijamalarınızla oturup nefret yazıları yazarak bir servet kazanabilirsiniz.) bazı kimselere cazip gelir. Aynı şekilde her bir blog yazarının veya yorumcunun ortaya çıkan kolektif anlatıyla ilgili sahiplik duygusu bir topluluk paylaşımı izlenimi verir. Facebook ve Twitter'da insanlar sizin yazdıklarınızı "sevebilirler" veya başkalarına "re-tweet" yapabilirler. Fotoğraflar koyulur ve değiş tokuş yapılır. Youtube videoları yüklenir ve binlerce seyirciyi kendisine çeker. Yorumlar bırakılır ve takipçiler cezbedilir. Bir insan sosyal medya dünyasında ne kadar aktif olursa önem ve aidiyet duyguları sağlayan anlamlı bir kimlik geliştirerek daha popüler hâle gelir. Gündüz psikolog, dişçi ve banker olanlar geceleyin sağ kanat politik eylemci hâline gelirler. Sigorta şirketindeki sıkıntılı resepsiyon görevlisi iş yerinden ayrıldıktan sonra İslam karşıtı İrene hâline gelir. Müslüman karşıtı sağ kanat internet şebekeleri genellikle bir ana karaktere odaklanır. Örneğin Pamela Geller gibi bir birey, vassalın yöneticisidir. Bu vassal pek demokratik sayılmaz, sohbetin tonunu yönetici belirler ve kontrol eder. Harekete geçirdiği suçlamalar, söylentiler ve hikâyelerin altında iltihaplanmayı/harareti körükleyen retoriğe itici gücünü verir. Onun çılgınlığına katılan İslamofob blogları, uzayın fiziksel uzaklığından istifade ederek organize bir politik buluşma veya siyasi parti liderleri toplantısında olsa söylemeden önce iki defa düşüneceği şeyleri söyleme kabiliyetini kazandıkları gibi bloglarda bunu özendirici bir ortam bile vardır. İnternetin sağladığı retorik kızıştırma aynı zamanda kilometrelerce hatta kıtalarca uzaklıkta olup da aynı çeşit nefreti üretmek isteyenlerin birbirleriyle iç bağlantılarının sonucudur.

Robert Spencer, Daniel Pipes veya Martin Kramer gibi internet İslamofobları kendi izleyicilerine birbirlerinin yazılarını yayarlar. Örneğin bir nefret yazısının birkaç sitede birden yer alması ve tüm sosyal medya dünyasında karşılıklı paylaşılması seyrek karşılaşılan bir durum değildir. Ve Barack Obama'nın Malcolm X'in bir Müslüman'dan olan yasak aşk çocuğu olduğu gibi bir söylenti, blog yazarı olmuş bir ırkçının e-posta kutusundan başlayıp bilinmeyen bir kasabanın küçük bir köşesinden Avrupa ülkelerinin uzak sınırlarına şiddetlenerek yayılır. Farenin her yeni tıklayışında hikâye sadece daha fazla yayılıyor değildir, aynı zamanda içerik olarak da büyür. Paranoyakça bir ırkçı atıp tutma olarak başlayan şey kısa zamanda Birleşik Devletler'in elmalı pasta, beyzbol, özgürlük ve özünde Amerikan olan her şeyden nefret ettiği düşünülen sosyalist sever Müslümanlar tarafından ele geçirileceği ile ilgili son derece gelişmiş bir hikâye hâlini alır.

* * *

Mayısın ikinci haftasına kadar "Stop the 911 Mosque" (11 Eylül Camii'ni durdur) protesto yürüyüşü planları şekil aldı. "Protesto günü olarak 6 Haziran'ı seçtik." diye gururla beyan eden Pamela Geller, "Çünkü o, D Day'dir (Kurtuluş günü: 6 Haziran 1944 Normandiya'ya asker çıkarma günü.). 1944'te

Amerikalılar, Nazizm şerrine karşı harekete geçtiler. Şimdi Amerikalılar için ayağa kalkıp İslami cihad terörizmine ve İslami üstünlük iddiaları şerrine karşı ayağa kalkmak zamanıdır."[131] İzleyicilerine Facebook üzerinden RSVP (Lütfen cevap veriniz.) yapmaya ısrar eden Geller, takip eden 3 günde yürüyüşle ilgili olarak bir düzineden fazla reklam yayımladı. O, protestocuları, ironik bir şekilde Liberty (Özgürlük) ve Church (Kilise) Caddelerinin kavşağında toplanacağı Ground Zero'nun güneydoğu köşesine yönlendirmeyi umuyordu. Ancak Geller, internetteki hayran topluluğunun onun istediği büyük kalabalığı oluşturmaya yeteceğinden emin değildi ve "Tüm New York'a ihtiyacımız var." dedi.

Olaydan haftalarca önce âdeta geleceği gören New York Post gazetesi yazarı Andrea Peyser, Geller'i siber uzayın stratosferinden çekip çıkararak onu Amerika'nın 6. büyük gazetesinin sayfalarına fırlattı. Sözünü esirgemez köşe yazıları ve zehirli lisanının kendisine hayran kadar düşman da kazandırdığı Geller kadar parıltılı bir New Yorklu olan Peyser, 13 Mayıs 2010 tarihinde "Ground Zero'da Cami Çılgınlığı" başlıklı köşe yazısında Geller'den alıntı yaparak planlanan gösterinin tarihini reklam yaptı.[132] New York'ta 525 binden fazla dağıtılan New York Post sayesinde protesto hızlı bir şekilde herkes tarafından duyuldu ve Atlas Shrugs sitesine aşina olamayan izleyicilere de ulaştı. Gazete, bayilere ulaştıktan birkaç saat sonra Geller şerir bir hazla, "Andrea Peyser, bugünkü New York Post'ta tam isabetli bir köşe yazısı yazmış." dedi.[133] Peyser'in yazısının internet versiyonuna bir bağlantı vererek onun iyiliğine karşılık verdi ve "Tamamını okuyun." diye yazdı. 6 Haziran yaklaştığında 880 bin aylık ziyaretçi ve 1 milyondan fazla okunan sayfayla Geller'in okunma oranı tavan yaptı.

* * *

Ağır bir ıstırap çektiği açıkça belli olan hareketsiz vücudu dimdik, kardeşlerinden geriye kalan küllerin yoğun Manhattan havası içinde ağır ağır yere indiği yerde, Özgürlük Meydanı'nda bir bankta oturuyordu. Ona "hayatta kalan" deniliyordu ve ilk itfaiyeciler olay yerine geldiğinde onun yalnız ve sessiz duruşu o eylül sabahının ciddi sonuçlarını anlamlı bir şekilde gösteriyordu.

Çantası açıktı ve içinde her ne varsa ayaklarının altında yavaşça toplanan birikintinin içinde uzun zamandır kayıptı. New York City'nin finans bölgesinin bu sıradan insanını ağır ağır kaynayan yıkıntıların içinde gören ve kendileri de şaşkınlık içerisinde olan kurtarma ekibi ona seslenerek yardım teklif etti. Ancak bir zamanlar Amerikan zenginliğinin cezbedici sembolleri olan kulelerin yıkıntılarının arasından güneş ışıkları süzülerek geldiğinde, hırpalanmış, yara bere içerisinde ancak yeis tarafından alt edilecek bir ulusa, etkili bir umut mesajı verecek olan bronz adamın alnını parıldattı.

O uğursuz salıdan beri dokuz yıl geçmişti. Aşağı Manhattan'da hayat tekrar normal seyrine döndüğünde şimdi ünlü olan heykel, öğle tatilinde eşyalarını karıştıran iş adamlarının arasına karışıyordu. Ancak Liberty ve Church

Caddelerinin köşesini tamamen kaplayan Park 51 protestocularının gürültülü kalabalığının ortasında onun sessiz duruşu tezat oluşturuyordu. Öğle yaklaştığında kırmızı, beyaz, mavi deniz bloklarca öteden görülüyordu. Manikürcü Plaza Nail Salon'un dışında protestocular Amerikan bayrağı sallıyorlardı. Diğerleri, başı fitili yanan bir el bombası olarak resmedilmiş Muhammed karikatürleri taşıyordu. Bir adam, "İslam, geylerden nefret eder." diye bağırdı ve "İslam, kadınlardan nefret eder." diyen tiz bir kadın çığlığı onu bastırdı. Özgürlük Parkı'nı battaniye gibi örten ağaç yapraklarının altında "hayatta kalan" veya tasarımcısının verdiği isimle "Double Check" ("Emin olmak amacıyla iki defa kontrol etme" anlamında-çevirmenin notu) hâlâ sessizce oturuyordu. Ancak pek zaman geçmeden bir Amerikan bayrağı ve ölen yurttaşları için 11 Eylül Camii'ni protesto eden bir pankart taşıyordu. Onun pankartında, "Başkan Bloomberg! Yaşamlarını kaybeden New York itfaiyecilerine saygısızlığın korkunç. 11 Eylül Mega Camii'ne hayır!" yazıyordu.

* * *

Sonradan açığa çıktığı gibi 6 Haziran, "11 Eylül Camii'ni Durdur!" protestosu tamamen Pamela Geller'in işi değildi. Daha ziyade Stop Islamization of America-SIOA (Amerika'nın İslamlaşmasını Durdur) isimli, misyonunu, "insan haklarını, ifade özgürlüğünü ve dinî özgürlüğü ilerletmek" olarak tarif eden internet temelli bir grubun çalışmasıydı. Grup, güçlü Müslüman karşıtı duyguları İsrail'e sarsılmaz bir destekle harmanlayan sağ kanat internet eylemcilerinden oluşuyordu ve Avrupalı eşi Stop Islamization of Europe-SIOE'yi (Avrupa'nın İslamlaşmasını Durdur) örnek alarak kurulmuştu.

2007'de kurulan SIOE bir İngiliz milliyetçisi ve Müslüman karşıtı eylemci olan Stephan Gush ve "Danimarka'nın İslamlaşmasını Durdur" isimli grubu Avrupa çapındaki hareketlere ilham olan Anders Gravers'in fikriydi. Üç seneden daha fazla süreyle SIOE İngiltere ve Danimarka'da cami karşıtı kampanyalar yürüttü. 11 Eylül 2009'da Dünya Ticaret Merkezi ve Pentagon'a karşı yapılan terörist saldırılardan sekiz sene sonra grup ulusal ve uluslararası düzeyde medya ilgisini üzerine çekti. İngiltere'de Harlow'da yapılması planlanan bir camiye karşı gösteri düzenleyen SIOE eylemcileri, tuğla savuran karşı protestocularla çatıştılar. Bir öfke fırtınası içerisinde tuğlalar, cam şişeler ve kestane fişekleri havada uçuşuyordu. Sonunda polis devreye girdi ve on kişiyi tutukladı.

Geller için protestolar heyecan vericiydi. 11 Eylül'ün yaralarının hâlâ kapanmadığını ve tuhaf, şiddetli, tehlikeli inancıyla Amerikalıları ve Avrupalıları yok etmeyi sabırsızca bekleyen bir İslam anlatısının yalnızca iyi karşılanmadığını aynı zamanda onun özgür insanların topraklarını kirletmesine azimle karşı duracak eylemcilerin gladyatör gibi ayağa kalkmasını sağlamaya muktedir olduğunu da ispat ediyordu. SIOE'yi yıllardır takip ediyordu ancak onun gruba ulaşmasını ilham eden şey anlaşmazlığın en son kısmıydı.

Şubat 2010'da Geller ve Gravers buluştular. Her ikisi de Washington DC'deki

Conservative Political Action Conference'a (Muhafazakâr Politik Eylem Konferansı-CPAC) katıldılar. Orada, Geller hakkında ciddi ihtilaflar bulunan Jihad Watch'ın kurucusu Rober Spencer ile beraber yeni ortak maceraları olan American Freedom Defense Initiative (Amerikan Özgürlük Savunma Girişimi-FDI) ile ilgili planlarını ilan ettiler.[134] İlişkileri yıllar önce başlamış olmasına karşın FDI, Geller ve Spencer'in ilk ortak çalışmasıydı. 2006'da İslam hakkındaki bir konferans olan America's Truth Forum'da (Amerika'nın Gerçeği Toplantısı) karşılaştılar. Muhafazakâr yazarlar, eylemciler ve iş adamları tarafından öncülük edilen ve gün boyu süren sempozyumda Birleşik Devletler'in Müslüman radikaller tarafından ele geçirilmesine karşı uyarı yapılıyordu. Spencer, toplanmış dinleyicilerin önünde konuşmasını yapmadan önce konferansı takip ederek canlı olarak blog yazan Geller şunları yazdı:

Jihad Watch, İslam'la ilgili en anlaşılır ve bilgi dolu bir sitedir. Spencer'in en son kitabı olan "Muhammed Hakkındaki Gerçek" konuyla ilgili son noktayı koyan kitaptır ve muhakkak okunmalıdır. Ve söylemem lazım ki bunca derin düşüncesine ve titiz araştırmacılığına karşın onu ilgili, hoş, kibar, veciz, esprili bir kişi olarak gördüm.[135]

Aralarında ortak bir bağlılık oluşan Geller ve Spencer sıklıkla diğerinden yaptıkları alıntıları kendi iddialarının yetkili delili olarak sunuyor ve düzenli olarak birbirlerine iltifat ediyorlardı. Spencer'in Geller için yazdığı, "Korkusuz, zeki ve güzel, Süper kız kıyafeti Pamela Geller'e yakışıyor." yorumunu Geller, sitesindeki yan çubukta gururla sergiledi.[136]

Geller ve Spencer, American Freedom Defense Initiative'in kuruluş amacını küresel cihad ve İslami üstünlük ideolojisine boyun eğerek ihanet eden ulusal, federal ve yerel yönetimler, ana akım medya ve diğerlerine karşı durmak olarak tarif etmişlerdi. Aynı zamanda o, "Amerikan halkına sosyalizm ve Marksizimi empoze eden girişimleri hızlı bir şekilde bertaraf etmeyi"[137] de hedefliyordu. Bunu yapabilmek için ikili bir taraftarlar koalisyonu oluşturmak amacıyla internet okuyucularına başvuracaktı; sitelerinde şöyle yazıyordu:

Belirli konularda farkındalığı artırmak amacıyla, kendi tabanımızı (Jihad Watch'un 30.000 ve Atlas Shrugs'ın 25.000 günlük ziyaretçisiyle ayda yaklaşık 2 milyon kişi ziyaret etmektedir.) kullanarak bir hareket oluşturmak için FDI mevcut Atlas Shrugs ve Jihad Watch siteleri (İkisine birlikte son 12 ayda 22 milyondan fazla bakılmıştı.) üzerinden faaliyet gösterecektir.[138]

Geller ve Spencer bu hareketi kurmak için gerekli ilk adımın birleşmek olduğuna inanıyordu. FDI'yı kâr amacı gütmeyen bir dernek olarak kurarak ikili, kamusal ve özel bağış kabul edebilirler ve potansiyel bağışçılarına vergi indirimi lüksünü vaat edebilirlerdi. İnternetin sınırlarının dışına taşmak ve kavgalarını Amerikan sokaklarına taşımak için böyle bir fona ihtiyaçları olacaktı. Bedford şehrindeki posta adresinin organizasyonun resmî adresi olarak verildiği, Spencer'in doğum yeri olan New Hampshire, istedikleri ayrıcalığı elde etmek için uygun bir yer olarak görünüyordu. New Hampshire Kanunu altında kâr amacı gütmeyen organizasyonların yönetim kurulunu oluşturacak en az beş bağımsız mütevellisi bulunması gerekiyordu. Bu nedenle Geller ve Spencer'in imza sahibi üç kişiye daha ihtiyaçları vardı. Kendileri gibi düşünen sağ kanat eylemcilerin

yeri olan CPAC konferansı onları bulmak için mükemmel bir fırsat sunuyordu.

John Joseph Ray, Rush Limbaugh ve Glenn Beck'in ateşli lisanında eğlenen genç, öfkeli Cumhuriyetçi kalabalığının içindekilerden biriydi. Şehvet ve öfke, kendisini "süper siyonist" ve "asabi moruk" olarak tarif eden Oregon, Milton-Freewaterli Jay'in blogu Summer Patriot, Winter Soldier'ın (Yazın Vatansever, Kışın Asker) her tarafına yayılmıştı. Sitesinde tarif ettiği üzere ilgileri, "çıplak kadınlar, ben yaşlanırken daha yaşlı çıplak kadınlar"dı.[139] Özellikle aykırı bir yazısında Jay, "Eğer yönetici sınıfı kesip çıkaracaksak bu şiddetle olacaktır. Silahlarla, cephanelerle. Özgürlüklerinizi kıskanın ve anlayın ki bu özgürlükleri muhafaza etmek için insanları, amcalarınızı, oğullarınızı, kızlarınızı öldürmek zorunda kalacaksınız."[140] Sonraki bir yazısında şöyle yazıyordu: "İslam'ın tamamı bizimle savaş hâlindedir ve İslam'ın tamamı savaşçıdır. İslam'da masumlar yoktur ve İslam'da masumiyet yoktur."[141] Jay, Geller'in Atlas Shrugs'ını yıllarca takip etmişti ve onu "Amerika'daki en iyi blog"[142] olarak tarif ediyordu. Şüphesiz bu destek, Geller'in FDI ortaklık belgesinde bir imzaya dönüşebilirdi. İkna çabasına pek gerek kalmaksızın Jay, belgeyi imzaladı ve FDI yönetim kurulunun oy sahibi bir üyesi oldu. O, Geller'in New York posta kutusunu kendi adresi olarak verdi.[143]

Kalabalık içerisinde West Chester Pennsylvania'dan eski bir Deniz Kuvvetleri askeri olan ve Sheepdogs (Koyun Köpekleri) isimli blogu güncel hadiselerle ilgili muhafazakâr yorumlardan seçmeler sunan Richard Davis de vardı. Başkalarına yardımcı olmak için riskleri göze almaya istekli kişilik özelliğini anlatan "Koyun Köpekleri", azınlıklara dil uzatan Çay Partisi taraftarlarının seçkin bir zümresiydi. Grubun bir üyesi, Afrikalı Amerikalıların bir toplantısında, "Kendine bir iyilik yap ve bir iş bul. Bir eğitim alın, budalalar!" diye bağırmıştı. Diğerleri Barack Obama'nın Arap liderler önünde eğildiğini gösteren dövizler taşıyordu ve "Teslimiyet Yerine Getirilmiştir." diye yazıyordu.[144] Grubun internet sitesinin bir bayrak bulunan fonunun ortasında Davis, Geller'i "uzun zamandır bir dost ve destekçi" ve "hakikati dile getiren olağanüstü birisi" olarak tarif ediyordu.[145] Ekim 2010'da New York Times'a The Who grubunun alışılmadık müziğini popüler yapan vokalistini kastederek, "Onu Roger Daltrey'e benzetiyorum." diyordu. "Güzel bir görünüşü ve güçlü kişiliği vardı. Onu da (Geller) öyle düşünüyorum. O, aynı şeyleri hisseden pek çoğumuzun sözcüsüdür."[146] Davis imza atmayı kabul etti. Jay gibi o da Geller'in posta kutusunu haberleşme adresi olarak yazdı.

Sonunda Geller ve Spencer, Anders Gravers'e rast geldiler. Onun gruplarında bulunmasının yaratacağı etkiyi fark ettiler. Ağırbaşlı sitelerinin pek bir katma değeri olmayan ama yine de imzalarının epeyce desteği olan Jay ve Davis'in aksine Gravers'in Avrupa genelindeki Müslüman karşıtı gösterileri çoktandır Geller'in radarındaydı. Gravers oy hakkı olan bir yönetim kurulu üyesi olarak belgeyi imzaladı, FDI'ya katıldı ve grubu resmileştirdi. SIOE'yı genişletme gayretlerinin bir çabası olarak uzun zamandır Spencer ve Geller'e ricada bulunan Gravers, bunu karışıklılık için mükemmel bir fırsat olarak gördü. "Stephen Gash ve ben uzun süredir SIOA'nın istediğimiz yönde gelişmediğini konuşuyorduk." dedi.[147] "Sadece İslam'ın tehlikelerinden bahseden yeterince grup var ancak

pek az grup Batı medeniyetinin İslamlaşmasını durdurmak için bir şeyler yapıyor. SIOA, Amerika'nın İslamlaşmasına karşı harekete geçmek, gösteriler, olaylar oluşturmak maksadıyla oluşturuldu."[148] Gravers, Geller ve Spencer'e SIOA'nın yönetimini ele alarak onun Amerikan ortakları olmalarını teklif etti. Onlar teklifi kabul ettiler ve 2 Nisan 2010'da grubun sitesinde yapılan ilanda Gravers, "SIOA'nın liderleri Pamela Geller ve Robert Spencer'dir. Onları bu işi üstlenmelerine ikna etmek için uzun süre çalıştıktan sonra hem Pamela Geller'den hem de Robert Spencer'den SIOA'nın liderleri olmaları için evetlerini aldık. Amerika'nın İslamlaşmasına karşı savaşmak amacıyla SIOA'yı öne çıkarmak için onların doğru kişiler olduğunu düşünüyoruz."[149] diye yazdı. İki gün sonra Spencer, elinde Gravers'in imzasıyla FDI'yı kurmak amacıyla şirket anlaşma maddeleri dosyasını New Hampshire'ın Eyalet Dışişleri Bakanlığına (biraz tuhaf geldiğini biliyorum ancak Amerika'da bu işlere Dışişleri Bakanlığı bakıyormuş-çevirmenin notu) götürdü.

Kısa zaman sonra amacına uygun biçimde, "Amerika'nın İslamlaşmasını Durdur" isimli bir tasarıyı ve kısmen tamamladığı bir kitabı kaleme aldı. Kitabın tasarısına göre Robert Spencer, ismi geçmeyen bir hayalet yazar olacaktı. Geller, "Bu kitap, okullarımıza, şehirlerimize, kültürümüze, devletimize ve ekonomimize sızan şeriatla nasıl savaşılacağını gösteren bir kılavuz kitaptır." diye yazıyordu. "O, İslam üstünlüğü ideolojisinin Amerikan yaşamının her cephesine gizlice nüfuz edişini aydınlatacak ve Amerikalılara nasıl savaşacaklarını gösterecektir."[150] SIOA ve FDI'da olduğu gibi kitaplarının gücü internet tarafından artırılacaktı. "Çevrim içi pop-up ve reklamlar birlikte günde ortalama 150.000 ziyaretçisi olan Atlasshrugs.com ve Jihad Watch.org sitelerinden koordine edilebilir. Kitabın başlık reklamları her ikisinde de gösterilebilir. Biz Stop Islamization of America'nın kuruluşu ile ilgili olarak aynı zamanda Facebook takipçilerimizin de dikkatini çekeceğiz ve insanları kitabın açılış sayfasına yönlendireceğiz." diye yazdılar.[151] Tasarıları yayıncının masasına ulaştığında ikilinin ilk yayını olan Post American Presidency (Amerikalılık Sonrası Başkanlık) ikinci baskısına girdi. Yüz binli sayılardaki avansla ve konferansları için 1.000'lerce dolar ücretle Geller ve Spencer İslamofobik blog yazarlığı endüstrisini kurmuşlardı.

* * *

"Ve ben size "Amerika'nın İslamlaşmasını Durdur"daki ortağım Robert Spencer'i tanıtmak istiyorum." Pamela Geller'in sesi, "11 Eylül Camii'ni Durdur" protestosu için kapatılmış dört blokluk bölgede yankılandı. Coşkusu yeni yeni başlayan kalabalık Spencer'a mütevazı bir miktar da alkış gönderdi; bazıları, "Seni seviyoruz Robert!"[152] diye bağırdı. Ancak onların tıknaz (kendisinin söylediğine göre) "bilgin"e gösterdiği coşku, Geller için âdeta çağlayarak gelen takdirlerine kıyasla oldukça silikti.

Takım elbise ve beyzbol kepi giyinmiş olarak podyuma yürüdü ve dikkatlice

bilenmiş mesajını bildirme hevesindeki bir profesör gibi, önceden hazırlanmış düşüncelerini bildirmek üzere mikrofonu ayarladı. “Size yalan söylenmesinden yorgun mu düştünüz? Kirletilmekten yorgun musunuz? Her New Yorklu politikacı ve her ana akım medya kaynağı bunun yobazlığa karşı toleransın hikâyesi olduğunu söyledi; kime yobaz dediklerini düşünüyorsunuz?” diye sordu. Yok olmaya yüz tutan ilgiyi yeniden canlandırmak için Spencer, sorduğu soruyu çabucak ve sertçe yanıtladı: “Gezegenimizdeki en radikal hoşgörüsüzlüğü ve nefret dolu gündeme karşı Amerikan değerlerini savunmak için ayağa kalkan Amerikalılar!” Aniden Liberty ve Church Caddelerinin köşesinde azalmaya başlayan Amerikan bayrakları yeniden yükseldi.[153]

Robert Spencer’in İslam’a ilgisi 1980’lerin başlarında başladı. Katolik bir ailede büyümüş birisi olarak önce 1. Dünya Savaşı sonrasında Amerika’ya gelen büyük ebeveynlerinden Türk kökenini öğrendi. Spencer için New England’daki evinin ufkunun ötesindeki hayatlara dair hikâyeler, herhangi bir çocukluk masalı veya esrar romanı kadar büyüleyiciydi. “Oralardaki yaşamlardan olumlu bir şekilde bahsederlerdi.” diye andı Spencer. “Benim, konunun büyüsüne kapılmamı sağladılar; öyle ki koleje gittiğimde Kur’an’ı okumak, İslam teolojisi ve tarihi öğrenmek için elime geçen ilk fırsatı kaçırmadım.”[154]

Chapel Hill’deki Kuzey Carolina Üniversitesine kaydolan Spencer, erken dönem Hristiyanlık tarihi okudu; daha sonra din konusunda master derecesi kazandı. Her ne kadar destekçileri onun için sıklıkla “sahanın önde gelen bilgini” dese de onun İslam’a ilgisi, resmî olarak aldığı derslerle uyum içinde değildi ve ikincil düzeyde dersler almıştı. 1986’da mezun olan Spencer, Katolik dinî yayınlar için araştırma işlerinde çalıştı, ancak üniversite sonrası yaşamına dair detaylar sorulduğunda pek az bilgi veriyordu. Şüphesiz ki uzmanlığı kendinden menkul ve “Cihad ve İslami terörizmle ilgili 11 monograf ve 300’ü geçkin makale” yazan bir kimsenin mezuniyeti ile ilk yayımlanan eseri arasında geçen 16 senede, onun bir İslam bilgini olarak itibarını oluşturmaya yönelik dikkat çekici teşebbüslerle dolu olması gerekirdi.

Sonradan, mezun olduktan sonra, Spencer’in Bronx’a taşındığı ve özel bir Katolik lisesinde din dersi öğretmenliği yaptığı ortaya çıktı. Bunun yanı sıra Homiletic ve Pastoral Review, Crisis, Chronicles ve This Rock gibi dinî dergilerde yazmıştı. Bu sonuncu dergiyi, “Katolik inançlarının savunulması ve Hristiyanlığın yayılması için nihai dergi” diye tarif ediyordu. Makaleleri, gnostisizmle ilgili yazılardan papalıkla ilgili uzun yazılara kadar değişiyordu ve kendi kişisel kanaatlerini taşıyan anekdotları da kapsıyordu. Şehvet skandalları Katolik Kilisesi’ni sarsan ruhani liderlere, “papalığın kara koyunları ya da belki papalığın kurtları” diyerek bahsettikten kısa süre sonra birden düşünmeksizin, “Papanın yanılmazlığını kabul ettim. Papanın Mesih’in vekili olduğu ve Aziz Peter’in halefi olduğuna inanan bir Katoliğim.” dedi. “Onların çoğu öğretiyle ilgilenmek yerine içmekle ve zamparalık etmekle meşgul sefih hainlerdi.”[155] diye devam etti.

Geller gibi Spencer de sansasyon severliğinin basılı medya standartlarıyla, özellikle de kilise kontrolündeki yayınlarla kısıtlandığını fark etti ve arsız düşünceleri için başka fırsatlar aradı. Kendisini halkın sözcüsü bir entelektüel olarak tanıtmak için bir pozisyona ihtiyacı vardı. Erken dönem Hristiyanlık tarihi

uzmanlığı, ona televizyonun en çok izlendiği saatlerde yapılan röportajlarının kapısını açmaz ve ünlü yapmazdı. Tüm Amerika'nın dikkatlerini üzerine çeken ve uzman görüşü gerektiren sansasyonel bir olay, Spencer için tek gerçek imkândı. 11 Eylül'deki terörist saldırıları ile İslam'a ilgisi tüm gücüyle geri geldi ve acılı bir ulusun kanayan yaralarını sömürmenin ve kendisini yanlış anlaşılmış bir dinle ilgili olarak Amerikan yurttaşlarını aydınlatan, destek veren birisi olarak tanıtmanın fırsatını verdi.

"11 Eylül'den sonra, o zaman yaygın olan yanlış anlamaları düzeltmem için ilk kitabımı yazmam teklif edildi; Peçesi Çıkarılmış İslam diye yazıyordu.[156] İslami araştırmalar veya ilişkili alanlarda bir geçmişinin olmaması Encounter Books Yayınevi için sorun değildi, onun muhafazakâr politik görüşlerinin şirketin Amerikan istisnailiği ve Yahudi, Hristiyan mirasını destekleyen görüşleriyle uyum hâlinde olması yetiyordu. Onun Katolik dergilerdeki yayın geçmişini din sahasındaki otoritesini belirtmek için kullanacaklardı ve az bilinen dergilerin ötesine geçerek bir başka terörist saldırı korkusunu sermayeye çevirerek kariyer yapması fırsatı sunacaklardı. Pek çok Amerikalı İslam'ın tarihine, geleneklerine ve diline aşina değildi, bu da Spencer'in onlara ulaşabilmek için şansıydı.

Stratejisi çok basitti. İlk olarak okuyucularını, 11 Eylül'ün kıvılcımını çaktığı korkularının gayet yerinde olduğuna ikna etti. Daha sonra o ölümcül günde olanların, Amerika'yı terörize etme, anayasayı bozma ve bir İslam İmparatorluğu kurmayı hedefleyen daha büyük bir planın parçası olduğunu söyleyerek ve gelecekteki başka saldırılara karşı uyararak bu korkuları artırdı. Bunca kötü haberin içinde biraz umut da vardı. Tabii ki bu umut, okuyucularının korkularının haklı olduğunu söyleyen, sorularına cevap veren ve harekete geçmek için geç olmadığını söyleyen Spencer'in kitaplarının sayfaları arasındaydı: Müslümanlar hâlâ durdurulabilirdi. Peçesi Çıkarılmış İslam'ın alt başlıkları arasına yabancı oldukları besbelli Arapça tabirler saçılmıştı. "Cihad", "şeriat", "zımmi" ve "kâfir" gibi kelimeler onun terörizm için kullandığı anahtar kelimeler hâline geldi ve onun girift bir yazar olduğunu göstermede, yabancı bir düşman tehdidini ileri sürmedeki tehditkâr ifadeleri topladığı hazır el çantası oldu. Eğer okuyucular Gizlenmiş İslam tehdidinin peçesini çıkarmayla ilgililerse elbette 3 sene sonra sürü gibi kitabevlerine doluşacak ve "Dünyanın En Hoşgörüsüz" dininin kurucusu hakkındaki "gerçeği" keşfedecekti.

Ancak İslam'la ilgili yazma kariyerine kendini bütünüyle vakfetmeden önce onun üniversite sonrası döneminde yazdığı sahadaki okuyucu topluluğunu yeniden ziyaret etmek için bir mecburiyet hissetti. Eylül 2003'te Müslümanlıktan Hristiyanlığa dönen bir Iraklı olan Daniel Ali ile ikinci kitabını yazmakta işbirliği yaptı: İçeriden İslam: Katolikler İçin Bir Kılavuz. Spencer, daha önce Hristiyanlık hakkında yazmış ve dinî geçmişini açıkça tartışmış olsa da ilgi odağını Hristiyanlıktan İslam'a çevirişinin kişisel bir dinî mesele olmadığı görüşünü muhafaza etti. Sonuç olarak bir dine duyulan düşmanlığın bir başka dinin üstünlüğüne olan derin kanaatten kaynaklanması, bilginin nesnelliği geleneği ile uyuşmazdı. Açık bir şekilde "Benim dinî bir gündemim yok." diyen Spencer, cihadla ilgili yorumlarının yalnızca yıllardır sürdürdüğü yansız araştırmalardan kaynaklandığını ısrarla belirtti.[157] Ancak 2003 yılında Zenith Daily Dispatch'de

"İçeriden İslam"ı tartıştığı bir röportajda Spencer sarsıcı bir itirafta bulundu:

İslam artan bir şekilde kiliseye ve Hristiyanlığa meydan okuyor. Pek çok bilgi kaynağına göre İslam dünyada en hızlı büyüyen dindir. Hiçbir Müslüman ile karşılaşmasa ve kendisine İncil'i tebliğ etmese de kilisenin ruhları elde etmede en önde gelen ve en enerjetik rakibi olan İslam'la alakalı olarak bilgilenmek her Hristiyan'ın vazifesidir.[158]

Müslüman, Hristiyan ilişkilerinin geleceği sorulduğunda Spencer, "Pek çok kişi kutsal pederin Kur'an'ı öpmesiyle ve Vatikan II'nin tüm dinlerin derece farkıyla aynı gerçek Tanrı'ya ibadet ettiğini öğretmesiyle Müslümanların da kurtuluş planına dâhil olduklarını ve onlara İncil'i yaymamak gerektiğini zannetti. Oysa gerçek durum bu değildir."[159] Bu samimi anında Spencer, İslam'a olan ani ilgisinin ideolojik desteklerini açığa vurdu. Onun için, eleştirdiği militanlara çok benzeyen bir şekilde bu ruhları kazanmak için verilen bir savaştı —cennet masasında bir yer kapmanın sıfır toplamlı savaşı— ve Tanrı'nın seçilmiş savaşçılarından birisi olarak İslam'ın sahte mesajını ifşa etmek onun göreviydi.

* * *

2003 senesinde blogküreye dönen Spencer, mesajını daha büyük bir kitleye ulaştırmayı umuyordu. "Modern dünyada cihad teolojisinin rolüne kamunun dikkatini çekeceğine"[160] inandığı internet blogu Jihad Watch'u kurdu. Jihad Watch, başlangıçta David Horowitz Freedom Center (David Horowitz Özgürlük Merkezi) tarafından finans edildi ve sonrasında da sürekli olarak desteklendi. Bu merkez adını, üniversite temelli Müslüman öğrenci derneklerinin El-Kaide ve Hamas'ın atası olan Müslüman Kardeşler tarafından cihadı sinsice Amerikan yüksek eğitim kurumlarının içine sokmak amacıyla kurulan radikal gruplar olduğunu iddia eden muhafazakâr politika taraftarından alıyordu.

Spencer, kâr amacı gütmeyen bir eğitim organizasyonu olarak kaydedilen Jihad Watch'u "Uluslararası Araştırmalar" altına tasnif etti. Sitedeki ikinci yazısında Jihad Watch'un ortağı olan Dhimmi Watch'u ilan etti. Bu sitenin amacı; İslam tarihi ve temel metinleriyle ilgili olumlu tüm yorumları, bu tür okumaların İslam'ın kötü doğasını gerçekten anlamamış ve boyun eğici tabiatlı olduğunu iddia ederek "sopalamayı" hedeflemekti.[161] "İşte bir örnek" diye yazdı Spencer. "Bazıları Yahudi ve Hristiyanların Kur'an'da "Ehl-i Kitap" diye isimlendirilerek özel olarak korunduğunu" söylüyor. Tabii burada tüm İslami fıkıh ekollerinde kodlanmış olan, bu korumanın bedeli olan itaat ve aşağılanmayla ilgili tek kelime yok."[162] diye de ekledi. Bir başka örnekte Spencer şu şekilde yorum yaptı: "İnsanlar diyorlar ki bugün Ortadoğu'daki bazı gruplar Amerika'nın dış politikası ile hem fikir değillermiş ve bu dinî olmaktan ziyade siyasi bir meseleymiş. Aslında Müslüman radikaller, İslam hukukuna uymayan tüm hükûmetleri kanun dışı kabul ettiğinden bunun başından sonuna kadar din ile alakası vardır."[163] İslam'ı olumlu gösteren her bir yorum, yazı veya olay için Spencer ustalıklı bir cevap getirerek bu anlamlandırma, açıklamaların yanılsamalı ve yanlış

yönlendirilmiş olduğunu iddia etti. O, ılımlı ve hoşgörülü “şiddeti açıkça suçlayan ve hoşgörüyü vaaz eden” bir İslam’ın mevcut olmadığına inanıyordu: “İnançsızlara boyun eğdirmeyi ve savaşmayı öğretmeyen hiçbir geleneksel, ana akım İslam mezhebi veya hukuk ekolü mevcut değildir.”[164] Yaklaşımında ayrım gözetmiyordu. Müslümanların şüpheli veya şiddet içeren eylemi bulunduktan sonra herhangi bir haber yeterliydi. Pek çok kişi için basit bir komşuluk münakaşası olan şey Spencer için bir cihadçı fetihti. Yazıları arasında şunlar da vardı: “İranlı çikolata hırsızının eli kesilecek.”; “İslami mahkeme kararı: İz bırakmadığın müddetçe karı dövmek uygundur.”; “Suudi Arabistan: Karısının şakayla tokatladığı adam onu boşadı.” ve “Okul öncesi cihad.”. Spencer’in sitesindeki yan sütunlar onun onayladığı şeyleri gururla sergiliyordu ve onların pek çoğu kendisi tarzında blog yazarlığı yapanlardan geliyordu. CampusWatch’den Daniel Pipes onu, “Amerika’nın en iyi İslam analisti” diye isimlendiriyordu. Pamela Geller ise, “Çıldırmış bir dünyada Robert Spencer, bilginliğin ve aklın öncü sesidir.”[165] diyordu.

Jihad Watch’ı kurduktan sonraki yedi sene içinde Spencer, İslam’la ilgili beş kitap daha yayımladı. İçlerinde Spencer’in mezun olduğu üniversitede İslami Araştırmalar Bölümünde Profesör olan Carl Ernst de dâhil çok sayıda ünlü İslam uzmanı onun yazılarını reddetti. Ernst, “Spencer’in yayınları antisemitizme ve ırkçı ön yargıya benzer bir bağnazlığı devam ettirmek isteyen sağ kanat organizasyonlar tarafından desteklenen ve öne çıkarılan türden İslamofobik aşırılık sınıfına dâhildir.” diye yazdı ve “İslam’la ilgili güvenilir, uzmanca bilgi bulmak isteyenler onlara büyük şüpheyle bakmalıdır.”[166] diye ekledi. Yine de Spencer’in kitapları, anında “çok satan”lar listesine giriyor ve blogu okuyucuları için sadık, güvenilir bir kaynak oluyordu.

Ekim 2010’a gelindiğinde Spencer, 31.000’den fazla girdi yapmıştı; günde 30.000’den fazla okuyucu görüşü almanın keyfini çıkarıyordu ve Google arama motoruna “cihad” yazıldığı zaman ikinci sırada geliyordu. Macerası hayli kârlıydı da. Ona yılda 140.000 dolardan fazla kazanç getiriyordu.

* * *

Gözleri yuvalarından fırlamış, yüzünden aşağıya ter boncukları yuvarlanan bir adam, “O, cihat, aptal!” diye bağırdı. Titreyen yumrukları üzerinde kırmızı boyayla damlayan kan gibi “şeriat” yazan beyaz strafor köpükten yapılma bir dövizi tutuyordu. Yine sanki İslam hukukunu ifade eden 6 harfli bir kelime ile “kanıyor” kelimesinin yazıldığı beyaz bir döviz taşıyan adam hızlı bir şekilde, “New Yorklular cihattan bıktı, usandı ve biz savaşacağız.” dedi. “11 Eylül Camii’ni Durdur!” protestosunda üzerinde iri, biçimsiz harflerle “cihat” ve “şeriat” yazan pek çok döviz mevcuttu. Bir zamanlar ezoterik olarak algılanan tabirler, birden bağlamlarından koparılmış ve şiddetperest niyetlerinin delilleri olarak Müslümanların yüzüne fırlatılmıştı.

Podyumu kalabalıktan ayıran parmaklıkların az ötesinde bir kadın elinde,

"İmam Faysal'ın Kurtuba Evi Camii Şeriat Kanunu Talep Edecek." yazan bir dövizle duruyordu. Robert Spencer, konuşmaya başladığında sallanan bayrakların ve dövizlerin sayısı internet okuyucularının sayısını kolaylıkla ikiye katlardı. "İmam Faysal Abdul Rauf'un Amerika'ya şeriatı getirme yanlısı olduğu yönünde sabıkası var." dedi parmağını sallayarak ve ekledi:

Şeriat, ifade özgürlüğünü reddeder. Şeriat altında bir Müslüman isen ve İslam'ı terk edersen öldürülebilirsin. Şeriat altında kadınlara ve Müslüman olmayanlara karşı kurumlaşmış ayrımcılık vardır. Bu antiamerikan'dır, insanlık karşıtıdır ve biz buna müsaade etmeyeceğiz. Biz Amerika için buradayız.[167]

Sesi alkış sesleri arasında kayboldu. "Hata yapmayın." diye devam etti. Tekrar mikrofona gelerek şunları söyledi: "Bunun farklı olacağını söylüyorlar ama Dünya Ticaret Merkezi'ni yıkan ve 3.000 Amerikalıyı öldüren 19 teröristle aynı Kur'an'ı okuyor ve aynı İslam kanununu öğretiyor olacaklar."[168]

Pamela Geller'in "Canavar Camii" yorumunun siber uzayı karıştırdığı günün sonrasında Jihad Watch, Park 51 ile ilgili tartışmaya sonuna kadar katıldı. O zaman Robert Spencer, 2010 Viyana Forumu'na katılıyordu ve dinleyicileri Batı'daki İslam cemaatlerinin artan "atılganlıkları ve savaş durumuna" karşı uyarıyordu. Forum, Hudson Enstitüsü tarafından destekleniyordu (Geller ve Yusuf İbrahim'in yazılarına ev sahipliği yapan aynı muhafazakâr düşünce derneği) ve konuşmacıların çoğu için bir çalışma tatiliydi. "Entegrasyon mu Ayrılma mı?", "İslam'la Yaşamak." ve "Ne yapılmalı?" gibi başlıkları olan paneller arasında arka planda yeşil tepeleri ve Avusturya mimarisi görünürken hafif ordövrlerin tadını çıkarıyorlardı. Spencer'in mevcut olmadığı bir zamanda meslektaşı Marisol Seibold boşluğu doldurdu ve bilgince bir sesle 11 Eylül Camii ile ilgili görüşlerini bildirdi. (Seibold bir ara Jihad Watch'daki hayranlarını, "Herkes Muhammed Karikatürü Çizsin Gününe" teşvik etmişti. Faysal Abdul Rauf'un Park 51'in hoşgörü vaaz edeceği şeklindeki iddiasına karşı olmak için bir şeyler ararken, "Burada iki problem var. Bu saldırıların arkasındaki güdüleyici öge İslam'dır ve kendi metinlerinin ve öğretilerinin açıkça ortaya koyduğu gibi hoşgörüyle bir problemi olan da İslam'dır." dedi ve devamında anlamlar konusunda hiçbir bağlam belirtmeksizin cımbızla çekip aldığı iki Kur'an ayetini delil olarak okudu.[169]

Üç gün sonra Spencer Avusturya'dan döndü ve Viyana'dan getirdiği bazı fotoğrafları sergiledikten sonra konuyu Park 51 ihtilafına getirdi: "İslam tarihi boyunca camilerin kurulduğu yerler fethin ve gayr-i müslimler üzerindeki üstünlüğün ifadesi olmuştur. Abdul Rauf'un Amerikan ilke ve değerlerini onaylar gibi gözüken ifadelerinin yanı sıra daha yakından incelendiğinde şeriat hukukunu da onayladığı göz önünde tutulursa bir hilekârlık ihtimali göz ardı edilemez."[170] diye yazdı. Sonraki üç hafta boyunca Spencer, Park 51 ile ilgili 30'dan fazla girdi yaptı ve bunların çoğu Faysal Abdul Rauf ve Spencer'in tabiriyle "gizli cihad" ile ilgiliydi. Bu tabir daha sonra Spencer'in 2008 tarihli kitabının da adı olacaktı. Spencer'a göre teröristler Amerika'yı silahlar, bombalar, hatta kaçırılan uçaklarla değil, topluma sıradan bir Amerikalı olarak sızan doktorlar, avukatlar, bankacılar ve gazetecilerle yıkacaklardı. Onların amacı demokrasinin kökünü kazıyarak, bayan özgürlüğünü susturarak ve

Amerika'yı İslam hukukuna tabi kılarak "sürünerek gelen şeriatı" hâkim kılmaktı. Spencer, "Bu cihaddır, ancak öncüleri Amerikan toplumunun ve organizasyonlarının içinde yaşayan ve Müslüman olmayan meslektaşlarının ve akranlarının saygı ve takdirini kazanmış kişilerdir."[171] diye yazdı. Şunda şüphe yoktu ki Spencer, Faysal Abdul Rauf'un "gizli mücahit" ve onun barışçıl girişiminin bir maske olduğuna inanıyordu; eğer planı bir an evvel bozulmazsa özgür insanların diyarı Amerika İslam Devletleri olacaktı. İsmi "Alarmed Pig Farmer" (Alarma geçen domuz çiftçisi) takma adıyla "Jihad Watch"da yazan bir üye, "Aman ne sürpriz. 13 katlı caminin imamı terörist bir gruba mensupmuş." diye yazıyordu. Bir başkası, "Tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş." diye yorum yazdı. "Bunu başkalarına da göndereceğim." diye de ekledi.[172] Haziranda Spencer'in blogunun 361.000'den fazla aylık ziyaretçisi vardı, ancak "11 Eylül Camii'ni Durdur" protestosundan sonra temmuzda bu sayı 1.3 milyonu aştı.

* * *

Newt Gingrich, Temmuz 2010'da American Enterprise Institute'ın, "Amerika Risk Altında" isimli forumunda ana meseleyi dile getirdi. Wohlstetter Konferans Merkezi'nde saat iki itibariyle çoğu lobiciler, eylemciler, politikacılar ve gazetecilerden oluşan bir kalabalık toplanmıştı. Gingrich, sakin bir şekilde podyuma çıktı ve dinleyicileri selamladı; onun metanetli kutlaması birazdan ikaz edeceği büyük tehlikeyle uyum içerisinde değildi. "Amerika risk altında." dedi yalın bir şekilde. Radikal İslam'ın oluşturduğu tehlike ile ilgili tartışmaya başlamadan önce uyarısının yerleşmesi için bir süre bekledi. "Amerika risk altında." dedi tekrar. Bu sefer sesinin tonu öncekinden daha fazla aciliyet vurgusu taşıyordu. Bu deyim, konuşma aralarında dinleyicilere tehlikenin öyle belli belirsiz olmadığını mevcut bir gerçek olduğunu hatırlatan bir nakarat hâlini aldı. Başlar onaylayan şekilde sallandı, gazeteciler bir sonraki hikmet incisini zamanında yakalayabilmek için hızlı hızlı yazarken kalemlerinin sesleri havada uçuşuyordu. "Bu, radikal İslamcıların hem militan hem de gizli formlarıyla yapılan bir mücadeledir." dedi.

Militan form, şu ya da bu şekilde askerî güç kullanılması gerektiğine inanır. Gizli form kültürel, entelektüel veya politik güç kullanılması gerektiğine inanır, ancak hedefleri birbirinin aynısıdır. Şeriat ve camilerdeki nefret, fanatiklik öğreten medreseler, içinden teröristlerin doğduğu düşman harekâtının kalbidir. [173]

Sonradan Gingrich'in, Spencer'in oltasına takıldığı anlaşıldı. Eski meclis başkanının "gizli cihad" tabirini tekrar etmesi, tabirin bir medeniyetler çatışmasına inanan sağ kanat taraftarları arasında büyük itibar kazanmasını sağladı.

---

[101] Ralph Blumenthal, "Müslüman İbadetleri ve Sıfır Noktasının Yakınında Yenilenme", 8 Aralık 2009, New York Times.

[102] Bkz. Örneğin, adresteki video, <http://mediamatters.org/

research/2010082300 58>.

[103] Pamela Geller, “Dünya Ticaret Merkezinin Gölgesinde Canavar Camii İslami Ölüm ve Yıkımı Bastırıyor”, <http://atlasshrugs2000.typepad.com/atlas_shrugs/200/05/monster-mosque-pushes-ahead-in-shadow-of-world-trade-center-islamic-death-and-destruction.html>.

[104] Anne Barnard ve Alan Feuer, “Saldırganlaştırılmış ve Saldırgan”, 8 Ekim 2010, New York Times.

[105] Pamela Geller, “Baba”, 21 Haziran 2009 <http://atlasshrugs2000.typepad.com/ atlas_shrugs/2009/06/papa.html>.

[106] Barnard ve Feuer, “Saldırganlaştırılmış ve Saldırgan”

[107] Doug Chandler, “Pamela Geller’in Tutkuları (ve Tehlikeleri),” 1 Eylül 2010, The Jewish Week<http://www.thejewishweek.com/news/new_york/passions_and_ perils_pamela_geller>.

[108] Pamela Geller, “Atlas Plajdan Videoyla Bağlanıyor”, 23 Ağustos 2006, <http:// www.youtube.com/watch?v=7TG7DTOkU-s>.

[109] Pamela Geller, “Atlas Shrugs, Videoyla Askerlerimizin Noelini Kutluyor”, 24 Aralık 2007,<http://www.youtube.com/warch?v=A0A0aQ3ntAQ>.

[110] Pamela Geller, “NIKE’a BOYKOT Uygulayın! İslam’a Teslim Oldu ve Ayakkabıyı Geri Çekip Özür Diledi”, 15 Şubat 2005, <http://atlasshrugs2000.typepad.conniatlas_shrugs/2005/02/boycott-nike-submits-to-islam-withdraws-and-apologizes-for-sneaker.html>.

[111] Pamela Geller, “Müslüman Kızkardeşin Yüzmesi”, 16 Ağustos 2005, <http:// atlasshrugs2000.typepad.com/atlas_shrugs/2005/08/muslim_sister_s.html>.

[112] Lomet Turnbull, “Havuzda Tevazuu Korumak”, 19 Temmuz 2005, Seattle Times.

[113] Geller, “Müslüman Kızkardeşlerin Yüzmesi”

[114] Site istatistikleri popüler internet siteleri ve blogları için bu gibi verileri kullanarak ölçümler yapan bir analitik araç olan Alexa kullanılarak elde edilmiştir. Veriler Ekim 2010’da toplanmıştır.

[115] Age.

[116] Chris Hedges, “Kamusal Yaşamlar: Ortadaki Bir Müslüman Umuda Karşı Umut Ediyor”, 23 Haziran 2004, New York Times.

[117] Justin Elliot, “Sıfır Noktası Camii Korku Bezirganlığı Nasıl Başladı?”, 16 Ağustos 2010, Salon, <http://www.salon.com/2010/08/16/ground_zero_mosque_ borigins/>.

[118] <http://park51.org/mission/>.

[119] <hrtp://www.newsy.com/videos/mosque-rnoves-in-near-ground-zero/>.

[120] Pamela Geller, “SIOA KAMPANYASI SALDIRGANLIĞI; 11 EYLÜL CAMİİ’Nİ DURDURUN!”, 7 Mayıs 2010, <http://atlasshrugs2000.typepad.com/atlas_shrugs/2010/05/sioa-action-alert-stop-the-911-mosque.html>.

[121] Pamela Hall, “Aşağı Manhattan’da Mescit Ararken Düşünceler Ve Sonra Birkaç”, 1 Şubat 2010 <http://nomosquesatgroundzero.wordpress.com/2010/02/01/thoughts-while-looking-

for-masjids-in4ower-manhattan-and-then-some/>.

[122] Geller, “SIOA KAMPANYASI SALDIRGANLIĞI 11 EYLÜL CAMİİ’Nİ DURDURUN!”

[123] Hall, “Aşağı Manhattan’da Mescit Ararken Düşünceler… ve Sonra Birkaç…”

[124] Yusuf İbrahim, “Dünya Ticaret Merkezinde Cami: Sıfır Noktasının Yakınında Müslüman Tecdidi veya Hakaret”, 16 Aralık 2009, Stonegate Institute <http://www.stonegateinstitute.org/960/mosque-at-the-world-trade-center-inuslim-renewal-or-insult-near-ground-zero>.

[125] Yusuf İbrahim, “Teröristlerle İlgili Olarak Amerika’nın Başarısızlığa Uğradığı Yerde İsrail Kazansın”, 30 Haziran 2006, New York Sun.

[126] Pamela Geller, “Yusuf İbrahim, Gerçeği Anlatan Kişi”, 30 Haziran 2006, <http://atlasshrugs2000.typepad.com/atlasshrugs/2oo6/o6/youssefibr5hi

[127] <http://www.hudson.org/files/publications/AnnualReportWeb2010.pdf>.

[128] <http://en.moqawama.org/essaydetailsf.php?eid=103048cfid=15>.

[129] Ian Traynor, “Hollanda’nın Yükselen Politika Yıldızı, “Ben Müslümanlardan Nefret Etmiyorum, İslam’dan Nefret Ediyorum.” Diyor”, 16 Şubat 2008, The Guardian.

[130] Jillian Rayfield, “Cami Karşıtı Protesto Nasıl Tamamen Toleransla Alakalı Değildir?”, 11 Eylül 2010, TPM. Muckraker <http://tpmmuckraker.talkingpointsme mo.com/2010/09/anti-park51_rally_about_how_not_intolerant_the.php>.

[131] Robert Spencer, “SIO Protestosu Sıfır Noktası Camii Planlarının Durdurulmasını Talep Ediyor”, 11 Mayıs 2010, <http://www.jihadwatch.org/2010/05/sioa-rally-calls-for-halt-to-plans-for-ground-zero-mosque.html>.

[132] Andrea Peyser, “Sıfır Noktasında Cami Çılgınlığı”, 13 Mayıs 2010, New York Post.

[133] Pamela Geller, “Cami Çılgınlığı”, 13 Mayıs 2010, <http://atlasshrugs2000. typepad.com/atlas_shrugs/2010/05/mosque-madness,html?cid=6a00d8341c 6013f53ef0133ed9491d1970b>.

[134] Bkz. Basın bildirisi, <http://freedomdefense.typepad.com/fdi/2010/01/freedom-
defense-initiative-inaugural-event-Itml>.

[135] Pamela Geller, “İslam’la İlgili Gerçekleri Konuşmak: Gerçek İçin Forum”, 11 Kasım 2006, <http://atlasshrugs2000.typepad.com/atlas_shrugs/2006/11/shot_ of_the_day.html>.

[136] Bkz. <http://atlasshrugs2000.typepad.com/about.htrnl>.

[137] <http://freedomdefense.typepad.com/about.html>.

[138] Age.

[139] attp://wintersoldier2008.typepad.com/about.html>.

[140] John Joseph Jay, “Solcu Leviathan Kökenleri Angelo Codevilla Tarafından Açıklanıyor Barak Obama’nın Pek de Müşfik Olmayan Totaliteryenizmi”, 19 Temmuz 2010, <http://wintersoldier2008.tyPepactcom/

summer_patriot_winter_so1/2010/07/the-leftist-leviathan-its-origins-explained-by-angelo-codevilla-the-not-so-benevolent-totalitarianis.html>.

[141] John Joseph Jay, “Masumiyetin Ölümü ve İslam Ektiğini Biçecek Vahşi Bir Fırtına Biçecek”, 14 Temmuz 2010, <http://wintersoldier2008.typepad.com/summer_patriot_winter_so2010/07/ the-death-of-innocence-and-islam-shall-reaP-what-it-has-sown-it-shall-ride-the-wild-whirlwind-.html>.

[142] Pamela Geller, “Yaklaşan Savaş”, 7 Mayıs 2010, <http://atlasshrugs2000.typepad.com/atlas_shrugs/2010/05/the-c0ming-war.ht1hl>.

[143] Amerikan Özgürlük Savunması İnisiyatifi Birliği’nin Makalelerine Bkz. <http:// www.scribd.com/doc/35847782/Articles-of-Incorporation-for-American -Freedom-Defense-Initiative>.

[144] Dan Kristie, “Çay Partisi Vergi Mesajı Bildiriyor”, 5 Nisan 2009, Daily Local News.

[145] Richard Davis, “Arkadaşımız Pamela Geller New York City’de. Kitabı Temmuzda Çıkıyor”, 2 Haziran 2010,<http://americansheepdogs.com/2010/06/02/our-
friend-pamela-geller -in-new-york-city-her-book-is-due-in-july/>.

[146] Barnard and Feuer, Age.

[147] “Pamela Geller ve Robert Spencer Stop the Islamization of Amerika’nın Yeni Liderlerinin İsimlerini Bildirdi”, 2 Nisan 2010, <http://freedomdefense.typepad. com/fdi/2010/04/pamela-geller-and-robert-spencer-named-new-leaders-of-stop-the-istamization-of-america.html>.

[148] Age.

[149] Age.

[150] Bkz. <http://images2.americanprogressaction.org/ThinkProgress/Geller-Book-
Proposaltpdf>

[151] Age.

[152] “Sıfır Noktasında Robert Spencer’le SIOA Mitingi”, 6 Haziran 2010, <http://www.youtube.com/watch?v=GK5EEj0zbsO>.

[153] Age.

[154] “Jihad Watch Yöneticisi Robert Spencer ile Soru ve Cevaplar”, 20 Ağustos 2006, <fittp://www.q-and-a.org/Transcript/?ProgramID=1086>.

[155] Robert Spencer, “Papa Honorius ile İlgili Gerçek”, This Rock, Eylül 1994.

[156] <http://www.jihadwatch.org/about-robert-spencer.html>.

[157] Age.

[158] “İslam’ı ve Cihad Teolojisini Anlamak: Robert Spencer İslam İnancı ve Aşırılığın Kökenlerini Yazıyor”, 27 Kasım 2003, <http://www.zenit.orearticle-8802?1= English>.

[159] Age.

[160] <http://www.jihadwatch.org/why-jihad-watch.html>.

[161] Robert Spencer, “Dhimmi Watch’u İlan Ediyoruz”, 28 Ekim 2003, <http://www.jihadwatch.org/2003/10/announcing-dhimmi-watch.html>.

[162] Age.

[163] Age.

[164] Robert Spencer, “Spencer Geller’ı Savunuyor Guardian’da!”, 18 Ekim 2010, <http://www.jihadwatch.org/2010/10/spencerdefends-geller-inthe-guardian.html>.

[165] <http://www.jihadwatch.org>.

[166] Carl W. Ernst, “Bir İslamofobun İdeolojik Patronları Hakkında Notlar: Robert Spencer”, <http://vvww.unc.edu/-cernst/courses/2004/026/001/spencer.htm>.

[167] “Sıfır Noktasında Robert Spencer’le SIOA Mitingi”

[168] Age.

[169] Marisol, “İmam: Sıfır Noktasının Yakınındaki Cami Amerikan Dinî Toleransının İspatı Olurdu”, 7 Mayıs 2010, <http://www.jihadwatch.org/2010/05/imam-mosque-near-ground-zero-would-prove-american-religious-tolerance.html>.

[170] Robert Spencer, “Sıfır Noktasında Niçin Cami Olmamalı?”, 24 Mayıs 2010, Human Events, <http://www.humanevents.com/article.php?id=37132>.

[171] Robert Spencer, “Gingrich Gizli Cihad ile İlgili Alarm Zilini Çalıyor”, 3 Ağustos 2010, Human Events, <http://www.humanevents.com/article.php?id=38356>.

[172] Marisol, “Sıfır Noktası Camii İmamı Gazze Cihad Filosunun Arkasındaki Grupla Bağlantılı”, 6 Haziran 2010, http://www.jihadwatch.org/2010/06/ground-zero-mosque-imam-tied-to-group-behind-gaza-jihad-flotilla.html>.

[173] “New Gingrich AEI’da: Amerika Risk Altında”, 29 Temmuz 2010, <http://www. youtube.corn/watch?v=1EYLh4HDLwY>.

3-MEDYANIN SAVUNMASIZ BIRAKMA SUÇU:

MÜSLÜMAN KARŞITI ÇILGINLIĞI YAYINLAMAK

3-MEDYANIN SAVUNMASIZ BIRAKMA SUÇU:

MÜSLÜMAN KARŞITI ÇILGINLIĞI YAYINLAMAK

Herhangi bir endüstride ürünün başarısı için en önemli unsurlardan birisi reklamdır. Reklam endüstrisinin olabildiğince büyük bir kalabalığa ulaşmakla ilgili takıntısını anlamak için Super Bowl'dan (Amerikan futbolunda iki farklı ligin şampiyonlarının karşılaştığı maç) daha fazlasına bakmaya gerek yoktur; her yıl en yüksek fiyat teklifi verenlere, bu ister Coca Cola ister Nike ayakkabıları veya başka bir multimilyon dolarlık şirket olsun, ürünlerini tanıtacakları, akılda kalıcı klipleri içerecek kısa programlar teklif edilir.

İslamofobi endüstrisi de mesajını halka yaymak için elinden geleni yapar. Ancak aradaki önemli fark şudur ki ürünü yayan yayın şebekelerinin bizzat kendileri halk arasında Müslüman korkusunu kamçılama oyununun ortaklarıdır. Bu ana televizyon şebekelerinde değişik şahısların panik pazarlamacılığı vasıtasıyla ürünlerinin reklamını yaptıkları gibi bir alıcı-satıcı ilişkisi değildir. Bu daha ziyade ideoloji ve politik eğilimlerin aynı gündemi öne çıkarmada bir noktada birleştiği, karşılıklı menfaat ilişkisidir.

Kendisini "adil ve dengeli" şeklinde tanıtan Amerikan televizyon istasyonu Fox Haber, bu ilişki tipinin somut bir örneğidir. Son on yılda İslam'la ilgili korku tüccarlığı yapmanın merkezinde yer alan bu kanal yakın geçmişte de Müslümanlarla ilgili klişeleri sürekli öne çıkararak gerçeği çarpıtmak isteyen sağ kanat aktivistlerin yuvası hâline gelmiştir. O hâlde Eylül 2011'de Brookings Enstitüsünün Amerikan değerleri ile ilgili yaptığı kamuoyu yoklamasının Cumhuriyetçilerin yaklaşık üçte ikisini, kendisini Çay Partisi Hareketi ile özdeşleştiren Amerikalıları ve en çok Fox'a güvenen Amerikalıları İslami değerlerin Amerikan değerleriyle uyumlu olmadığı görüşünü tespit etmesinde şaşılacak bir şey yoktur. Buna ilave olarak Fox'a güvendiklerini söyleyen Cumhuriyetçilerden yaklaşık onda altısı Amerikan Müslümanlarının Amerika'da İslam hukukunu tesis etmeye çalıştıklarına inandıklarını ortaya çıkarmıştır. Bunun tam tersine olarak diğer haber kanallarını izleyen Cumhuriyetçilerin tutumları genel nüfusun eğilimleriyle aynı doğrultudadır.[174]

Aralık 2009'da Fox Haber sunucusu Laura Ingraham, Park 51 Toplum Merkezi ile ilgili ilk çalışmalara başlayan İmam Faysal Abdul Rauf'un eşi Daisy Khan ile röportaj yaptı. O zamanlarda kurulması teklif edilen binayla ilgili çok az ihtilaf vardı, öyle ki Ingraham, Khan ve kocasının yaptıkları şeyi beğendiğini bildirdi. "Bununla gerçekten problemi olacak pek çok kişi düşünemiyorum." diye itiraf etti. "Sizin topluluğunuzun insanların Amerikalılaşmasına ve asimilasyonuna ılımlı bir yaklaşımı olduğunu biliyorum ve bunu benimsiyorum. Bence bu, harika

bir şey." diye de ekledi.[175]

Ancak kısa zamanda harika olmayan şeyler olacaktı. En azından Pamela Geller ve Robert Spencer tarafından öfke tuzağına düşürülen ve derhâl pozisyon değiştiren Laura Ingraham için bu böyleydi. Ağustos 2010'da ABC Haber'deki bir röportajda Ingraham, "Bu gidişatla teröristler kazanacaklardır." diye alay etti/etmekte mahzur görmedi: "Politik İslam adına binlerce Amerikan yurttaşımızın yanıp kül edildiği yerden 200 metre mesafede bir yer ve eğer biz bunu sevinçle karşılamazsak hoşgörüsüz sayılıyormuşuz."[176]

Sekiz aydan birazcık fazla bir zaman geçmişti. Ancak o yazın belirleyici hadisesi, radikal bir grup blog yazarının ortaya çıkması, büyük ve gürültülü bir anlaşmazlık oluşturmasıydı. Pamela Geller'in 2010'un Mayıs başında 11 Eylül Camii ile ilgili diş gıcırdatan yazısı New York Post yazarı Andrea Peyser tarafından ele alındı. Bu gazete, Fox Haber'in zirvesinde de bulunan Rupert Murdoch'un sahibi olduğu muhafazakâr bir gazeteydi. Peyser'in, Geller'in nefret kusan fikirlerini yeniden tekrarlaması daha önce pek tanınmayan sağ kanat internet avcılarının komplo teorisi olduğundan kıymeti olmayan bu iddiayı bir ana haber hâline getirdi.

Fox Haber'den Sean Hannity, Peyser'in yazısını okumuştu. Pamela Geller'i de tanıyordu ve 13 Mayıs 2010'da, haber ulusal medyada yer aldıktan birkaç gün sonra Geller'i programına konuk olarak davet etti. "İkiz kulelerin yerinin hemen yakınındaki bir alana dev gibi bir cami inşa edilmesi planlanıyor." dedi. Tabii ki Park 51 Toplum Merkezi'nin 13 katlı binası Manhattan'ın merkezindeki gökdelenlere kıyasla küçük bir binaydı. Ancak "dev" tabirinin Hannity ve Peyser'in pazarlamak istediği gibi korku veren bir çağrışımı vardı. O şöyle dedi: "Andrea Peyser, bugün New York Post'da yazdı. Atlas Shrugs'dan blog yazarı Pamela Geller, 6 Haziran'da cami yapımını protesto için "11 Eylül Camii'ne Hayır" mitingi düzenliyor ve şimdi haber hattında bizimle."[177]

Media Matters, 13 Mayıs 2010'dan 12 Ağustos 2010'a kadar olan 91 günlük sürede Fox Haber'in programlarının projeyi tartışmak için en az 47 farklı katılımcıyı ağırladığını ve bunların yüzde 75'inin projeye karşı olduğunu bildirdi.[178] Fox'un haber yayınlarının bir incelemesi bu zaman zarfındaki 47 konuktan sadece dokuzunun projeyi desteklediğini gösteriyor. Bazı durumlarda misafirler kişisel olarak merkeze karşı olduklarını ancak ona mani olunması fikrine de katılmadıklarını bildirdiler. NPR'nin (National Public Radio-Ulusal Halk Radyosu) eski haber yapımcısı Juan Williams bunlardan biriydi. Hannity'nin programına çıkarak, "Bir cami kurmamaları gerektiği konusunda seninle hemfikirim." dedi. "Ancak biz Amerikalılar Rauf'a, Hayır burada cami yapamazsın. diyemeyiz. Bu yanlış olur."[179] diye de ekledi. Williams, görüşünü açık bir şekilde beyan etti. Bu onun hep yaptığı şeydi ve iki ay sonra bu onun işinden çıkarılmasına mal oldu.

* * *

18 Ekim 2010'da Williams, yine Fox Haber'de konuktu. Bu defa Sean Hannity'nin programına çıkmaktansa Bill O'Reilly ile sohbet etti. Sohbet Park 51 Camii konusuna yoğunlaştı. NPR'de bir analist olan Williams için bunlar olağan işlerdi. Politik problemlerin dikenli kulvarlarında yönünü belirlemiş bir kişi olarak kişisel görüşlerini bildirmeme hususunda dikkatliydi. Ancak Fox Haber ve Bill O'Reilly'nin bir hesabı olduğu açıktı ve aynı senenin başlarında, "11 Eylül'de Müslümanlar bize saldırdı." diyerek yaktıkları küçük ihtilaf ateşinden sonra O'Reilly, kendisine destek çıkacak birisini arıyordu.

"Politik doğruluk, gerçeği algılamana mani olan bir çeşit felce sebep olabilir." dedi Williams. "Yani bak, Bill ben yobaz biri değilim. Benim bu ülkedeki sivil haklar hareketleri ile ilgili yazdığım kitapları biliyorsun. Ancak bir uçağa bindiğim zaman, söylemem lazım ki Müslüman kıyafetleri giymiş birilerini gördüğümde, biliyorsun ki onlar kendilerini esas kimlik olarak ve en başta Müslüman diye tanımlıyorlar, endişeleniyorum." diye de ekledi.[180]

Bu ifadeler O'Reilly'yi rahatsız etmiş gibi gözükmüyordu. Aslında kendisinin ördüğü anlatıya tam olarak uyuyordu: Müslümanlar korkulması gereken kişilerdir, özellikle de uçaklardaki Müslümanlar. Ancak NPR'de yorumla ilgili algı rahatsızlık vericiydi. Bir politik analist olarak bu gibi konularda kişisel görüşlerini bildirmek Williams'ın sorumluluğu değildi. Aslında maaşı ona görüşlerini bildirmesi için ödenmiyordu. Ve onlardan şüphe duyduğu için Müslüman toplumunu bir bütün olarak hedef alan ve olumsuzlayan sözler söylemesi NPR'nin habercilik standartlarına hiç uymuyordu. Bu olaydan sonra Williams'ın işine son verildi. İşinden atılmasının ilk şokuna rağmen kendisi için iyi bir haber de vardı. Basmakalıplaştırıcı görüşler, iki milyon dolar ediyordu. Bu, Fox Haber'in yayın şebekelerinde 3 senelik bir iş kontratı için Williams'a teklif ettiği miktardı.[181] NPR'nin internet sitesinde bir okuyucu, "Tek bir kibirli hareketle NPR kendisinin solcu düşünce polisi olduğunu açığa vurdu." diye yazdı.[182] Belki de öyleydi ancak Fox Haber, Williams'a öncekinden daha yüksek bir pozisyon vererek İslamofobiyi teşvik hatta finanse etmişti.

* * *

Bazı kimseler Fox Haber izleyicilerinin İslam'la ilgili olumsuz görüşlerini kanalın programlarını izleyerek edinmediklerini daha ziyade zaten mevcut olan derin Müslüman karşıtı ön yargılarından dolayı bunları pekiştiren ve güçlendiren programlara üşüştüklerini savunuyor. Öyle bile olsa Fox Haber bu gibi duygulara olanak sağlayan bir iklim üretti, yaydı. İslam veya Müslümanlarla ilgili bir fikri olmayan objektif izleyiciler, Hannity veya O'Reilly'nin bir bölümüne denk gelseydi "adil ve dengeli" izlenimiyle ayrılmazlardı. Sayılar bunun ispatıydı.

Şubat 2011'de Think Progress internet sitesi, Fox Haber'in İslam ve Müslümanlardan korkulması gerektiğini üstü kapalı veya açıkça ifade etmek üzere dili nasıl manipüle ettiğini ve manipüle etme metotlarının detaylı bir incelemesini yayımladı. Kasım 2010 ve Ocak 2011 tarihleri arasında değişik

televizyon programlarından derlediği malzemeleri kullanarak Fox Haber'in Müslümanlarla ilgili olumsuz görüş yansıtan terimleri rakiplerinden daha fazla ve orantısız bir şekilde kullandığını grafikle gösterdi. Örneğin 3 aylık periyotta Fox Haber "şeriat" kelimesini 58 kere kullandı, bu sayı CNN için 21, MSNBC için 19'du. Benzer şekilde Fox konukları "radikal İslam" veya "aşırılıkçı İslam" tabirlerini 107 kere dile getirdiler; bu sayı CNN için 78, MSNBC için sadece 24'tü. Yine Fox "cihad" kelimesini 65 kere, CNN 57 kere ve MSNBC 13 kere kullandı.[183]

Fox Haber'in bu terimleri kullanan haber kanalları listesinde istikrarlı bir şekilde zirvede olması esas problem değildi. Esas problem, bu terimlerin kullanış tarzları idi. Onlar, sıklıkla ya bir şiddet olayına karışmış veya Amerikan politik dokusuna nüfuz etmeye çalıştığı düşünülen ve şerir oldukları iddia edilen Müslümanlarla ilgili daha kapsamlı hikâyelerin bir parçasıydı. Örneğin Ağustos 2006'da Fox Haber konuğu Mike Gallagher, Amerikan havaalanlarında tüm Müslümanlar için bir kontrol noktası kurulmasını önerdi.[184] Örneğin Kasım 2009'da Fort Hood'daki ateş açma olayından sonra Fox misafiri Brian Kilmeade, Müslüman Amerikan askerlerine özel eleme yapılmasını teklif etti.[185] 2010'da O'Reilly Factor'un yapımcısı Bill O'Reilly açıktan, "Dünyada bir Müslüman sorunu olduğu konusunda bir tereddüt yoktur." dedi.[186] The Glenn Beck Show'un 10 Ağustos 2010 bölümünde şunları söyledi: "Hükûmetin Müslümanlara ulaşma programını durdurun, tamam mı? Usandım ondan. Dünyanın geri kalanını umursamıyorum. Umursamıyorum."[187] Kanal, Müslümanları tuhaf veya olumsuz bir ışık altında gösterecek herhangi bir hikâyenin üzerine atlamaya öylesine can atıyordu ki Mart 2011'de internet sitesinde Pakistan'daki bir İslam konseyinin vatkalı sütyen satışını yasakladığına dair haberini yayınlayarak kendisini utandırdı.[188] Sonradan ortaya çıktığı gibi haberin orijinal kaynağı mizah sitesi The Onion'dı.

Tabii bunlar, Fox Haber programlarında görülen çok sayıdaki Müslüman karşıtı yorumlardan seçilmiş birkaç örnekti. Onlar aynı zamanda muhafazakâr korku fabrikası Fox Haber'in başkanı Roger Ailes'in eseriydi. Kanalın komplocu korku tüccarlığının büyük kısmının arkasındaki 71 yaşındaki Ailes, kişisel fobilerinin Fox yayınlarını yönetmesine müsaade etmekteydi.

Uzun bir süre Cumhuriyetçi Parti'nin danışmanlığını ve stratejistliğini yapmış olan Ailes, bir seferinde Başkan Ronald Reagan'a, demokratik rakibi Walter Mondale'e karşı yeniden seçilme kampanyasını yürütürken sayıları, verileri bir tarafa bırakmasını tavsiye etti. Rolling Stone için yazdığı bir makalede Tim Dickinson, Ailes'in başkana nasıl tavsiyede bulunduğunu anlatır: "Seçilmeyi sağlayan şeyler detaylar değildir. Ana konulardır." Duyguların, özellikle de korkunun kıskıvrak yakalayan gücünü çok iyi bilen birisi olarak Fox'ta kendi tavsiyesini kendisi tutmuştur. Korku, Ailes'in hayatında öylesine hâkimdi ki her gün işine özel güvenlik görevlisiyle beraber gidiyordu. 1.6 milyon dolarlık arazisinin çevresini güvenlik bandını genişletmek amacıyla satın almıştı. El-Kaide'nin ölüm listesinin tepesinde olduğuna emindi. Bir arkadaşına, "Biliyorsun, beni öldürmek için gelecekler." diye söyledi. "Gerekli her önlemi aldım, hazırım." diye de ekledi.

El-Kaide'nin, gözlerini Ailes'e dikmiş olması pek ihtimal dâhilinde değildi, ancak Ailes'i buna ikna etmenin yolu yoktu. Bir seferinde Ailes, Fox Haber'deki bürosunda kurdurduğu izleme sisteminden koridorları gözlüyordu ve "Müslüman kıyafetleri" giymiş gibi görünen koyu deri renkli bir adam yürüyüp geçti. Ailes tuhaflaştı ve tüm binayı kapattırdı. "Allah kahretsin!" (what the hell!) diye bağırdı. Anlaşıldığı kadarıyla teröristlerin sonunda kendisine ulaştığını düşünmüştü. "Bu adam beni bombalıyor olabilirdi." dedi. Sonradan adamın kapıcı olduğu ortaya çıktı. Ailes'e yakın bir kaynak daha sonra, "Roger, tüm zemini söktürdü. Müslümanlara yönelik kişisel bir paranoyası vardır. Bu da onun haber kanalının ideolojisiyle tutarlıdır." diye anımsadı.

Rolling Stone dergisi yazarı Tim Dickinson, Ailes'in üstat bir propagandacı olduğuna dikkat çekerek Fox izleyicilerinin demografik dağılımıyla öylesine ilgiliydi ki bir haberi program akışında nereye, nasıl, ne zaman koyarsa etkisinin maksimum olacağını hesaplayabiliyordu:

En yalın örneği ele alacak olursak, Hannity'nin tipik izleyicisi %78 işveren taraftarı, %78 Hristiyan muhafazakâr, %75 Çay Partisi destekçisi, %66 yüksekokul mezunu olmayan, %65 50 yaşı üzerinde, %73 NRA (National Rifle Association-Silah sahibi olmayı savunan bir dernek) destekçisi, %78 eşcinsel haklarına karşı ve %84 hükûmeti haddinden fazla müdahalecikle suçlayan kişilerden oluşur.

Gösterinin içeriğini her bir gruba göre ayarlamanın başarılı bir strateji olduğu ispatlanmıştır. İçeriden birisine göre Ailes, yayıncılarıyla yayına girmelerinden önce görüşür ve konuşulacak noktalar ve mesaj stratejileri ile ilgili fikir verirdi. İzleyiciye tesadüfi bir sohbet gibi gelen şey aslında önceden yazılmış bir diyalogdur. "2008 başkanlık seçimleri sırasında" diye bildiriyor Dickinson, "Ailes'in zehrini medyanın damarına enjekte ettiği ana araçlardan olan sabah programı Fox&Friends'de Obama'nın ikinci adına (Hussein) verip veriştirmeye başladılar."[189] Barack Obama'nın Müslüman olduğu ve medresede eğitim gördüğü şüpheleri, ilk olarak bu programda ortaya atılmıştır.

* * *

Korkunun üretilmesi ve pazarlanması Fox Haber'in tekelinde değildir. Haber kanalının güç oyuncuları karışıklık çıkarmada ne kadar becerikli olursa olsun ve politik ajandaları ne kadar yanlış yönlendirilmiş olursa olsun pek çok haber kanalı Müslümanlar ve İslam'la ilgili paranoyanın ısrarlı bir şekilde devam etmesine katkıda bulunmuştur.

Medyada İslam isimli eserinde Edward Said, 19 Nisan 1995'te bürosunun telefonunun her zamankinden daha fazla çaldığını yazıyor. Oklahoma City'deki Alfred P. Murrah Federal binasındaki saldırının olduğu öğleden sonrasında kendisinden bilgi edinmek için arayan yirmi beşin üzerinde ana haber kanalı, gazete ve gazeteciden telefon çağrısı aldı. Northwest 5. Cadde üzerindeki katliamdan artakalan yığından duman tütmeye devam ederken Dünya Ticaret

Merkezi'nin iki sene önceki bombalanmasının ardından yabancı suçlular konusunda şüpheleri artan korku dolu izleyicilere naklen yayın yapmak isteyen hevesli medya, haberin üstüne çılgınca atıldı. Oklahoma'da patlamanın olduğu sabah Said'e sorulan sorular şu kanıtın açığa çıkmasını ister gibiydi: Dinleri olan İslam'ın teşviki ile hareket eden, Amerikalı olmayan, kim olduğu bilinmeyen bir ekibin eylemiyle 168 kişi ölmüş, yaklaşık 700 kişi de yaralanmıştı. Ortadoğulu, kutsal topraklarda yetişen bir Filistinli olarak yaptığı işleri şekillendiren Edward Said'in teröristlerin nasıl çalıştıklarına dair bilgi sahibi olduğuna inanılıyordu. Ve o anda yaygınlık kazanmış anlatıya göre bu, Müslümanlar tarafından gerçekleştirilmiş bir saldırıydı fikir babaları da tam bu bölgeden geliyordu. Said, "Hepsi, ben Ortadoğulu olduğum ve Ortadoğu ile ilgili yazılar yazdığım için insanların çoğundan daha fazla şey bildiğim varsayımı üzerine hareket ediyordu. Araplar, Müslümanlar ve terörizmle ilgili tüm uydurulmuş bağlantılar benim için hiçbir zaman bu kadar aşikâr olmamıştı: Benim hissetmem beklenen duygulardan dolayı, esasında böyle duyguları hiç taşımamış olmama rağmen, kendimi suçlu gibi hissettim." diye yazıyordu.[190]

Said'e yöneltilen sorular yoktan ortaya çıkmış değildi. Onlar, olayla ilgili detaylar açığa çıktıkça haber kanallarının güvendikleri "uzmanların" ürünüydü. Ekrana ilk çıkanlardan birisi CBS Haber'de terörizmle ilgili tüm konularda suçun doğasını analiz etmesi için başvurulan Steven Emerson'du. Binanın yanıp kararmış bir bölümünün önünde duran Emerson "Bu, olabildiğince çok zayiat vermek amacıyla yapılan bir saldırıdır. Bu, Ortadoğu'ya özgü bir niteliktir. Size söyleyebilirim ki muhtemelen Oklahoma City, Ortadoğu dışında radikal İslami eylemlerin en büyük merkezlerinden birisidir."[191] Bu basit sözler diğer habercileri, esasında tespit edilmesi zor suçlulara yönelik, aynı şeylerin tekrar tekrar iletilmesi için baraj kapaklarını açtı. CBS Haber'in ulusal güvenlik muhabiri, terörizm uzmanı ve Amerikan ordusunun sabık üsteğmeni Jim Stewart, az bir zaman sonra Emerson'un sözlerini tekrar etti: "Bahis, Ortadoğulu teröristler üzerine."[192] ABC Haber'de baş ulusal güvenlik muhabiri John McWethy hemfikirdi: "Oklahoma City'dekinin çok güçlü bir bomba olması incelemecileri, hepsinin kökleri Ortadoğu'da olan benzer ölümcül durumları derhâl dikkate almaya yöneltti."[193]

İlk yorumlardan sonra bu görüş, bir anlatı şeklini aldı ve çabucak büyüdü. Takip eden günlerde birkaç başka uzman daha saldırının "Ortadoğulu" görünen doğası ile ilgili tahminde bulundu. Kendisini İslam ve terörizmle ilgili otorite olarak tanıtan Daniel Pipes USA Today'de, "İnsanlar, bunun daha başlangıç olduğunu anlamalılar. Köktendinciler, bir öfke patlaması yaşıyor ve bizi hedef aldıklarını açığa vuruyorlar. Bizi saplantı hâline getirmiş durumdalar." diye yazdı.[194] Pipes'in yorumu özel olarak Müslümanları ya da Ortadoğulu teröristleri belirtmediyse de köktendincilikle ilgili söyledikleri ile onun ve haber ajansının tartışmayı sunduğu çerçeve onların topyekûn suçluluğunu ima ediyordu. İslam'ı ziyadesiyle incelemiş bir kişi olarak görüşü için ona başvurulması, yapacağı çıkarımın ne olacağını belirliyordu.

Eski bir CIA ajanı ve Reagan hükûmetinde kontrterör analisti Vincent Cannistraro Washington Times'a, "Profesyonel görünüyor ve Ortadoğulu bir

grubun işaretlerini taşıyor."[195] dedi. Aynı gün Institute on Terrorism and Subnational Conflict'in (Terörizm ve Ulus İçi İhtilaf Enstitüsü) kurucusu ve kendisini terörizm uzmanı olarak tanıtan Neal Livingstone, London Daily Mail'e: "Soğuk Savaş'ın sona ermesinden sonra Amerika'ya en büyük tehlike Ortadoğu'dan gelmiştir. Korkarım ki Oklahoma'da meydana gelen olay bunu ispat etmiştir."[196] diyebilmişti.

O öğleden sonra bombalamanın şüphelilerinin Ortadoğulu olduğu kesinmiş gibi görünüyordu ve haber başlıkları dünyanın bu bölgesini işaret ediyordu:

- Newsday, resmî görevlilerin, "Oklahoma City'deki önemli miktarda bulunan İslami köktenci militan topluluğu"nu görmezden geldiğini belirtti.
- New York Post, "Patlayıcı yüklü arabaların Ortadoğulu teröristlerin işbaşında olduğunu gösterdiği bilindiğinden, onların amacının herhangi bir yerden gelecek tehlike korkusu ve anarşi oluşturmak, bu şekilde de Amerikan yaşam tarzını bozmak olarak varsaymak tutarlıdır." diye bildirdi.
- Chicago Tribune, "Olay, Ortadoğu'daki patlayıcı yüklü arabalarla yapılan saldırıların her karakteristik özelliğini taşıyor." ifadesini kullandı.
- New York Times, "Amerikalılara yönelen en büyük terör tehdidi olan Ortadoğu terörizmini yok etmek için ne yaparsak yapalım işe yaramıyor."[197] diyerek olayı aktardı.

Elbette şu anda biliyoruz ki Oklahoma City'deki saldırıların arkasındaki kişi, "Ortadoğu özellikleri" taşımıyordu. Müslüman değildi ve haber kanallarının resmettiği gibi yabancı olmak bir tarafa Timothy McWeigh beyazdı. Daha önce Amerikan ordusunda görev yapmış ve Amerikan Hükûmetine karşı derin bir küçümseme duygusu barındıran New York doğumlu bir köktenciydi. Öyleyse medya nasıl bu kadar yanılabildi? Belki de Şikago Üniversitesinde dinler tarihi profesörü olan Jonathan Z. Smith'in sözleri buraya uygun olacaktır: Eğer bir anlatıda eleştiri kısmında kısaca değindiğim şablon ve kurnazlıklar mevcutsa bu asla masum bir iş olamaz.[198]

Bu durum da bir istisna değildi. İslam ve şiddet arasındaki bağlantının haber medyasındaki temsilleri, kariyerleri böylesi inançlara gereksinim duyan bireyler tarafından kurgulanmıştı. Timothy Mitchell'in söylediği gibi: "Uzman bilgisi sosyal ilişkileri şekillendirmeye yarar, asla sadece bildirmeye veya tasvir etmeye değil."[199]

En başta, Steven Emerson'un haber dünyasını spekülasyon ve genellemeler taşkınlığına yuvarlayan görüşü kendi işinin bağlamına yerleştirilmelidir. Oklahoma City'deki saldırıdan sadece birkaç ay önce kâr amaçlı SAE Productions'un yöneticisi olarak Emerson'un grubuna beraber iş yaptıkları, kâr amacı gütmeyen Investigative Project on Terrorism (IPT) (Terörizm Araştırma Projesi) tarafından yurt dışında faaliyet gösteren Müslüman teröristler ve Amerika'daki —iddiaya göre— terör hücreleri üyelerinin saldırıları arasındaki bağlantıları araştırmak için 3 milyon dolar ödenmişti.[200] 1993'te Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan ilk saldırıdan kısa bir zaman sonra halk kitlelerine bu korkuyu pazarlayan (dolayısıyla da kâr amacı gütmeyen bu gruba bağış yapılmasını sağlayan) Jihad in America (Amerika'da Cihad) onun belgeseliydi. Emerson, bu filmden sonra iki adet çok satan kitap yayımladı: İçimizdeki Cihad:

Birleşik Devletler'deki Militan İslam İçin bir Kılavuz ve Amerikan Cihadı: Aramızda Yaşayan Teröristler.[201] Emerson veya haber medyası tarafından —tabii ki— tartışılmayan bu gerçekler onun teyakkuzunun sebebine biraz ışık tutmaktadır.

Emerson'a ilave olarak Daniel Pipes de 1980'lerin sonlarında ve 1990'ların başlarında faaliyetlerini Foreign Policy Institute (Dış İlişkiler Politikası Enstitüsü) ve Washington Institute for Near East Policy (Yakındoğu Politikası İçin Washington Enstitüsü) gibi sağ görüşlü gruplarla aynı istikamete getirerek korku bezirgânlığı işine derinlemesine yerleşmişti. Pipes'in 1994'te faaliyete başlamış düşünce kuruluşu The Middle East Forum, misyonunu, "Ortadoğu'daki Amerikan menfaatlerini korumak, radikal İslam'a karşı mücadele etmek, Filistin'in İsrail'i kabul etmesi için çalışmak, Amerikan menfaatlerini Suudi Arabistan'la yüz yüze sağlam bir şekilde savunmak, Irak'ı ele almak için strateji geliştirmek ve İran'ı zapt etmek."[202] olarak tarif ediyordu. Bu, İslam, Arap, Ortadoğu ve Müslümanların ideolojik olarak çarpıtılmış temsilleriyle sonuçlanmış ve Commentary dergisine 1990'da yazdığı makalede sergilenmişti:

Ya İsrail ya da Filistin mevcut olabilir, ikisi birden değil. Ürdün Nehri ve Akdeniz arasındaki küçük bölgede iki devletin kalıcı ve barışçıl bir şekilde bir arada mevcut olabileceğini düşünmek ya saflık ya da düzenbazlıktır. Eğer son yetmiş sene bir şey öğrettiyse bu da Ürdün Nehri'nin batısında sadece bir devletin mevcut olabileceğidir. Bu nedenle Filistinlilerin niçin bir devletten yoksun olması gerektiğini soranlara cevap basittir: Onlara bir devlet bahşedin; ya onun ya da İsrail'in yok olmasıyla sonuçlanacak bir olaylar zincirini başlatın.[203]

Saldırılar sonrasındaki beyanlarından yaygınca bahsedilen Neal Livingstone da Institute on Terrorism and Subnational Conflict'deki işiyle bağlantılı sebeplerden dolayı "Ortadoğulu" bir suçludan bahsetmeye meyilliydi, zira araştırmaların finanse edilmesi için bu gibi bağlantılar gerekiyordu, aynı zamanda kendi mevcut konumu da tamamen terörizm danışmanlığı üzerine kuruluydu. Hatta bu acımasız saldırıları McVeigh'in yaptığı delilleriyle kendisine sunulduğunda bile Livingstone, Ortadoğulu organizasyonlarla bağlantıları aramaya devam etti. McVeigh'in tutuklanmasından yaklaşık bir ay sonra mayıs ayında Livingstone, Boston Globe tarafından yapılan bir röportajda:

Müslüman teröristlerin Dünya Ticaret Merkezi'ne yapılan saldırı ve Beyrut'taki Deniz Kuvvetleri bombalamalarında kullandıkları yöntemler ile Oklahoma'daki bombalama arasında dikkate değer benzerlikler mevcuttur. Bir kamyon yükü patlayıcı bu grupların seçtiği silahtır ve neredeyse onların imzası, kimliğidir. Çok tipik olarak bu teröristler, burada doğup büyümüş radikalleri kandırarak eylemi yaptırırlar. Onlar parayı, teknik bilgiyi, projeyi yönetmek için ileri düzeyde kabiliyetli uzmanlığı sağlarlar ve anlaşılmadan önce şehri terk ederler.[204]

McVeigh, suçunu itiraf ettikten ve halk algısında Müslümanların suçlu olabileceğine dair tüm ihtimaller ortadan kalktıktan sonra Livingstone, Meet the Press'de ülke içi sağ terörizm konusunu tartıştı. "Bu olayların bu kadar şiddet düzeyinde bir tehdit olduklarını düşünmemiştik. Biz, bu insanları terörist olarak görmüyoruz ama birkaç sorun çıkarıcı vardır." dedi.[205] Tuhaftır ki 17 sene sonra, 2011'de, Center for Public Integrity'nin (Kamu Bütünlük Merkezi) bir

raporunda Livingstone, McVeigh'in saldırıları gerçekleştirmek için Müslüman teröristlerle çalışmış olabileceğini bildirdi.

* * *

Medyanın İslamofobi üretim ve yayılmasındaki rolü ile ilgili tartışmaların çoğu konuya bir yönünden yaklaşma eğilimindedir: Fox gibi haber kanallarının ve ideolojik bir "uzmanlar" topluluğunun planlanmış çabasıyla Müslümanlar ve İslam'la ilgili olumsuz ve klişe imajları istikrarlı bir şekilde gündemde tutmak. Ancak medyanın İslamofobi endüstrisinin etkisiyle kampanyalarını bir üst düzeye yükselterek Müslümanlarla ilgili olumlu imajları yok etme metotlarını da dikkate almak faydalı olacaktır. Amerika'nın sosyal ve politik manzarasına düzgün ve güzel bir şekilde harmanlanmış, sağlam kişilikli, normal Müslüman aileler anlatısı sağ görüşlülerin öne çıkarmaya çalıştığı karanlık ve ürkütücü imajla büyük zıtlık arz ediyordu.

TLC kanalında yayınlanan All-American Muslim Kasım 2001'de 1.7 milyon seyirci rekoruyla en çok izlenen program oldu. Program, Deerborn, Michigan'da yaşayan beş Müslüman aileyi, gündelik hayatlarını nasıl yaşadıklarını ve yaptıkları seçimlerde inançlarının oynadığı rolü ele alıyordu. "Bir Müslüman'la Nasıl Evlenilir?" isimli birinci bölüm, televizyon kanalının bir seneden fazla süredir 18-34 yaş grubundaki kadınlar arasında en yüksek pazar akşamı reytingini elde etti.[206] New York Times, USA Today, Washington Post gazeteleri ve Time dergisi, programı övdüler. Hollywood Reporter, "Yaşamlarını izlemek bize, İslam'ı yaşayan Amerikalıların kültürleri hakkında ve hem nasıl bize benzedikleri hem de kendilerine mahsus oldukları ile ilgili çok şey öğretecek."[207] diyerek programı "büyüleyici" olarak niteledi.

Programın başlamasından kısa bir süre sonra İslamofobi endüstrisindeki küçük ama etkili bir aktör, programla ilgili histeri davulları çalarak ulusal bir çılgınlığa neden oldu. Dindar sağa mensup bir grup olan Florida Family Association'un (Florida Aile Birliği) yöneticisi David Caton, programın Müslümanları olumlu göstererek gerçek Müslümanları —yani kötü olanları— akladığını iddia etti. "All-American Muslim açık bir şekilde şeriat kanunu ve köktendinciliği öne çıkaran çok sayıdaki Müslüman'a meşruiyet kazandırmak için tasarımlanmış bir propagandadır."[208] dedi. FFA üyelerine gönderdiği bir elektronik postada, "Program, sadece sıradan vatandaş olarak görülen Müslümanları gösteriyor ve ajandaları Amerikalıların pek çoğunun sevdiği geleneksel değerler ve özgürlükler açısından tehlike arz eden çok sayıdaki Müslüman'ı hariç tutuyor."[209] Caton, okuyucularını kanala reklam veren şirketlere yazarak desteklerini geri almalarını talep etmeleri için ısrar etti.

Çok geçmeden Pamela Geller ve Robert Spencer reklam veren şirketlerin desteklerini çekmelerini talep eden ve büyüyen koroya katıldılar. Geller, "Her şirket reklam paralarını nereye yatıracağını seçmek konusunda özgürdür." diye yazdı. "64 şirket reklamlarını geri çekti. Doğru da yaptılar. Mesele, programın

Müslümanlar hakkında olması değildir. Mesele, programın bir yalan üzerine kurulu olması ve İslam'ın üstünlüğünü savunanların amansız bir propagandası olmasıdır."[210] Blogunda reklamlarını ilk fesheden firmalardan Lowes Home Improvement'in iletişim bilgilerini verdi. Robert Spencer de bu anlaşmazlığa ağırlığını koydu. Ona göre problem Müslümanların sıradan Amerikalılar olarak gösterilmesi değildi. Daha ziyade bu sunumun şiddet yanlısı Müslümanları da içermemesi, kolektif bir suçun ağırlığını kitlelere yüklememesiydi.[211]

Sonuçta, reklam veren 65 şirket programdan desteklerini çekti. Ancak bu, sonuca etki etmedi; TLC, reklam desteklerinin hâlâ güçlü olduğunu bildirdi.[212] Yine de bu İslamofobi endüstrisinin gücünü göstermişti. Florida'daki küçük ve genel olarak tanınmayan bir Hristiyan sağ görüşlü grubun tüm ülkenin gündemini ele geçirmesi ve böylesi bir gürültülü tartışmaya sebep olması bir şeyler gösteriyordu. Florida Family Association, İncil'in sayfaları arasında Müslümanları kurbanlaştırmak ve günah keçisi hâline getirmek için sebepler bulabilen çok sayıdaki Evanjelik Hristiyan gruplardan sadece birisiydi.

---

[174] Public Religion Research and the Brookings Institute, "Bir Amerikalı Olmanın Anlamı: 11 Eylül'den On Sene Sonra Tutumların Daha da Farklılaştığı Amerika", Eylül 2011.

[175] Bkz. video <http://mediamatters.org/embed/clips/2010/08/23/8871/o-reilly-2009
1231-ingrahampark51>.

[176] Bkz. video <http://mediamatters.org/research/201008230058>.

[177] "Sean Hannity Show: Pamela Geller, Michal Ghouse ileTartışıyor", 13 Mayıs 2010, http://www.youtube.com/watch?v=Kk6efjmxK_Ozfeature=player_embedded>.

[178] "Rapor: FOX New York City Cami Karşıtlarına Megafon Sağlamış", 13 Ağustos
2010, http://mediamatters.org/research/201008130015>.

[179] Age.

[180] "O'Reilly, Juan Williams'ın NPR İtimatnâme'sini The Factor'de Gündeme Getiriyor", 18 Ekim 2010, Media Matters, attp://mediamatters.org/mmtv/2010101
80055>.

[181] Matea Gold, "NPR İhtilafının Ardından, Fox Haber Juan Williams'a Daha Geniş Rol Veriyor", 21 Ekim, Los Angeles Times.

[182] Age.

[183] Alex Seitz-Wald, "Fox Haber Seyircilerinin Müslümanlarla İlgili Olumsuz Görüş Taşımaları İstikrar Taşımaktadır", 16 Şubat 2011, Think Progress, <http://thinkprogress.org/media/2011/02/16/144856/fox-news-watchers-consistently -more-likely-to-havenegative-views-of-muslims/>.

[184] Mike Gallagher, Dayside, 15 Ağustos 2006.

[185] Brian Kilmeade, Fox and Friends, 6 Kasım 2009.

[186] Bill O'Reilly, The O'Reilly Factor, 18 Ekim 2010.

[187] Glenn Beck, The Glenn Beck Show, 10 Ağustos 2010.

[188] Salon raportörü, Justin Eliot Fox'un sonuçta makaleyi sildiğini ancak bir ekran görüntüsünü yakaladığını bildiriyor: <http://twitplc.corn/49f8e9>.

[189] Tim Dickinson, "Roger Arles Fox Haber Korku Fabrikasını Nasıl Kurdu?", 25 Mayıs 2011, Rolling Stone.

[190] Edward Said, Haberlerin Ağında İslam, New York: Random House 1997, s. xiv.

[191] Steven Emerson CBS Haber'de Konuşuyor. Bkz. "Müslümanları Basmakalıplaştırmak", 13 Şubat 2007, <http://www.youtube.com/watch?v=ogjmODC-xAQ>.

[192] Jim Naureckas, "Oklahoma City Bombalaması: Olmayan Cihad", Temmuz/Ağustos 1995, Extra!, adresinde tekrar basımı mevcuttur.

[193] Age.

[194] Age.

[195] Age.

[196] Age.

[197] Age.

[198] Jonathan Z. Smith, Monoton Kutsal: Erken Dönem Hristiyanlığı ve Geç Antikite Dinlerinin Mukayesesi, Chicago, IL: University of Chicago Press 1990, s. 145.

[199] Timothy Mitchell, Uzmanların Kuralları: Mısır, Techo-Politika, Modernite, Berkeley: University of California Press 2002 s. 118.

[200] Bob Smietana, "Müslüman Karşıtı Haçlı Korku Yayarak Milyonlar Kazandı", 24 Ekim 2010, The Tennessean, <http://www.tennessean.com/article/20101024/NEWS01/102403741The+price+of+fear>.

[201] Age.

[202] <http://www.meforum.org/about.php>.

[203] Daniel Pipes, "Filistinliler Barış Yapabilir mi?", Nisan 1990, Commentary.

[204] David Hoffman, Oklahoma City Bombalaması ve Terörün Politikası, New York: Feral House 1998, s. 24.

[205] Naureckas'ın "Oklahoma City Bombalaması: Olmayan Cihad" yazısında alıntılandığı gibi.

[206] John L. Esposito, "All-American Muslim Programı ile İlgili Çılgınlık", 16 Aralık 2011, Washington Post.

[207] Jethro Nededog, "TLC'nin 'All-American Muslim' Programı Oyuncuların Belirttiğinden Daha Öğretici", 29 Temmuz 2011, Hollywood Reporter.

[208] Esposito, Age.

[209] Age.

[210] Pamela Geller, "64 Şirket 'All-American Muslim Programından Reklamlarını Çekiyor", 13 Aralık 2011, <http://atlasshrugs2000.typepad.com/atlas_shrugs/ 2011/12/64-companies-to-pull-ads-from-all-american-muslim.html>.

[211] Robert Spencer, "All-American Muslim' İslam'la İlgili Yanlış Yönlendiriyor", 15 Kasım 2011, Human Events, <http://wwvv.humanevents.com/article.php?id= 47508>.

[212] Stuart Elliot ve Brian Stelter, “İhtilaf Reklam Verenleri ‘All-American Muslim’ Programından Uzaklaştırıyor-Veya Öyle mi?”, 13 Aralık 2011, New York Times.

4-HAÇLARIMIZI YÜKLENMİŞ GELİYORUZ:

HRİSTİYAN SAĞ'IN AHİR ZAMAN SAVAŞI

4-HAÇLARIMIZI YÜKLENMİŞ GELİYORUZ:

HRİSTİYAN SAĞ'IN AHİR ZAMAN SAVAŞI

Florida'da yerleşik internet Evanjelisti Bill Keller, Park 51 Kültür Merkezi'nin destekçilerine kızarak, “Bu insanların hepsi ölecek ve cehennemde yanacak.” diye gürledi. Bir elinde kırmızı deri ciltli bir İncil tutarken verdiği arsız mesajın kelimeleriyle tempolu olarak vücudu arkaya öne, kolları yukarı aşağı sallanıyordu. “İslam bir barış dini değildir, hiçbir zaman da olmamıştır.” diye alaylı bir şekilde güldü. “Müslüman kardeşlerine bir uçak alıp da ikiz kulelere çarpıp binlerce masum insanın ölümüne sebep olmayı öğütleyen insanlarla nasıl köprüler kurabilirsiniz?”[213]

New York Marriott Downtown Hotel'in demode, sarımsı balo odasında yaklaşık 50 kişiye vaaz veren 53 yaşındaki saçı sarıya boyanmış provokatör, sadece birkaç bina uzakta kurulacak “büyük bir Müslüman askerî başarısı” ve “zafer camii” olarak gördüğü şeye “karşı atak” olarak “911 Hristiyan Merkezi'ni” başlattığını anons etti.[214] Küfürlü, kötüleyici retorik Keller'in İslam'a karşı düzenlediği Haçlı seferinin bir parçasıydı ve iyi ile kötünün savaşındaki cephe hatları olarak gördüğü şeyi ad hominem (Latincede, teze karşı cevap vermektense karşıdakinin karakterine saldırmak) saldırılarla dolu şaşırtıcı konuşmalarla açıkça ilan ediyordu. Azalan kalabalığa, “Müslümanlar camilerine gidebilir ve İslam'ın yalanlarını vaaz edebilirler, ben de buraya gelip İncil'in hakikatini vaaz edeceğim.” diye seslendi.[215] Park 51 ile ilgili ulusal ihtilaf en üst noktasına ulaştığında Keller, yavaş yavaş kenardan çıkıp bu gibi çatışmaları fitillemek üzerine kurulu kariyerini yeniden canlandırmak için sahne ışıklarının altına geldi.

Dayton, Ohio'dan Methodist bir ailenin en büyük oğlu olan Keller, Evanjelik Hristiyan olmuş ve daha 12 yaşındayken bir teoloji fakültesi papazı olmayı umut etmişti. Ancak 1978'de kişisel bilgisayarların hızla büyümesi onu Evanjelist hayallerinden uzaklaştırdı. Zenginlik umuduyla ayartılan ve satıcılıktaki becerilerinin farkına varan Keller, Ohio Devlet Üniversitesini bıraktı ve dizüstü bilgisayarlar ile büro malzemeleri satan multimilyon dolarlık bir televizyon pazarlama işi kurdu.[216] Ancak onun dizginlenmemiş para hırsı hükûmetle başını belaya sokmasına neden oldu. Sonradan, “Dünya istekleri beni mengene gibi tuttu.” diye hatırladı.[217] Mail sahtekârlığı ve güvenlik suçlamalarıyla 1990'da tutuklanan Keller, Florida'daki Pensacola'nın Saufley Field yakınındaki Federal Açık Cezaevi'ne iki seneliğine gönderildi.[218] Orada, Moral Majority (Ahlaki Çoğunluk) isimli politik organizasyonu ile Hristiyan sağın dilini ve tutkularını merkezî Amerikan politikasına taşıyan fundamentalist Vaiz Jerry

Falwell'in öğretileriyle Keller'in muhafazakâr, toplumsal ve dinî görüşleri beslendi ve kesifleşti.

Demir parmaklıklar arkasında tomurcuklanan vaiz, 1971'de Falwell tarafından kurulan Liberty Üniversitesine kaydoldu ve uzaktan eğitim kursları alarak İncil araştırmaları diploması aldı. "Orası, 10 sene önce gitmem gereken teoloji fakültesi gibiydi." dedi.[219] "Jerry Falwell'e ve bana inanan bu okula kalbimdeki derin şükran duygularımı asla ifade edemeyeceğim."[220] diye de ilave etti.

Serbest bırakıldıktan sonra Keller, zamanını kısa bir süre gezgin Evanjelist olarak geçirdi ve onu mega kiliselere de kırsal bölgelerdeki küçük şapellere de götüren bir vaaz turuna çıktı.[221] "O; maneviyat, eğitim, politika ve medyayı harmanlayarak patlayıcı bir Hristiyan imparatorluğu kuran Falwell'in izinden giderek bu arenada gösteri yıldızlığını parlattı. Ancak Keller, kürsü vaazı gelenekselciliğini kısıtlayıcı buluyordu. Ruhları kurtarma işinde o daha büyük bir dinleyici kitlesi arıyordu; coğrafyayla, radyo yayıncılığı ile veya uydu kapsama alanı ile sınırlı olmayan bir kitle.

1999'da bilgisayarcı köklerine geri döndü ve gönüllü Evanjelistlerin çevrim içi dua talebi alıp günlük inanç güçlendirici cümleler içeren kısa bilgiler verdikleri haftada yedi gün 24 saat internet akışı olan LivePrayer.com'u kurdu. Florida'nın Pensacola şehrinde toprak yol üzerinde pejmürde bir araba dükkânı olan Ace Motors'un arka odasında faaliyet gösteren Keller'in ana karargâhı, günde on binlerce taliplisi olduğu iddia edilen bir site için beklenen gösterişlilikte değildi.[222] Kullanılmış, paslı Ford Thunderbird ve Dodge Dart parçalarıyla çevrili ofisi, bir kayıt stüdyosudur. Çökecek gibi duran tahta bir kapının önünde bir üçayak üzerinde, sitenin logosuna odaklı kamera durmakta, yanında da keçeli kalem ve kâğıtlar bulunmaktaydı.[223]

Keller, "Günde 40.000 kadar maile cevap veriyoruz ve pek çok insanı Mesih'e çekmenin ayrıcalığını yaşıyoruz." dedi.[224] Papaza dönüşen eski mahkumun kişisel duaları 2.5 milyon üyeye ulaşarak onu dünyanın en büyük internet Evanjelisti hâline getiriyordu. Herhangi bir mega kilisenin pazar sabahı televizyon programında toplayabileceğinden daha fazla cemaati bir araya getiren Keller her sabah "günün düşmanına" kıyamet mesajları gönderiyordu. Pek çok sabah, Hristiyanlığın ölüm meleği olduğu düşünülen bu düşman "olağan şüphelilerden" biriydi: Eşcinseller, kürtajı savunanlar veya liberaller. Ancak 11 Eylül 2001'de 19 Müslüman korsan, Keller'a yeni bir düşman tanıttı. Bu trajediden istifade etti ve o akşam uyumadan önce olayı dinî bir dil kalıbına soktu.

Keller, "Bu bildiriyi 11 Eylül Salı gece saat 10'da yazıyorum. Bunun zamanın sonunu gösteren olaylar içinde çok büyük bir gün olduğu içime doğdu." diye yazdı. Trajik olsa da Keller, terör saldırılarını Tanrı'dan bir işaret olarak görüyordu. Semadan yönetilip dünyalı seyircilerin önünde oynanan bir piyes olarak bu olayların amacı Hristiyanları İslam'a karşı birleştirmekti: "Düşman öldürmek, çalmak, yıkmak için orada. Tanrı sizleri böyle bir zaman için çağırdı."[225]

Takip eden günler ve haftalarda Keller, İslam'la ilgili düzinelerce bildiri yayımladı. Mesajlarından birinde, "Savaş hatları yakında inanç hatları olacak.

Tüm dünyada Hristiyanlığın temsilcisi olan Amerika, İsrail'le beraber İslam'a karşı... Sonuçta bu terörizme karşı savaştan "Kutsal Savaş"a dönüşecektir."[226] diyerek Usame bin Ladin'in retoriğini yankılattı. Sonunda 11 Eylül'ün, Tanrı sayesinde 2.000 kişinin Hristiyanlığa gelmesini dilediği bir din değiştirme vesilesi olduğuna hükmetti.[227]

İslam'la ilgili kurduğu; "bir sahte din", "kült", "bir katil ve pedofil tarafından kurgulanmış", "serap gören", "cehennemlik", "bir milyar tarafından takip edilen" anlatısı kritik bir zamanda kullanılıyordu. Pek çok Amerikalı, 11 Eylül'e kadar toplumsal gündemle bağlantısız bir din olan İslam'la ilgili cevaplar arıyordu ve pek çoğu cevaplar için internete yönelmişti. Aralık 2001'de yayımlanan "İnternet ve Amerikan Yaşamı Projesi" isimli bir Pew Kamuoyu Yoklaması 28 milyon Amerikalının din ve maneviyatla ilgili bilgi almak için internete başvurduğunu ve internet kullanıcılarının %41'inin 11 Eylül'den sonra internet üzerinden dua veya inanç güçlendirici metin talebi aldığını veya gönderdiğini gösteriyordu. Önemli olan, kamuoyu yoklamasının, Pew tarafından "din sörfçüleri" olarak isimlendirilen internet kullanıcılarının %23'ünün İslam'la ilgili bilgi için internete yöneldiğini göstermesiydi.[228] 2003'e kadar Amerikan Evanjelistlerin %69'u dinî faaliyet olarak interneti kullandığını bildirirken Amerikalıların %44'ü de İslam'ın diğer dinlerden daha fazla mensuplarını şiddete teşvik ettiğine inanıyordu.[229]

Keller'in, tohumunu verimli topraklara ektiği 850.000 dolarlık yatırım faaliyetlerini internetin sınırlarının ötesine genişletti ve Mart 2003'te Live Prayer with Bill Keller (Bill Keller'le Canlı Dua) televizyon gece şovunu başlattı. Program, yayınlandığı zaman aralığında Conan O'Brien'ın ardından 250.000 seyircilik en yüksek reytinge sahip olmakla övünüyordu.[230] Sabahın çok erken saatlerinde sıkıntılı izleyiciler Keller'i arıyordu ve o da onlara manevi nasihatlerde bulunuyordu. Bu arada Müslümanlarla ilgili sık sık alaycı ifadelerde bulunuyordu. Bunların en şiddetlisi onun, "Cehennemin çukurlarından gelen 1400 senelik yalan" dediği ve ardından Peygamber Muhammed için "Katil pedofil" dediği Mayıs 2007'de geldi.[231] Bu yorum hem Müslüman hem de Hristiyan organizasyonlarda öfke ve nefret uyandırdı ve programın iptal edilmesine sebep oldu.

Keller zorluklara alışkındı. Ulusal çapta yayın yapan bir televizyon şovunu kaybetmekten daha çetin sınavlardan geçmişti. Yine de yüzbinlerce seyirciden birden ayrılmak canını yakıyor ve internet yıldızlığına geri çekilmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. 2008 başkanlık seçimleri ona sıcak konulardan istifade etmek için bir fırsat sundu. Keller, gözünü önce Mormon inancı Evanjelik toplum tarafından şüpheyle karşılanan Cumhuriyetçi aday Mitt Romney'e dikti. "Mitt Romney'e verilen bir oy, şeytana verilmiştir." diye yazan Keller eski Masachusettes eyalet başkanına keskin hakaretler yağdırıyordu. Hatta Romney karşıtı www.votingforsatan.com (Şeytan için oy kullanmak) isimli bir site kurdu ve şöyle yazdı: "Romney, yaklaşık 200 sene önce Joseph Smith isimli katil, çok eşli, pedofil tarafından kurulan Mormon kültünün utanmaz ve gururlu bir mensubudur."

Mormon kültünün öğretileri Tanrı'nın sözünün mutlak gerçeğine hem doktriner

hem de teolojik olarak tamamen terstir. Hiçbir ortak nokta yoktur. Eğer Mormonizm gerçekse Hristiyan inancı tamamen yalandır. Smith'in kültü kurulduğu andan itibaren onun şeytanın işi olduğu ve onun sahte öğretilerini takip edenlerin ölecekleri ve ebediyeti cehennemde geçirecekleri konusunda asla bir tereddüt mevzu bahis değildir.[232]

Keller'in yorumları birkaç haber kanalında ve ülkenin en büyük gazetelerinin sayfalarında kısa reklamlar sağladı. Ancak aynı zamanda vergi dairesinin dikkatini çekti ve vergi dairesi Bill Keller, Ministries'e devlet yöneticiliği adaylarını desteklemek veya karşı çıkmayı yasaklayan kâr amaçlı olmayan kuruluşların vergi düzenlemelerini çiğnemekten dolayı soruşturma açtı.[233]

Keller, federal soruşturmadan sarsılmadı ve kızgın politik iklimi suistimal etmeye devam etti. Demokratik aday Barak Obama'nın başkan olarak seçilmeye uygunluğu ile ilgili sorular gündeme düştüğünde Keller kendini spekülasyonlara kaptırdı ve adayın farklı bir soy geçmişi olmasının bir Oval Ofis komplosu olduğunu iddia etti. Keller, bir LivePrayer videosunda: "Bu adam, Barak Obama bir İslami kehanetin gerçekleşmesi midir?" diye sordu. Kur'an'dan bir ayet alıntılayarak, "Allah'ın elçisi dedi: "Güneş batıdan doğmadan kıyamet kopmayacak. İnsanlar onu gördüğünde yeryüzünde yaşayan herkes inanacak." ve Asyalı ve Ortadoğulu kültürlerde sembollerin önemine dair iddiaları anlatırken video görüntüsü Obama'nın "Umut" kampanyasının logosu üzerinde yavaşça yok oldu. "Barak Hüseyin Obama'nın kampanya sembolünün Batı'nın nihai sembolü olan Amerika Birleşik Devletleri bayrağı üzerinde yükselen güneş olması sadece bir tesadüf müdür?" diye sordu.[234]

Mayıs 2008'e kadar Bill Keller Ministries bağımsız bir denetçinin raporuna göre yaklaşık 2.5 milyon $ mal varlığı toplamıştı. Bunun 1.4 milyon $'ı takipçilerden, Tanrı'nın takdisi ve vergi indirimi karşılığında altın bağışı talep eden "Gold for Souls" (Ruhlar için altın) programı da dâhil olmak üzere özel bağışlardan geliyordu. Yine de Keller, hizmetin köşe dönme dalaveresi olmadığını, kendisinin yılda yaklaşık 30-35.000$ kazandığını iddia etmekte ve kayıp ruhları Mesih'e götürmenin verdiği tatminin tüm çabalara değdiğini belirtmektedir.

"911 Hristiyan Merkezi" ile ilgili planlar finans eksikliği nedeniyle sonuçta küçüldü. Paniğe kapılan Keller, izleyicilerine bir mail göndererek borçları denkleştirmek için 34.000$'dan fazla para transferi için yalvardı. Ancak bu talep gerçekleşmedi. Halkın Park 51 Toplum Merkezi'ne ilgisi başka haber başlıklarına kaydıkça Keller'in krizleri de arttı.

İsa Mesih'in öğretilerine verdikleri öneme rağmen dindar sağ, geçen 20 küsur yılda çok sayıdaki azınlık grubuna yönelik ön yargının arkasında oldu. Dinî inançlarının bir sonucu olarak Müslümanlar, köktenci Hristiyanların yaylım ateşine tuttukları sıra sıra hedefler içinde kalıcı bir yere sahip oldular. Amerikalı psikolog ve eski Harvard Üniversitesi Profesörü Gordon Alport'un vurguladığı gibi bu antipati duyguları belli başlı dünya dinlerinin dinî anlatıları ve inanç prensipleri içinde işlev gören kurulu yobazlık sistemleriydi. Bundan dolayı bazı inanç mensuplarının bir yandan "komşunu sev" ilkesine büyük değer verdiğini bildirmesi diğer yandan alçaltıcı bir dil kullanarak komşusunun dinine şiddetle saldırması, başkalarını dışarıda bırakan kurtuluş iddiaları ve dinî değerlerle

politik ajandaların ilişkisi rahatsızlık verici bir bölünmeyi besler.[235]

Hristiyan sağdan pek çok kişiyi -ve genelde tüm dindar fanatikleri- nihai gerçeğin tek sahipleri olduğuna yönelten şey vahiydir. Onlara göre o, Tanrı tarafından bildirilmiş gerçektir; başkalarıyla paylaşmak ama aynı zamanda korumak için onlara aittir. Bu nedenle Hristiyan inanç topluluğunun üyeleri ve diğerleri de dâhil insanlığın tüm kaderi onların ellerindedir. Vahiy metinlerini esnemeyen bir şekilde yorumlayanlar için bu bir problem oluşturur, özellikle de diğer bazı inanç anlatılarının da benzer iddiaları bulunduğunu gördükleri zaman. Bill Keller'in retoriğinin gösterdiği gibi Müslümanların da Tanrı'nın vahyine ve gerçeğine sahip olabileceği fikri öylesine kabul edilemez, kutsala öylesine saygısızdır ki durdurulması gerekir. Ekonomik problemler olsa da politik ve toplumsal ortam ne kadar gergin olsa da dünyanın değişen doğasıyla ilgili endişeli olanlar, sıklıkla kurtuluşları için kendilerine emin olunacak bir söz verildiğinden büyük rahatlık duyarlar. Bu nedenle başkalarının da böylesine ayrıcalıklı bir lütfa mazhar olmuş olabileceği onların Tanrı'yla özel ilişkisi fikrini altüst eder.[236]

Dinî değerler ve politik ajandalar arasındaki ilişkiler de yobazlığı kışkırtır. Hristiyan Sağ'ın isminin böyle olmasının sebebi dindarlık yelpazesinde sağ kanada veya muhafazakârlığa denk geldiği için değil daha ziyade dinî inançları sağcı politik tercihleriyle örtüşmesinden dolayıdır. “Hristiyan Koalisyonu” (Christian Coalition) ve “Ahlaki Çoğunluk” (Moral Majority) en parlak zamanlarını 1990'larda yaşayan ve artık faaliyet göstermeyen bu gruplardan ikisidir. Göçmenlik, hemcinslerin evliliği, ırk, doğum kontrolü gibi konuların öne çıktığı ve kıvılcımlar çaktırdığı boyut budur. Müslümanların bu karışım içerisinde yer almalarında şaşılacak bir şey yoktur. Amerikan toplumlarında sayılarının artması, okullarda, işyerlerinde ve devlet kurumlarında görünürlüklerinin artması Müslüman karşıtı Hristiyan Sağ için İncil değerlerinin kalesi olduğunu düşündükleri bir toplumda nüfuzlarının arttığı anlamına gelmektedir. Buna ilave olarak politik ve dinî olanın bu birleşmesine bir de İsrail katılır. Hristiyan Sağ'ın içinde pek çok kişi Tanrı'nın İsrail devletiyle şartsız ve ebedî bir sözleşmesi olduğuna ve bunun sonucu olarak Hristiyanların onun menfaatlerini koruması gerektiğine inanır. Hristiyan Sağ'ın bu nedenle Filistinlilerle ilgili olumsuz bir görüşü vardır ve kürsüden yankılanan kızgın, Müslüman karşıtı retorik sıklıkla Filistin İsrail merceğinden kırılır. Kıyamet alametleri ile ilgili kehanetler İsrail'in ateşli savunuculuğu ile birleşince papaz John Hagee de dâhil Hristiyan Sağ'daki bazı kimselerin İsrail'e bir tehdit olarak görülen İran'la askerî bir karşılaşmanın İsa'nın ikinci gelişinden önce gerçekleşeceğinin İncil'de yazılı olduğu konusunda ısrar etmesine neden olur.

* * *

Ergun Caner bir mücahit olmak için eğitim almıştı veya dinleyicilerine böyle söyledi. Önceden Liberty Üniversitesi İlahiyat Fakültesi dekanı olan, 40'lı

yaşlarda, geniş gövdeli, keçi sakallı ve tıraş edilmiş saçlı adam 11 Eylül'den kısa süre sonra kendisini terörizmin taktiklerinden kaçarak kurtuluş için İsa'ya sığınan, Hristiyan olan bir cihadist olarak tanıtarak muhafazakâr Hristiyan ünlüler listesinde en üst sıraya geçti.[237] 22 Eylül 2006'da Fremont, California'daki California Hristiyan Apolojetik Konferansı'nda bir kalabalığa konuşma yapan Caner, kürsüye yaslandı, gözlüklerini başının üstüne yerleştirdi ve can kulağıyla dinleyen kalabalığa dikkatle bakarak yumuşak bir sesle, "Sizden nefret ediyordum. Bu size biraz sert gelebilir ama medresem, eğitim merkezim Amerika'ya gelmeden önce Beyrut'taydı. Biz size misyonerler olarak geldik... Ayetullah Humeyni demişti ki "Amerika İslami bir ulus oluncaya kadar durmayacaksınız." ve biz de geldik. Sizin hakkınızda hiçbir şey bilmiyordum, hiçbir kilisede bulunmamıştım, caminin dışına hiç çıkmamıştım. Ama şunu biliyordum, sizden nefret ediyordum ve sizin de benden nefret ettiğinizi düşünüyordum." dedi.[238]

Caner'in tanıklığı onun Birleşik Devletler'in güneyindeki şovlarının kilit taşı hâline geldi. Amerikalılar İslam'ın radikal olduğu iddia edilen doğasına dair araştırmalar yaparken tavsiye almak için kendisini eski bir militan olarak tanıtan, Batı'ya nefretini bombalarla ifade etmek üzere yetiştirilen bir kişiden daha uygun kim olabilirdi? Caner'in dinleyicileri için onun içeriden bakışı sadece onlara karşı bir komplo planlayan bir yabancı ideolojinin detaylarını açığa vurmuyor; aynı zamanda onun dokunaklı ihtida öyküsü, kendi dinlerinin üstünlüğü ile ilgili güvence de sağlıyordu. Eğer bu, gerçekten bir kutsal savaşsa, yani Tanrı bir tarafın yanında diğer tarafın karşısındaysa hata yapmanın ebedî sonuçları olabilirdi.

İslam'la ilgili danışmak amacıyla Caner'e başvuran ilk kiliselerden birisi Plano, Teksas'taki 28.000 kişilik bir cemaati olan Prestonwood Baptist Kilisesi'ydi. Bu kilise Birleşik Devletler'de Katolik Kilisesi'nden sonra ikinci en büyük Hristiyan grup olan Southern Baptist Convention'un büyük bir parçasını oluşturuyordu.[239] Kasım 2001'de Caner, hikâyesini paylaşmak için yapılan bir teklifi kabul etti ve "Neredeyse her talk-show'da Allah ve Yahova'nın esasta aynı Tanrı olduğunu duydunuz. İlahî lakapları konuşuyorsunuz. Lütfen bu konuda beni iyi dinleyin. Orta yollu hiçbir Müslüman, Yahova ve Allah'ın aynı Tanrı olduğunu asla ve asla söylemez. Ve umuyorum ki hiçbir samimi, hakiki ve zeki Hristiyan da bu cümleyi etmez." dedi.[240]

Caner'in Evanjelik cemaat üzerinde derin bir etkisi oldu. 11 Eylül sonrasında İslam'la ilgili bilgisizlik ve histeri zamanında muhafazakâr Hristiyanların eğitilmesinde hiç kimse onun kadar etkili değildi.[241] Onun etkisi, daha çok tanınan Franklin Graham, John Hagee ve Rod Parsley gibi papazların etkisinden daha büyüktü. Tuhaf beyanatlarına rağmen onların etkileri ikincil kaldı. Caner'in vaazları, öğrenci evi esprilerinden çocukluk anılarına kadar değişiyor ve parlak performansları, onun mizah tarzını cazip bulan genç kilise müdavimlerinden büyük bir dinleyici kitlesini kendisine çekiyordu. Peter Montgomery, Caner'in arsız retoriğini anımsadığında:

Büyük çoğunluğu beyazlardan oluşan bir cemaate konuşurken Caner, siyahların kiliselerindeki ibadetlerle ilgili espri yaptı. Tabağı on iki kere doldurduklarından,

kadınların uydu anteni büyüklüğünde şapkalar taktığından, erkeklerin ayakkabılarıyla uyumlu mavi takım elbise ve giydikleri ve arabalarıyla uyumlu mendil taşıdıklarından bahsetti. Bir siyah Babtist vaiz özür talep etti.

Birkaç sene önce Seattle'daki bir konferansta Liberty'deki Meksikalı öğrencilerle ilgili şu konuşmayı yaptı: "Meksikalı öğrencilerle iyi geçiniriz. Onlar benim çocuklarım. Hep espri yaparım ve "Eğer bir evlatlık alacak olursam bir Meksikalı almak isterim, çünkü çatıda yapılacak işler var (gülüşmeler). Ve bir de... Hımm... Büyük bir çimenliğim var...[242]

Caner'in politik doğruluktan yüz çevirmesi mega kiliseleri olduğu gibi, Liberty Üniversitesinin dersliklerini de doldurmasına neden oluyordu. O, geleneksel Evanjelizm okullarından popüler kültürü de kucaklayan modamsı bir çağdaş Hristiyan muhafazakârlığa geçişi temsil ediyordu, bu da yeni nesil müminlere hitap ediyordu. 2005'te üniversitenin papaz okulunun dekanlığına atandıktan sonra kısa bir zaman zarfında kayıt olan öğrenci sayısı üç katına çıktı. Popülaritesi, hepsi "içerden birisinin perspektifinden" olduğu iddia edilen İslami tehditle ilgili halkın eğitilmesi amacıyla tasarlanmış kitap, video, podcast, internet siteleri ve kendi kendine çalışma kılavuzları işine de girmesine yol açtı.

Caner'in kitabı İslam'ın Peçesini Çıkarmak tehlikeli bir ideolojiyi açığa çıkarmak amaçlı yayımlanan "peçe çıkarma" kitapları saflarına uyumluydu. Onun çizdiği ve 6. yüzyıl Arabistan'ını canlandıracak aktörlerden, zamandan ve çeşitli politik, sosyal dinamiklerden yoksun resim, Kur'an'ın hayli sansasyonel ve şiddet içeren ayetlerini göreceli olarak erdemli ve pasifist İncil ayetleriyle yan yana koyarak klişeleri suistimal ediyordu. Sonuç hep Hristiyanlığın üste çıktığı tek taraflı bir temsildi. Yaklaşık 200.000 satan ve Altın Madalyon Kitap Ödülü'nü kazanan İslam'ın Peçesini Çıkarmak, Southern Baptist Convention'un eski başkanı ve ülkenin o zaman üçüncü en büyük Southern Baptist Kilisesi'nin papazı Jerry Vines da dâhil olmak üzere pek çok muhafazakâr vaizin yetkili referansı hâline geldi. Vines, Haziran 2002'de SBC'nin yıllık konferansında konuşma yaparken kendisini bir ihtilaf tarafından kuşatılmış olarak buldu.

Bugünlerde insanlar diyorlar ki tüm dinler aynıdır. Bizi İslam'ın Hristiyanlık kadar iyi olduğuna inandırmak istiyorlar. Ancak beyefendiler, hanımefendiler ben İslam'ın Hristiyanlık kadar iyi olmadığını söylemek için buradayım. Hristiyanlık, bir bakireden doğan Rab İsa Mesih tarafından kurulmuştur. İslam, mecnun bir pedofil Muhammed tarafından kurulmuştur; 12 karısı vardır ve en sonuncusu 9 yaşında bir kızdır. Allah, Yahova değildir. Yahova, sizi bir teröriste dönüştürüp insanları bombalatıp binlerce hayatı kastettirecek değildir.[243]

Yorumların Caner'in kitabı tarafından teşvik edildiği ortaya çıkmıştır. Bağlantısı sorulduğunda Vines pek de itiraz etmemiş, dilin sert olmasına karşın son tahlilde değerlendirmenin doğru olduğunu belirtmiştir. "Sorguladığınız yorumlar eğer İslami kaynaklardan geliyorsa yobazlık olarak kabul edilemez... Kendisini Hristiyan olarak niteleyen ve bir kürtaj kliniğini bombalayıp, bir kürtaj taraftarını öldürüp de bunu yapmayı Tanrı'nın söylediğini bildiren kişi İncil'e karşı hareket etmektedir. Ama şiddet eylemleri yapan bir Müslüman bunu Muhammed'in onayıyla yapmaktadır."[244]

İslam'ın Peçesini Çıkarmak isimli kitaptan sonra Caner başka kitaplar da yazdı.

Bunlar arasında: Bir Peygamberden Fazlası: İçeriden Birisinin İsa ve Hristiyanlık ile İlgili Müslüman İnançlarına Cevabı ve Hilal'in Gölgelerinden Dışarı Çıkmak, Müslüman Kadınları Mesih'in Işığına Davet kitaplarıyla birlikte; "Dünya Görüşleri Çatıştığında" ve "İslam, Dünyayı Nereye Götürüyor?" isimli popüler DVD'ler de vardı. Büyük çoğunluğu Hristiyan izleyicilere yönelik İslam karşıtı yazılardaki ani artış televanjelist John Ankerberg'in Caner'i, "dünyanın en önde gelen İslam bilginlerinden" diye nitelemesine ve Caner'in fikirlerinin Ankerberg Teolojik Araştırma Enstitüsü (ATRI) tarafından yayılmasına sebep oldu. ATRI, haftalık yarım saatlik TV şovu yaklaşık 147 milyon seyirciye ulaşan, ülke çapında 130 istasyondan yayın yapan bir radyo programı ve yılda 200 ülkeden yaklaşık 3 milyon ziyaretçisi olan bir internet sitesinden oluşan Hristiyan medya imparatorluğuydu.

Caner sıklıkla Ankerberg'in yanında görünerek İslam'ın yükselişi ile ilgili karanlık ikazlarını iletti. Özellikle bir John Ankerberg Şovu programında, "Her 24 saatte bir 68.000 kişi Müslüman oluyor. 2050'ye kadar dünya üzerinde 2.2 milyar Müslüman olacak." dedi.[245] Ancak bu demografik bir eğilimden daha fazla bir şeydi. Müslümanların tüm dünyada sayılarının artması onlar için daha büyük, ürkütücü bir komplonun parçasıydı. Ankerberg sözlerine, "Müslümanların her Amerikan ailesini 2013 yılına kadar en az bir kere din değiştirmeye davet etme hedefleri vardır." diye dikkat çekti ve bu ustalık gerektiren iş, Suudi Arabistan devleti tarafından kişi başına 10 dolar bağış ile ifa edilecekti. "Bu uygulama şu anda gerçekleşiyor, biz burada konuşurken gerçekleşiyor." diye ikaz etti.[246] Caner, "İslam'a davetin 3 milyar dolarlık bir taahhüt" olduğunu ve "daha şimdiden gazete reklamları vb. satın aldıklarını" ilave etti. Neticenin İslam hukukunun hâkim kılınması ve Amerika'nın şiddetli, kanlı olaylara mazur kalması olacağını bildirdi. Caner, "Şeriat kanunlarının uygulanmasının en parlak örneği belki de Sudan'dır. Orada İslam'a gelmeyen kabilelerin topyekûn katledilmesi söz konusudur. Onlar ya kabilelerin Hristiyan alt parçalarıdır ya da Hristiyan olan Müslümanlardır ve bu nedenle topyekûn katliama uğramışlardır." diye ikazına devam etti.[247] Bu iddiaların teyit edilmesi için tekrar tekrar yapılan talepler sessizlikle karşılandı. Bu nedenle şüphecileri, bu iddiaların Hristiyanları İslam'dan korkutmak için yapılan hokkabazlıklar olduğunu düşünmeye yöneltti. Ancak Caner'in "Cihaddan İsa'ya" anlatısının uydurma olan tek kısmı istatistikler değildi.

2010 yazında blog yazarlarının onun İslami geçmişi ile ilgili verdiği bilgilerde temel aksaklıklar keşfetmesiyle hikâye aydınlanmaya başladı. Caner'in tanıklığı büyük bir 11 Eylül sonrası öykücülüğü olsa da (ve yüzbinlerce kitap satsa da) gerçek değildi.[248] Caner, —katı bir antiamerikan cihadist olarak yetiştiren dindar bir Müslüman'ın oğlu olarak— İstanbul'da doğduğunu iddia etse de resmî mahkeme kayıtları onun İsveç'te doğduğunu, daha üç yaşına basmadan 1969'da Ohio'ya göçtüğünü gösteriyordu.[249] Buna rağmen Caner, İslam'la ilgili eğitim verdiği Amerikan Deniz Kuvvetleri personeli de dâhil dinleyicilerine defaatle, "14 yaşında Amerika'ya gelene kadar burasıyla ilgili hiçbir şey bilmediğini" söylemişti. Irak'taki "insanlarımı" özgürleştirdikleri için salon dolusu askere teşekkür eden Caner, Amerikan özgürlüğünün değerlerini övdü ve "İslami

faşizm" altında pek çok sene yaşadığını bildirdi. Dikkat çekici hikâyesinden sonra sessiz kalabalığa sertçe, "Yüzüme çok dikkatli bir şekilde bakmanızı istiyorum." dedi. Şüpheli bir beklenti hâli oluşturacak bir süre kadar kameraya ters ters baktı ve "Bu, düşmanlığını açıkça beyan etmiş birinin yüzüdür. Ben sadece bir Müslüman değildim. Benim medresedeki cihad eğitimim üç nesil geriye gidiyordu. Dünyama hoş geldiniz." diye devam etti.[250]

Caner, konuşmalarını mütemadiyen Arapça olduğunu söylediği tabirlerle süslüyordu. Birinde, "İslam'da bize Allah'ın yaratıcı ve hâkim olduğu öğretilir. Ve Kur'an'da bize, "Allah a'loosh ar turoos" diyen bir ayetimiz vardır. Allah'ın oğlu yoktur. Allah ve Yahova aynı değildir. İslami standartlara göre olmadığı gibi Tanrı kelamına göre hiç değil."[251] Ancak ağzından çıkanlar zırvadan ibaretti ve onun hilesini açığa çıkaracak ana dili Arapça olan bazı dinleyicilerin dikkatini çekti. FakeExMuslims.com (sahte eski Müslümanlar) sitesinden Muhammed Khan Alpha ve Omega Ministries'den James White ile birlikte Caner'in beyanatlarını tarayarak çok defa Arapça olmayan kelimelerin sonuna "ayn" veya "in" getirerek Arapçalaştırdığını açığa çıkardı ve internet üzerinde video olarak yayınladı. Başka zamanlarda Caner basitçe dudaklarını oynatarak anlaşılmaz sesleri birleştirip ifadeler oluşturuyordu.[252]

Ergun Michael Caner (11 Eylül'den sonra ikinci ismini Mehmet olarak değiştirmiştir.) 1970'lerin Columbia, Ohio'sunda akranlarından herhangi birisi gibi büyüdü. Boşanmış ebeveynler tarafından yetiştirilen Caner'in çocukluk yılları, hukuk sistemi acı bir velayet davasının detaylarını belirlemeye uğraşırken belirsizlik içerisinde geçti. Babası Acar, Ergun ve kardeşini Müslüman olarak yetiştirmekte ısrar ettiyse de annesi itiraz etti ve sonuçta Ohio Mahkemesi müdahil olarak Acar'a yılda beş hafta, iki haftada bir, hafta sonu ve temel İslami tatillerde ziyaret hakkı verdi. Geri kalan zamanlarda Caner, kardeşler, İsveçli Lutheran Hristiyan anne Monica'nın gözetimindeydiler.[253] Issues etc. Radyo yayınındaki dinleyicilerine, "Annem, babamın çok sayıdaki eşlerinden biriydi." dedi.[254] Caner'in babasının iki eşi olsa da asla aynı zamanda birden fazla kadınla evli olmamıştı. Caner'in annesinden boşandıktan sonra Acar, bir başka kadınla evlendi. Bu, Caner'in, hikâyesinde değinmediği önemli bir detaydı.

Ortadoğu medreselerinden çok uzakta, 1981-84 arasında Caner, Gahanna Lincoln Lisesine gitti, futbolda çok iyiydi ve çocuk tiyatrosu, Fransızca kulübü, koro gibi ders dışı okul faaliyetlerine katıldı.[255] Her ne kadar İngilizce ve Batı kültürü ile ilgili bilgilerini Türkiye'de, televizyondan, sansürden kaçmayı becerebilen programlardan öğrendiğini söylese de okul yıllığındaki resmi, karizması "Gelinin Babası", "Eve Dönüş" gibi piyeslerde rol almasını sağlayan, kabarık saçlı, tipik bir Batılı genç görüntüsünü içermekteydi.[256] "Aksanıma gelince, eşime ve akşam sohbetlerinde konuştuklarıma sorun." diye yazdı internet sitesinde.[257] "Anlaşılabilir bir şekilde ve net bir diksiyonla konuşmak için çok çaba harcıyorum. Problem şu ki İngilizce benim ne birinci ne de ikinci dilimdir. Bu da bazen ciddi bir mücadele anlamına geliyor."[258] Bazen r harflerini yuvarlaması, bazen kalın pürüzlü bir Ortadoğulu telaffuzu konuşmasıyla – İslam'la ilgili tartışırken kolaylıkla geçiş yaptığı bir konuşma biçimi – Caner'in Amerikan karşıtı cihadist, inancı tarafından özgürlerin dünyasına yıkım getirmek

üzere yolu çizilmişken son dakikada Mesih tarafından kurtarılması öyküsü bir gerilim filmindeki tüm tuzakları taşıyordu. Onun dramatik tanıklığı, şüphe tohumları ekerek tüm Müslümanların, hatta Batılı görünümlü, İngilizce konuşan, Ohio'da oturan gençleri militan olduğuna inandırıyordu.

Bir soruşturmanın ardından Haziran 2010'da Liberty Üniversitesi; tarihler, yer isimleri ve ikametle ilgili birbiriyle çelişkili beyanatlardan dolayı Caner'in dekanlıktan uzaklaştırıldığını duyurdu.[259] Yaklaşık bir sene daha fakülte üyesi olarak üniversitede kaldıysa da Haziran 2011'de, Teksas'taki Arlington Baptist Kolejinde yüksek düzey memur ve akademik konularda başkan yardımcısı olmak üzere Liberty'yi terk etti. Başkan D. L. Moody, "Dr. Ergun Caner'e tüm kalbimle güveniyorum. Biz İsa Mesih için devler neslini hazırlarken onun Arlington Baptist Kolejinde hizmet etmek, işi geliştirmek için yetenek, bilgelik ve tutkuya sahip olduğuna inanıyorum. İncil'in yetkisi, Evanjelistik coşku ve dindarlıkta örnek olmak gibi değerlerimi paylaşıyor." dedi.[260]

* * *

Sarı bir Gadsden bayrağı üzerinde "üzerime basma " yazıyordu. Bağlılık yemini ve anayasadan parçalar okunurken devrim dönemi savaş kıyafetleri, kırmızı ve beyaz çizgili şapkalar ve kurucu babaların resimleri renkli bir fon oluşturuyordu. Kalabalıktı. Coşkulu ilahinin ritmiyle uyumlu olarak üzerinde "Tanrı Amerika'yı kutsasın." yazan bir pankart yükselip iniyordu. Olayda bir bağımsızlık günü ruhu ve atmosferi vardı. Pek çok kişi katlanır sandalyelerini ve ev hayvanlarını da getirmişti.

Ancak bu bir piknik değildi. Bir protestoydu. Islamic Circle of North America Relief USA'nın Güney California şubesi, kadınlara barınak sağlama, açlıktan korunma, aile danışmanlığı ve tıbbi yardımı da içeren çok sayıdaki insani yardım faaliyeti için düzenlediği akşam yemeğinde yardım topluyordu. Katılımcılar binaya doğru yürürken Çay Partisi mensupları dışarıda toplandı ve bir seri iğneleyici sözlü saldırı yaptılar. En zehirli sözler kadınlara ve çocuklara yöneltilmişti; "Evinize dönün, evinize dönün!" diye bağırdılar. Katılımcıların fiziksel ikametgâhları değil doğdukları düşünülen yabancı ülkeler kastediliyordu. Bir adam, "Muhammed bir çocuk tacizcisiydi, Muhammed bir sa..ktı." diye bağırdı. Bir başka kadın elinde bir megafonla bağırarak binaya yaklaştı: "Niçin gidip her gece yaptığınız gibi karılarınızı dövmüyorsunuz? Niçin dokuz yaşında bir çocukla ci...llik yaşamıyorsunuz? Onunla evlenmiyorsunuz?" Orange County'deki Torba Linda Toplum Merkezi'nde sert bir yerlicilik gösterisi, yurtseverlik dış görüntüsünü gölgede bıraktı, kaba İslam karşıtı sözlerle beraber sevilen marşlar söyleniyordu. Çay Partisi'ne üye olan Cumhuriyetçiler protestoya katıldılar ve gürültücü kalabalığı, yabancı düşmanı yaygaraya kışkırttılar. Villa Park Şehir Konseyi üyesi Deborah Pauly, bacaklarını açıp podyuma oturdu ve yardım yemeğine ev sahipliği yapan binaya parmağıyla işaret ederek öfkeyle bağırdı: "Şu anda orada olan şeyler saf, katışıksız şerdir. Bu teröristleri cennete

erkenden göndermekten pek mutlu olacak bazı denizci askerler biliyorum."[261] California'nın 40. Bölge Temsilcisi Ed Royce, "Çok sayıda çocuğa her fikrin doğru olduğu öğretildi ve bunun neticesinde Amerika'nın bir toplum olarak başarılı olma umudu felce uğradı."[262] diyerek çok kültürlülüğe saldırdı. Geleneksel olarak Yahudi ibadet hizmetlerinde ve kutsal günlerde kullanılan koç boynuzlarının (shofar) tiz sesleri, Casa Loma Bulvarı yanındaki araba parkı bölgesinde yankılanan gök gürültüsü gibi alkışı delip geçiyordu. Boynuz üfleyicilerini eğiten, seferber eden ve ülke çapındaki kamusal hadiselere gönderen Hristiyan siyonist bir grup olan Shofar Call International Merkezi California lideri Dena Newman, "O, aynı zamanda savaşlarda Tanrı'nın ordusunun düşmanlarının geldiğini bildirmek için de kullanılır." dedi.

Cumhuriyetin kuruluşundan bugüne dek Amerikan politikasında din etkisi oldukça azaldı. Çay Particiler siyasi mücadelelerine ilham kaynağı olması için Jefferson ve Madison'un dönemlerine kulak verseler de düşmana savaş açan "Tanrı'nın Ordusu" fikri genelde daha seküler çatışmalara meyve verir: Devletin sınırlanması, vergilerin düşürülmesi ve mali sorumluluklar üzerine çekişmeler. Bu parti programları genellikle derinlerde mevcut dinî coşkudan kaynaklanmaz ve Çay Partisi, genelde dinî bir dil kullanmaz. Hareketin liderleri eşcinsel evlilik veya kürtaja hakaret etmek yerine hükûmetin harcamalarındaki israfı eleştirme eğilimindedir.

Bazı Çay Partililerin bir kültür savaşına müdahil olmaktan nefret etmesine rağmen derin dinî akıntılar, onların seküler anlatılarına sızmayı başardılar ve hareketin politik söyleminde önemli bir yer elde ettiler. Örneğin Virginia eyalet başkanı, 2010 İnanç ve Özgürlük Konferansı'nda Çay Partililerin tüm politik programı olan "sınırlı hükûmet", "geleneksel değerler" ve "mali sorumluluk" bireysel hakların nihai kaynağı olan Tanrı'nın buyruklarıydı, dedi.[263] Newt Gingrich, "Egemenliği size Tanrı verir. Devlet, hakları tanımlamaz."[264] diyerek bu görüşü paylaştı.

Aslında çok sayıdaki Çay Partisi taraftarının dünya görüşleri, devletin bireyin özgürlükleri için bir tehlike olmanın ötesine geçip ulusal borcu artırarak, vergileri yükselterek ve Federal Hükûmeti büyüterek bu özgürlükleri zorla gasp eden şeytani bir mevcudiyet olduğu yönünde evrildi. Bu nedenle ajandasını başarılı kılmak için Çay Partililerin yataklarının başucundaki sehpadan daha uzağa bakmasına gerek yoktu: orada duran İncil, politik meselelerde ilahî rehberlik sunabilirdi. Muhafazakâr hareketin altın çocuğu ve Hristiyan koalisyonunun önceki idari yöneticisi Ralph Reed, devletin gücünün karşısında durma konusundaki Yahudi, Hristiyan geleneğinin gücünü haykırdı. Mali politika açısından muhafazakâr olan Çay Partisi ile toplumsal açıdan muhafazakâr olan Hristiyan Sağ'ı birleştirerek Cumhuriyetçi tabanın enerjisini kontrol altına almayı amaçlayan Reed, güçlü bir Hristiyan ahlak yasası ile demokrasinin eş anlamlı olduğunu düşünüyordu: "Eğer Tanrı'ya olan inançtan türetilmiş bir ahlak yasasından hayat alan bir vatandaşlık olmaz ise demokrasi —esasında— pek de işlemez."[265]

Amerika'nın kendi ekonomik potansiyelinden fesatçı kozmopolit seçkinler tarafından alıkonduğuna ikna olmuş Çay Partililer, ülkelerini geri almak için bir

kampanya başlatmışlardı. Evanjelikler de Amerika'nın ahlaki çöküşü olarak gördükleri şeye duydukları güçlü nefrette onlarla ortaktılar. Onlar, hükûmetin Hristiyanlık prensiplerinden saptığını ve sekülerliği kucakladığını ve bu yolda rekabet hâlindeki diğer dünya güçlerinin Amerika'nın dünyadaki öncü konumunu ele geçirmesine ve yabancı bir ideolojiyi yaymalarına neden olacağına inanıyorlardı. Reed'in halefi ve televanjelsit Pat Robertson, "Tanrı'nın Amerika'yı sevdiğine inanıyorum. İnanıyorum ki Tanrı geçmiş nesillerin fedakârlıklarını, nasıl dimdik durduklarını ve bu ülkenin nasıl tüm dünyada özgürlük meşalesi olduğunu hatırlamaktadır ve bu ülkenin kaosa yuvarlanmasını istememektedir. Gidişat bu yönde ancak Çay Partisi buna Tanrı'nın cevabı olabilir mi? Olabilir. Hükûmeti değiştirmek için bir grup ev kadınını bir araya getirerek sanki Tanrı'nın bir esprisi gibi. Bu müthiş olmaz mıydı?" dedi.[266]

Tanrı'nın Amerika'yı kurtarmak için Çay Partisi'ni gönderdiği konusunda Robertson haklı idiyse, kamuoyu yoklamaları yeni düşünceye açık bir kalabalığın beklemekte olduğunu söylüyordu. The Public Religion Research Institute 2010 senesinde, kendilerini Çay Partisi ile özdeşleştiren insanların yüzde 55'inin, "Amerika'nın geçmişte de şimdi de hep Hristiyan bir toplum olduğuna" inandığını ve hareketin mensuplarının yaklaşık yarısının kendilerini Hristiyan Sağ'ın bir parçası olarak kabul ettiğini belirledi.[267] Notre Dame'da siyaset bilimi doçenti olan David Campbell ve Harvard'da kamu siyaseti profesörü olan Robert Putnam'ın iki bölümden oluşan çalışması bunu açık bir şekilde ortaya koymaktadır.[268] 2006 senesinde bütünü temsil edebilecek 3.000 Amerikalıyla röportaj yapan Campbell ve Putnam daha parti kurulmadan çok önce kimlerin Çay Partisi destekçisi olacağını öngördüler. Onların ulusal politik tutumlarla ilgili araştırmaları, aynı kişilerle 2011 senesinde yaptıkları röportajlarla da teyit edilen belirli bazı eğilimleri açığa çıkarmıştır. Araştırmanın sonuçları Çay Partisi'nin kendi kökenine yönelik, hareketin çok çeşitli geçmişlerden gelen, bir hizbe mensup olmayan politik acemilerden oluştuğu yönünde anlattığı hikâyeye karşılık, onların aslında göçmenlere ve siyahlara karşı negatif bir bakışa sahip, derinlemesine partizan ve ezici çoğunluğu beyaz Cumhuriyetçiler olduğunu göstererek ciddi sorular ve kuşkular ortaya çıkarmaktadır. Putnam ve Campbell, Çay Partisi'nin sıradan mensuplarının çok yüksek oranda, dini bütün seçilmiş siyasiler isteyen, dinî liderlerin siyasete dâhil olmasını ve dinin politik tartışmalara geri getirilmesini isteyen toplumsal muhafazakârlar olduğuna önemle dikkat çekmektedir.[269]

Muhafazakâr Hristiyanların ve Çay Partisi mensuplarının bu kesişimi, hem dünyada hem de ahirette kendi bireysel ve kolektif emniyetlerini garanti altına almak amacıyla birlik oluşturan çekirdek bir siyasi ve dinî lider ile aktivist topluluğunun oluşmasına neden oldu. Kendilerine teavanjelik (teavangelical) denilen bu grup coşkulu bir hizipti.[270] Onlarda, Amerika'nın değişen politik, toplumsal ve ekonomik manzarası, onlar arasında ülkeyi güçten kesilen bir ekonominin prangasından özgürleştirmek ve terörist tehditlerden korumak iddiasında dizginlenmemiş bir arayışı harekete geçirdi. Bu ulusal endişenin ürettiği kimlik krizi, Amerika'ya Tanrı tarafından verilen bu vaadin gerçekleşmesine engel olarak görülen grupların kötülenmesine neden oldu.

Özellikle de Müslümanlar, Hristiyan prensipler üzerine kurulu olduğu varsayılan bir ulusun antitezi olarak görülüyordu ve teavanjelikler cumhuriyetin içine sızdıkları iddiasıyla acımasız bir yaygarayı ateşleyerek bu son moda öcünün çevresini kuşattılar.

Onlar Müslümanların yükselişe geçtiğinin birincil belirtisi olarak 25 Eylül 2009 tarihinde Washington DC'de, "İslam Birliği Günü" olarak ilan edilen ve "İslam'ın harika çeşitliliğini göstermeyi" ve "yeni nesil Müslümanları ırk, din veya ulusal kökenine bakmaksızın tüm insanların iyiliği için çalışmayı ilham etmeyi" amaçlayan bir ibadet toplantısının olduğuna inanıyorlardı.[271] Ancak Hristiyan Sağ ve Çay Partisi'nin radikal ittifakı için olay, başşehre üşüşerek Amerikan politik yapılarını etkilemenin fesat hilesinin deliliydi. Raporlar bir günlük ibadete 50.000 Müslüman'ın katılacağını gösteriyordu. Bu, karşıt görüşlüleri alarma geçiren ve ibadetin önünü tıkamak için gayretleri artıran bir sayıydı. Onlar, Müslümanların Allah'a başvurusunun bozulması durumunda Amerika'nın yaklaşmakta olan kaostan esirgeneceğine inanıyorlardı. Pamela Geller'in organizasyonu Stop Islamization of America (SIOA), "İslami ibadet köpek, kadın veya eşeğin mevcudiyetinde etkisizleşir." diye belirterek mensuplarını katılımcıların karşısına eşek, köpek ve kadından bir parça şeyle çıkmaları yönünde cesaretlendirdi.[272] Önde gelen Evanjeliklerden Lou Engle, "azametli bir manevi alarm" dediği şeyi dile getirdi ve "Amerika üzerinde artan Müslüman etkisinin orta yerinde" "Müslümanlar için büyük bir kurtuluş gününü getirmek" için Evanjelik Hristiyanları görev başına çağırdı. Engle, "Amerika Kilisesi" diye isimlendirdiği inanç savaşçılarını toplayarak ibadet için toplanan Müslümanları geçeceklerine ve Tanrı'nın Hristiyanları korumak için araya gireceğine ve "karanlık güçler" üzerine ışık saçacağına inanıyordu. O, Müslümanların "Kutsal Ruh" tarafından etkileneceğini, İsa'nın tanıklığı ile mahkûm edileceğini ve hatta İsa tarafından rüyalarında ziyaret edileceklerini tahmin ediyordu.[273]

Çay Partisi grupları bu din değiştirme korosuna katıldılar, bunlar arasına Güney Fakirlik Kanunu Merkezi tarafından "nefret grubu" olarak nitelenen sağ kanat, Evanjelik "Aile Araştırma Konseyi (FRC-Family Research Center)" de dâhildi. Tony Perkins, Müslümanların "Birleşik Devletler'e ve anayasal özgürlüklerimize sadakatlerini" belirtmelerinde ve mensuplarının "Müslümanların yalnızca Hristiyanlığa dönmelerinin yalnızca devam etmesi için değil hızlanması için dua etmelerinde" ısrar etti.[274] Perkins, Hristiyanlığa karşı yapılan bir seri saldırının en son parçası olarak gördüğü şey konusunda eleştireldi. Bu, ona göre bir savaştı ve günün düşmanı da İslam'dı. Capitol'deki planlanan Müslüman ibadet toplantısından bir gün önceki konferansta Perkins, yoldaşı Evanjelik liderlere sordu: "Onlar ulusumuzun iyiliği için mi dua ediyorlar?" O ve diğerleri cevabın şüphesiz "hayır" olacağına inanıyordu. Sonuçta Amerika'nın iyiliği Yahudi, Hristiyan geleneğinin üstünlüğüne bağlıydı ve bu ittifak dualist doğasından dolayı İslam dinini dışlıyordu. Acaba diye düşündü, Müslümanların başkentte toplanması Hristiyan Amerikalılara gizli bir saldırı planı mıydı? "Müslümanlar tarafından Amerika ve Amerikalılara terör saldırıları yapılırken İslami toplum çokça sessiz kaldı." diye bildirdi. "Bizler, Müslüman toplumundan bunların terör eylemi olduğunu, hoş görülmeyeceğini ve kınadıklarını duymayı umardık." Ama

kendi itirafına göre bile Müslümanlar Birleşik Devletler'in iyiliği için dua etmek amacıyla toplansaydı ve terörizmi en tantanalı bir biçimde kınasalardı bile bu yeterli olmayacaktı. Onun görüşüne göre Amerika'yı daha parıltılı günlere götürecek tek bir şey vardı: Müslümanların Hristiyanlığa ihtida etmesi. "Radikal İslam'ı durduracak tek şey İsa Mesih'in sevgisi ve insanları özgürleştiren İncil'dir." dedi.[275]

Pat Robertson'un Hristiyan koalisyonu ve Jerry Falwell'in ahlaki çoğunluğu da dâhil olmak üzere pek çok güçlü sağ kanat dinî grup sonuçta enerjisini kaybederken Perkins'in yıllık 12 milyon dolarlık faaliyeti kendi türündeki –azınlık gruplarına, en ziyade eşcinsellere, kürtaj hakkını savunan aktivistlere ve göçmenlere– karşı haçlı seferi düzenleyen en uzun ömürlü, en dayanıklı ve etkili grup olduğunu ispat etti. 2008 başkanlık seçimleri öncesinde, 2007 senesinde politik söylem müstakbel adayların etrafına yoğunlaştığında öne çıkan yine bu grup oldu. Demokratik Parti'nin, yabancı bir isme ve farklı ırkları kapsayan bir geçmişe sahip Chicagolu rock yıldızı politikacısı o zaman Beyaz Saray'da ikamet eden güneyli beyaz Cumhuriyetçiye taban tabana zıttı. Barack Obama'nın doğum yeri, yurt dışında geçen çocukluğu ve Müslüman babası, adayın kendisinin de Müslüman bir Truva atı olduğu söylentilerini körükledi. Irk ve dinî araya sıkıştırarak Evanjelik muhalefeti şevke getirmek ve Cumhuriyetçi koalisyonu büyütmek için bu spekülasyonları yayanların arasında Perkins ve FRC de vardı. Şubat 2007'de FRC abonelerine gönderilen bir uyarı mailinde Perkins, "Senatör Barack Hussein Obama, 2008 demokratik adaylığa talip olduğunu dün ilan ederek umutlular kervanına katıldı." diye yazıyordu. Perkins, Obama'nın adını açık olarak yazarak –bu birkaç sağ kanat politikacı ve bilirkişileri tarafından kullanılan bir taktikti– onun yabancılığını vurgulamayı ve onu Amerikalıların 20 senedir tanıdığı ve küçümsediği zalim Irak diktatörü Saddam Hüseyin'le bağlantılamayı umuyordu. Daha sonra özel olarak Obama'nın diniyle ilgili soru sorulduğunda Perkins, demokratik adayın Müslüman olduğu ve Birleşik Devletler için planının da bir İslam devletinin gereklerini yerine getirme olduğu yönünde spekülasyon yaptı. "Kendisinin Hristiyan olduğunu iddia ediyor ancak Amerika'nın Hristiyan bir ulus olmadığını söylüyor." dedi. İslam dininin itibarını artırmak istiyor gibi görünüyor. Bu onun bileceği bir şey. Bu problemi Beyaz Saray'ın çözmesi gerekiyor. Bu benim işim değil." diye de ekledi.[276]

Perkins'in Obama karşıtlığı ve Müslümanlardan yoğun hoşnutsuzluğu yalnızca politika ve din ile ilgili farklı görüşlere sahip olmaktan daha fazla şeyi açığa çıkarıyor gibiydi. Yaklaşan Krallık: Hristiyan Ulusalcılığının Yükselişi kitabının yazarı Michelle Goldberg, "Amerikan sağ kanat hareketlerinde ırkçılık da zaruri bir unsur olmuştur ve açıktır ki bazı bölgelerde hâlen güçlüdür."[277] diye dikkat çekti. Her ne kadar Evanjelik toplum son yıllarda cemaatlerini çeşitlendirmek için çok çaba sarf ettiyse de ırkçı ön yargı hâlen Hristiyan Sağ'daki pek çok kimsenin inançlarında ve kurumlaşmalarında öncelikli bir yer tutmaktadır. 2004'te Minnesota Üniversitesindeki Amerikan Mozaik Projesi tarafından yürütülen bir çalışma, mesele ırk ve dine geldiği zaman beyaz muhafazakâr Hristiyanların çeşitlilik konusunda diğer tüm Amerikalılardan daha az toleranslı olduğunu tespit etti. Bulgulara göre beyaz Hristiyan Amerikalıların %48.3'ü,

çocuğunun bir siyahla evlenmesini tasvip etmeyeceğini söyledi.[278] Şubat 2011'de gerçekleştirilen bir Pew Araştırma Kurumu Kamuoyu Yoklaması, Loving vs. Virginia tarafından ırklar arası evlilik karşıtlığının anayasaya aykırı olduğunu beyan ederek Birleşik Devletler'de evlilikler üzerindeki ırk esaslı tüm kısıtları sona erdirmesinden 44 sene sonra Evanjeliklerin %16'sının hâlâ ırklar arası evliliğe karşı olduğunu ve bunu "toplumumuz için kötü bir şey" olarak gördüğünü açığa çıkardı.[279] Yine benzer bir şekilde, İlahiyatçı Ronald Sider komşunun bir başka ırktan olmasına karşı olması ihtimali en yüksek kişilerin beyaz Evanjelikler olduğuna dikkat çekmektedir.[280] Ülkenin önde gelen muhafazakâr Evanjelik okullarından Bob Jones Üniversitesi, 1964'te Sivil Haklar Kanunu'nun ırk ayrımcılığını sona erdirmesinden 36 sene sonra, 2000 senesine kadar ırklar arası flörtü bile yasaklamıştı.

Perkins'in her türlü arka plandan insanları tasvip ettiğiyle ilgili açıktan yapılan beyanatlarına rağmen onun ırkçı organizasyonlarla işbirliği yapması bir başka hikâye anlatmaktadır. Lousiana eyaleti yasa koyucusu ve sır vermez, sağ kanat dinî ve politik aktivist grubu Council for National Policy (CNP) yöneticisi Woody Jenkins'in 1996'daki senato kampanyası sırasında, Jenkins'in kampanyasının yöneticisi olan Perkins, Cumhuriyetçi tabanı güçlendirmek amacıyla evvelden Ku Klux Klan yöneticisi David Duke'un mail adresi listesini satın alma girişiminde bulundu. Sonuçta 82.000 $'lık alışveriş FEC tarafından açığa çıkarıldı ve Jenkins kampanyası cezalandırıldı.[281] Perkins'in beyaz üstünlüğünü savunan Muhafazakâr Vatandaşlar Konseyi'ne (Council of Conservative Citizens-CCC) katılması da onun politik bağlantılarının çirkin arka planını açığa çıkarmaktadır. KKK'dan kopup büyüyen bir grup olan CCC, "Avrupalı ve Batılı olmayanların kitleler hâlinde Amerika'ya göçmesine "karşı durmakta" ve bunun "daha bizim ömrümüzde ülkemizi Avrupalı olmayan bir çoğunluğa dönüştürmekle tehdit ettiğini" bildirmektedir. Onlar aynı zamanda, "İnsan ırklarını karıştırma gayretlerinin tamamına karşıdır."[282] 17 Mayıs 1997'de Lousiana, Baton Rouge'deki Bonanno's Restoranında konfederasyon bayrağı önünde duran Perkins güney eyaletini etkileyen hukuki konularda beyaz ulusalcı gruba hitap etti. Mayıs 2001'de onlara hitaben bir konuşma yapma davetini kabul etti ancak ırkçı görüşleri kabul ettiğini inkâr etti.

İslamofobi ve ırkçılığın alanları birbiriyle büyük ölçüde örtüşmektedir. Özellikle son 60 yılda ırkçı dil, aleni biyolojik ön yargılardan güçlü bir kültürel unsurun içerilmesine doğru dönüştü. Örneğin, zencileri aşağılayan görüşler bir tabu hatta kötü görülen bir söylem hâline gelmesine karşın farklı genler değil de farklı inanç sistemlerine mensup gruplara yönelik ön yargılar kabul edilebilir bulunmaktadır. Koloniyal Özneler: Global Perspektiften Porto Rikolular'ın yazarı Ramón Grosfoguel, biyolojik ırkçı söylemlerin artık "yeni ırkçılık" veya "kültürel ırkçılık" denebilecek şeye yerlerini bıraktığını yazmaktadır.[283] O, bu yeni ırkçılığın dünyayı "üstün" ve "geri" kültürlere ayırdığını ve "geri olanların sadece etnik yapısından dolayı değil ancak aynı zamanda gelenekleri, inançları ve kültürel pratikleri, ırkçılar tarafından "gayr-i medeni", "geri kalmış", "ilkel" veya "barbarca" olarak tarif edilmektedir. FRC tarafından sponsorluğu yapılan yıllık muhafazakâr politik konferans Values Voter Summit, "iç ve dış tehditlere" karşı

bir kale oluşturdu ve Hristiyan Sağ'ı sözü geçer bir seçmenler topluluğu olarak canlandırarak Evanjelik Cumhuriyetçileri aday gösterme ve Amerika'nın ahlaki manzarasını yeniden şekillendirmeye hazırlandı. İslam'a karşı yapılan sözlü saldırılar, konferans konuşmacılarının savaş çığlıklarıydı ve tutkulu dinleyicilerden bol tezahürat aldı.

11 Eylül'ün dokuzuncu yıl dönümünden sadece birkaç gün sonra 2010 zirvesinde eski FRC başkanı ve Cumhuriyetçi başkan adayı Gary Bauer, kalabalıkta mevcut ama öne çıkmayan Müslüman karşıtı duyguları ateşlendirdi. "Biz, tüm insanların eşit olarak yaratıldığına ve yaratıcıları tarafından bağışlandığına ve devredilemez haklar verildiğine inanıyoruz –bu arada belirteyim millet, kastettiğim Allah değil–" diye gürledi ve salondaki beyaz, orta yaşlı Evanjelikler hemfikir olduklarını volkan gibi püskürerek bildirdiler. Bauer alaycı bir şekilde başkan Obama'nın Park 51 ihtilafından sonra yaptığı dinî tolerans ile ilgili konuşmasını Washington'da değil Mekke'de vermesinin daha münasip olacağını söyledi ve bu kalabalığı bir kere daha ayağa kaldırdı. 65 yaşındaki fundamentalist, hakaretlerinin sadece radikallerle sınırlı olmadığını açık bir şekilde bildirdi. Onun retoriği, yüz milyonlarca insanı günde 24 saat şiddet ve kargaşanın kenarında tutan inceliksiz İslam kültürü olarak gördüğü şeyi hedefliyordu.[284] Onların dininin parçası olduğuna inandığı şiddet ve kargaşanın yaman bir Hristiyan etkisiyle dize getirilmesi gerekiyordu.

Bauer'in yorumları konferans katılımcılarında öylesi duygular uyandırdı ki Park 51 ile ilgili halk protestosu ve yükselmekte olan şeriat korkusu, saldırı listesinde İslam'ı en başa koydu. Bu dinî vaazlarını Hristiyanlığın düşmanlarına cemaat olarak karşı koymaya yönlendiren konuşmacı ve katılımcılardan bir Müslüman karşıtı retorik akışını güçlendirdi. Amerikan Aile Derneği (AFA) yöneticisi Bryan Fischer, 2011 konferansında podyuma çıktığında Value Voters toplanmasının genel anlamını yobazca bir ifade ile dile getirdi. "Tehdit radikal İslam değildir, İslam'ın kendisidir. Bu, İslamofobi değildir, İslamogerçekçiliktir." diye bağırdığı kalabalık, kaba saba övgülerle onun saldırısını kutladı ve devamla, "Ilımlı Müslüman diye bir şey muhtemel iken ılımlı İslam diye bir şey yoktur." dedi.

Pek çok "teavanjelik"in durumunda olduğu gibi Fisher'in Müslüman karşıtı hissiyatının başlangıç noktası; muhafazakâr, dini, politik değerler üzerine kurulu ve toplumsal seçkinler tarafından yönetilen tekbiçimci bir kültür kurma arzusundan temellerini alıyordu. O aynı zamanda, başta zenciler ve Amerikan yerlileri olmak üzere diğer gruplara yönelik azarlamalarda da su yüzüne çıkan ve altta yatan ırkçı ön yargıların da belirtisiydi. Şubat 2011'de Fischer, AFA'nın blogu Rightly Conservative'de (Haklı Olarak Muhafazakâr) Yeni Dünya'ya gelen beyaz Avrupalı yerleşimcilerin, Kuzey Amerikalı yerlilere boyun eğdirmek ve topraklarına el koymak için Hristiyanlık inancı tarafından kendilerine bahşedilmiş bir ahlaki yetkisi bulunduğunu yazdı. O, yerlilerin izlemesi gereken model olarak bir 17. yüzyıl Kızılderilisi Pocahontas'ı, –efsaneye göre o, babasını İngiliz yerleşimci John Smith'i öldürmemeye ikna etmiş; nihayetinde Hristiyan dinine geçmiş, beyaz bir yerleşimci ile evlenmiş ve ona bir oğlan çocuğu doğurmuştur– sunmaya çalıştı. Fischer, "Eğer diğer yerliler Pocahontas örneğini izleselerdi Amerika'nın yerleşim ve genişleme tarihinin ne kadar farklı olacağını

düşünmek dikkat çekicidir.” diye hayıflandı ve “O, sadece kolonicilerin ibadet ettiği Tanrı’nın kendi yerli insanlarınkinden daha üstün olduğunu tanımakla kalmadı, aynı zamanda onların kültürünün de üstünlüğünü (kusursuzluğunu değil) tanıdı ve onların âdetleri ile dillerini benimsedi. Başka kelimelerle ifade edecek olursak hem mühtedi hem de asimile oldu... Eğer diğer yerliler onun örneğini izlemiş olsalardı onların bugünkü Amerika’ya dönüşen şeye asimilasyonu çok daha pürüzsüz ve kansız olurdu. Üzücüdür ki bu şekilde olmadı.” diye devam etti.[285]

Fischer’in yazısı yerli Amerikalılara yöneltilmiş pek çok ağır cezadan yalnızca birisiydi. Sadece bir hafta önce yazdığı makalesine küstahça bir ilave yaparak yerli Amerikalıların Hristiyanlığa ihtida etmedeki başarısızlıklarından dolayı anavatanlarını ellerinde tutmak için “ahlaki niteliklere sahip olmadığını” vurguladı. Aynen Tanrı’nın İsraillilere, toprağın kendilerinden önceki yerlileri kusup attığı gibi İsraillileri de kusup atmaması için yaptığı uyarıya benzer bir uyarıyla Tanrı, Amerikalıları yerlilerin iğrenç uygulamalarına gömülmemeleri için uyardı. Çünkü yerli Amerikalılar da “iğrençliği” temsil ediyordu ve bu nedenle haklı olarak kendi topraklarından çıkarılmışlardı. “Yerli Amerikan kabileleri, Hristiyan Avrupalıların, batıl inançlarını ve okült uygulamalarını geride bırakarak Hristiyanlık ve medeniyetin ışığına gelmeleri için başvurularına sonuna kadar direnmiştir.” Fischer, George Washington’un ifadesini kullanarak “Onlar, ‘bozkırların vahşilerini Hristiyanlaştırmak’ için yapılan her türlü girişime direndiler.” diye yazdı. Bu “vahşilerin” Hristiyan kültürüne asimile olmayı reddedip kendi dinî geleneklerini muhafaza etmeyi seçmekle bugün de hâlâ alkolizm ve fakirliğe batmış durumda olduklarını iddia etti.[286]

Fischer’in ağırlıklı olarak —beyaz Amerikan Hristiyan medeniyeti açısından bu gelenekler öylesine kötülük dolu idi ki— takipçilerini, etnisitesi ve dinine saldıracak yer aradığı Başkan Barak Obama’nın tüm Amerika’yı tekrar yerlilere vermeyi istediğini bile iddia ederek okuyucularını şu şekilde uyardı: O, Kızılderili kabilelerin bizim yeni diktatörlerimiz olmasını istiyor.[287] Senaryo tutarlıydı. Fischer, uzun süredir Obama’nın Hristiyan olmadığını iddia ediyordu. Başkan Obama’nın genç bir babayken kızının kendisine öldükten sonra ne olacağını sorduğu zaman açıklamakta zorlandığını itiraf etmesi delil olarak yeterliydi. Onun ölüm sonrası yaşamı açıkça dinî tabirlerle açıklamaktaki tereddüdü —İsa’ya inanmanın ödülünün ebedî cennet olması— ancak onun başka dinî inançları olduğu anlamına gelebilirdi. Fischer’in dünya görüşünde belirsizliğin yeri yoktu, ona göre cevap basitti, hatta birkaç kâfiri havaya uçurmadan cennete gidip gitmeyeceğini bilemeyen bir Müslüman bile kolayca cevap verebilirdi.”[288]

Fischer için Obama sadece Hristiyan olmamakla kalmayıp aynı zamanda hakiki zenci de değildi. 2012 Cumhuriyetçi başkan adaylığı en ziyade Müslüman karşıtı parti programı üzerine kurulu olan 65 yaşındaki Atlantalı iş adamı ve Çay Partisi gözdesi Herman Cain’e kıyasla Obama çok silik bir adaydı. Fischer, “Obama ne kadar beyaz olduğu ve geçmişlerinin de ne kadar beyaz olduğuyla ilgili yeterince konuşamıyor.” dedi ve ekledi:[289]

Ve bunu diyelim: —Herman Cain ile mukayese edersek— Biliyorsunuz, Herman

Cain başkanlık yarışındaki hakiki zenci olduğunu söylerken espri yapıyordu ve Başkan Obama onun espri olarak söylediğini tahkim ediyordu. Başkan Obama yarı beyaz, yarı siyahtır; Herman Cain tamamen siyahtır; o, hakikaten siyah, o yarıştaki gerçek siyah.[290]

Fischer ve onun sağ görüşlü meslektaşları Cain'i bağırlarına bastılar. O, muhafazakâr Evanjelik çizgiyle tam uyum içerisindeydi ve bu da onlar için "iyi", "güzel huylu" siyahı temsil ediyordu. O, eşcinsel evlilikler ve kürtaj gibi tartışmalı sosyal konularda açık sözlüydü ve içine Hristiyan milliyetçiliği şırınga edilmiş politik manifestoları beyan ediyordu. O da Obama'yı sıklıkla Hristiyan karşıtı bu nedenle de Amerikan karşıtı diye temsil ederek paylamakta gecikmedi. Obama'nın Birleşik Devletler'den Yahudi, Hristiyan bir ulus olarak söz etmedeki başarısızlığı olarak gördüğü şeyin taslağını çıkaran Cain, başkanı kasıtlı olarak konuşmalarından Tanrı'nın adını çıkarmakla suçladı. Ve "İlk başkan olduğunda ve bir konuşma yapmak üzere Türkiye'ye gittiğinde bizim bir Hristiyan ulus olmadığımızı beyan etti, öyleyse başkana bir sözüm olacak. Biz Yahudi, Hristiyan bir ulusuz ve pek çok kimse bunun böyle kalmasını istiyor." dedi.[291]

Cain'in, Fischer'in aşırı sağ hizbine tam uyumlu olmasına rağmen siyah başkanlık adayına duyulan yakınlık, Afroamerikalıların açıkça benimsenmesi mesajına dönüşmedi. Aslında Cain'i ırkının hakiki bir mensubu olmasından dolayı övdükten birkaç gün sonra Fischer, Amerikan refah programlarını, "genç, siyah kadınlara kocaların ve babaların gereksiz ve günü geçmiş olduğunu" söyleyerek Afroamerikan aileyi yıkmasından dolayı yere batırdı ve "Refah programları, evlilik dışı çocuk sahibi olan kadınlara finansal ödüller vererek gayr-i meşruluğu desteklemiştir." dedi.[292] Fischer, bu politikaların sonucu olarak geniş anlamıyla Amerikan toplumunun ıstırap çektiğine dikkat çekti. Bir yazısında, "Şimdilerde tavşan gibi üreyen insanlardan kaynaklanan feci toplumsal sonuçların dalgalarıyla sürüklenmemize şaşırmamak gerek." diye yazdı ama yazı AFA sitesinden kısa zamanda kaldırıldı.[293]

Fischer'in Müslümanlara yönelik dışlayıcı retoriği onun siyahlara ve yerli Amerikalara yönelik ırkçı tonlar içeren dilinden türemiş gibi görünüyordu. O, onun tek biçimli Hristiyan kültürü fikrine aykırı değerleri olan grupları karalayan bir dil kullanıyordu. Onun Birleşik Devletler'de yaşayan Müslümanları çıkarma çağrıları, topluma aşağı unsurların bulaşmasıyla ilgili yobazca inancının deliliydi. Fischer, "vahşi" ve "yeterli ahlaki niteliklere sahip olmayan" yerli Amerikalıların ve aşırı müreffeh, gayr-i meşru zenci toplulukların yasını tuttuğu gibi, onun Müslümanlarla ilgili klişeleri de kültürel olarak geri olma beyanlarından, yüksek oranda yakın akraba evliliklerinden dolayı, "Müslüman gen havuzunda onarılamaz hasarlar" oluşmasından dolayı biyolojik olarak geri kalmışlığa evrildi. [294] Bu hesaba göre Müslüman şiddet yönelimliliği hem dinî hem de fizyolojik terimlerle açıklanabilirdi. Buna göre terörizmi açıklamada İslam, faktörlerden biriydi; dinî gelenekler yeterince açıklayıcı olamıyorsa şiddet, Müslümanların genetik yapısının bir parçası olarak görülüyordu. Fischer, "Bu çeşit yakın akraba evliliklerinden üremenin Müslümanlar arasında entelektüel kapasite ve zekâ katsayısı açılarından çok ağır bedelleri olmuştur."diye sızlandı. "Sonuç şu ki: İslam; Yahudi, Hristiyan geleneğine halim selim ve ahlaken eşit bir alternatif

değildir.” diye de ekledi.[295]

Nahoş Örnekleri Çok ve Delili Az yazısında Fischer, iki dinî geleneğin çarpık bir mukayesesini yaptı:

Karınızın kafasını testere ile kesmek sizi iyi bir Müslüman ama kötü bir Hristiyan yapar. Arabanızla kızınızı ezip öldürmek sizi iyi bir Müslüman ama kötü bir Hristiyan yapar. “Allahu Ekber” diye bağırdıktan sonra bir oda dolusu kendi askerini vurmak sizi iyi bir Müslüman ama aynı şeyi İsa adına yapmak sizi kötü bir Hristiyan yapar. Uçaklarla binalara çarparak binlerce masum insanı öldürmek sizi iyi bir Müslüman ama kötü bir Hristiyan yapar.[296]

Müslümanların korkunç bir şekilde tarif edilmesi Fischer ve 2010 yılındaki net serveti yaklaşık 37 milyon dolar olan AFA’daki yandaşlarının çalışma tarzıydı. Özel bağışlardan gelen yıllık 18 milyon dolar vasıtasıyla onların Hristiyan ajandaları topluma yayılıyordu ve gerçeklere uygunluğuna hiç bakılmaksızın, kendi oluşturdukları dinî şemaya uygun hiddetli “iyi Müslüman” tasvirlerini müjdeliyorlardı.

* * *

Mayıs 2011’de Bryan Fischer ve Tony Perkins oturup Usame bin Ladin’in ölümünü tartıştığında terörist elebaşının ölümüyle ilgili detaylara yönelik büyülenmişçesine ilgilenmeleri ve kanlı cesedinin fotoğraflarına bakma konusundaki ısrarları, onların teröristin öldürdüğü 3.000 Amerikalıyla aynı sonu paylaşmasından alınan tatminden daha fazla bir şeyler olduğunu gösteriyordu. Bu onların görüşüne göre aynı zamanda bir dinî zaferdi, tüm dünyadaki Müslümanlara Amerika’nın Müslüman aşırılıkçıları sadece askerî olarak yeneceğini değil İslam dini üzerinde de manevi olarak zafer kazanacağına işaret ediyordu. American Family Association tarafından ev sahipliği yapılan bu televizyon yuvarlak masa sohbetinde Bin Ladin’in ölümü din diliyle ifade edildi.

Sohbette Fischer ve Perkins’e Lübnan doğumlu bir Hristiyan ve Evanjeliklerin, sert İsrail yanlılarının ve Çay Partili Cumhuriyetçilerin gözüne girmeye çalışan ACT!for America grubunun kurucusu Brigitte Gabriel de katıldı. New York Times onunla ilgili, “İslam’ı öylesine yıkıcılığa ve egemenlik kurmaya yönelik olarak tasvir ediyor ki bu dini, tahsil edenler veya yaşayanlar için tanınması imkânsız bir hâle geliyor.” diye bahsetmişti.[297]

Ergun Caner gibi Brigitte Gabriel de yaşam öyküsünü, aşırı görüşlerini pazarlayabilmek için kullandı. 1970’lerde Güney Lübnan’da büyüyen 47 yaşındaki haçlı, savaştan parçalanmış bir ülkede Lübnanlı bir Hristiyan olarak yaşadığı üzücü hikâyesini anlatıyordu. İran rehine krizinden dört sene önce 10 yaşında bir kızken “kasımın bir gecesinde roketler odasında patladığında, radikal İslam’ın dünya hâkimiyeti için verdiği savaşı” fark etmişti. Kendisini, “kanlı bir sivil kargaşanın ortasında yakalanmış Hristiyan kâfir” olarak tarif eden Gabriel’in ailesi, yedi senesini bir zamanlar evleri olan bir yıkıntının yanındaki sığınakta geçirmişti. “Müslümanlar tarafından Hristiyanlara karşı açılmış bir din savaşı”

onu takip etmiş ve onun doğduğu ülkeyi terörize eden aynı Müslüman radikaller, onun sonradan benimsediği ülkeyi de ele geçirmek için komplo kuruyorlardı.[298]

Ancak Gabriel'in hikâyesi eğer açıkça sahte değilse taraftar bir hikâyedir. Onun ön yargısız dinleyicilerine sattığı Maniheist anlatı hiç de siyah beyaz hikâyesi olmayan bir dinî ve politik sahneyi pek üstünkörü bir şekilde geçiyordu. Gabriel'in hayatında hiçbir zaman Lübnan, bir Hristiyan veya Müslüman çoğunluklu ülke olmamıştı. Onun yaşadığı toplum, uzun zamandır çok sayıda etnik grup ve mezhep yanlısından oluşan karışık bir toplumdu. Ve o, hayatını Müslümanlar tarafından yapılan yaylım ateşi altında kafasını saklayarak kaçak yaşadığını anlatsa da o zamanki komşuları onun yaşamının o zaman herkesinki nasılsa öyle olduğunu söylüyordu. İsrail işgali düşünüldüğünde zor bir yaşamdı, ancak onun anlattığı korku hikâyesi gibi değildi.[299] Komşularından birisi, "Marjayoun'un İsrail tarafından işgalini hep sevmişti ve bir Lübnanlı olarak bütünüyle Arap olmasına rağmen zamanla her tür Arap'ı sevmez oldu." diye açıkladı. Bir başkası, "Brigitte, hiçbir zaman kendisinin bir Arap olduğunu düşünmedi; daha ziyade bir Fenikeli olduğunun hayalini kuruyordu ve Arap komşularına, 'Araplar Lübnan'ı işgal etmeden çok önce Fenikeliler buradaydı ve burası bize aittir.' diyordu." diyerek itiraz etti.[300]

Gabriel, 1975'te kâfir Hristiyanlara cihad ilan edenin Hizbullah olduğunu vurgularken söylediğini kendisi doğru buluyor gibi gözükse de açıklaması en temel tarihsel olguları çarpıtmaktadır. Çünkü Hizbullah 1982'ye kadar kurulmamıştı ve grubun kurulmasını teşvik eden şey Lübnanlı gruplar arasındaki dinî çatışmalar değil İsrail'in Güney Lübnan'ı işgal etmesiydi. O zamanlar da Gabriel'in yayıncı olarak Middle East Television'da çalıştığı İsrail'de yaşıyordu. Bu kanal, kendi muhafazakâr pentekostal inancını bölgede yaymak amacıyla kargaşanın çarpık tasvirlerini yapmada öncü olan Hristiyan Yayın Şebekesi'nden Pat Robertson tarafından kurulmuştu.[301] Bu bağlantı, Gabriel'in çarpık temsilindeki incelik eksikliğini açıklayabilir. Bu gibi detaylar propagandanın gerektirdiği yalın ikiliğin gücünü azaltıyordu.

İnciler takmış, yakut kırmızısı ruj sürmüş, röfleli saçlı Gabriel, çabucak "yalnızca kötü haberleri sunan" habercilerin arabasına atladı ve teavanjeliklerin basmakalıp sözlerini benimsedi. Perkins ve Fischer'le beraber İslam'a olan yoğun hoşnutsuzluğunu Obama yönetimine olan nefretiyle birleştirdi ve Usame bin Ladin'in USS Carl Vinson gemisinde devlet görevlileri tarafından yapılan defin töreninin İslami baskı altında olduğunu iddia etti: "Biliyorsunuz, Başkanımız Müslüman olmadığını ve İslam'ı temsil etmediğini söyledi. O, burada bir şey, orada başka bir şey söylüyor gibi görünüyor." Bu tarzda devam ederek İslam'ın Amerika'nın kıyılarına yaklaştığını vurguladı ve dinleyicileri korkutmak amacıyla tasarlanmış bir seri temellendirilmemiş düşünce öne sürdü:

Birleşik Devletler Silahlı Kuvvetlerinde çok sayıda molla vardır; molla Müslümanlar, yani Müslüman askerlerin ve anladığım kadarıyla bu geminin Suudi Arabistan'la yakın bir bağlantısı var. O gemiden birkaç Müslüman personel, hac için onlarla yapılan sözleşmenin bir parçası olarak ve bizim vergi ödemelerimizle Mekke, Medine ve Suudi Arabistan'a gönderilmiş. Bu durumda

gemi tepeden tırnağa zimmilik denetlemesine tabi tutulmuştur ve gemide niçin bir Müslüman molla olduğuna şaşırmamak gerekir.[302]

Ancak Gabriel'in önceden uyardığı şey sadece radikallerin tehdidi değildi. İslam ve şiddetin birbirinden ayrılmazlığını vurguladı ve huzur kaçırıcı bir gerçeği yeniden etiketleme girişimindeki "siyaseten doğru" çabalara şiddetle saldırdı.[303] Haziran 2007'de The Australian Jewish News'e verdiği röportajda, "Kur'an'ın Allah kelamı olduğuna inanan, İslam kurallarına uyan, camiye giden, her cuma ve günde 5 kere ibadet eden Müslümanlar aslında radikal Müslümanlardır." diyerek şaşırtıcı konuşmalarının tipik ön yargı örneklerini sergiledi. "İslam'ı yaşayan her Müslüman eğer Kur'an'ın prensiplerinin bağlısı ise ve camiye gidiyor ise radikal Müslüman'dır, çünkü orada Kur'an'dan başka bir şeyle beslenmiyorlar." dedi.[304] Aynen Perkins'in yerli Amerikalıların kolonicilerden dinî ve kültürel olarak geri olduğunu ifade ettiği gibi Gabriel de bir değerler hiyerarşisinde Hristiyanların yüksek konumuna dair inançlar besliyor gibi görünüyordu:

Hani İslam'ın dünyaya katkılarından bahsederler ya. Cebir filan yani. Biliyor musunuz ki o dünyaya katkısı olan mucitler Müslüman değildiler. Onlar, Ortadoğu, İspanya ve Avrupa'yı ele geçirdiklerinde oradaki gayr-i müslimlerdi. Ve bu icatlar Müslüman beyni olmayan beyinlerdendi. Ve işte İslam'ın tüm tarihi budur.[305]

Ona göre bu entelektüel kapasite eksikliği gibi görünen şey ve Müslümanların çoğunlukta olduğu ülkelerdeki eğitim sistemlerinin kötü durumu, Müslüman kadınların çocuk yapmak, yemek yapmak ve evi çekip çevirmekten başka topluma sunacağı bir katkı olmadığı anlamına geliyordu.[306]

Gabriel'in aşırı görüşleri hiç de sonuçsuz değildi. Onlar sansasyonel talk-show manşetlerin ötesine uzanarak ülke çapında 573 tane ACT!for America şubesinin kurulmasına sebep oldular. Gabriel gururla, "Biz ulusal güvenlik amacıyla oluşmuş en büyük, sıradan vatandaş hareketiyiz." dedi.[307] Organizasyonun ön yüzü seküler bir imaj yansıtmakta iken, Evanjelikler tarafından oluşturulan Hristiyan inancı ve din savaşları anlatısı İslam karşıtı mesajlar sunarken ona dernek programını sağlıyordu. 170.000 aktivisti hedefleyen grubun idari yöneticisi Guy Rodgers, Pat Robertson'un Hristiyan koalisyonunu doğuşundan, dindar sağın içindeki en güçlü politik hareket hâline gelinceye kadar destekledi.

Rodgers, Hristiyanların ülkenin ahlaki yönünü kontrol etmek için ilahî bir vekilliği olduğuna inanıyordu. Bu politik güç, kilit pozisyonlarına Hristiyanları yerleştirmeyi ve farklı inançları olan kişi ve grupların etkilerini sınırlandırmayı da içeriyordu. Nebraska doğumlu dindar aktivist 1992'de New York City'de Hristiyan koalisyonunun yeni gelişmekte olan bir şubesi önünde konuşma yaparak onları "politikaya müdahalenin kutsal kitaptaki temelleri"ne yönlendirdi. Toplantıya katılan gazeteci Joe Conason'un hatırladığı gibi Rodgers, New York'un Hristiyan toplanmalarının ve kamplarının yeri olduğu "eski güzel günleri" yâd etti. O zamanlar onların düşmanları olan alkol ve kumar, bugünkü düşman militan eşcinsellerden çok daha az öldürücüydü. Rodgers, belagat kullanarak: "Hristiyan yönetimiyle ilgili yanlış bir şey mi vardır? Sivil yönetim üzerinde otorite sahibi olmak için en kalifiye olanlar kimlerdir, inançsızlar mı?"

diye sordu. Rodgers'in amacının Hristiyan teokrasisi kurmak olduğunu söyleyerek koalisyonun kampanyalarına karşı olanlara bu görevin ilahî bir emir olduğunu söyleyip görevinin öneminin altını çizdi. O, Tanrı'nın politik isteklerini yerine getiren basit bir dünyalı aktörden ibaretti. "Hayır! Hiçbir şey kurmaya çalışmıyorum. İsa Mesih bunu zaten yaptı. Ben sadece onu yaşamaya çalışıyorum." dedi.[308]

İlahî hükmü yaşamaya, Amerika'daki en büyük eşcinsel karşıtı ve kürtaj karşıtı seçmen listesini oluşturmak da dâhildi. Ellerinde bu veriler bulunduğunda Rodgers ve takipçileri sadece seçmenlerin kim olduklarını değil hangi bölgede oy kullanacaklarını da bileceklerdi.[309] Bu, Rodgers için düşmanı mecazi bir şekilde öldürmeyi gerektiren kutsal bir savaştı. Bu tasviri, "Bu seçmen verileri, uziler için gerekli mühimmattır. Biz Hristiyanların geçmişte yaşadığı bir problem, karşıtlarımıza uzilerimizi çevirdiğimiz ve tetiği çektiğimizde uzilerimizin içinde kurşun bulunmamasıydı." diyerek takipçilerine açıkladı.[310]

Koalisyonun bir başka idarecisi Ralph Reed, benzer bir şiddet dili kullanarak ülke çapında destek şebekeleri oluşturma konusunda kampanyalarının verimliliğinin gizli taktiklerden kaynaklandığını açıkladı. Dindar sağın içinde, Brigitte Gabriel ve Guy Rodgers de dâhil olmak üzere pek çok kişi, Müslümanların güç noktalarına gizlice sokularak İslami etkide bulunması olduğu iddia edilen "gizli cihad" tehdidini kötüledilerse de Hristiyan koalisyonunun Amerikan politikasının üst yapılarına yerleşme arayışındaki çalışma usulü de örtülüydü. Savaş tasvirlerini daha ileri götüren Reed açıkladı ki: "Gecenin karanlığında, kasklarımıza çalılar iliştirilmiş olarak radarın altında hareket etmeyi öğrendik. Bu iyi bir denizaltı kaptanı olmak gibiydi. Yukarı çıkarsın, üç roket ateşlersin ve geri dalarsın."[311] Koalisyonun Pennsylvania el kitabında üyelerine Cumhuriyetçi muhitlerdeyken "Hristiyan Koalisyonu" ismini asla kullanmamalarını tavsiye ediyordu. Bunun yerine her bir koalisyon şubesine seçkin bir "Cumhuriyetçi Parti İrtibat Sorumlusu" alınır ve Cumhuriyetçi Parti komiteleriyle sıkı bağlar tesis edilirdi. Ardından bu şahıs aracılığı ile komitelere dinî etki aktarılırdı.[312] İlave olarak organizasyon, politik mesajlarını, promosyon malzemeleri de kullanarak Evanjelik sağ görüşlü olduğu önceden tespit edilen kilise müdavimlerinin katıldığı belirli cemaatlere yayma planı yaptı.

Taktik işliyor gibi görünüyordu. Reed ve Rodgers'in yönlendirmesiyle Hristiyan koalisyonu Amerika çapında kiliselere ulaştı ve sıradan Cumhuriyetçileri oldukça büyük, birleşik bir blok oy kitlesi hâline getirdi. 1994 ara dönem seçimleri yapılıncaya kadar Birleşik Devletler çapındaki eyalet şubeleri, 100.000'den fazla sayıda kilisede genellikle de daha sıralarında otururken "Aile Seçmen Kılavuzu" dağıttı.[313] O sene geniş çaplı bir Evanjelik iştiraki sayesinde 40 seneden beri ilk defa Cumhuriyetçi Parti, kongrenin kontrolünü ele aldı. Aynı zamanda ülke çapında eyalet yasama meclislerini silip süpürdü. Time dergisi Reed'i, "Tanrı'nın sağ eli" diye isimlendirdi ve koalisyonun Rodgers tarafından yönetilen saha çalışmasını Cumhuriyetçi başarının güvencesi olarak takdir etti. Rodgers, seçimlerden sonra alan yöneticiliği konumundan ayrıldı ama ACT!for America'da Hristiyan ajandasını ortaya koyacağı ve politik becerilerini kullanıma sokacağı bir çıkış buldu.

POLITICO'ya göre 2004'te Gabriel'in grubunun üç maaşsız çalışanı ve 5.000$'dan az mal varlığı vardı. Ancak 2006'da bir fon artırımı, nakit para artışında bir patlamaya sebep oldu ve organizasyon "kâr amacı gütmeyen" organizasyon kapsamı dışına çıktı. Gabriel, çalışan sayısını artırmak ve ulaşım sahasını genişletmek zorunda kaldı.[314] Rodgers'in Hristiyan koalisyonundaki alan yöneticiliği deneyimlerine bakarak onu organizasyon çalışmalarının başına yazdı. Koalisyonun hedeflenen "seçmen kılavuzu" konusundaki başarısının farkında olan Rodgers, ACT!'ta da benzer bir strateji izledi. Bir başka 11 Eylül hadisesinin meydana gelmesinden korkan ve Amerika'ya Müslüman etkisinin iç yollarını tıkama konusunda ona yardımcı olacaklarına ant içen yerel aktivistlerden oluşan gruplar kurmak için sistematik bir kampanya yürüttü.

2009'da şeriat karşıtı korku ortaya çıkmaya başladığında Gabriel'in organizasyonu paranoyanın tam merkezindeydi. ACT! operasyonlarını 50 eyalete ve on yabancı ülkeye genişletmişti ve yakıtını yıllık 1.6 milyon dolarlık bütçeden alıyordu. Gabriel'in o seneki maaşı 180.000$'dı. Organizasyonun hem finansal hem de yapısal olarak büyümesi Müslüman karşıtı güneyli Hristiyanların ceplerini iyi finanse edilmiş politik amaçlarda birleştirdi. Bu, güney eyaletlerinde kamusal alanda Müslümanlara eziyet etmek amaçlı başarılı girişimlerle ve yerel topluluklara girme ve etki etmede korku unsurunun kullanılmasıyla sonuçlandı.

Oklahoma'da grup, eyaletin şeriat kanununun yasaklama güdüsünün arkasındaki başlangıç başarısının bir kısmını kendi çalışmalarına bağlamaktadır. Bryan Fischers'in American Family Association'ının haber bölümü OneWorldNow'la yapılan bir röportajda Gabriel, "Oklahoma'da faaliyet gösteren terörist organizasyonların büyük cepleri" ve eyaletin "büyük Müslüman nüfusunun" İslami hukuku yürürlüğe koymanın ilk örneği olacağı sözleriyle okuyucularına alarm zillerini çaldı.[315] Her ne kadar Müslümanlar Oklahoma'nın 4 milyonluk nüfusunun yüzde birinden daha azsa bile Gabriel'in ikazı, Cumhuriyetçi eyalet temsilcisi Rex Duncan'ı eyalette mevcut olmadığını itiraf ettiği İslam hukukuna engel olma amaçlı önlem almaya sevk etti. Yerel ACT! şubeleri eyalet yasama meclisinde şeriat karşıtı kanun tasarısını yönetmekle ilgili Duncan'ın faaliyetlerine destek oldu ve organizasyon 600.000 otomatik arama ve bir dakika uzunluğundaki radyo reklamına 60.000$ para akıttı. Her ikisi de bir adamın, karısını cinsel ilişkiye zorlamasını haklı çıkarmak amacıyla dinî prensipleri gösterdiği bir davada hâkimin adam lehine karar verdiği bir New Jersey adli vakasını anlattı. Aslında sonradan hüküm geçersiz kabul edildi ise de ACT! mesajlarında bundan bahsetmemiştir, ne de olsa bu onların oluşturmayı umduğu şiddetperest imajı sarsabilirdi.

Florida ve Tennessee'de bireysel internet siteleri, seri mailler ve sosyal teşkilatlanma sayesinde eyalet çapında ACT!'ın şubeleri önemli ölçüde artış gösterdi. Tennessee'de, mensuplarını "yakın düşmanı ikna etmek" için gerekli becerilerle donatmak için bilgilendirme toplantıları düzenleyen dokuz aktif grup bulunmaktadır.[316] Nashville'deki New Hope Community Center'de çalışmayı yürüten Bill French, "Yakın düşman, İslam hakkında hiçbir şey bilmediğini tespit etmiş bulunduğum İslam savunucusudur." dedi. Tabii ki French İslam'la ilgili hiçbir resmî eğitimi olmadığını ve Arapça konuşmadığını itiraf etmesinde

şaşılacak bir şey yoktur.[317] Yine de bu, onun İslam'la ilgili görüşleriyle kuşanmış sürülerle taraftarını Müslümanların topluma katılımını sınırlandıracak kanunlar çıkarmak ve yeni camiler kurulmasına karşı lobi faaliyetleri yürütmek üzere göndermeyi becermesine mani olmadı. Rodgers, Florida'da 2009 senesinden beri organizasyonun üye sayılarının iki katına çıkarak 19.000'e ulaştığını belirtmektedir.[318] Böylesine büyük ölçüde bir destek tabanı grubun çok sayıda cephede kampanya açmasına izin verdi. Onların girişimleri lise müfredatında "Beyaz Anglo-Saxon Protestanların tarihine ağırlık verecek bir ders kitabı" projesi, Jacksonville'in İnsan Hakları Komisyonu'na bir Müslüman profesörün atanmasını protesto hareketi ve İslam'la Hristiyanlığı şiddetli bir savaş içinde olarak tasvir etmeyen politikacı ve topluluk liderlerini hedef almayı içermekteydi.

* * *

İslam karşıtı "Amerika Risk Altında" filminin yayınlanması üzerine yaptığı turdan yeni dönen Newt Gingrich, 2010 Values Voters Summit'te (Değer Seçmenleri Zirvesi) sahneye çıkarak dinleyicilere Birleşik Devletler hükûmetinin federal mahkemelerde şeriat kanununun tanınmasını yasaklayan yasa çıkarması gerektiğini söyledi. Gingrich, çıkarılacak yasanın şeriat kanunu kullanmaya çalışan bir hâkimin memuriyette kalamayacağında ısrarlı olması gerektiğini bildirdi.[319] Böyle hiçbir hadise meydana gelmemesine rağmen Cumhuriyetçi muhalefet tarafından yakıtı sağlanan politik mekanizma New York'taki Park 51 Toplum Merkezi'ne yöneldi. Bu, o zaman, başka sebeplerin yanı sıra karşıtları tarafından Müslümanlara sempati beslediği söylenen Barak Obama'nın Yüce Divan'a aday gösterdiği Elena Kagan'ı bastırmak amacıyla tasarlanan ve diğer sağ kanat savunucuları tarafından çokça taklit edilen bir örnek oldu. Temmuz 2010'da American Enterprise Institute'de hitap eden eski Temsilciler Meclisi Sözcüsü, "Oldukça açık konuşmama müsaade edin. Harvard'da şeriat profesörleri görevlendirmek için Suudi parasını kabul etmek konusunda Dean Kagan'a şimdi olduğumdan fazla karşı olamazdım." dedi.[320]

Gingrich, şeriat korkusu üretmenin en ön cephesindeydi. Esasında onun paranoyayla süslenmiş retoriği benimsemesi tali önemde bir konuyu ana akım politikanın gündemine taşıdı ve sonuçta diğer Cumhuriyetçi Parti adayları tarafından da kabul edildi. Gingrich, İslam hukukunun Amerikan politik, eğitim ve hukuk sistemine son derece gizlice sokulduğunu ve 1940'lı, 50'li yıllarda antikomünist hareketin durumunda olduğu gibi bir stratejiye gerek olduğunu söyledi. Joseph McCarthy'nin, Sovyet yandaşı olduğu iddia edilen devlet memurları hakkında 1950'lerde konuştuğu cadı avının tonunu hatırlatan bir şekilde, "Eğer Birleşik Devletler'e sadık olmaya hazır değilseniz benim idaremde hizmet edemezsiniz." dedi. "Bunu daha önce yaptık. Bunu Naziler konusunu ele alırken yaptık ve bunu komünistler konusunu ele alırken yaptık. Ve her iki seferinde de durum tartışmalıydı ve her ikisinde de bir süre sonra gerçekten kötü

bazı kimselerin ülkemize sızmaya çalıştığını tespit ettik."[321] diye ekledi.

Gingrich'in Hristiyan muhafazakârlarla, işbirliğinde şaşırtıcı bir şey yoktu. Onun kariyeri bir fırsatçılık örneğiydi. Seçmenler arasında cazibe oluşturan her politik program bir poster çocuğu gibi onu en önde buldu. Pek çok "value voter" (değer seçmeni) tarafından ahlaki durumuna itiraz edilen Gingrich'in üç evliliği ve 1990'ların sonlarındaki kanun dışı ilişkisi Beyaz Saray'a giden yolda bir engel oluşturuyordu. 2009'da ülkenin en büyük blok oy kullanan grubu Katolikliğe geçerek kendisini değişmiş, samimi bir dindar olarak göstermeyi umdu. Max Blumenthal'in dikkat çektiği gibi, "Gingrich'in meclis sözcüsü konumundan düşmesine yardımcı olan dindar sağ unsurlar onun yeniden dirilişi için katalizör oldu." ve onu, "2012 seçimlerinde Cumhuriyetçi başkan adayı olma konusunda iddialı bir konuma yükseltti."[322]

O, aynı zamanda, misyonu "Amerikan medeniyetinin dört direği olan inanç, aile, özgürlük ve özgür girişimi savunarak ve destekleyerek Amerika'nın Yahudi, Hristiyan mirasını korumak" olan Amerikan Liderliğini Yenileme (ReAL-Renewing American Leadership) organizasyonunu kurdu. Gingrich'in dindar sağın aşırı uçlarıyla işbirliği, bu şebeke vasıtasıyla daha net bir şekilde açığa çıkarılabilir. Gingrich, grup —o zamanki yardımcısı ve kampanya sözcüsü Rick Tyler tarafından yürütülüyordu— için sağladığı 150.000$'lık katkının 125.000$'ı daha sonra Iowa'daki çalışmaları için American Family Action'a bağışlandı.[323]

Mart 2011'de Iowa'da, Gingrich, onu ve eşini Washington'da gezerek Tanrı ve politikanın kesiştiği noktalara işaret ettiği "Tanrı'yı Yeniden Keşfetmek" isimli filmin gösterisi için tekrar AFA'nın önüne çıktı. Tartışmalı, kendi kendini yetiştirmiş ve kilise ile devlet arasındaki engelleri kaldırmak isteyen kâr amaçlı Evanjelik savaş aygıtı WallBuilders'in kurucusu, tarihçi David Barton'u öven Gingrich, "Asla David Barton'u dinleyip de pek çok yeni şey öğrenmediğim olmamıştır. Bu kadar çok şey bilmesi ve bu kadar tutarlı bir şekilde bu bilgileri uygulaması şaşılacak şey."[324] dedi. 2005'te Time dergisi tarafından ülkenin en etkili 25 Evanjelik Hristiyan'ından birisi olarak belirtilen, kısa zamanda Gingrich ve Michelle Bachman ve Mike Huckabee de dâhil olmak üzere birkaç başka teavanjelik politikacı için Barton, tarih ve kutsal kitap ansiklopedisi hâlini aldı. Mike Huckabee bir keresinde Barton'u, "Amerika'daki en iyi tarihçi" diye tarif ettikten sonra, "insanların silah zoruyla onu dinlemesinin sağlanması" gerektiğini söylemişti.[325]

ReAL'ın kurulmasında Barton bir yönetim kurulu üyesi ve din danışmanı olarak Gingrich'le beraber çalıştı. 68 yaşındaki eski sözcü ile olan bu ittifak, onun Cumhuriyetçi liderlik muhitlerinin üst katmanlarına ulaşmasını ve New York Times'dan Eric Eckholm'un deyişiyle dini sağın kılavuzluğu için bir itibar elde etmesini sağladı.[326] Birleşik Devletler'in bir Hristiyan ülke olduğu fikriyle kendini uzman olarak şekillendirmiş olan Barton'un öz geçmişi İsa'yı partizan politikaya sokuşturan sıra dışı görüşlerle doluydu. Başka şeylerin yanı sıra o, Mesih'in sermaye kazancı vergisi ve asgari ücrete karşı olacağını, kilise ve devletin birbirinden ayrılmasının kurucu babaların hedeflerinden bir sapma olduğunu ve bilimin kutsal kitabın mesajını her zaman teyit ettiğini savunuyordu.[327] Ayrıca Babil Kulesi anlatısının Tanrı'nın sosyalizmden nefret

ettiğini ispat ettiğini, Demokratik Parti'nin siyahları aldattığını ve bunun sonucunda da Afroamerikalıların bir seri sosyal problemle karşı karşıya kaldığını ve Müslüman Kardeşler'in ülkenin yurt içi güvenlik aygıtının içine sızdığını iddia etmektedir.[328]

Onun alışıldık olmayan fikirlerinin çekirdeğinde Wallbuilders'in Aledo, Teksas'taki merkezinde bulunan 100.000'den fazla tarihî belge bulunmaktadır. Barton, sürekli olarak George Washington ve James Madison'un yazılarından pasajlar alıntılayarak Amerikan tarihi konusundaki bilginliğini sergilemektedir. Bir seferinde Barton, Birleşik Devletler'in Hristiyan kanunu ile yönetilmesi inancını teyit etmek için Madison'dan geldiğini söylediği bir beyannameyi tekrar etti: "Biz, Amerikan medeniyetinin tüm geleceğini devletin gücü üzerine bahse koymadık, bundan çok uzak bir şekilde tüm politik kurumlarımızın geleceğini her birimizin ve hepimizin Tanrı'nın 10 emrine göre kendimizi yönetme kapasitemizin üzerine bahse koyduk." Pasaj öylesine tuhaftı ki tarihçilerin dikkatlerini çekti ve kaynak araştırması sonucunda onun sahte olduğu açık bir şekilde ortaya çıktı. Sonuçta pek çok iddiasının gerçek dışı olduğunu itiraf etti.[329] Kendi teokratik anlatısını canlı tutmak için pek çok durumda gerçeği örtbas veya tamamen göz ardı etmişti. Yine de onun Amerikan tarihine uyguladığı revizyonlar Hristiyan üstünlüğü söylemlerinde kendilerini göstermeye devam etti. Barton, kültürü şekillendiren yedi gücü Hristiyan kontrolüne vererek İsa'nın gelmesini sağlamayı amaçlayan asimilasyonist Seven Mountains Dominionism teolojisinin savunucusuydu ki bunlar: İş, hükûmet, medya, sanatlar ve eğlence, aile, eğitim ve din idi. Nisan 2011'de, "Bunlar sahip olmanız gereken yedi alandır ve bu yedi alana sahip olabilirseniz uluslarda, kıtalarda ve hatta dünyada meydana gelen her şeyi şekillendirebilirsiniz." dedi.[330]

Akıl hocalığını yaptığı Gingrich gibi Barton'un İslam'la ilgili görüşleri Müslümanların özgürce ibadet etme hakkından daha fazlasını arzuladığı öncülüne göre belirlenmektedir. Onlar, daha ziyade sınıfları, mahkemeleri ve kongre ofislerini yönetmek amacıyla şeriat kanununun prensiplerini yürürlüğe koyarak ağır ağır Amerika'nın dinî manzarasını ele geçirmenin yolunu arıyorlardı. Barton, bir tarih uzmanları panelindeki konumunu, Teksas kamusal ders kitabı standartlarını yazma işlemini Hristiyan ulusalcı revizyonizm doğrultusunda yönlendirmek için kullandı. Yine de 2006'da Demokratik Kongre mensubu Keith Ellison'un seçilmesinin halkı kaygılandırdığı yönünde spekülasyon yapan Barton için politik alan direnilemez ve göze çarpan bir başvuru noktası oldu. "Amerika ve Amerikalılar, Ellison'un mensubu olduğunu açıkça bildirdiği aynı İslam inancının mensuplarının saldırılarının hedefindedir ve Ellison, Amerika'nın düşmanları ile aynı özel inançları paylaşmasa da yine de aynı dinin mensubudur." diye yazdı.[331] Amerikan tarihinde dindar, büyük insanlar olarak sunulan ve Müslümanlarla etkileşime geçen Hristiyan liderlerle ilgili çok sayıda örnekten bahsederek onları bilgisiz ve aşağı olarak takdim ettikten sonra Barton, okuyucularına kendilerini İslam'la ilgili olarak aynen Thomas Jefferson'un (Ellison, mecliste onun Kur'an'ı üzerine yemin etmişti.) yaptığı gibi eğitmelerini tavsiye etti: "Savaştıkları düşmanın inançlarını öğrenmek için."[332] Ancak böyle bir çalışmaya başlamak için Müslümanların

kutsal kitabını tavsiye etmek yerine Barton, Robert Spencer'in iki mükemmel(!) kitabını tavsiye etti: Muhammed ile İlgili Gerçek: Dünyanın En Toleranssız Dininin Kurucusu ve İslam'la İlgili Siyaseten Doğru Olmayan Kılavuz.

David Barton'un kuruculuk seviyesinde kılavuzluğu ve dinî danışmanlığı ötesinde Seven Mountains Dominion teolojisi Gingrich'in ReAL organizasyonunun çekirdek liderliğine derinlemesine temas etmişti. Barton'la beraber grubun vizyonunu ete kemiğe büründürdükten sonra Gingrich, şebekenin başkanı olarak hizmet etmek üzere öncü Christian Reconstructionist ve Seven Mountains taraftarı San Diego Mega Kilisesi papazı Jim Garlow'u işe aldı. Barton gibi Garlow da seküler politikacılar tarafından bozulan ve çok kültürlülük tarafından yozlaştırılan dünyanın durumuna çözüm olarak bir Hristiyan yönetimin yürürlüğe konmasını öngörüyordu. Bu misyon onu California'da eşcinsel evlilikleri yasaklama girişimi olan 8 nolu yasa teklifi üzerine bir savaşın ve Müslümanlara karşı bir kültür savaşının en ön cephesine getirdi. O, şeytani olduğuna inandığı bu güçlerin dünyevi güç ve etkinin yedi kaldıracı üzerinde kontrolü kazanmak için yarış ettiklerini düşünüyordu. Gingrich'in dinî hayır kurumu ile takım oluşturmak Garlow'a "Batı medeniyetini korumak, bu ülkedeki ve tüm dünyadaki insanlığın kalbinde Tanrı'nın hükümranlığını ve İsa Mesih'in yönetimini kurmak" için bir fırsat sağladı.[333]

Garlow, düzenli bir şekilde vaazlarını İslam'ın büyüme oranıyla ilgili istatistiklerle renklendiriyordu. Bundan niyeti, Birleşik Devletler ve onun Aryan Avrupalı ortaklarının, göçmenlerin içeriye akışıyla gerçekten de kuşatma altında olduğunun alarm zilleri çaldıran delilleri olduğunu göstermekti. La Mesa, California'daki Skyline'da verdiği bir vaazda, "Biz 11 Eylül'den beri neler olduğunu açık şekilde biliyoruz, ancak gerçek şudur ki bu dünyada 1.4 milyar, Birleşik Devletler'de 7 milyon Müslüman yaşamaktadır, açık arayla en hızlı büyüyen din." dedi. Daha sonra halk okullarında İslam tarihinin okutulması ile ilgili olarak cemaatteki ebeveynlerin kaygılarını dile getirdiği mailleri bildirdi. "Ayinden sonra tam burada karşılaştığım bir öğrenci bana İslam öğretisini tam olarak anlatabildi, bunu okuldan öğrenmişti." diye yakındı.[334] Bu, Garlow ve Christian Reconstructionist'ler için yedi etki merkezinin Müslümanlar tarafından ele geçirilme tehlikesi altında olduğunun deliliydi. Morning Star Ministries'in kurucusu Rick Joyner 2011 senesinde, "Müslüman Kardeşler özellikle bu yedi etki merkezine sızma stratejisini kullandılar... Ve yarım yüzyıldan fazla sürede ulusumuz üzerinde büyük bir güç kazandılar." diyerek iddiasını vurguladı.[335] Garlow, bunun yalnızca yüksek öğrenimin ele geçirilmesinden ibaret olmadığını, ilkokulların da İslam'ın buyruğu altına girme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu, Batı akademik camiası içerisinde kendisine korunaklı bir yer elde ederek Hristiyanların toplumun tüm cephelerini yönettiği bir dünya ile ilgili Tanrı'nın planı için büyük tehdit oluşturduğunu belirtti. Garlow, İslam'a Hristiyan bir Cevap isimli kitabında sınıflarda İslam inancını öğretmek için oynanan oyunların öğretmekten ziyade beyin yıkama olduğunu, 11-12 yaşındaki çocukların dinin öğretilerine bağlanmaya zorlandıklarını iddia etti.

California Byron'da yedinci sınıf öğrencilerine Müslüman gibi giyinmek, Kur'an okumak ve zar oyunu oynayarak cihad etmek, devlet yönetimi altındaki bir

müfredatta gerçekleştiriliyor ancak aynı ayrıcalıklar Hristiyan inancı için verilmiyor. New York City kamu okul idareleri, şimdi Müslüman çocuklara günlük ibadetleri için izin veriyor. Aynı okullarda Hristiyan çocukların ibadet etmesi veya kutsal kitap incelemesi yapmaları yasaktır. Masachusettes'de eyalet başkanı İslam'ın devlet okullarının ders müfredatına girmesiyle ilgilendiğini ifade etmiştir.[336]

Garlow bu hadiseleri İslam inancına ayrıcalık ve bu nedenle de Hristiyan değerlerinin hakkının yenmesi olarak görüyordu. Kamu okul sisteminin, gençleri İslam'la ilgili eğitmek için kullandığı yaratıcı metotlar, onun Mesih merkezli bir mesajla bu toplumsal boyutu kontrol etme çabalarının altını oyuyordu. Ayrıca Bayron, California Birleşik Okul Bölgesi'nin müfredatına göre İslam'la ilgili gerçekleri öğrenmeleri Garlow'un söylediklerinden oldukça farklıydı, yani öğrendikleri dini tamamen olumsuz bir ışık altında gösteren Kur'an pasajlarının ve İslam tarihinin şiddetperest yorumlarıydı. Eylül 2001'de, "İslam bizim düşündüğümüz anlamda bir din değildir. O, bir hukuki sistemdir; bir yönetim şeklidir ve neredeyse her Müslüman ülkede zorlayıcı bir tiranlıktır. Ve biz Amerikalılar olarak onların aynı bizim gibi olduğunu, sadece bir "din" olduğunu ve hep beraber yan yana aynı Tanrı'ya ibadet edeceğimizi düşünmekle cahillik ediyoruz. Durum öyle değil." diye yazdı ve "Kur'an, İslam takipçilerine tüm kâfirleri öldürmelerini emretmektedir. Bu, sizi ve beni de kapsıyor. George W. Bush, "İslam tamamen barışla alakalıdır." demişti. Şüphesiz bunu politik amaçlar için söylemiş olmalıdır. Kesinlikle bunu teolojik veya tarihsel anlamıyla kastetmiş olamaz. Teoloji (Kur'an yorumu) ve tarih bu beyana meydan okumaktadır." diye de ekledi.[337]

George Bush, İslam'ın bir barış dini olduğuna inanıyorsa bile onun 2003'te Bin Ladin ve Saddam Hüseyin'i takip etmekle/bulmakla görevlendirdiği en üst düzey askeri öyle inanmıyordu. İki defa yaralanmış bir savaş gazisi olan ve çok sayıda madalyası bulunan Savunma İstihbaratı Müsteşar Vekili Korgeneral William G. "Jerry" Boykin, Tanrı'nın verdiği bir görevi yerine getiriyordu. Her ne kadar kendisi Ortadoğu'da ise de eski Delta Force liderinin zihni çok daha güneydeki bir düşmana odaklıydı. Haziran 2003'te asker üniformasıyla ve cilalı çizmeleriyle Oregon'da bir dinî grup karşısında yaptığı konuşmada, "Biz, Hristiyan bir ulusuz çünkü kuruluşumuz ve köklerimiz Yahudi, Hristiyan'dır. Ve düşmanımızın adı şeytandır." dedi.

Teröristlerin kökünü kurutmak için verilen fiziksel savaş Boykin için önemliydi, ancak o medeniyet çatışması olarak gördüğü daha büyük kargaşanın sadece bir unsuruydu. Ve her ne kadar Bush yönetiminin "Teröre Karşı Savaşıyla" bağlantılı çeşitli askerî politikaları yerine getirme emirlerini başkan ve Pentagon'dan alsa bile yeryüzündeki askerleri bir araya getirmek için esas direktifler, manevi mesajlar şeklinde semadan geliyordu. Yani Boykin, sadece askerî güçlerin başı değil daha ziyade Tanrı'nın ordusunun lideriydi. "Biz Tanrı'nın ordusuyuz, Tanrı'nın evindeyiz, Tanrı'nın krallığı böyle bir zaman için yükseltildi." dedi.[338]

Boykin daima, görevi ve tüm savaşla ilgili görüşlerini güçlü dinî terimlere döktü. Haziran 2003'te Florida, Dayton Beach'deki First Baptist Kilisesi'nde

Mogadishulu komutan Osman Atto ile karşılaşmasını anlattı. Atto, kendisinin yakalanmayacağını zira "Allah'ın onu koruduğunu" söyleyerek övündüğünde Boykin, "Rabbim, bu adamı yakalayalım." diyerek zafer için dua etmişti. Sadece birkaç gün sonra Atto'nun yakalanması Boykin için Hristiyanlığın İslam'a üstünlüğünün teyidi idi. Atto'nun hapsedildiği tutukevinde Boykin bu mesajı askerî lidere iletti. Boykin, "Sen Osman Atto musun?" diye sordu. O da "evet " dedi. Bunun üzerine Boykin şöyle dedi: "Sayın Atto, sen Tanrı'mızın gücünü küçük gördün." Olayı daha sonra hatırladığında Boykin, başarının onun Tanrı'sının Atto'nunkinden daha büyük olmasının neticesi olduğuna dikkat çekti. "Ben, benim Tanrı'mın gerçek olduğunu biliyordum, onunki ise bir puttu." dedi. [339]

Başkan Bush da Boykin gibi inançlı ve inançları hakkında açıkça konuşan bir insan olmasına karşın generalin yorumları Beyaz Saray ve Pentagon üzerine olumsuz bir ışık düşürdü. Claire Badaracco'nun Tanrı'dan Alıntı Yapmak: Medya, Din ve Kültürle İlgili Fikirleri Nasıl Şekillendiriyor isimli kitabında Boykin'in dünyayı iyi ve kötü olmak üzere ikiye bölme eğilimi —bin Ladin ve yandaşlarınınkiyle yaklaşık aynı strateji— halk arasında savaşın Birleşik Devletler'in güvenliğiyle ilgili menfaatleri korumak için mecbur kalınmış değil de bir inancı (Hristiyanlık) diğeri (İslam) üzerinde üstün kılmak için yapılan manevi bir savaş olduğu imajı oluşturdu.[340] Resmî bir kınama yapılmamasına rağmen Başkan da dâhil devlet görevlileri Boykin'in dinî retoriği ile aralarına mesafe koydular.

CNN, Ekim 2003'te Boykin'in orijinal özür yazısında yer alan ancak daha sonra Pentagon tarafından silinen birkaç pasaj buldu. Yorumlarından birisinde, o ihtilafların neticesi olarak dinî olaylarda bundan sonra konuşmayacağını açıklıyordu. Bir başkasında Bush'u Beyaz Saray'a koyanın Tanrı olduğuna inandığını söylüyordu.[341] Katherine Yurica görevindeyken Boykin'in aktif bir şekilde Hristiyan haçlı mensup topladığını bildirmektedir. Çoğu Pentekostal ve Baptist olmak üzere konuştuğu 23 kilisede Amerikan ordusunda daha yüksek bir savaş için manevi bir orduya asker yazılmakta olduğunu iddia etti. 2005'te Washington Post, Colorado temelli "navigators" isimli özel bir misyoner grubunun askerî okul öğrencilerini dine döndürmek amacıyla Hava Kuvvetleri Akademisine görevlendirildiğini bildiren bir rapor yayımladığında durum tam Boykin'in söylediği gibi görünüyordu. Bir sene sonra gazete Pentagon'da dört general ve üç albayı Washington DC'de askerî liderler, politikacılar ve diplomatlar arasında misyonerlik yapan bir grup olan "The Christian Embassy"yi överken gösteren Evanjelik bir videoyu anlatıyordu.[342] Ayrıca Irak'ta konuşlanan bazı Amerikan askerleri Iraklıları Hristiyanlığa döndürmek için Arapça İncil üzerinde, "Ebediyeti nerede geçireceksin?" yazan altın paralar ve ölmeden önce İsa Mesih'i kurtarıcıları olarak kabul etmedikleri için Müslümanların ve Muhammed'in cehennemde yandığını resmeden resimli kitaplar dağıttıkları bir kampanya başlattılar.[343]

Boykin, 2007'de emekli olduğunda önceki pozisyonundan kaynaklanan kısıtlamalardan serbest kaldığını fark etti. Her ne kadar bir askerî çatışmayı yönetmekten sorumlu değilse de Hristiyanların manevi bir savaşla ilgili

sorumluluklarına dair inançlarını sergilemeye devam etti. Boykin, dostu Rick Joyner ve Family Research Council'den Tony Perkins'in de dâhil olduğu Seven Mountains Dominionism taraftarları ve ileri gelen Hristiyan Reconstructionismcilerin saflarına katıldı. Ve kendi dinî organizasyonunu kurarak Birleşik Devletler çapında Evanjelik Hristiyan dayanışmasını sağlamlaştırdı. Boykin, "Kingdom Warriors" (Krallık Savaşçıları) isimli grubun amacının "Mesih'e inananların manevi savaş konseptini anlamalarına yardımcı olmak" olduğunu söyledi.[344] Ülke çapında binlerce Evanjelik Hristiyan, Boykin'i ve dinî sağın seçkin liderlerini, manevi arayışlarının aciliyeti ile ilgili dinlemek amacıyla konferans merkezlerine ve spor stadyumlarına koşuştuğu toplantılar düzenledi.

Şeriat hukuku, Boykin'in hobisi hâline geldi ve onun toplumsal haklarını yavaş yavaş ele geçirmesi suçlamasına ilaveten kendilerini uzman olarak niteleyen bir grup sözde bilgin ve sağ kanat aktivistle ittifak kurarak bir ulusal güvenlik değerlendirmesi raporu yazdı. Bu rapor destekçileri tarafından Amerikan ve Avrupa toplumlarının karşı karşıya olduğu baskın tehditle ilgili yetkili inceleme olduğu söylenerek çığırtkanlığa çıkıldı.

1976'da o zamanki CIA yöneticisi George H. W. Bush'un Sovyetler Birliği tarafından Amerika'ya oluşturulan tehdidi incelemek amacıyla görevlendirilen politika bilgeleri uzmanı kadroya hürmeten "Team B II" olarak isimlendirilen Boykin'in iş arkadaşları, Güvenlik Politikası Merkezi'nden Frank Gaffney, evvelki Adalet Bakanı Yardımcısı Andrew McCarthy ve aykırı fundamentalist siyonist hukukçu ve İslam karşıtı aktivist David Yerushalmi idi. Grup, Robert Spencer tarafından ileri sürülen, Amerika'daki Müslümanların "sürünerek gelen" şeriatı barışçıl yollardan hâkim kılmak için "gizli cihad" yürüttükleri ve Amerika'daki tüm İslami kuruluşların Fundamentalist Müslüman Kardeşler'le bağlantısı olduğunu öne süren malzemelere dayanıyordu. Geniş kapsamlı —ve eleştirmenlerine göre aşırı şiddetli— yaklaşım şeriattan yana olan veya destekleyen Müslümanların federal veya yerel yönetimlerde veya silahlı kuvvetlerde pozisyon almasının yasaklanmasını tavsiye ediyordu. İlaveten İslami hukuk taraftarlarının Birleşik Devletler'e girmesinin yasaklanmasını hatta haklarında soruşturma açılmasını savunuyordu.

Değerlendirme, muhafazakâr politik çevrelerde memnuniyetle karşılandı. Adına "Aile" denen ve kongredeki Hristiyan fundamentalistlerden oluşan örtülü grubun mensubu olduğunu söyleyen temsilci Pete Hoekstra, desteğini göstermek için grubun basın oturumunda göründü. Orada ayrıca Evanjelik James Dobson'un hayranı ve Amerika'nın Hristiyan mirasının tam olarak tanınmasını tesis etmek amaçlı kanun teklifinin sponsorlarından birisi olan Arizonalı Cumhuriyetçi Trent Franks ve başkan adayı, Çay Partisi gözdesi Michelle Bachman da vardı. Raporun nüshaları 2010 ara dönem seçim galiplerine, kongre üyelerine, 50 eyaletin yöneticilerine, eyalet başsavcılarına ve büyük şehirlerin emniyet müdürleri ve belediye başkanlarına dağıtıldı.

* * *

Ağustos 2011'in sonlarında Çay Partisi'nin sevgili valisi ve 2012 başkanlık seçimlerinde Cumhuriyetçi Parti adayı Teksas Eyalet Başkanı Rick Perry, Evanjelik liderlerle hafta sonunu geçirmek için Teksas'taki uzak bir çiftliğe çekildi. Önceki Masachusettes Eyalet Başkanı Mitt Romney ile birinci aday olmak için yarış veren Perry, dinî muhafazakârları elde etmenin yolunu arıyordu. Misafirler arasında Güneyli Baptist Konvansiyonu'nun lideri Richard Land, Aile Araştırma Konseyi'nin başkanı Tony Perkins ve Focus on the Family'nin kurucusu James Dobson da vardı. Perry'nin rakibi Newt Gingrich ile yakın ilişkisinden dolayı orada olması pek de beklenmeyen Jim Garlow da oradaydı. Teksas eyalet başkanı ve Garlow daha önce Perry tarafından ev sahipliği yapılan ve Amerikan Aile Birliği tarafından masrafları karşılanan bir milyon dolar dua toplanmasında karşılaşmıştı. Garlow, "Karım dördüncü aşama kanser hastası ve Perry onunla konuştu, onun için ve iyileşmesi için dua etti. Sahne arkasında epeyce beraber zaman geçirdik." dedi.[345]

Büyük bilginlerin arasına karışan Perry, inancı hakkında açıkça konuştu; daha gençken İsa Mesih'i ve ekonomi hakkındaki kutsal kitap öğretilerini kabul edişini anlattı. Austin'in 70 mil batısındaki kasabadaki çadırın altındaki radikal vaizlerin pek çoğu daha önceden Müslümanlara karşı açıkça düşmanca beyanatlarıyla Evanjelik yıldızlık makamına yaklaşmışlardı. Cumhuriyetçi başkan adayları da partilerindeki İslam karşıtı hizipleri memnun etmek için epeyce uğraştılar. Michelle Bachman, şeriat karşıtlığı taahhüdü imzalarken Newt Gingrich, şeriatı tamamen yasaklamak için kampanya düzenledi. Herman Cain, Birleşik Devletler'de yaşayan Müslümanların özel bir sadakat yemini etmeleri gerektiğini iddia etti. Politik mesaj becerisinde ustalaşmış Perry için Evanjelik toplumun İslam karşıtı duygularını kendi yararı için kullanma ortamı olgunlaşmıştı. Nihayetinde o, büyük bir halk kitlesiyle dua toplantısı da dâhil onun düzenlediği bazı organizasyonlara finansal destek sağlayan ve aynı zamanda Hristiyanların Müslümanları fethetmesinden aşağısına razı olmayan dinî liderlerle sıkı fıkıydı. Jerr Boykin dinleyicilere, "Rick Perry, son derece mütevazı bir şekilde bizden bir grubun önünde durdu ve 'Bunu yapıyorum çünkü bu Tanrı'nın bizden istediği şeydir. Bu politik bir dalavere değildir.' dedi." diye bildirdi.[346]

İş İslam kartını oynamaya geldiğinde Teksas eyalet başkanı konuyla ilgili olarak şaşırtıcı düzeyde sessizdi. Dinî sağı bir şüphe nöbetine yuvarlayabilecek bağlantılarını açığa çıkarmamak için dikkatli davranıyor gibi görünüyordu. Sonradan ortaya çıktığı gibi, olaydan iki hafta önce, Salon yazarı Justin Elliot'un internette yayımladığı bir yazıda Perry'nin dünya çapında yaklaşık 20 milyon takipçisi olduğu iddia edilen bir Şii mezhebi olan İsmaililerin dinî lideri Aga Khan ile yakın bağlantısı olduğunu açığa çıkararak İslamofobları öfkelendirmişti. Aslında ikisi yakın arkadaşlardı. Elliot'a göre tanışıklıları, Paris'te ilk karşılaştıkları 2000 senesine kadar gitmekteydi. Beraber birkaç akşam yemeği yedikten sonra arkadaşlıkları ilerledi ve Teksas Üniversitesi ile Pakistan'daki Aga Khan Üniversitesi arasındaki lise öğretmenlerinin İslam tarihi ve kültürel müfredatla ilgili eğitilmesi amaçlı 2008 anlaşması da dâhil birkaç ortaklıkla sonuçlandı. İmza töreninde Perry, "Ta başlangıcından beri bu programı destekledim, çünkü eğer huzurlu ve müreffeh bir gelecek yaşamayı umut

ediyorsak Doğu ile Batı arasındaki anlayış farklılığındaki derinliğin bir köprüyle bağlanması gerekiyor." dedi.[347] 2002'de Aga Khan tarafından ev sahipliği yapılan bir toplantıda Perry, peygamber soyundan gelen 74 yaşındaki imamı sıcak bir şekilde, "Sizin inancınız; sevgiyi, hayırseverliği ve insanlar arasında barışı öğrettiği için şüphesiz ki hiç kimse bu amaçları siz majesteleri ve eşi gibi kendisinde gerçekleştirmemiştir." diyerek tanıttı. "Hristiyan öğretisinde ağacı meyvesinden tanıyacağımızı söyleyen önemli bir prensip vardır. Majesteleri ve İsmaililer arasında yaşandığı hâliyle sizin inancınız iyi meyve veren bir inançtır." diye de ekledi.[348]

Elliot'un öngördüğü gibi Perry'nin Müslüman toplumu ile sıcak ilişkiler içerisinde olduğu haberi aşırı sağ içerisinde bir kitlesel histerinin gemini boşalttı, özellikle de internette. Makale yayımlandıktan sonraki iki gün içerisinde Pamela Geller ve Robert Spencer, Perry'nin İslamcıların propaganda girdabına kapıldığını, düşmanlarla çalışmaya sıcak bakan bir aday olduğunu, kişisel kazanç için Amerika'nın düşmanlarıyla gizlice arkadaşlık yapan bir gizli cihadist olduğunu iddia ederek terörün alarm zillerini çaldılar.[349] Spencer, İslam Tarihi ve Kültürü Müfredatı projesinin, "Şiddet dolu ve baskıcı kısımlar çıkarılarak fantastik bir yumuşak huylu İslam sunduğu"nu[350] belirtirken Geller, "7 Aralık 1941'de Japonlar bize saldırdıktan on sene sonra düşman yenilgiye uğratılmıştı. 11 Eylül'den on sene sonra ise durum sanki savaşı bizim kaybettiğimizi gösteriyor. Onlar tarih kitaplarını yazıyorlar, şerir işlerini aklıyorlar ve Perry ile ortakları buna katkı sağlıyor."[351] dedi. Glenn Beck'in kıyamet kâhini, bu arkadaşlığı, "Müslümanlara verilmiş tehlikeli bir taviz" diye nitelerken eski Colorado temsilcisi Tom Cancredo, "Vergi mükellefleri tarafından finanse edilen şefkati sadece kanun dışı yabancılara değil dinlerinin şiddet dolu geçmişini aklamaya fırsat arayan Müslümanlara kadar da uzanmıştır." diye yazarak "Perry'nin Müslümanlarla ilgili kör noktası" dedi.[352]

Perry'nin Aga Khan ile dostluğunun açığa çıkmasından sonra İslam Tarihi ve Kültürü Programı'nın internet adresleri çekiliverdi. İrdeleme, kaynama noktasına ulaşmış gibi görünüyordu ve teavenjelik toplum içinde imajını koruma umudunda olan Perry, kampanyasının İslam'la özdeşleştirilme riskini göze alamazdı. Çok geçmeden Perry'nin Evanjelik toplum içerisindeki radikal kişilerle ilişkileri açığa çıktı. Dallas'ta yerleşik bir mega kilise papazı ve Perry destekçisi Robert Jeffress, bir toplantıda eyalet başkanını Amerika'ya dair Hristiyan vizyonunu selamlayarak tanıştırırken rakibinin Mormon dinini "bir kült" diye isimlendirdi. Jeffress'in Müslümanlara yönelik benzer saldırılar yapmaktan dolayı bir sabıkası da vardı. Bir seferinde 10.000 kişilik bir topluluğa, "İslam'ın derin, karanlık, kirli sırrı, onun pedofiliyi, çocuklarla cinselliği destekleyen bir din olmasıdır. Peygamber olduğu söylenen Muhammed, 9 yaşındaki bir kız çocuğuna tecavüz etmiş, onunla cinsel ilişkiye girmiştir." demişti.

Meydana gelen karışıklığa rağmen Jeffress, yorumunun arkasında durmuştur. Ve Bill Keller de onunla beraber olmuştur. "911 Hristiyan Merkezi" ile ilgili planların başarısızlığa uğramasının onu sessizliğe itmesinden sonra çatışmayı kendi avantajına kullanmak üzere ortaya çıktı ve Mormonluğun kurucusu Joseph Smith'e, "bir pedofil, çok eşli ve katil" diyerek benzer suçlamalar yöneltti.

"Mormon kültünün öğretilerine inanan bir kişi, bir Müslüman'dan daha fazla Hristiyan değildir." diye yaygara kopardı.

Dinî sağ, Mormonların ve Müslümanların her ikisini de doğrudan cehenneme götürecek aynı din dairesi içinde olduğuna inanıyordu. Evanjelik cemaatin diğer inanç mensuplarına düşmanlığına rağmen anlatının söylediğine göre İsrail'in çocukları Hristiyan anlatısının bünyesine girift bir şekilde dokunmuştu. İki din arasındaki farklar ne olursa olsun Yahudilerin hâli Hristiyanların hâliydi. Onlarınki vecd ile birbirine bağlanmış bir ilişkiydi.

---

[213] Lukas I. Alpert, "Bill Keller, Müslümanlardan Nefret Eden Papaz Sıfır Noktasına Rakip Hristiyan Merkezi Kurmak İstiyor", 5 Eylül 2010, <http://articles.
nydailynews.com/2010-09-05/loca1/27074615_1_mosque-christian-center-ground-zero>.

[214] Fernando Santos, "Evanjelik, Sıfır Noktasının Yakınındaki Camiye ve Müslümanlara Saldırıyor", 5 Eylül 2010, New York Times, <http://www.nytimes.com/2010/09/06/nyregion/06mosque.html>.

[215] Age.

[216] Eric Snyder, "God's Man for the Internet Age", December 4, 2003, <http://cltampa.com/tampa/gods-man-for-the-internet-age/Content?oid=2016338#.Ti3aurnahC8U>.

[217] Liberty University News, "A Prodigal Son Turns Preacher" <http://www.liveprayer.com/press/lib.htm>.

[218] Age.

[219] Snyder, Age.

[220] Liberty University News, Age.

[221] Snyder, Age.

[222] Twila Decker, "Cennete Otoyol", 15 Şubat 2000, <http://www.sptimes.com/ News/021500/Floridian/_Highway_to_Heaven.shtml>.e."

[223] Snyder, Age.

[224] Liberty University News, Age.

[225] Bill Keller, "Günlük Dua: 9/11", 12 Eylül 2001, <http://www.liveprayer.com/ ddarchive3.cfm?id=824>.

[226] Bill Keller, "Günlük Dua: Bir Kutsal Savaş", 19 Eylül 2001, <http://www.liveprayer.com/ddarchive3.cfm?id=831>.

[227] Bill Keller, "Günlük Dua: Bu Son Günlerin Başlangıcı mı?", 10 Eylül 2002, <http://www.liveprayer.com/ddarchive3.cfm?id=1189>.

[228] 16. Elena Larson, "Siber İnanç: Amerikalılar İnternette Dinî Nasıl Araştırıyor?", Pew Internet and American Life Project, 23 Aralık 2001.

[229] Pew Research Center for the People and the Press and The Pew Forum on Religion and Public Life, "Artan Sayıda Kişi İslam'ın Takipçilerini Şiddete Yönlendirdiğini Söylüyor", 24 Temmuz 2003.

[230] Snyder, Age.

[231] 19. Associated Press, "Müslümanların Şikâyetinden Sonra Floridalı Televizyon Evangelisti Bill Keller Show'u Kaybetti", 24 Ağustos 2007, <http://

www.religionnewsblog.com/19136/ bill-keller-3>.

[232] World Net Daily, “Romney’e Verilen Oy Şeytana Verilmiştir”, 10 Mayıs 2007, <http://www.wnd.com/news/article.asp?ARTICLE_ID=55642>.

[233] Laurie Goodstein, “IRS’ye Meydan Okumak”, 23 Haziran 2008, New York Times.

[234] Bkz. <http://www.youtube.corn/watch?v=Lv-Wwv7ZrwE>.

[235] Gordon W. Allport, “Ön yargının Dinî Bağlamı”, Journal for the Scientific Study of Religion, 5 (3) (Sonbahar, 1966): 447-57.

[236] Age.

[237] Peter Montgomery, “Hristiyan Sağ’ın Gözde Müslüman Mühtedisi Cihad Sahtekârı Çıktı”, 10 Mayıs 2010, <http://www.alternetorg/immigration/146797/christian_right’s_favorite_muslim_convert_exposed_as_jihadi_fraud?page=entire>.

[238] Bkz. <http://www.youtube.com/watch?v=e35nJ6IPRNQ8cfeature=player_ embedded #at=232>.

[239] Bob Allen, “Kilise Üyeliği Trendlerinde Değişiklik Yok”, 16 Şubat 2011, <http:// www.abpnews.com/content/view/6131/53/>.

[240] Focus on the Family, “Cihaddan İsa’ya”, <http://castroller.com/podcasts/FocusOn The/1602749-From°/020Jihad%20to%20Jesus>.

[241] Nicolas G. Mumejian, “Peygamberden Vurgunculuk Yapmak: Esef Verici Ergun Caner Vakası”, The Muslim World, 101 (Temmuz 2011): 555.

[242] Montgomery, Age.

[243] Age.

[244] Jerry Falwell, “Muhammed, Mecnun Bir Pedofil mi?”, 15 Haziran 2002, <http:// www.wnd.corninews/article.asp?ARTICLE_ID=27975>.

[245] <http://www.youtube.com/watch?v=wvXCj9LVEz4>.

[246] Age.

[247] The John Ankerberg Show, “İslam’ın Bu Ülkedeki Amacı 2013 Yılına Kadar Her Bir Amerikan Ailesini En Az Bir Kere Din Değiştirmeye Davet Etmek midir?”, <http:// tinyurl.com/7sv42kg>.

[248] Brett Shipp, “İhtilaf Baptist İlahiyatçıyı Kuzey Teksas’a Takip Ediyor”, 21 Haziran 2011, <http://www.wfaa.com/news/local/Controversy-follows-Baptist-theologian -to-north-Texas-124318149.html>.

[249] Caner’in annesi tarafından imzalanmış bir mahkeme taahhüdü, takip eden adreste mevcuttur: <http://www.wit-nessesuntome.com/ caner/Monica_Caner_affidavit.PDF>.

[250] “Ergun Caner B. D. Denizcilerini Eğitiyor”, <http://www.viddler.com/explore/jsin / videos/2/>.

[251] Age.

[252] Bkz. <http://www.youtube.com/watch?v=ZYaFU9EDUEIeideature=Player_ embedded#at=612>.

[253] Bkz. “Ayrılma Anlaşması”, <http://vvww.witnessesuntome.com/caner/caner-s eparation-agreement-web.pdf>.

[254] “Kadınlar ve İslam’la İlgili Bir U. S. News ve World Report Araştırması”, <http://www.issuesetcarchive.org/03nov.php>.

[255] <http://turretinfan.blogspot.com/2010/05/who-is-dr-ergun-caner.html>.
[256] Age.
[257] <http://www.erguncaner.com/home/faq/default.php>.
[258] Age.
[259] William Wan ve Michelle Boorstein, “Liberty Üniversitesi Tutarsız Beyanatları Nedeniyle Ergun Caner’i Dekanlıktan Uzaklaştırdı”, 30 Haziran 2010, Washington Post, <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2010/06/29/AR2010062905331.html>.
[260] Basın Bildirisi, “Arlington Baptist Kolejinde Ergun Caner Dekan ve Akademik Konular Başkan Yardımcısı Oldu”, 17 Mayıs 2011, <http://www.erguncaner. com/2011/05/17/arlingtonbiblecollege/>.
[261] Mona Shadia ve Paloma Esquivel, “Villa Park Konsey Mensubu Deborah Pauly İslami Hayır Derneğinde Yaptığı Konuşmayla İhtilaf Kıvılcımını Çakıyor”, 24 Mart 2011, Los Angeles Times, <http://articles.latimes.corn/2011/mar/24/locaU la-me-0324-villa-park-20110324>.
[262] Richard Adams, “İslamofobinin Çirkin Yüzü”, 3 Mart 2011, Guardian, <http://www.guardian.co.uk/world/richard-adams-blog/2011/mar/03/orange -county-protest-islam>.
[263] Sarah Posner, “Çay Partisi ve Dindar Sağın Tanrısı Arasındaki Mevcut Olmayan Fark”, 10 Eylül 2010, Religion Dispatches, <http://wvvw.religiondispatches. org/dispatches/sarahposner/3322/the_non-existent_tea_party-religious_right_ god_gap/>.
[264] Age.
[265] Age.
[266] <http://www.youtube.com/watch?v=t3ifsmOnapY&feature=player_embedded>.
[267] Robert P. Jones, Ph.D. ve Daniel Cox, “2010 Seçimlerinde Din ve Çay Partisi: Üçüncü Altı Aylık Amerikan Değerleri Araştırmasının Analizi”, Public Religion Research Institute, Ekim 2010.
[268] Bkz. David E. Campbell ve Robert D. Putnam, Amerikan Erdemi: Din Bizi Nasıl Ayırıyor ve Birleştiriyor?, New York: Simon andSchuster 2010.
[269] David E. Campbell ve Robert D. Putnam, “Çay Partisi’ne Çarpmak”, 16 Ağustos 2011, New York Times, <http://www.nytimes.com/2011/08/17/opinion/crashing -the-tea-party.html?_r=2>.
[270] Christian Broadcast Network, “Brady Dosyası: ‘Teavanjelikler Başkanlık Yarışında mı?”, 10 Mayıs 2011, <http://www.cbn.com/cbnnews/politics/2011/May/The-Brody-File-Teavangelicals-for-President/>.
[271] <http://islamoncapitolhill.com/>.
[272] Nissan Ratzlav-Katz, “DC Müslüman Dua Toplanmasında İslamizasyon Üzerine Çatışma”, 15 Eylül 2009, Arutz Sheva, <http://www.israelnationalnews.com/News/ News.aspx/133436#.Tkv3dWahC8U>.
[273] Lou Engle, “İbadete Acil Çağrı: Zamanın Alametleri”, 18 Eylül 2009, Charisma,
<http://www.charismamag.com/index.php/blogs/712-in-the-news/23416 -

urgent-call-to-prayer-signs-of-the-times>.

[274] Kyle Mantyla, “Dinî Sağ Müslüman Dua Toplanmasında Çatışmak İçin Harekete Geçiyor”, 23 Eylül 2009, <http://wwwrightwingwatch.orecontent/ religious-right-mobilizes-fight-muslim-prayer-rally>.

[275] Tony Perkins, “Müslümanlar Capitol Hill’de Dua Ediyor”, The Ethics and Religious Liberty Commission of the Southern Baptist Convention, 29 Eylül 2009 yazısında alıntılandığı gibi. <http://erlc.com/article/muslims-pray-on-capitol-hill/>.

[276] Lee Fang, “Tony Perkins, Obama’nın İnancını Sorguluyor: İslam Dini Fikrini Öne Alıyor Gibi Görünüyor”, Think Progress, 21 Eylül2010, <http:// thinkprogress.org/politics/ 2010/09/21/120077/perkins-obama-faith/>.

[277] Michelle Goldberg, Krallık Yaklaşıyor: Hristiyan Ulusalcılığının Yükselişi, New York: W. W. Norton 2006, s. 70.

[278] <http://www.au.org/media/church-and-state/archives/2004/07/white-evangelica.html>.

[279] Pew Research Center, “Kamuoyu Aile Yapısındaki Değişikliklerle İlgili İhtilaflı Hükümler Vermektedir”, 16 Şubat 2011, <http://pewsocialtrends.org/ files/ 2011/02/Pew-Social-Trends-Changes-In-Family-Structure.pdf>.

[280] Ronald Sider, Evanjelik Vicdanın Skandalı: Hristiyanlar Niçin Dünyanın Geri Kalanı Gibidir?, Grand Rapids, MI: Baker Books 2005, s. 13.

[281] Chris Hedges, Amerikan Faşistleri: Hristiyan Sağ ve Amerika Üzerinde Savaş, New York: Simon and Schuster 2006, s. 140.

[282] <http://cofcc.org/introductionistatement-of-principles/>.

[283] Ramon Grosfoguel, Koloniyal Özneler: Küresel Perspektiften Porto Rikolular, Berkeley: University of California Press 2003, s. 25.

[284] Nicole Allan, “Değer Seçmenleri Zirvesinde İslam Karşıtı Duygular Teşvik Edildi”, The Atlantic, 17 Eylül 2010, <http://www.theatlantic.com/politics/ archive /2010/09/anti-islanaic-sentiment-cheered-at-values-voter-summit/63197/>.

[285] Bryan Fischer, “Pocahontas Nelerin Olabileceğini Gösteriyor”, American Family Association’s Rightly Concerned blog, 15 Şubat 2011, <http:// www.afa.net/Blogs/BlogPost.aspx?id=2147503523>.

[286] Bryan Fischer, “Yerli Amerikalılar Kendilerini Bu Topraklar İçin Ahlaken Liyakatsiz Hâle Getirdiler”, 10 Şubat 2011, <http://wthrockmorton.com/wp-content/ uploads/2011/02/FischerNativeAmerican.pdf>.

[287] Bryan Fischer, “Obama Amerika’yı Tekrar Kızılderililere Vermek İstiyor”, American Family Association’s Rightly Concernedblog, 21 Aralık 2010, <http:// wvvw.afa.net/Blogs/BlogPostaspx?id=2147501360>.

[288] Bryan Fischer, “Başkan Obama’nın Hristiyan Olma Olasılığı Yoktur”, 30 Ağustos 2010, <http://www.renewamerica.com/columns/fischer/100830>.

[289] Hrafnkell Haraldsson, “Bryan Fischer Obama’nın Aksine Herman Cain’in Hakiki Siyah Olduğunu Söylüyor”, 24 Mayıs 2011, <http:// www.politicususa.com/en/ bryan-fischer-says-unlike-obama-herman-cain-is-authentically-black>.

[290] Age.

[291] David Brodyc, “Herman Cain, Brody Dosyasına: Obama Bağımsızlık Bildirgesi Nutuklarında Tanrı’nın Adını Özellikle İhmal Ediyor”, 18 Mart 2011, The Brody File, <http://blogs.cbn.com/thebrodyfile/archive/2011/03/18/herman-cain-to-brody-file-obama-intentionally-omitting-gods-name.aspx>.

[292] Bryan Fischer, “İsa, Havarilerini Politikaya Hazırladı”, 5 Nisan 2011, Rightly Concerned, <http://www.afa.net/Blogs/BlogPost.aspx?id=2147505124>.

[293] Eric W. Dolan, “Marjinal Muhafazakâr: Refah, Afroamerikalıların Tavşan Gibi
Üremesine Yol Açıyor”, Raw Story, 5 Nisan 2011, <http://www.rawstory.com/rs/2011/04/05/fringe-conservative-welfare-makes-african-americans-rut-like-rabbits/>.

[294] Bryan Fischer, “Büyük Bir Müslüman Problemi: Yakın Akrabalardan Üremek”, 10 Eylül 2010, Rightly Concerned, <http://www.afa.net/Blogs/BlogPost.aspx?id= 2147498193>.

[295] Age.

[296] Bryan Fischer, “B. D.’ye Müslüman Göçünü Kısıtlama Zamanı: Evlerine Geri Gönderin”, 8 Nisan 2010, Rightly Concerned,<http://action.afa.net/Blogs/BlogPost.aspx?id=2147493343>.

[297] Laurie Goodstein, “Brigitte Gabriel İslam Karşıtı Mesajıyla B. D’de Kalabalıkları Çekiyor”, 7 Mart 2011, New York Times, <http://www.nytimes.com/ 2011/03/08/us/08gabriel.html?pagewanted=all>.

[298] Brigitte Gabriel, Çünkü Nefret Ediyorlar: İslami Terörden Kurtulan Bir Kişi Amerika’yı Uyarıyor, New York: St. Martin’s Press 2006, s. xi.

[299] Franklin Lamb, “Lübnan’dan Kayıp”, 6-12 Mart 2008, Al-Ahram, Sayı: 887.

[300] Age.

[301] Goodstein, Age.

[302] Bkz. <http://www.youtube.com/watch?v=1U5yHXP89fk>.

[303] Jason Frenkel, “Brigitte Gabriel’e Göre Dünya”, 6 Haziran 2007, Australian Jewish News, <http://web.archive.org/web/20080103025931/http:/vv-vvw.ajn.com.au/news/news.asp?pg1D=3403>.

[304] Age.

[305] Age.

[306] Age.

[307] Ullrich Fichtner, “Amerikan Müslümanları Artan Ön yargıyla Karşı Karşıya”, 13 Eylül 2011, Spiegel Online, <http://www.spiegel.dehnternational/world/ 0,1518,druck-785836,00.html>.

[308] Joe Conason, “Hristiyan Koalisyonu New York City’ye Giriyor”, Haziran 1992, Freedom Writer.

[309] Frederick Clarkson, “Gizli Koalisyonun İçyüzü”, Kasım 1993, Church and State.

[310] Age.

[311] Age.

[312] Age.

[313] Jeffrey Birnbaum ve Lawrence Barret, “Ralph Reed’e Göre İncil”, 15 Mayıs1995, Time Magazine.

[314] Ben Smith ve Byron Tau, “İslam Karşıtı Gruplar Ana Akım Hâline Geliyor”, 17 Mayıs 2011, Politico, <http://www.politico.cotn/news/stories/0311/50837.html>.

[315] Chad Groening, “Oklahoma’yı Korumak İçin Şeriat Karşıtı Yasa Teklifi”, 27 Ekim 2010, OneNewsNow, <http://www.onenewsnow.com/Politics/Default.aspx? id=1216042>.

[316] Bob Smietana, “İslam Karşıtı Grup Nashville’de Verimli Bir Zemin Buldu”, 10 Temmuz 2011, The Tennessean, <http://www.tennessean.com/article/20110710/ NEWS/307100058/Anti-Islam-group-finds-fertile-ground-Nashville>.

[317] Age.

[318] Deirdre Conner, “Eğitmek mi Korku Bezirgânlığı mı? ACT! ile İlgili İhtilaf”, 26 Aralık 2010, Florida Times Union, <http://jacksonville.com/news/florida/2010-12-26/story/educating-or-fear-mongering-controversy-over-act>.

[319] Alexander Mooney, “Gingrich Yıllık Zirvede Demokratik Kuruma Karşı Patladı”, CNN, 18 Eylül 2010, <http://articles.cnn.com/2010-09-18/ politics/gingrich.values.voter_l_gingrich-ground-zero-sharia?_s=PM:POLITICS>.

[320] <http://www.aei.org/docLib/Address%2Oby%2ONewt`Y020Gingrich07292010.pdf>.

[321] <http://www.youtube.cona/watch?v=263z3Kge7nI8deature=player_embedded>.

[322] Max Blumenthal, “Newt 2012 Yarışına Hazırlanıyor mu?”, 29 Mart 2009, Daily Beast, <http://www.thedailybeast.com/articles/2009/03/29/newts-res-urrection.html>.

[323] Alexander Burns, “Newt Gingrich American Family Association Konuşmalarından 8,000 Dolar Kazandı”, 25 Temmuz 2011, Politico, <http://www.politico.corn/news/stories/0711/59850.html>.

[324] Siddhartha Mahanta, “Cumhuriyetçi Parti’nin Gözde Marjinal Tarihçisi”, 28 Nisan 2011, Mother Jones, <http://motherjones.com/politics/2011/04/davd-barton-gingrich-bachmann-huckabee>.

[325] <http://www.youtube.com/watch?v=8mwGYrO0Wzw>.

[326] Erik Eckholm, “David Barton Konuştuğunda Muhafazakâr Adaylar Dinler”, 4 Mayıs 2011, New York Times, <http://www.nytimes.com/2011/05/05/us/politics/ 05barton.html?_r=3>.

[327] Kyle Mantyla, “David Barton İş Başında”, 25 Ocak 2008, Right Wing Watch, <http://www.rightwingwatch.org/content/david-barton-work>.

[328] Mahanta, Age.

[329] Rob Boston, “Tüketici Uyarısı! Duvarcıların Kalitesiz İşçiliği”, Church and State, 7 (49) (Temmuz/Ağustos 1996): 11-13.

[330] <http://www.wallbuilderslive.comflisten.asp?cs=high&mf=wma&fileName =WBLive2011-04-04>.

[331] <http://www.vvallbuilders.com/d0Willoads/newsletterfWinter2006.pdf>.

[332] Age.

[333] <http://www.youtube.com/watch?v=XMvGPMWI14Y8cfeature=player_ embedded>.

[334] <http://www.skylinechurch.orghesources/audio/11252001CD.mp3>.

[335] <http://www.youtube.com/watch?v=9gNc0Bh2z5c>.

[336] James Garlow, Bir Hristiyanın İslam'a Cevabı (Tulsa, OK: River Oak Publishing, 2002), n.p.

[337] <http://www.tjameiencom/garlow.htm>.

[338] Richard T. Cooper, "General Savaşı Dinî Terimlerle Biçimlendiriyor", 16 Ekim 2003, Los Angeles Times.

[339] Claire Badaracco, Tanrı'dan Alıntı Yapmak: Medya Din ve Kültürle İlgili Fikirleri Nasıl Şekillendiriyor, Waco, TX: Baylor University Press, 2005, s. 44.

[340] Age.

[341] CNN, "Pentagon Görevlinin Özür Yazısının Bir Parçasını Sildi", 20 Ekim 2003, <http://articles.cnn.com/2003-10-20/us/boykin.statement_1_christian-nation -pentagon-church-speeches?_s=PM:US>.

[342] Alan Cooperman, "Evanjelik Video Üzerine Soruşturma İsteniyor", 11 Aralık 2006, Washington Post, <http://www.washingtonpost.com/wp-dyn/content/article/2006/12/10/AR2006121000883.html>.

[343] The Public Record, "B. D. Askerleri Iraklıları Hristiyanlığa Döndürmek İçin Kampanya Başlatıyor", 30 Mayıs 2008, <http://pubrecord.org/religion/821/us-soldiers-launch-campaign-to-convert-iraqis-to-christianity/>.

[344] <http://65583.netministry.corn/apps/articles/default.asp?articleid=660328cc olumnid=3505>.

[345] Dan Gilgoff, "Başkanlık Teşebbüsünün Sonrası, Rick Perry ve Evanjelik Liderler Birbirine Kur Yapıyor", 12 Ağustos 2011, CNN, <http://religion.blogs.cnn. com/ 2011/08/12/ ahead-of-presidential-bid-rick-perry-and-evangelical-leaders-court-each-other/>.

[346] <http://www.youtube.com/watch?v=hrbpjFY3sb88cfeaturesplayer_embedded>.

[347] Vali Rick Perry'nin Ofisi, "Teksas Üniversitesi ve Aga Khan Üniversitesi İyi Niyet Bildirgesi", 12 Nisan 2008, <http://governor. state.tx.us/news/speech/5155/>.

[348] Vali Rick Perry'nin Ofisi, "Majesteleri Aga Khan'ın Misafirliğini Yaptığı Akşam Yemeğindeki Vali Rick Perry'nin Düşüncelerinin Metni", Haziran 2002, <http://governor.state.tx.us/news/speech/10797/>.

[349] Pamela Geller, "Perry'nin Sorunlu Arkadaşları", 15 Ağustos 2011, American Thinker, <http://www.americanthinkercom/2011/08/perrys_problematic_pals. html>.

[350] <http://www.jihadwatch.org/2011/08/here-is-the-aga-khanrick-perry-curriculum-scrubbed-from-the-web-cache-scrubbed-from-google-search. html>.

[351] Pamela Geller, "Gerçek Perry/Aga Khan Müfredatı Çocuklar İçin Kötü", 19 Eylül 2011, The American Thinker,<http://www.americanthinker.com/2011/09/the_real_perryaga_khan_curriculum_is_bad_for_children. html>.

[352] Eli Stokols, "Tancredo Yasa dışı Göçmenler ve Müslümanlarla İlgili

Olarak Perry'ye Darbe Vurdu", 28 Eylül 2011, KD VR News, <http://www.kdvr.com/news/politics/kdvr-tancredo-bashes-perry-on-muslims-txt,0,4973262.story>.

5-POLİTİKA VE PEYGAMBERLİĞE DAİR:

İSRAİL YANLISI SAĞIN İTTİFAKI

5-POLİTİKA VE PEYGAMBERLİĞE DAİR:

İSRAİL YANLISI SAĞIN İTTİFAKI

Ma'ale Adumim kasabası Kudüs'ün 7 km doğusunda Batı Şeria tepesinin üzerindedir. Dört tarafından Yahudiye Çölü ile çevrili olan kasaba, vaktiyle İsrail Silahlı Kuvvetlerinin tozlu bir ileri karakoluydu ama şimdi yaklaşık 40.000 nüfusuyla işgal edilmiş topraklardaki en büyük üçüncü yerleşim yeridir. Kutsal şehir Tel Aviv'i çok sayıdaki semte, alışveriş merkezine ve iş yerine bağlayan otoyol 1'in kenarlarında zeytin ağaçları dizilidir.

Modern görünümüne rağmen şehrin tarihî kökleri derinlere gitmektedir. Eski şehrin vadilerinden Yahudi ve Hristiyan geleneklerinin bünyesine dokunan dinî anlatılar çıkar. Ma'ale Adumim'in adının türetildiği Yeşu kitabı onun, Hz. Süleyman'ın ölümü üzerine İsrail'in ikiye bölünmesi sonrasında Davud'un Evi'ne sadık kalan Bünyamin ve Yahuda kabileleri arasındaki eski sınırından bahseder. Aynı zamanda Luka İncili'ndeki "İyi Samiriyeli" meselinin geçtiği mekândır.

Pek çok kişi tarafından kutsal toprak olarak görülen yer İsrail ve Filistin arasındaki uzun halat çekme oyunundaki politik sınır çizgisiydi. Uluslararası standartlardan bakıldığında gayr-i meşru bir yerleşimdir ve "geri dönülemez bir şekilde Batı Şeria'nın kuzeyini güneyinden ayırarak çevresinde ikamet eden 50.000 Filistinlinin boğazını sıkar."[353] Orası aynı zamanda sayıları gittikçe artan dindar siyonistlerin de mekânıdır. Dindar siyonistler, geleneksel siyonizmle Yahudi dinî inancını birbirine bağlayarak, Yahudi halkının bir Yahudi devleti kurmasının ve oradaki yabancılardan arındırarak son günlerin gelmesine hazırlamasının ilahî bir buyrukla verilmiş sorumluluk olduğuna inanan ultra muhafazakâr bir harekettir.

İsrail Sivil İdaresi'nden gelen 2004 verilerine göre yerleşilen binaların %86.4'ü Filistinlilere ait özel arazilere kurulmuştur.[354] Kudüs ve Ürdün'e bağlanan Allenby Köprüsü arasındaki yola bakan Ma'ale Adumim, sessizce yerlerini genişleten yerleşimcileri koruyan doğu sınırını oluşturuyor ve bir Filistin devletinin ortaya çıkmasını daha da zorlaştırıyordu.

* * *

David Yerushalmi, iki jet uçağının İkiz Kulelere çarptığını duyduğunda serbest pazar reformunu savunan Muhafazakâr Araştırma Enstitüsü Ma'ale Adumim'de çalışıyordu.[355] 56 yaşındaki Hasidik Yahudi'nin gri sakalı, yuvarlak gözlükleri ve kırmızılaşmış yanakları Noel Baba gibi bir uysallığı çağrıştırıyordu ancak onun

işi neşeli bir hediye dağıtma işi değildi. O, kutsal topraklarda bir Amerikalıydı ve medeniyet uğruna savaş verilen bir yer olarak gördüğü kayalıklı cephede sağcı bir ulusalcıydı.

Amerika'ya göçen Ukraynalı bir Yahudi ailenin oğlu olan Yerushalmi, işlerini göbek adı olan Beychock ile yürütüyordu ancak İbranice çevirisi Kudüslü anlamına gelen soyadı onun muhafazakâr dinî politik dünya görüşünü daha iyi anlatıyordu. Florida'da doğmuş olsa da hayatı, bu Güneşışığı eyaletinin palmiye ağaçları ve rahat yaşamı; dünyanın son savaşının gerçekleşeceği mekânda bir toprak parçası için mücadelede sıkışıp kalmış "Tanrı'nın seçilmiş halkı" öyküsüyle tezat hâlindeydi. Yazar Richard Silverstein, "O, size Kudüs'ün bir Yahudi şehri ve başşehri olarak ebedî mahremliğinden kaynaklanan yerleşimci konseptini desteklediğini bildirmek istiyor."; "O, size Tanrı'nın tüm İsrail toprağını tüm Yahudi halkına ebediyete kadar kutsal bir armağan olarak verdiğine yönelik ultra Ortodoks aşırılığının tamamına inandığını bildirmek istiyor."[356] diyordu.

Yerushalmi, İsrail'in liberal demokrasi boyunduruğunu çıkarıp atması gerektiğini söylüyordu; zira onunla bağlantılı çoğulcu değerler, çok kültürlülük ve herkese eşit haklar onun tek bir din ve etnisiteye sıkı sıkıya bağlı bir Yahudi devleti arzusuyla çatışıyordu. Birisinde, "Eğer Arap vatandaşlığını ve eşitliğini gerçekten kabul ederseniz Arapların sayısı Yahudilerinkini geçtiği zaman ne yapacaksınız?"[357] demişti.

Dindar siyonistlere göre toprağın temizlenmesi gerekmektedir. Eğer böyle yapılmazsa Mesih'in, halkına kurtuluş getirmek için dünyaya dönmesi sadece hayal olarak kalacak ve heybeti tutulmuş sözlerle bağlantılı olan Tanrı'nın vaadi yerine gelmeyecektir. Dindar siyonistler, mevcudiyetleri bu ilahî planın gerçekleşmesine engel olan kişilere karşı hiçbir taviz vermezler. Son günlere hazırlanırken "yabancılar" bu topraklardan gitmelidir. Sekülerleri de dâhil Yahudi olmayanların bu yeni kutsal düzende yeri yoktur.[358] İki devletli çözüm ve barış görüşmeleri Yerushalmi'nin bir seferinde, "Klanların ve kabilelerin, saldırgan, cani ve insanlıktan mahrum Filistinlileri" diye bahsettiği kişilerin çıkıp gitmelerini pek de hızlandırmıyordu. Ona göre bu gibi tedbirler, "Tanrı'ya ve seçilmiş bir halka gönderilen kitaptaki emirlerine —çoğunlukla— inançtan yüz çeviren, "radikal liberal Yahudiler" tarafından planlanmış kutsala saygısız girişimlerdi."[359]

Bu emirlerden birisi İbranice Kitab-ı Mukaddes'in beşinci kitabı Tesniye'deki yedinci bapta bulunmaktadır:

Allah RAB, mülk olarak almak için gitmekte olduğun diyara seni götüreceği ve senin önünden çok milletleri, Hittileri ve Girgaşileri ve Amorileri ve Kenanlıları ve Perizzileri ve Hivileri ve Yebusileri, senden daha büyük ve daha kuvvetli yedi milleti kovacağı ve Allah RAB onları senin önünde ele vereceği ve sen onları vuracağın zaman onları tamamen yok edeceksin onlarla ahdetmeyeceksin ve onlara acımayacaksın ve onlarla hısımlık etmeyeceksin; kızını onun oğluna vermeyeceksin ve onların kızını kendi oğluna almayacaksın. Çünkü onlar senin oğlunu benim ardımca yürümekten saptıracak ve başka ilahlara kulluk edecekler ve RABBİN öfkesi size karşı alevlenecek ve seni çabuk yok edecek. Fakat onlara

şöyle yapacaksın. Mezbahalarını yıkacaksın ve dikili taşlarını parçalayacaksın ve onların aşerlerini balta ile keseceksinve onların oyma putlarını ateşte yakacaksın. Çünkü sen Allah RABBE mukaddes bir kavimsin; Allah RAB yeryüzünde olan bütün kavimlerden kendine has kavim olmak üzere seni seçti.[360] (1. Tanrınız RAB mülk edinmek üzere gideceğiniz ülkeye sizi götürdüğünde, önünüzden birçok ulusu —Hititleri, Girgaşlıları, Amorluları, Kenanlıları, Perizlileri, Hivlileri, Yevusluları, sizden daha büyük ve daha güçlü yedi ulusu— kovacak.

1. Tanrınız RAB bu ulusları elinize teslim ettiğinde, onları bozguna uğrattığınızda tümünü yok etmelisiniz. Bu uluslarla antlaşma yapmayacaksınız, onlara acımayacaksınız.

2. Kız alıp vermeyeceksiniz. Kızlarınızı oğullarına vermeyeceksiniz; oğullarınıza da onlardan kız almayacaksınız.

3. Çünkü onlar oğullarınızı beni izlemekten saptıracak, başka ilahlara tapmalarına neden olacaklardır. O zaman RAB size öfkelenecek ve sizi çabucak yok edecek.

4. Onlara şöyle yapacaksınız: Sunaklarını yıkacak, dikili taşlarını parçalayacak, Aşera putlarını devirecek, öbür putlarını yakacaksınız.

5. Siz, Tanrınız RAB için kutsal bir halksınız. Tanrınız RAB, öz halkı olmanız için yeryüzündeki bütün halkların arasından sizi seçti.).

İsrail konusu İslamofobi konusuyla yakından bağlantılıdır. Ancak İsrail yanlısı sağ yalnızca kendilerini cennete hazırlayan, bu nedenle de Yahudi olmayanları -mevcut durumda Filistinli Müslümanları- şiddet dolu bir din anlatısının hedefine yerleştiren dindar siyonistlerden ibaret değildir. İslamofobi endüstrisi, İsrail yanlısı sağın çok sayıda tondaki mensuplarının ittifakından oluşmaktadır. Müslümanlara karşı düşmanca kampanyaların sebeplerinin çeşitli olmasına karşın gerçek şudur ki hepsi aynı İslam karşıtı ve Yahudi yanlısı kampa sıkıca yerleşmişlerdir. Dindar siyonistler için İslamofobik coşkularının temel güdüleyicisi peygamber sözüdür/kehanettir. Bu gibiler için Filistinliler sadece davetsiz yerleşimciler değildir veya sadece Yahudi topraklarındaki Araplar da değildir hatta onlar sadece Müslüman da değildir. Onlar Yahudi değildir, farklı bir kumaştan yapılmış başka kimselerdir ve onlarla ilgili Tanrı’nın emirleri gayet açıktır. Hristiyan siyonistler de benzer bir bakış açısını paylaşır. İslam ve Müslümanlar söz konusu olduğunda ifadelerinin büyük kısmı Mesih’in ikinci gelişinin ön aşaması olarak Yahudilerin kutsal topraklara dönmesini destekleyen dinî bir söylem şeklindedir. Yine de bir yandan İsrail’i destekleyen bir yandan da Müslümanlara karşı kin ve düşmanlık gösterenler, siyaset odaklı bir noktada yerlerini almaktadırlar. Örneğin, Birleşik Devletler ve İsrail arasındaki özel ilişki onların şahince dünya görüşüne rehberlik eder, ister ulusalcı tarzda bir gurur meselesi isterse de Ortadoğu’nun dengeleri üzerine duyulan endişe olsun, İslam onların gözünde mevcut politik vaziyetin dayanaklarını bozmayı hedefleyen, sınır tanımadan her yere uzanabilen bir tehdit hâlini almıştır. Onların değişik ideolojik güdülerine rağmen İsrail yanlısı sağ, İsrail’i İslam yayılmacılığının tehdidi altındaki bir devlet olarak görüyordu. İsrail içerisinde, kendi ulusalcı ajandalarını öne çıkarmak isteyen politikacılar, böylesi paranoyakça senaryolara bilinçli bir çabayla sarıldılar. Geçmişte İsrail’e güçlü bir Batı desteği sağlayan şey,

onun antikomünist duruşu ve Arap ulusalcılığının büyümesine karşı siper oluşuydu. Bugün, İslam eski korkuların yerini almış, günümüzde “kara canavar” olmuştur.

* * *

11 Eylül’ün oluşturduğu şokla Amerikalıların kafası karışmışsa ve gözlerinin önünde olup biten hadiseleri bütünüyle anlamaktan âciz kalmışlarsa da pek çok İsrailli muhit, daha az şaşırmış durumdaydı. Tel-Aviv’de yerleşik bir gazete olan Ma’ariv’de yazan gazeteci Dov Goldstein, “İsrail 100 seneden fazla bir süredir terörizme karşı savaşmaktadır. Dünyada hiçbir ülke terörizme karşı bu kadar uzun süre ve bu kadar kararlı bir şekilde savaşmamıştır... 11 Eylül’ün kanlı hadiselerine İsrail’in ihtiyacı yoktur. İsrail’in teröre karşı savaşı, Birleşik Devletler’in kendi terör kurbanlarının yasını tutmasından çok önce başlamıştır.” diye yazdı.[361]

O akşamın geç vakitlerinde dünya liderleri şiddeti kınayan basın bildirileri için acele ederken Benjamin Netenyahu, Tel Aviv’de gazetecilere saldırılar için “çok iyi” dedi. Sonra sözlerini düzelterek, “Hımm! Çok iyi değil, ancak iki halk arasında sempati oluşturacak ve bağları güçlendirecek zira biz terörü uzun zamandır yaşıyoruz, ancak Birleşik Devletler daha yeni büyük bir terör patlaması yaşadı.”[362] Bu büyük facia, anında politik ayrımların uç noktalarını keskinleştirdi ve İsrailli politikacıların Batı Şeria’da toprak kapma faaliyetlerini hızlandırmalarına uygun bir ortam sundu. Netenyahu, Washington ve İsrail’in aynı düşmana karşı savaştığını söyledi. Yahudi devletinin Filistinli düşmanları, uçakları kaçıran 19 teröristle aynı dinî ve etnik kimliği paylaşıyordu. Onlar Arap ve Müslüman’dı. Bu mantıktan gidildiğinde terörizme, aynı eğilime sahiptiler.

Kriz sonrasındaki panik ortamı, üzerinde farklı kargaşaların yaşandığı savaş hatlarını bulanıklaştırdı. “Teröre Karşı Savaşın” iyi tanımlanmamış amaçlarıyla açılışının yapılması tek bir ideolojik bayrak altında birbiriyle ilişkisi olmayan politik ve dinî mücadele cepheleri meydana getirdi. 11 Eylül’ün birinci senesinde İsrail Başbakanı Ariel Şaron açıkça sunu söyledi:

Bin Ladin’in intihar terörü, Hamas’ın, Tanzim’in ve Hizbullah’ın terörleri, Filistin otoritesi tarafından oluşturulan terör, Saddam Hüseyin’in Filistin terörizmini hem desteklemesi hem de müdahil olması ve İran tarafından yönlendirilen terörist şebekeler hep tüm dünyada barış ve dengeyi tehdit eden aynı şer ekseninin birbirinden ayrılmaz ögeleridir.[363]

Yeni terörizm karşıtı ajanda tam olarak Netenyahu’nun olmasını istediği şeyi yaptı. İsrail’in zalimce politikalarla Filistinlileri itelemesine izin verdi.[364] Siyaset bilimci Neve Gordon, 2001’den 2007’ye İsrail’in, sene başına, işgalin ilk 20 yılı süresince olandan daha fazla Filistinli öldürdüğüne dikkat çekti. İlave olarak Ekim 2000’de ikinci İntifada’nın başlamasından sonra İsrail, geçen 34 yılda öldürdüğünün iki katı Filistinliyi öldürdü.[365]

David Yerushalmi, İsrail’den, “Ortalama bir Müslüman’ın intihar bombacısı

olmaması onun bu gibi taktiklere olan desteğini azaltmaz.” diye yazdı. Filistinlilerin yüzde 70’ten fazlasının Yahudi sivillere yönelik intihar saldırılarını desteklediklerini söyleyerek böylesi bir şiddetin arkasındaki güdüleyicinin Müslümanların “politik insan ve ulus devletin yok olmalarını istemeleri” ve “İsrail ve Birleşik Devletler’in bunlardan ikisi” olduğu yönünde iddiada bulundu.[366] Bir seferinde, “İslam medeniyeti; Yahudi, Hristiyan medeniyetiyle savaş hâlindedir.” diye yazdı.[367] Onları durdurmak onun misyonu hâline gelmişti. Sonraki sene, terörün ön cephesinde yaşadıklarını anlatmak ve düşmanı Amerikan cephesinde yok etmek için bir kampanyaya yol göstermek için New York’a döndü.

* * *

2006’da Yerushalmi, Arizona’da İslam hukukunun tatbikini yasa dışı kılma amacıyla öncülük yapan bir taraftar grubu olan Society of Americans for National Existence’i (SANE) kurdu. Organizasyon kendisini, “demokrasi ve parti yönetimini terk ederek kurucu babaların anayasal cumhuriyetine geri dönmeye adamış” olarak tarif ediyordu. Yerushalmi, bu Kurucu Babalar’ın kimler olduğunu da hatırlattı: “İnançlı Hristiyanlar, çoğunlukla erkek ve neredeyse tamamı beyaz.” Aynı sene, “Irk Üzerine: Öneri Niteliğinde Bir Tartışma” isimli makalede siyahları, “insanların en canileri” olarak tarif etti.[368]

SANE’nin başlattığı ilk projelerden birisi Müslümanlığın Amerika’ya sızmasının yollarını tıkama amaçlı bir kampanya olan “Şeriatın Haritasını Çıkarmak: Düşmanı Tanımak” idi. Çalışma, cami müdavimlerinin davranışlarını ve uygulamalarını incelemeyi ve grup tarafından yapılan bir basın açıklamasına göre, “Şeriatın Amerikan devletini yıkmak için bir suç komplosu olduğu tezini test etmeyi”[369] hedefliyordu. Kampanya 364.000$’la desteklendi. Bu destekten bir kısmı yeni muhafazakâr, İslam karşıtı aktivist Frank Gaffney’in kurduğu muhafazakâr düşünce kuruluşu Center for Security Policy’den (Güvenlik Politikası Merkezi) geldi. Yerushalmi Gaffney, Pamela Geller ve Robert Spencer için genel danışmanlık hizmeti verdi.[370]

Projenin yöneticisi David Gaubatz da özellikle Müslümanlar söz konusu olduğunda Yerushalmi gibi çatışmasever bir kişiydi. Bir keresinde Barack Obama’dan, “Müslüman liderimiz” diye bahsetti ve İslam’a “ölümcül hastalık” dedi.[371] 2009’da yayımlanan Müslüman Mafya isimli kitabında Amerikan hükûmetinin, Amerikan İslam İlişkileri Konseyi’nin (CAIR) sızma planının kurbanı olduğunu söylüyordu. Gaubatz grubun Capitol Hill’de çalışmak isteyen Müslüman Amerikalılara yardımını bir fesat planı delili olarak görüyordu. Dört kongre üyesi onunla hemfikir oldu. Arizona temsilcisi John Shaedegg, Gaubatz’ın kitabını okumaları için Amerikalıları teşvik ettiğini söyledi. Kuzey Carolina temsilcisi Sue Myriek’in kitaba olan hevesinde şaşırtıcı bir şey yoktu zira ön sözünü o yazmıştı. Bu ikisi, Georgia temsilcisi Paul Broun ve Arizona temsilcisi Trent Franks ile birlikte Beyaz Saray güvenlik sorumlusuna, CAIR’ın devletin kilit

bürolarına Müslüman stajyer yerleştirip yerleştirmediğini araştırma çağrısı yaptı. Daha sonra Gaubatz'ın oğlu Chris'in kendisinin içeri sızmaktan suçlu olduğu ortaya çıktı. Müslüman bir stajyer görüntüsü altında kitap araştırmasında kullanmak üzere CAIR'den 12.000'den fazla belge çalmıştı.[372]

Halkı, İslami yıkıcılığa karşı uyanmaya davet ederken Gaubatz ve SANE'nin hileli metotlar kullanma konusunda zengin bir geçmişi vardır. İki yıl sürecek "Şeriatın Haritasını Çıkarmak" başlıklı projesinin yöneticisi olarak 350.000$'ı cebine koyarak Müslüman avcısına dönüşen bu eski federal ajan, yanına iki araştırmacı daha alıp 18 aylık bir yolculuğa çıktı ve şeriatçı olarak tarif ettiği avını incelemek için ülkeyi taradı. Gezileri, onları ülke içindeki 100'den fazla camiye götürdü. "Şeriat taraftarı" görünmelerini sağlayacak kıyafetler giyinip, "yaklaşık 2.5 cm'lik sakal" bırakıp, "bıyıksız olarak ve altın takı bulundurmayarak" inançlı Müslümanlarla beraber ibadethanelere girdiler ve "veri" topladılar. Bunlar, imamın sakalının uzunluğu, takke takan müdavimlerin yüzdeleri, ziyaretçilerin ulaşabileceği yazılı metin tipleri, erkeklerin kol saatlerini sola mı sağa mı taktığı vb. şeylerdi.[373]

Beklendiği gibi sonuçlar öngörülerini teyit etti. Yerushalmi, "Amerika'da bir cami problemi bulunduğunu bildiren verilerimiz var." dedi.[374] Sayılara başvurulacak olursa camilerin %81'i şiddeti savunan yazılı metin içeriyordu ve %85'ten fazlası cemaatlerine radikal eserler tavsiye ediyordu.[375] Korkutucu düzeyde yüksek sayılar blogosferde hemen haber yapıldı ve haber yayıldı. Robert Spencer, "Yeni bir çalışma, bu ülkedeki camilerin %80'inin cihad savaşı ve İslami üstünlükçülüğü öğrettiğini göstermiştir."[376] diye yazdı. 2007'de projenin duyurulması üzerine, "Tanrı'ya şükür bunu yapan birileri var." diye sevinç gösterisinde bulunan Pamela Geller, coşkuluydu ve sonuçlarla ilgili olarak şunları yazdı:

"Emprik deliller derinlemesine rahatsızlık verici ama şaşırtıcı değil. Amerikan camilerinin ezici çoğunluğu İslami öğretiler tarafından dikte edildiği gibi şiddetli cihad öğretiyor, yüceltiyor ve öne çıkarıyor. Müslüman Kardeşler'le bağlantılı CAIR gibi grupların camilere sızmaya karşı hukuki kısıtlama talep etmesinde şaşacak ne var?"[377]

SANE'nin "Şeriatın Haritasını Çıkarmak" isimli çalışmasının sonuçları daha halka duyurulmadan önce Yerushalmi'nin gerilim çıkarmaya yönelik arzusu, onu bir başka işin öncüsü hâline getirdi. "Team B II"nin bir mensubu olarak, Ortadoğu'daki çizme izleri, Amerika'nın öncülüğünü yaptığı bir dinî egemenlik mücadelesi verdiği intibaını bırakan köktenci Hristiyan Siyonist General Jerry Boykin'le işbirliği yaptı. Boykin ve Yerushalmi, İsrail yanlısı güvenlik politikasının çok çalışkan talebesi Frank Gaffney'in, "zamanımızın en öndeki totaliteryen tehlikesi" ile ilgili korkutucu bir yorumu olan Şeriat: Amerika'ya Bir Tehdit'i yazmasında destekçi oldular.[378]

Filistin'deki Yahudi hakkı, raporun 177 sayfasına dağılmıştı. Yaser Arafat'tan tarihlendirilmiş alıntılar, Hamas ve Hizbullah'ın İsrail hedeflerine saldırılarına dair referanslar ve Müslüman siyasi liderlerin Yahudi devletine yönelttikleri acımasız tehditler, bu "yas kitabındaki" imajlardan bazılarıydı. Kutsal topraklar kuşatma altındaydı. 23 Mayıs 2011 'de Ulusal Basın Kulübü'nde Team B II

üyeleri "İsrail Yalnız Değilsin" koalisyonu için rapordaki anlatıyı üzerine basa basa tekrar ettiler. Bu koalisyon, Filistin'le 1967 öncesi sınırlara geri çekilmek esası üzerine kurulu halk talebini bastırmak için kurulmuş bir aktivist gruptu. İsrail nasıl olur da 6 Gün Savaşı'nda aldığı Tanrı tarafından vaat edilen toprakları geri verebilirdi?

Frank Gaffney, 1967 Savaşı'ndan sonra bir grup İsrail subayına, İsrail kendini savunma durumundayken, o güne kadar aldığı topraklardan feragat etmesinin emniyetli olup olmayacağının sorulmasını hatırlattı. "Onlar Genel Kurmay Başkanlığı görevlileriydi." dedi sertçe. Onlar, bu savaş sırasında elde ettikleri Batı Şeria, Golan tepeleri ve Gazze toprakları olmaksızın İsrail'in yaşayamayacağını tespit ettiler. Bu 1967'de ne kadar gerçektiyse bugün de o kadar gerçektir. Bunu, kendimizi tehlikeye atma pahasına unutuyoruz."

Elinde şeriat raporunun bir nüshasını tutan Gaffney, 1967 öncesi sınırlara çekilmenin düşmana tehlikeli bir armağan olacağını, bunun "geçmişte pek çok defa olduğu gibi sadece İsrail'i tehlikeye atan bir savaşa değil, kesinlikle tüm Körfez bölgesini hatta bir ihtimal tüm dünyayı içine alan bir savaşa yol açacağını" ihtar etti. Jerry Boykin, tartışmaya özellikle dinî bir dil şırınga ederek çoğu Yahudi kalabalığa, "Yahudiler de Filistinliydi. Konu sadece Araplar değildir. Neyi konuştuğumuzu bilerek konuşmalıyız; onlar Müslüman Araplardır. Onlar İsrail'den şu anda nefret ettiklerinden daha fazla nefret edemezler."[379]

Tehlike açıkça ortaya koyulmuştu. Şeriat kanununun önü alınmalıydı. David Yerushalmi, şeriatın Birleşik Devletler'de mevcut olduğu iddia edilen etkisinin engellenmesini hedefleyen, yasamaya yönelik taslak yazılar yazmaya başladı. "Amerikan Mahkemelerinde Amerikan Kanunları" isimli, teklif tüm ülkede devreye sokuldu ve devlet seviyesinde Brigitte Gabriel'in "ACT!for America"sı gibi gruplar tarafından desteklendi. ACT!for America, Hristiyan Siyonist Guy Rodgers'in yönlendirmesiyle yasa tasarısının arkasındaki yerel birimleri bir araya getirdi ve devletin yasa yapan birimlerinin koridorlarında yönlendirdi. Amerikan Barosu (American Bar Associaton) bu gibi önlemleri destekleyen yasa yapıcıların bu modeli kullandıklarını kabul ederek Yerushalmi'nin "şeriat karşıtı inisiyatifini" tanıdı. Şablon üç eyalette – Alaska, Güney Carolina ve Texas – aynı şekilde ortaya sürüldü ve bu model çok sayıda başka devlet bürosunda tekrar edildi.[380] 23 eyalet, bir çeşit şeriat karşıtı yasayı çıkardı. Cumhuriyetçi Oklahoma eyalet temsilcisi Sally Kern meslektaşlarına, "'Bu yasa diğer 20 eyalettekiyle pratik anlamda aynıdır.' diyebilmek işleri kolaylaştırır." dedi.[381]

Kuzey Carolina, Raleigh'in News and Observer gazetesinin pazar sabahı baskısı propaganda yayını için genelde başvurulan yer değildi. Şehrin bu geleneksel tatil gününde 200.000 kadar dağıtılan periyodik yayınının arasına normalde market kuponları, bakkaliye alışverişi veya deterjan reklamları koyulurdu. Ancak Eylül 2008 farklıydı. Ülkenin ilk Afrikalı-Amerikalı başkanının seçilmesiyle sonuçlanan tarihî başkanlık seçimlerinden iki ay önce en kızgın politik müsabakanın yaşandığı Tarheel (Kuzey Carolinalılar için kullanılan bir lakap) eyaleti, "Radikal İslam'ın Batı'ya Karşı Savaşı" isimli 77 dakikalık sarsıcı bir DVD'nin hedefi oldu.[382]

"Saplantı" isimli film, ülke çapında 70'ten fazla gazetenin resimli mizah

dergilerinin ve el ilanlarının arasına yerleştirilmişti ve her şeyden habersiz 28 milyon müşterinin salonlarına ulaştı. Amerikan bayrağı yakan çılgın gibi kalabalıkların, çölde patlatılan tankların sahneleri ve Nazi Almanya'sından sonu gelmez sahneler "uzmanlar" tarafından program akışına yerleştirilmişti. Bu uzmanlar, bilinen İslam karşıtları ve ideologlardı.

Müslümanlara duydukları nefret dışında yorumcuları bağlayan diğer şey İsrail'e duydukları taşkın bağlılıktı ve Filistinlilere yöneltilmiş sert değerlendirmelerle tersinden ifade ediliyordu. 2006 Guardian of Zion Ödülü sahibi Daniel Pipes, önceden bir "İslamcı terörist" olduğu iddiası çürütülen Evanjelik Hristiyan Walid Shoebat ve ACT!for America isimli kuruluşunun bölümleri ülke çapındaki şeriat karşıtı manyayı kışkırtan Brigitte Gabriel, filmdeki aydınlatıcı bilgeler arasındaydı.[383]

Ancak bu İsrail yanlısı ecinnilerin kökleri ekranda görülen tahrikçilerden daha derine gidiyordu. Multimilyon dolarlık filmi finanse eden bir gölge organizasyonun cebine uzanıyordu. The Clarion Fund, ismini tiz sesi savaşın başladığını bildiren dar bir Orta çağ trompetinden alıyordu. Ancak tepenin üzerinde gururla durup yakında ikamet edenleri tiz sesle ikaz edenlerin tersine bu Müslüman karşıtı tehlike habercileri, radarın altında faaliyet gösteriyor ve kıyametin geldiğini bildiren sirenlerini çalarken dikkatlice arkada bıraktığı izlerini siliyorlardı.

Dindar siyonistler ve yerleşimci hareketiyle geçmişinde bağlantılar bulunan, bir Yahudi haham ve Kanadalı, İsrailli film yapımcısı Raphael Shore, organizasyonu 2006'da neocon ve İsrail yanlısı baskı gruplarına paravana olmak için kurmuştu. Ancak Shore'un ofis kompleksinin bulunduğu Manhattan'daki gökdelen boştu. Grace Corporate Park büyük bir şirket görüntüsü veren bir sanal ofisti ve ayda 79$'a mal olan tam bir iş adresi ve New York City telefonu vardı. Delaware şirket belgelerine göre Shore'un iş yeri maskesi Aish Ha Torah (veya Tevrat'ın Ateşi) isimli bir harekete de aitti. Aish Ha Torah, amacı asimile olmuş Yahudileri tekrar ultra Ortodoks Yahudiliğe çağırmak olan bir Yahudi İsrail misyoner derneğiydi.[384] The Atlantic dergisi yazarı Jeffrey Goldberg bir seferinde bu grubu, "Günümüzde Yahudiliğin içindeki en fundamentalist harekettir. Onun faaliyetleri Nablus'un güneyinde, Batı Şeria'nın kuzeyinde Yahudi yerleşimcilerin radikal kuşağından neşet etmekte ve dünya çapındaki ileri karakolları özellikle steril, cinsiyet ayrımcı ve yitirilen toprakları geri alma amaçlı bir Yahudilik anlayışının propagandasını yapmaktadır."[385] diye tanımlamıştı. Grup, 2009 senesinde, International Outreach Center'in (Uluslararası Sosyal Yardım Merkezi) üzerine İkinci Tapınağın aynen orijinalindeki gibi altın ve gümüş ihtiva edecek şekilde aynı oranlarda küçültülmüş modelini diktiğinde dikkatleri üzerine çekti. Romalılar orijinal tapınağı 2000 sene önce yıkmışlardı ve bugün İslam'ın üçüncü kutsal binası olan Kubbetü's-Sahra, tapınağın yerinin olduğu tepede bulunmaktadır. Yahudi geleneğine göre tapınak yeniden inşa edilinceye kadar Mesih'in dönüşü gerçekleşmeyecektir. Her ne kadar gerçek olmasa da bu gösterişli model, "Mesih'in doğum sancılarını çabuklaştırmış gibi görünüyor." diye yazdı Richard Silverstein.[386] Bir tonluk model, vinçle yerleştirileceği yere çıkarıldığında bir kadın, "Şimdi tanıklık ettiğimiz şey, gelecek olanın küçük bir

provası, sadece bir tadımlığını hissetmektir. Umuyoruz ki bir an evvel gerçek tapınak, bunun gibi yukarıdan gelecek ve (Müslüman'ların Kubbetü's-Sahra'sını işaret ederek) şu altınlı, parlak şeyin olduğu yere yerleşecek."[387]

Yapının altında Batı Duvarı'na (Western Wall) bakan bir büroda Raphael Shore'un gerçek iş yeri bulunmaktadır. Aish Ha Torah'ın uluslararası kanadının yöneticiliğini yapmakta ve grubun bir eğitim ekibinden, Amerikan seçimlerine İsrail yanlısı ve İslam karşıtı hisler pompalayan acımasız bir politik propaganda makinesine dönüşmesinin müjdesini vermektedir.[388] Onunla beraber çalışan kardeşi Ephraim, Honest Reporting (Dürüst Habercilik) medya ajansının yöneticiliğini yapmaktadır. Bu kuruluş, Saplantı filmini üretmenin yanı sıra İsrail'e karşı ön yargıları tespit amacıyla dünya haberlerini izlemekte ve iki devletli çözüm aleyhine kampanya yapmaktadır.[389] Birinde öldürülen her bir Yahudi için 1.000 Arap öldürülmesini teklif eden ve Aish Ha Torah'ın sözcüsü Ron Torrosian, iki grup arasında bir bağlantı bulunduğuna yönelik tüm şüphelerin illüzyondan ibaret olduğunu söyledi.[390] "Aish, Paul McCartney ile görüşen bir kadından da bahsetmektedir. Bu bizim onunla bağlantımız olduğunu mu gösterir?" diye alay etti.[391] Torrosian'ın tam benzeri olan Clarion sözcüsü Gregory Ross 2006'da Aish Ha Torah'a uluslararası fon sağlayıcısı olarak listeye geçti, Clairon'un kurulduğu aşamada üç yöneticisinden ikisi Aish Ha Torah'ın internet sitesinde çalışan olarak görülüyordu.[392]

Ancak aynen Clarion Fund'un Aish Ha Torah'ın sağcı ideolojisini habere dönüştürüp yaymanın vasıtası olduğu gibi, Aish Ha Torah'ın kendisi de Hasbara Derneği üzerinden İsrail devletinin politik amaçlarını (en başta yerleşimlerin Filistin topraklarına daha fazla yayılması) kanalize eden böylesi bir aygıttır. Hasbara Derneği, 2001 senesinde Aish Ha Torah ve İsrail Dışişleri Bakanlığı işbirliği ile kurulan aktivist bir organizasyondur. Programın amacı "üniversite öğrencilerini kampüslerinde etkili İsrail yanlısı aktivistler olmak üzere eğitmek ve yetiştirmektir."[393] Katılımcılar, Kudüs'te çalışma programlarına katılmakta ve üst düzey İsrailli memurlarla içli dışlı olarak "terör kurbanlarıyla görüşmekte", "İsrail'in imajını nasıl şekillendireceğini" ve kampüste "antisemitizme" nasıl karşılık verileceğini öğrenmektedirler. Ayrıca onlar döndükten sonra "Palestinian Media Watch" (Filistin Medyasını İzleme) branşları kurmaya teşvik edilmektedirler. ACT!for America'nın yöneticisi Brigitte Gabriel'in grupla geçmiş bağlantıları vardır. O, resmî grubun internet sitesinde ön planda yer almakta ve onlar adına hayli kazançlı konferanslar vermektedir.[394]

2008'de New York Üniversitesinde Saplantı filminin gösteriminde izleyicilerden Hasbara Derneği'nin internet sitesi Israeliactivism.com'a kayıt yaptırmaları rica edilmiştir. Her ne kadar başta filmin İsrail'le bağlantısını umursamaya değmez olarak göstermeye çalışmışsa da sonradan ortaya çıktığı gibi derneğin başkanı Raphael Shore'du. "Bu, işe yaramıyor." dedi. "Onun sadece Yahudilik ve İsrail'le bağlantılı olmasını istemiyorum." diye de ekledi.[395] Ama büyük oranda öyleydi.

İsrail'in ihtilaflı topraklarda Amerika'nın ve uluslararası toplumun onayı olmaksızın küçük küçük miktarlarda toprak çalmaya devam edebilmesi için

Filistinlilerin hepsini teröristle eşitleyen bir imaj oluşturmayı başarması gerekiyordu. Yalnızca Yahudileri, önce Avrupa'da 2. Dünya Savaşı sırasında Adolf Hitler tarafından gerçekleştirilen devlet destekli soykırımdan acı çekmiş, şimdi de İsrail'de Filistinli Müslüman militanların kontrolsüz şiddeti altında bulunan ebedî mağdurlar olduklarını göstermek suretiyle politikaları için destek bulabilirdi. Filistinlilerin hayatı İsraillilerin hayatından daha az değerli ve daha kolay elden çıkarılabilir olarak gösterilebilirdi.

Raphael Shore, "Medya tarafından iddia edilen ve sıklıkla "ahlaki eşitlik" diye nitelendirilen yaygın bir algı vardır. Bu da insanlardan, Filistin İsrail çatışmasında her iki tarafın da kurbanlarının aynı ölçüde trajik olduğunu kabul etmelerini beklemek anlamına gelmektedir. Herhangi bir yaşamın kaybı son derece trajik olsa da insan, terör kurbanları ile teröre karşı korunmaya çalışanların kurbanları arasında net bir ahlaki ayrım yapmak zorundadır. Başka tabirlerle söylenecek olursa eğer geçen 2,5 sene içerisinde Filistinliler 18.000 terör hadisesi gerçekleştirmiş olmasalardı İsrail savunma amaçlı olarak karşılık vermek zorunda kalmaz ve Filistinlilerin de kayıpları olmazdı." dedi.[396]

Yahudilerin maruz kaldığı zulüm anlatısı Saplantı'nın tam kalbinde yer alıyordu. Holokostun acıklı bir dua gibi görüntüleri izleyicilerin his dünyalarına, gaz odalarının, krematoryumların, infaz mangalarının ve toplu mezarlıkların korkunç anılarını dağlayarak ekrana akıyordu.

Avrupa kasabının kasıla kasıla yürürkenki resimlerinin arasına Filistinli komandolar tarafından öldürülmüş, parçalanmış İsrailli kadın ve çocukların resimleri serpiştirilmişti. Eğer bu yan yana yerleştirmedeki kinaye, Nazi gamalı haçını İslam'ın hilaliyle eşitlemek olduğu yeterince anlaşılır değilse eski bir Nazi ve Hitler gençliği subayı olan Alfons Check paralellikleri bunu açıklığa kavuşturmuştur. "Bizler aydınlanmış insanlardık ve bunları yaptık. Müslümanlar niye yapmasın? Müslümanların kendi çocuklarına yaptıkları şeyler Hitler'in yaptıklarından daha kötü." dedi. Kendisini eski bir Filistinli terörist olarak tanıtan Walid Shoebat, Nazi liderinin Kavgam kitabındaki ırksal safiyet söyleminin İslami cihad konseptiyle alakasız olmadığını açıkça bildirdi. Tarihçi Martin Gilbert, ihmal edilmesi durumunda milyonlarca insanın yerdeki çukurlara dizilmiş insan mezarlarındakilerin kaderini paylaşacağının uyarısını yaptı.[397]

Saplantı filminin bir kopyasını alan 28 milyon seçmenin radikal İslam'ın topluma hâlihazırda bile bir tehdit oluşturduğuna ikna edilmesi Raphael Shore'un denkleminin sadece bir tarafıydı. Onlara bunun nasıl durdurulacağını veya daha iyisi "kimin" durdurabileceğini göstermek başka bir işti. Doğru adayı seçmeleri gerekiyordu, görüşleri İsrail yanlısı sağ ile uyumlu olan ve İsrail ile ilgili politikaları onun Batı Şeria'da toprak kapmasını devam ettirmesine imkân sağlayan adayı. Demokrat aday Barack Obama'nın bir Müslüman olduğu yönündeki ısrarlı söylentiler ve onun iki devletli çözüm için güçlü desteğini kapsayan politik realiteler ışığında Cumhuriyetçi John McCain, doğal olarak doğru seçim oluyordu. Onun Filistinlilerle İsrailliler arasında, İsrail'in toprak feragatinde bulunmasını talep eden herhangi bir barış görüşmesinden nefret etmesi ve onlar arasındaki çatışmayı "teröre karşı savaş" diye isimlendirmesi, İsrail devletinin amaçlarına gayet uyumluydu. 2008 Cumhuriyetçi Ulusal

Kurultayı'ndan iki ay önce McCain, Washington'da Amerikan İsrail Halkla İlişkiler Komitesine (AIPAC) bir konuşma yaptı ve Yahudi devletine askerî yardımı artırma sözü verdi. Yardımın İsrail'in çevresindeki düşmanlara karşı niteliksel askerî üstünlüğünü garanti altına alacağını bildirdi. Clarion Fund'ın internet sitesinin ön sayfasında Arizonalı senatörün desteği dikkat çekiyordu: "McCain'in politikaları radikal İslami aşırılık ve terörizm ile karşı karşıya gelerek onu geri çevirmeye yol ararken Barack Obama, aynı şeye niyetli olsa da aslında, Batı'nın karşı karşıya olduğu durumu daha da kötü hâle getirebilir."[398]

Saplantı'nın dağıtımının ardındaki güdüleyici güç İsrail'i "kendisine bırakılan her toprak parçası İslami egemenlik arayışına olan iştahlarını daha da kamçıladığı radikal İslamcıları" gözleyen, "kömür madenindeki kanarya" olarak gören sağ kanat Endowment for Middle East Truth (EMET) (Ortadoğu Gerçeği için Bağış) lobisiydi.[399] Grubun kurucusu Sarah Stern'in iki devletli çözüme şiddetle karşı çıkan ve Zionist Organization of America'yı (ZOA) da içeren birkaç İsrail yanlısı ulusalcı organizasyonla ve politikacılarla yakın bağları vardı. Eski İsrail diplomatları ve neocon aktivistten oluşan bir yönetim kurulu ile birlikte çalışan Stern'in kurduğu dağıtım şebekesi; filmi, hafta sonu gazeteleri ile birlikte dağıtmanın yanı sıra Washington'daki güçlü politika üreticilerinin masalarına da koydu. Grubun internet sitesi, "EMET, Saplantı: Radikal İslam'ın Batı'ya Karşı Savaşı" isimli filmi kongredeki her bir ofise dağıtmayı görev olarak bildi." diye bildirdi.[400]

Ancak sonuçta EMET'in pazarlama makinesi çöktü. Yolsuzlukları kovalayanların yoğun soruşturmaları FEC'i muhtemel kâr amacı gütmeme kurallarının çiğnenmesine karşı uyardı ve grup, filmin dağıtımını durdurdu. Ama onların bıraktığı yerde başkaları, özellikle de İsrail yayılmacılığını savunma çabaları EMET'le birkaç kez işbirliği yapmalarıyla neticelenen Hristiyan siyonist hareketler, ele aldı. Christians United for İsrael'in (İsrail için Birleşen Hristiyanlar) talebi üzerine mega kilise papazı John Hagee'nin (Daha sonra McCain destekçisi olmuştur.) kurduğu vecde hazır Evanjelik grup Republican Jewish Coalition (RJC) (Cumhuriyetçi Yahudi Koalisyonu) Yahudi cemaatindeki 20.000 Amerikalı haham ve lidere gönderdiği Standing with Israel (İsrail'in Yanında Durmak) isimli kitabın arasına filmi koydu.[401] Aylar sonra İslam'la ilgili histerisi seçim sezonuyla beraber gelip giden İsrail yanlısı Hristiyan Sağ'ın (İnternet siteleri şimdi ölüdür ve "Düşük itibarlı müşterilere iş kredisi" reklamı vermektedir.) belirsiz yayını Judeo, Christian View (Yahudi, Hristiyan Görüşü) Amerikan sinagog ve kiliselerini filmin 325.000'den fazla vakum paketli kopyasıyla sel gibi bastı.

Ancak Cumhuriyetçi Parti'nin başkanlık zaferini garanti altına almak için son dakika politikası gerekiyordu. Kısa saçlı, pilot güneş gözlükleri olan ve kaslarını gösteren tişörtü kendisine korkusuz bir sağ kanat süper kahraman görüntüsü veren 50'li yaşlardaki Müslüman karşıtı haçlı Tom Trento tam da bu işin adamıydı. İslamofobi endüstrisini oluşturan çeşitli şebekelerin ortak yaşam ilişkilerinin somut bir örneği olan Trento, Evanjelik bir Hristiyan, Çay Parti lideri ve İsrail'in olağanüstü bir savunucusuydu. Onun Müslüman karşıtı, her şeye şiddetli hevesi ona İslamofobinin büyükbabası Daniel Pipes'ın bir keresinde

söylediği gibi, "Müslümanlar geliyor, Müslümanlar geliyor." bildirisini taşıyan neredeyse her belli başlı girişimin merkezinde yer veriyordu. O, Team B II'nin[402] Şeriat: Amerika'ya Tehdit' inin yazarlarından birisiydi ve sürekli yaklaşmakta olan karanlık güçlerin Amerika'ya karşı komplolar çevirdiği konusunda veryansın etmesiyle bilinen United West'in (Birleşik Batı) yöneticisiydi. Grup, Trento'nun ilk korku girişimi olan Florida Security Council'in (Florida Güvenlik Konseyi) gelişmesiyle ortaya çıkmıştı. Florida Security Council, Latin Amerikalı diktatörlerle el ele vererek yeni, gizli tehdidi oluşturan "militan, radikal, üstünlükçü Müslümanların" Florida eyaleti için oluşturduğu hâlihazırda mevcut, açık tehlikelere karşı çok koldan savaşmayı misyon edinmiş muhafazakâr aktivistlerden oluşan bir gruptu.[403]

Konu terörle savaşa geldiğinde Trento, Yahudi ve Hristiyan din adamlarının bu işi yerine getirmediğine inanıyordu. Onlarda yeterli cesaret, azim ve kararlılık mevcut değildi; onların "zayıf zihinli" olduğunu söyledi. "Eğer bu Tanrı adamları birincil olarak Amerika'yla ilgili kültürel meselelerde söyleyecek bir şey bulamıyorlarsa kim onların, kendilerini şehit olmaya adamış cihadistlere karşı ayağa kalkmalarını bekleyebilir ki?"[404] Onların Saplantı'yı yayma çabası iyiydi ama yeterince değil. Muazzam bir tehdit, muazzam bir karşılığı gerektiriyordu ve Saplantı'yı Seyret: Vatandaşı Eğitme Programı'nı kuran Trento, İslam tehdidine karşı karadan, havadan savaşarak filmin pazarlanma kampanyasını yeni zirvelere taşıdı.

Birleşik Devletler'deki birkaç şehirde, bulutların üzerinde, üstünde Usame bin Ladin'in yüzü ve "Saplantı'yı Seyret" yazan bir pankartın dalgalandığı küçük bir turboprop uçak gezindi. Ülkenin en yüksek Müslüman nüfusuna sahip Detroit'te eyaletler arası 75 otoyolu üzerinde bulunan 12 metrelik bir ilan tahtası üzerinde parlak kırmızı bir mesaj, yaklaşmakta olan şeriat tehlikesine karşı yolcuları uyarıyordu. Bu görüntüler çok sayıda büyük tırın üzerine de koyulmuştu ve Usame bin Ladin, kızgın kızgın gelip geçenlere bakıyordu. Trento, "Usame bin Ladin uçakları ve tırlarına verilen tepkiler olağanüstüydü." dedi. "İnsanlar, Amerika'nın bir numaralı düşmanını bir uçağın arkasındaki pankartta veya bir tırın yan yüzünde gördüklerinden şok olup kalıyorlardı." diye devam etti.[405] Trento, Saplantı DVD'sini Demokratik ve Cumhuriyetçi partilerin aday gösterme toplantılarında da dağıttı. "DNC'ye kendim gidip 50.000 DVD'nin çantalara koyulması için teklif ettim." diye övündü. Hatta filmleri dağıtmak için Cumhuriyetçi delegelerin otellerine bile gitti: "Kişisel görüşüme göre Cumhuriyetçiler konuyu Demokratlardan çok daha iyi kavrıyor; onlar, konunun polislik bir problem olmadığının askerî bir problem olduğunun da farkındalar."[406]

* * *

İslamofobi endüstrisi fon kaynağı sağlayan ve çeşitli korku kampanyalarına gözleri yuvalarından oynatan miktarlarda para akıtan İsrail taraftarı zenginler

tarafından bir bal çanağı hâline getirilmişti. Bağış işi, yüksek yardım durumlarında genellikle kamu tarafından bilinir olsa da çoğunlukla sessiz bir şekilde yürüyordu. Önemli mevkilerdeki grupların bürokratik kademelerince korunarak, yardımlar patrondan propagandiste bir Texas pokeri masasında bulmayı bekleyeceği hünerle aktarılıyordu. Sıklıkla geride hiçbir iz kalmıyordu veya çok az kalıyordu.

Saplantı'nın arkasındaki parayı takip etmek kolay değildi. Clarion Fund, 17 milyon dolarlık projeyle ilgili olarak ağzını sıkı tutuyordu. Baskı uygulanınca çekingen bir şekilde bağışçıların isimleri verildi, ancak hemen sonra bunların takma isimler oldukları ve gerçek finansörlerin isimlerinin mahfuz olduğu söylendi. Şirketin üçüncü filmi olan ve İran'ın oluşturduğu nükleer tehdidi yapmacık bir şekilde büyüten İranium yayınlanmadan hemen önce Salon muhabiri Justin Elliott, Claïron Fund'in vergi dairesine teslim ettiği ve esrarı çözüyor gibi gözüken bir doküman ele geçirdi. Ana bağış hesap defterinde bağış sahibinin ismi "Barry Seid" olarak geçiyordu ve 2008'de şirkete yaklaşık 17 milyon dolar vermişti.

Ancak "Barry Seid" diye birisi yoktu. Yaşlı bir Chicagolu iş adamı olan "Barre Seid" vardı. Onun imparatorluğunun ürettiği multimilyon dolarlık servetin önemli bir kısmı çeşitli sağ kanat amaçlarına bağış olarak gidiyordu. Seid'in asistanı böylesi bir bağlantı olasılığını kesin bir dille reddetti. Elliot'a, "Mr. Seid, Clarion Fund'a hiçbir yardım yapmadı. Mr. Seid özel yaşamının muhafazasına çok önem verir ve hiçbir şekilde medya ilgisi istemez." dedi.[407]

Durum gerçekten de öyleydi ve "bağışçılar tarafından tavsiye edilen", bağışçıların kişisel isteklerine göre bağış dağıtan "Donors Capital Fund" (DCF) böyle bir gizlilik örtüsü teklif ediyordu. Center for American Progress'e (Amerikan Gelişim Merkezi) göre 2007-2009 seneleri arasında DCF yaklaşık 21 milyon doları aralarında Middle East Forum, Investigative Project on Terrorism (Terörizm Araştırma Projesi) ve David Horowitz Özgürlük Merkezi gibi kuruluşların da bulunduğu İslam karşıtı amaçlara aktardı.[408] Saplantı'nın yayınlandığı 2008 senesinde DCF, en büyük bağış alıcısı olan Clarion Fund'a, tüm film kampanyasını finanse etmeye yetecek miktarda, 17 milyon dolar verdi. DCF'nin başkanı Whitney Ball, "Müşterilerimizden birisi Clarion'u önerdi biz de öyle yaptık." dedi.[409] Salon, bu tavsiyenin daha önce Clarion'a bağış yaptığı gibi servetini neocon amaçlara ve sağ kanat İsrail yanlısı hayır kuramlarına akıtan Seid'den gelmiş olma ihtimalinin yüksek olduğuna dikkat çekti. Onun hamiliği dikkatlerden kaçmadı. 2010 senesinde, Seid İsrail'in ikinci en büyük üniversitesi tarafından "Yahudi hayatının zenginleşmesine olan sürekli desteği ve İsrail devletinin yükselmesine katkılarından dolayı" onursal doktorayla ödüllendirildi.[410]

Seid'e ilave olarak Yahudi sağından bir başka zengin girişimci, zenginliğini Müslümanların imajlarının çarpıtılmasını finanse etmekte kullandı. Los Angeles'tan az tanınmış bir güvenlik yazılımı geliştiricisi olan Aubrey Chernick, İslamofobi endüstrisinin en gürültülü operasyonlarından bazılarının arkasındaki isimdi. 2004 senesinde bilgisayar devi IBM, Chernick'in şirketini satın aldığında net değeri 750 milyon dolara fırladı. Aynı sene Aubrey ve eşi Joyce, ikilinin

ideolojik ajandasını paylaşan gruplara para aktarmak için kullandığı hayır derneği kisvesindeki Fairbrook Vakfı'nı kurdular. Bu gruplardan bir tanesi Manhattan'daki Park 51 Toplum Merkezi ile ilgili velveleyi Pamela Geller'in Atlas Shrugs sitesinin yanı sıra kıvılcımlayan Robert Spencer'in İslam karşıtı web sitesi Jihad Watch'tu. 2005'te Cherniekler Spencer'e doğrudan 200.000 dolar aktardı. POLITICO, siteyi geçen üç yılda finanse eden yaklaşık 1 milyon dolardaki "aslan payı"nın Spencer'e Fairbrook Foundation tarafından Jihad Watch'in üst kuruluşu David Horowitz Özgürlük Merkezi'ne yapılan bağıştan geldiğini rapor etti.[411]

Chernick ikilisinin servetinden faydalanan sadece Spencer değildi. "Yaklaşan şeriat" ve "Nazi gibi kan dökücü" korkularını kamçılayan diğer organizasyonlar da himayeden nasiplerini aldı. 2004 ve 2009 arasında Fairbrook Vakfı, Brigitte Gabriel'in ACT!for America'sına 125.000, Frank Gaffney'in Center for Security Policy'sine 67.000 ve Daniel Pipes'ın Orta Doğu Forumu'na 410.000 dolar bağışladı.[412] Saplantı filminin arkasındaki kardeş kuruluşlar Aish Ha Torah ve Honest Reporting aynı 5 senelik zaman diliminde 100.000 dolar aldı.[413]

Chernick'in bu gibi gruplara finansal yardımı sebepsiz değildi. Esasında 6.1 milyon tane sebebi vardı. Bu, tam olarak onun güvenlik firması National Center for Crisis and Continuity Coordination'un (NC4) (Ulusal Kriz ve Süreklilik Koordinasyonu Merkezi) Department of Homeland Security'den (Yurt içi Güvenlik Bakanlığı) terör de dâhil çeşitli durumlarda iletişim tekniklerinin geliştirilmesi amacıyla 2007'de aldığı para miktarıydı. Böyle bir yakın tehdit mevcudiyeti algısı olmaksızın böyle önlemlere ve ödemelere gerek kalmazdı. Dört sene önce, Başkan George W. Bush'un Homeland Security Advisory Committee'sinin üyesi de olan NC4'ün kıdemli yöneticisi Richard Andrews, federal hükûmetin uzmanlıkları ulusal güvenliği güçlendirebilecek özel firmalarla işbirliğini artırması için 11 Eylül komisyonu önünde tanıklık yaptı: "NC4'ün ana dayanak noktası, 11 Eylül sonrası yeni dönemin terör saldırıları veya doğal felaketler için hazırlıklı olmak amacıyla birlikte çalışacak yeni takımların geliştirilmesini gerektirdiğidir. Bu vizyona ulaşmak için merkezî unsur kamu/özel ortaklığını geliştirmektir." dedi.[414]

Amerika'da İslam karşıtı propagandanın finanse edilmesi bir şey, Batı Şeria'daki yasa dışı yerleşimlerin ilerlemesini finanse etmek başka bir şeydi. Ancak Chernickler için ikisi iç içe geçmiş durumdaydı. Her ne kadar pek çok İsrail yanlısı grup çiftin finansal desteğinin sefasını sürse de hiçbirisi onların aşırı sağ dünya görüşünü Central Fund of İsrail ve Ateret Cohenim kadar açığa vurmuyordu. New York temelli bu kâr amacı gütmeyen kuruluşlar üzerinden Aubrey ve Joyce Chernick, Kuzeybatı Şeria'daki Yitzhar yerleşimine on binlerce dolar gönderdi.[415] Birisinde, New York Times tarafından "Filistin'in Nablus şehrine hâkim tepelerin üzerinde bir ekstremist kale" diye tarif edilen, savaşla parçalanmış topraklar Filistinlilerle İsrailliler arasındaki bazı en acımasız karşılaşmaların mekânı olmuştu·[416] Yeşil hattın 20 km uzağında bulunan bir Ortodoks eğitim kuruluşu olan Od Yosef Chai Yeshiva'nın başkanı Rabbi Yitzhak Shapira, Ocak 2010'da yerel bir camiyi kundaklamaya çalışırken tutuklandı.[417] Bina alevler içerisindeyken duvarlarına, "Sizi yakacağız." ve "fiyat etiketi"

ifadeleri yazıldı.[418] Bu, onun ihtilaflarla ilk karşılaşması değildi. Bir seferinde Shapira, “bebekler de dâhil, Yahudi olmayanların doğaları itibariyle merhametsiz olduğunu” beyan etmiş ve onları öldürürken öğrencilerinin izlemeleri gereken kuralların taslağını çıkarmıştı.[419] 2006’da İsrail polisi onu, genç takipçilerini 13 yaş üzeri tüm Filistinlileri öldürmeye kışkırtmaktan alıkoyduğunda neredeyse kendi dersini kendisi yerine getiriyordu.[420] Sonuçta hükûmet devreye girdi. Radikal Yeshiva, öğrencilerinin Filistin hedeflerine ve İsrail savunma birimlerine başlattıkları saldırı olaylarının tekrarlanan bir hâl alması Eğitim Bakanlığını Dorshei Yehudcha Lisesini kapatmaya sevk etti.[421]

---

[353] Geoffrey Aronson, “Kap ve Yerleş: Ma’ale Adumim’in Hikâyesi”, Settlement Report, 15 (3) (Mayıs-Haziran 2005).

[354] “Yerleşimciler İsrail Kanunlarını Çiğnemektedir”, 21 Kasım 2006, BBC News.

[355] Andrea Elliot, “David Yerushalmi, Şeriat Karşıtı Hareketin Arkasındaki Adam”, 30 Temmuz 2011, New York Times, <http://www.nytimes.com/2011/07/31/us/31shariah.html?pagewanted=all>.

[356] Richard Silverstein, “David Yerushalmi Hakaret Davasını Tehdit Ediyor”, 2 Nisan 2011, <http://www.richardsilverstein.com/tikun_olam/2011/04/02/david -yerushalmi-threatens-defamation-lawsuit/>.

[357] Doug Chandler ve Larry Cohler-Esses, “Arap Okulunu Eleştirenler Arasında Avantaj El Değiştiriyor”, 30 Ağustos 2007, Jewish Week.

[358] Mark Juergensmeyer, Küresel İsyan: Hristiyan Milislerden el-Kaide’ye Seküler Devlete Dinî Meydan Okuma, Berkeley: University of California Press 2008, s. 57.

[359] David Yerushalmi, “Yahudi Nefreti mi?”, 5 Şubat 2007, Intellectual Conservative, hatred <http://www.intellectualconservative.com/2007/02/05/jew-/>.

[360] Tesniye 7:1-7.

[361] Dov Goldstein, “Gerçek Ortak”, Ma’ariv, 10 Ekim 2001.

[362] James Bennett, “Bir Terör Günü: İsrailliler Dökülen Kanı İki Ulusu Birbirine Yaklaştıran Bağ Olarak Görüyor”, 11 Eylül 2001, New York Times, <http://www.nytimes.com/2001/09/12/us/day-terror-israelis-spilled-blood-seen-bond-that-draws-2-nations-closer.html>.

[363] “Başbakan Ariel Şaron’un 11 Eylül 2002 Tarihindeki Konuşması”, Haaretz, 11 Eylül 2002, <http://www.haaretz.com/news/speechby-prime-minister-ariel-sharon
-on-september-11-2002-1.34588>.

[364] Haddai Ram, İranofobi: Bir İsrail Saplantısının Mantığı, Stanford, CA: Stanford University Press 2009, s. 76.

[365] Age., s. 75.

[366] David Yerushalmi, “Bir Ulusta Terör veya İslam ve Marksizm: Bölüm 1”, 12 Kasım 2001, The Institute for Advanced Strategic and Political Studies, <http://www.iasps.org/strategic/ dyislam1.htm>.

[367] David Yerushalmi, “Hangi Barışçıl İslam?”, 2 Mart 2006, American

Spectator, <http://spectator.org/archives/2006/03/02/what-peaceful-islamlprint>.

[368] David Yerushalmi, “Irk Üzerine: Deneme Niteliğinde Bir Tartışma”, 12 Mayıs 2006, McAdam Report, No. 585: 7.

[369] Basın bildirisini bir bütün olarak burada görebilirsiniz: <http://bitly/944NEW>.

[370] Paul Berger, “Şeriat Karşıtı Kanunları Öne Çıkaran Hukukçu İslami Aşırılıkçılık Üzerine Yeni Bir Araştırma Yayımladı”, 12 Temmuz 2011, Jewish Daily Forward.

[371] Age.

[372] Age.

[373] Age.

[374] Age.

[375] Andrew McCarthy, “Radikalizmin Koordinatları”, 8 Haziran 2011, Şeriatın Haritasını Çıkarmak, <http://mappingsharia.com/?p=420>.

[376] Robert Spencer, “B. D.’deki Camilerin Çoğu Şiddet Öğretiyor”, 14 Haziran 2011, Human Events, <http://www.humanevents.com/article.php ?id=44147>.

[377] Pamela Geller, “Mordechai Kedar ve David Yerushalmi: Amerikan Camilerinde Şeriat ve Şiddet, %81 Şiddet İçeren Cihadı Öne Çıkarıyor”, 7 Haziran 2011, Atlas Shrugs, <http://atlasshrugs2000.typepad.com/atlas_shrugs/monitor_the_ mosques/>.

[378] Center for Security Policy, “Şeriat: Amerika’ya Bir Tehdit: Rekabete Dayalı Bir Analiz Çalışması”, 2010, <www.familysecuritymatters.org/.../20100915_ Shariah-TheThreattoAmerica...>.

[379] “Team B II’ Mensupları: İsrail, Yalnız Değilsin”, 23 Mayıs 2011, <http://www.youtube.com/ watch ?v=raBBptHIGRE&feature=player_embedded#!>.

[380] Center for American Progress, “Korku Şti., Amerika’daki İslamofobi Şebekesinin Kökenleri”, <http://www.americanprogress.org/issues/2011/08/islamophobia.html>.

[381] Paul Berger, Age.

[382] Omid Safi, “Pazar Gazetemin İçine Nefreti Kim Koydu? ‘Saplantı’ DVD’sinin Ardındaki İsrail-Cumhuriyetçi-Evanjelik Şebekelerin Örtüsünü Kaldırmak”, Reza Aslan ve Aaron J. Hahn Tapper, eds, Amerika’daki Müslümanlar ve Yahudiler:Ortaklıklar, İddialar ve Karmaşıklıklar, New York: Palgrave 2011, s. 21.

[383] Age.

[384] Age., p. 31.

[385] Ben Harris, “Aish HaTorah’ın Kurucusu Rabbi Noah Weinberg Öldü”, 6 Şubat 2009, <http://www.jta.org/news/article/2009/02/06/1002827/rabbi-noah-
weinberg-founder-of-aish-hatorah-dies>.

[386] Richard Silverstein, “Aish HaTorah Üçüncü Tapınağı Dikti”, 10 Ağustos 2009, <http://www.richardsilverstein.com/tikun_olam/2009/08/10/aish-

hatorah-erects -third-temple/>.

[387] Age.

[388] Safi, “Pazar Gazetemin İçine Nefreti Kim Koydu?”, s. 31.

[389] Adam Shatz, “Kestirme Yollar”, *London Review of Books*, 30 (19) (9 Ekim 2008): 10.

[390] Jeffrey Goldberg, “‘Saplantı’nın Ardındaki Yahudi Aşırılıkçılar”, 27 Ekim 2008, The Atlantic.

[391] Meg Laughlin, “İslam Filmi ‘Saplantı’yı Gönderenler Yahudi Derneğiyle Bağlantılı”, 26 Eylül 2008, *St PetersburgTimes*, <http://www.tampabay.com/news/politics/nationaUarticle827910.ece>.

[392] Age.

[393] <http://www.hasbarafellowships.org/israel-program/about-the-fellowship>.

[394] Franklin Lamb, “Lübnan’dan Kayıp”, Al-Abram Weekly, No. 887, 12 Mart 2008.

[395] Adam Abdullah, “Nefret Tacirleri”, 28 Eylül 2008, <http://www.islamicity.comlarticles/articles.asp?ref=ic0809-3685>.

[396] Raphael Shore, “Medyanın İsrail-Filistin Çatışmasını Sunumu: Raphael Shore”, 21 Ocak 2005, USA Today, <http://www.usatoday.corn/community/chat_03/2003-05-01-shore.htm>.

[397] Age.

[398] Karen Castelli, “Radikal İslam’la İlgili DVD Lemoyne’daki Alıcıyı Rencide Etti”, 11 Eylül 2008, <http://wvvvv.pennlive.com/midstate/index.ssf/2008/09/pennsylvanias_smoking_ban_migh.html>.

[399] <http://www.emetonline.org/about.html>.

[400] <http://www.theamericanmuslimorg/tam.php/features/articles/who_is_behind_ relentless_obsession_and_the_third_jihad1/0016736>.

[401] Sarah Posner, “Aish HaTorah’ın Yeni ‘Saplantısı’”, 29 Ekim 2008, Jewish Week, <http://www.theinvestigativefund.org,/investigations/politicsandgovernment/ 1119/aish_hatorah’s_new_’obsessionV>.

[402] Team B raporu 1976 senesinde CIA tarafından hazırlanan ve Sovyetler Birliği’nin ABD için oluşturduğu tehdidin analizini yapan bir rapordu. Team B II raporunun ismi, sözkonusu raporun ismine benzetilerek oluşturulmuştur.

[403] <http://test.floridasecuritycouncil.org/about.html>.

[404] Jamie Glazov, “Bir İlan Panosuyla Savaşmak”, 22 Aralık 2008, <http://archive. frontpagemag.com/readArticle.aspx?ARTID=33501>.

[405] Meredith Turney, “Obsession Belgeseli Ulusal Demokratik Kongresinde Karışık Tepkiler Aldı”, 26 Ağustos 2008, <http://www.christiannewswire.com/news/ 905217626.html>.

[406] “Milyonlarca ‘Saplantı’ DVD’sinin Kararsız Eyaletlerde Gazetelerin Arasında Dağıtılması McCain Kampanyasına Yardım Etmiş Görünüyor”, 14 Eylül 2008, <http://www.jewsonfirst.org/08a/obsession.html>.

[407] Justin Elliot, “Sağ Kanat Radikal İslam Kampanyasını Kimin Finanse Ettiği ile İlgili Esrar Derinleşiyor”, 16 Kasım 2008, Salon, <http://www.salon.com/2010/11/16/ clarion_fund_obsession_dvds/>.

[408] Wajahat Ali, Eli Clifton, Matthew Duss, Lee Fang, Scott Keyes ve Faiz Şakir, “Korku Şti. Amerika’daki İslamofobi Şebekesinin Kökleri”, 26 Ağustos 2011, *Center for American Progress*, <www.americanprogress. org/issues/2011/08/islamophobia.html>.

[409] Elliot, Age.

[410] <http://www.biu.ac.il/bot/10/imagesHonDoc/Barre-Seid.jpg>.

[411] Laura Rozen, “Park 51 Parasının İzini Sürmek”, 4 Eylül 2010, Politico, <hap:// www.politico.com/blogshaurarozen/0910/The_Park5l_money_trail.html>.

[412] Age.

[413] Fairbrook Foundation’un 2005 ve 2006 I-190 formlarına bkz. <hap://dynamodata.fdncenter.org/990_pdf_archive/200/200993106/200993106_200612_

[414] Business Wire, “Department of Homeland Security Selects NC4 to Deliver Secure 360 Degree Intelligence Exchange”, 22 Ekim 2007, <http://www.businesswi re.com/portal/site/google/?ndmViewId=riews_view&newsld=20071022005 4348 cnewsLang=en>.

[415] Max Blumenthal, “Büyük İslamofobik Haçlı Seferi”, 19 Aralık 2010, <http://www.toindispatch.com/post/1 75334/tomgram:_max_blumenthal %2C_the_great_fear.ffimore>.

[416] Isabel Kershner, “Radikal Yerleşimciler İsrail’le Kapıştı”, 25 Eylül 2008, New York Times, <http://www.nytimes.com/2008/09/26/world/middleeast/26settlers.html?pagewanted=all>.

[417] Efrat Weiss, “Yeshiva Hahamı Camii Kundaklamaktan Tutuklandı”, 26 Ocak 2010, YNetNews, <http://www.ynetnews.com/articles/0,7340,L-3840085,00. htm/>.

[418] Age. “Fiyat Etiketi” kanun dışı yerleşim mekânlarından İsrail polisi tarafından çıkarılmalarına karşılık olarak Filistinlilere karşı şiddeti teşvik eden aşırılıkçıların benimsediği bir slogandır.

[419] 66. Blumenthal, Age.

[420] Age.

[421] Chaim Levinson, “Filistinlilere Karşı Şiddet Eylemlerinden Dolayı İsrail Yitzhar’ı Kapattı”, 11 Ocak 2011, Ha’aretz, <http://www.haaretz.com/news/diplomacy-defense/israel-closes-down-yitzhar-yeshiva-due-to-violent-acts-against-palestinians-1.393210>.

6-WASHİNGTON VE ÖTESİ:

BİR HÜKÛMET POLİTİKASI OLARAK İSLAMOFOBİ

6-WASHİNGTON VE ÖTESİ:

BİR HÜKÛMET POLİTİKASI OLARAK İSLAMOFOBİ

Canon House binasındaki 311 no'lu oda ihtişamlı bir yerdir. Antik Yunan ve Roma'yı hatırlatan ahşap kaplı, kubbeli tavanı vardı. Yerler koyu yeşil, Viktorya tarzı halı ile kaplıydı. En yüksek kemerden bir avize sarkıyor ve krem rengi duvarlara sıcak sarı bir ışık saçıyordu. Duvarların üst taraflarında birkaç düz ekranlı televizyon asılıydı. Bu, göz zevkini bozuyordu ancak geleneği sürdürmek ve moderniteyi kucaklamak arasındaki mücadelede gerekli bir ödündü. Kartal ve Amerika'nın ihtişamının diğer sembolleriyle bezenmiş görkemli maun kürsünün karşı tarafında direkleri bayraklarla donatılmış, buhar motorlu deniz kuvvetleri filosu "Evrim", Walter Lofthouse Dean'in "Barış" isimli suluboya tablosunu süslüyordu.

Amerikan demokrasisinin büyük ideallerinin görsel hatırlatıcı alametlerine rağmen odanın karanlık bir geçmişi vardır. Ekim 1967 sonlarında Amerikan Karşıtı Faaliyetler için Parlamento Komitesi, (HUAC-House Committee on Un-American Activities) Amerika çapındaki ırk esaslı ayaklanmaların, yağmalamaların, kundaklamaların ne ölçüde, ne şekilde komünistler ve diğer yıkıcı organizasyon ve bireyler tarafından planlandığını, başlatıldığını, kösteklendiğini ve desteklendiğini tespit etmek amaçlı bir seri oturum için bu odayı kullanmıştır.[422] Irkçı polis memurları ile sivil haklar kanunundan ve beyaz seçkinlerin zorbalığından hoşnutsuz zenciler arasındaki sert çatışmalar büyük metropolleri sarsıyordu. Detroit'te polisler ve sivillerin karşı karşıya gelmesi, 43 sivilin ölümü ve yaklaşık 500'ünün yaralanmasıyla sonuçlandı. Şiddetli ırklar arası gerilimler ve uzun süren sivil karışıklık hadiseleri Amerikan Hükûmeti'ndeki bazı kişilerin, Afroamerikalı ayaklanmacıları ve eylemcilerin benimsediği radikal konumların komünist düşmanın istekleriyle aynı doğrultuda olduğu yönünde spekülasyon yapmasına yol açtı.[423] Marthin Luther King JR'nin Vietnam Savaşı'na sesli itirazı, Afroamerikalı ayaklanmacıları Moskova'nın maşası olmakla damgalayarak kendi ayrımcı siyasetlerini yaymak için onun hareketinde yakalayacakları bir fırsat bulan güneyli beyaz ulusalcılar için vurulması kolay bir hedefti. Güney Carolina Senatörü Strom Thurmond, King'i bir "baş belası" ve "Komünistliği belgeli" olmakla suçladı.[424] Bir FBI karşı casusu Karl Prussian tarafından yazılıp "Komünist sivil haklar hareketinin" elleriyle gerçekleştirildiği söylenen Sovyet ayaklanması ile ilgili kitapçıklar hazırlandı ve güneyde dağıtıldı.[425]

HUAC soruşturmasını Virginia temsilcisi William Tuck yönetti. O sene meydana

gelen 100'den fazla ayaklanma olduğunu kabul etti ve bu olaylarda ayrımcılık, eğitim imkânlarının yokluğu ve fakirliğin küçük bir rol oynamış olabileceğini ancak bunlardan çok daha fazla devlet düşmanlığının mevzubahis olduğunu bildirdi. "Tarih boyunca ayaklanmalar, politik amaçlar için kullanılmıştır. Ayaklanmalar mevcut hükûmetleri zayıflatmak, yıkmak ve yeni, farklı bir hükûmet sisteminin tesis edilmesinin yolunu açmak için kasıtlı olarak başlatılabilir ve başlatılmıştır da." dedi.[426] Toplumsal problemlerin tartışılmasına gerek olmadığını bildirdi. Böyle önemsiz işler için pek az zaman vardı.

Tuck'un oturumlara nezareti sıkıntılı bir konuydu. Bir güneyli ayrılıkçı olan Tuck, Virginia Senatörü Harry Byrd tarafından ortaya atılan ve beyaz kongre üyeleriyle politik liderleri Yüce Divan'ın 1954'te çıkardığı ve kamu okullarından ayrımcılığı kaldıran Brown vs. Board of Education Yasası'na karşı büyük bir direniş sergilemek için birleştirmeyi hedefleyen "Büyük Direniş" politikasını coşkuyla destekliyordu. Irklar arası bütünleşmeyi bertaraf etmek için okulları federal yasaya karşı gelmeye özendiren ve yasaya uyanların katlanmak zorunda kalacakları sonuçları bildiren, 13 maddeden oluşan Stanley Planı Taslağı'nın hazırlanmasına yardım etmişti. Soruşturmaya, aradığı cevaplarla geldi. İlk toplantı başlamadan iki ay önce Tuck kongreye "önceki ayaklanmalarda komünistlerin ve/veya diğer yıkıcı ögelerin önemli düzeyde faal olduğunu açıkça ortaya koyan" bir rapor sundu.[427] Araştırma yine de devam etti.

Los Angeles bölge temsilcisi ve eski FBI ajanı Evelle Younger, komitenin önünde ayaklanmacıların yüzde yirmisinin yıkıcı kışkırtıcılar olduğuna tanıklık etti. Tek bir delil bile ortaya koymaksızın, "Ayaklanmaları gerçekten kışkırtan yüzde 20 ırkçıdır, nefret doludur, politik aşırı uçlardır, tahrikkârdır ve müzmin suçlulardır." dedi. Bu gruplarla nasıl savaşılması gerektiği sorulduğu zaman Younger şu cevabı verdi: "Öncelikle tüm Amerikalıların, tüm kanunlarımıza, tüm zaman ve dönemlerde itaat etmesi gerektiğinde ısrarcı olmalıyız. Sadece beğendikleri kanunlara değil, tüm kanunlara ve her zaman."[428] Bir başka tanık Herman D. Lerner'e açıkça ayaklanmalarda yıkıcılığa yönelik deliller bulup bulmadığı soruldu. "Evet." diye cevap verdikten sonra "yıkıcılığın" öylesi geniş bir tanımını yaptı ki bu tanım, ayaklanmalara katılan her kişiyi kapsıyor gibi görünüyordu: "Son günlerdeki şehir ayaklanmalarında yıkıcılığın mevcudiyetinin sorgulanacak bir tarafı yoktur, çünkü bireysel veya toplu ayaklanmacıların çoğunun davranışları yıkıcıdır."[429] NAACP-National Association for the Advancement of Colored People (Renkli İnsanların Gelişmesi için Ulusal Birlik) Washington yöneticisi Clarence Mitchell, birkaç kişinin şiddet eylemlerinin tüm bir ırkla özdeşleştirilmesine ilave olarak, HUAC'ın komünistlerle ilgili korku kaynaklı çılgınlığa siyahları adaletsizce mahkûm ettiğini söyleyerek cadı avını reddetti. Kızıl korku birden daha koyu bir renge bürünmüştü. "Benim görüşüm; onları, bazı şehirlerimizde tanık olduğumuz korkunç yıkım ve şiddetle aynileştirmenin kanunlara uyan, milyonlarca derisi renkli insana bir hakaret olduğudur." ve "Komünistler asla derisi renkli mensuplar kazanmada büyük ilerleme kaydetmediler ve bu noktada önemli sayıda insan kitlesi arkalarından gitmemektedir."[430] dedi.

1969'da HUAC'ın ismi İç Güvenlik Komitesi (Internal Security Committee) olarak değişti ve 1975'te tamamen yürürlükten kaldırıldı. Ancak komünistlik suçlamaları onunla beraber yok olmadı. Cannon House'un 311 no'lu odası, Amerikan vatandaşlarının kendi vatanlarının aleyhinde faaliyet gösterdiğinden şüphelenen kongre liderlerinin toplantı yeri olarak vaftiz edilmişti. Afroamerikalıların komünizm korkusu girdabına sürüklenmesinden 44 sene sonra bir başka politik oturum yapıldı.

Peter King, kürsüsünün arkasındaki kahverengi deri sandalyeye düşer gibi oturdu. İç açıları sabitlenmiş siyah kaşları ve sıkılmış çenesi, ilgilendiği işlerin ciddiyetini haber veriyordu. İsimliğinde yazılı kelimeleri okudu: "Mr. King, Başkan." O, notlarını karıştırırken tüm odada konuşlanmış kameraların flaşları patladı. Kürsüsünden birazdan başkanlık edeceği gösterinin heyecan yaratacağının tamamen farkında olarak kalabalığa gözlerinin dikti.

Tahta tokmağı masaya vurdu. King, New York bıçkını ve sarkık gerdanlı 60'lığın bileşimi sert aksanıyla "Yurt içi Güvenlik Komitesi" diye anons etti. "Bugünkü oturum, Müslüman Amerikalıların radikalleşmesi kritik konusunu ele almak üzere yapılacak bir seri oturumun ilkidir." dedi.

"Eğer sesinin tonu her zamankinden daha ciddi idiyse bunun nedeni peşinde olduğu meselenin şiddetindendi. Müslüman Amerikalıların, muhtemel aşırı uçların kökünü kazımaya çalışan kanun, yürütme memurlarıyla işbirliği yapmadıkları uyarısını yaptı. Onların sessizliğinin bir başka 11 Eylül olayı gerçekleştirmeye girişecek uğursuz güçlerle bir çeşit uyuma işaret edip etmediğini merak etmekteydi." King, "11 Eylül saldırılarının 10'uncu yılına yaklaşırken o trajik günün hatıralarının silinip gitmesine izin veremeyiz. Saldırıların hemen sonrasındaki günlerde El Kaide ve ideolojisine karşı savaşmaya kararlılığımızda birleştiğimizi hatırlamalıyız. Bugün bütünüyle farkında olmalıyız ki yurt içinde büyüyen radikalleşme, El Kaide'nin Amerika'ya karşı devam eden saldırı stratejisinin bir parçasıdır. El Kaide, Amerikan Müslüman topluluğundan taraftar edinmeyi aktif bir şekilde hedef edinmiştir." diye devam etti.

Oturumun yapıldığı oda tıklım tıklım doluydu. Gazeteciler, kongre liderleri, genç kurmaylar ve dinî gruplar yer bulma mücadelesi içindeydi. Zaten kalabalık odaya girmeye can atan bir seyirci grubu, kapının dışında uzun bir sıra oluşturmuştu. King'in yüzü televizyon ekranlarında belirdiğinde bir zamanlar altın çağını yaşamış, kötü nam yapmış korku bezirgânı Joseph McCarthy ve benzeri gibilerin böylesi yapmacık tiyatrolarını izleme imkânı bulmaktan dolayı zahiren hayran görülen dinleyicilerin fısıltı ve gürültülü kahkahalarına sebep oldu. Pek az kongre paneli böyle bir kalabalığı toplayabilirdi.

Bunun King'in beylik sahası olduğu açık olmasına rağmen o, sevdiği ülkenin içeriden kuşatıldığı önsezisini doğrulamak için kanıt arayan bir tartışmacı ve sorgulayıcı rolünü oynuyordu. Onun kongre hâkimlerinin 30 cm kadar uzağındaki dikdörtgen masanın arkasında New Yorklu kongre üyelerinin şüphelerinin meşruiyetini doğrulatmak, uzmanlık bilgisi vermek ve anekdotlar anlatmak için emirle davet ettiği beş misafir bulunuyordu. Onların arasında Minnesota'dan gelen Müslüman bir hukukçu ve temsilci Keith Ellison, iddiaya

göre oğulları İslam dinine geçen ve sonrasında şiddet eğilimleri gösteren iki iş adamı olan Melvin Bledsoe ve Abdürrezzak Bihi ve komitedeki demokratlar tarafından karşı tez getirmesi için davet edilen Los Angeles İdari Bölge Şerifi Leroy D. Baca vardı.

Ancak King'in yıldız şahidi, Arizona'dan gelen, 40'lı yaşlarda, kentli, yakışıklı doktor M. Zuhdi Jasser'di. Jasser'in dindaşlarına yönelttiği eleştiriler, onu bazı muhafazakâr çevrelerde popüler kılmıştı. Açıkça, "Son iki senedir Amerika'da yaşanan Müslüman radikalleşmesinin gidişatı herhangi bir kimsenin kaçamak yapmaksızın biz Müslümanların bir radikalleşme problemi olmadığını iddia etmesini ziyadesiyle zorlaştırır."[431] diyordu. Jasser'in sakin tutumları ve modern tarzı onu Pamela Geller veya Robert Spencer gibi yandaş kışkırtıcılardan daha itibar edilir bir şahit hâline getiriyordu. O, açıkça ve ikna edici bir şekilde inancının bazı prensiplerini suçlayan, İslam'ın din ve devleti birleştirme eğiliminin, takipçileri tarafından sıklıkla benimsenen radikal ideolojilere karşı mücadele edilmesini zorlaştırdığını ilan eden[432] iyi bir Müslüman'dı. Daha da önemlisi o, siyasi bağlılığını gururla ilan eden ve davayı destekleyen bir muhafazakârdı. İslam'ı, kampanyalarının merkezine alma telaşındaki adaylar onu, zor bir müsabaka ardından kazanan atleti kollarının üzerinde yukarıya kaldırıyor gibiydiler. Jasser, GOP tarafından öyle seviliyordu ki 2010 Azınlık Lideri Mitch McConnell onu Dışişleri Bakanlığı Kamu Diplomasisi Danışma Komisyonuna aday gösterdi.

Jasser'in İslamofobi endüstrisindeki yükselişi, onun antimüslüman film, "Saplantı"nın (Obsession) arkasındaki sağcı İsrail yerleşimci grubu Clarion Fund ile ortak çalışmasına kadar gider. Filmin yapımcısı Raphael Shore, filmin başarısının üzerine 72 dakikalık "Üçüncü Cihad" belgeselini yayınladı. Film, "Saplantı" gibi Amerikalıları "Kültürel Cihad"a karşı uyaran bir hikâyeyle ürkütücü resimlerin birlikte paketlenmiş hâliydi. Clarion'un danışma kurulunda hizmet veren Jasser, filmde anlatıcıydı. İzleyicilere 2004 Beslan okul rehine krizinde öldürülen çocuk görüntülerinden kısa bir süre sonra yaklaşık 400 kişinin canını alan bombacılar gibi kendisinin de bir Müslüman olduğunu söylüyordu. Ancak o, bir kliniğin koridorunda, stetoskop ve kıskaçlı yazı tahtasıyla geçiş töreni yaparken teröristlerin aksine kendisini, radikal İslam tehlikesine karşı savaşmaya adadığını bildiriyordu.[433]

Eleştirenleri tarafından "Glenn Beck'in favori Müslüman'ı" denilen Jasser, Fox Haber şebekesinin demirbaşı hâline geldi. Muhafazakâr yorumcuların yanında düzenli olarak ekranlarda boy göstererek onların radikal İslam'la ilgili kaygılarına takdir ve geçerlilik teminatı sağlıyordu. Park 51 Toplum Merkezi'ne şiddetle karşıydı; İsrail'i tutkuyla savunuyordu ve kendisine izin verilse Obama hükûmetinin bazı politikalarını şişe geçirmeye hazırdı. 2010'da, Newt Gingrich'in Müslüman karşıtı "Amerika Tehlikede: İsmi Olmayan Savaş" filminde göründü ve Amerikan muhafazakâr aile değerlerinden, Amerika'da "bizim anayasamızdan ve insan hakları yasamızdan farklı olan şeriatı, politik İslam'ı, kolektivizmi hâkim kılmak isteyen Müslüman Kardeşler gibi İslamcıların umrunda olmadığını"[434] söyledi.

"1990'larda Müslüman Kardeşler'in belirsiz bir üyesinin elinden çıkan bir

dokümanda, Amerikan Müslümanlarının topluca, Amerika'nın kanunlarını kökten etkilemek ve İslami bir teokrasi kurmak için komplo içerisinde olduğunu ispat ettiğini iddia eden ve sağ kanat nakaratına dönüşen söylentileri ateşleyen Jasser'di.[435] King'in oturumunda anlatılanlar da aynı hikâyeydi. Ortadoğu'da kıpırdayan devrim hareketlerine dikkat çekerek, "Müslüman Kardeşler'in dünya güvenliği için oluşturduğu tehdit ön sıraya çıkmıştır."[436] dedi. Ama bunun pek az farkına varılmış gibi görünüyordu. Sözlerine tıbbi terimler sokuşturarak kanserin şimdiden ülkenin en merkezî organına yayıldığını söyledi. Üzüntü içerisinde, "Anayasamızı cihadistlere teslim ettik." dedi.[437]

* * *

11 Eylül 2001'in hemen sonrasında Başkan George Bush tarafından başlatılan ve "Teröre Karşı Savaş" olduğu söylenilen şey İslamofobi'yi ileri düzeyde kışkırttı. Ve hem Amerikan politik sağının hem de genel nüfusun zihnine sadece Irak'ın değil, Müslüman çoğunluklu ülkelerin şüpheli hatta tehlikeli olduğunu iyice kazıdı. Ağustos 2006'da Başkan açıkça, "Bu ülke İslamcı faşistlerle savaştadır."[438] dedi. Bu, Bush'un 2001'de Birleşik Devletler'in Ortadoğu'da Haçlı Seferi'nde olduğunu söylediğinden bu yana aleni olarak dinî bir dil kullandığı birkaç vetireden birisiydi. Bu olay, onun yardımcılarını daha fazla baskı yapmak için cesaretlendirdi. Esasında Başkan bunun bir din savaşı olmadığını halka anlatmak için çok uğraştı. Yine de 2006 sonbaharı yaklaştığında kamuoyu, Cumhuriyetçi Parti'nin aleyhine dönmeye başladığında bu yorum, GOP cephesinde yeni bir şevkin canlanmasına yardımcı oldu. 2008 seçimleri yaklaşırken bu, özellikle önemliydi ve muhafazakâr Evanjelik Mike Huckabee, Eski New York Belediye Başkanı Rudy Giuliani ve Arizona Senatörü (ve sonunda GOP adayı) John McCain gibi politikacılar hep Amerika ve "İslamcı aşırılar" ile devam eden savaştan bahsettiler ve böyle yaparak Müslümanları, İslam'ı kalıcı olarak terörle ilişkilendiren sözcük dağarcığını geliştirdiler. Giuliani, demokratik rakiplerinin "İslamcı terörist", "İslamcı aşırılar", "İslamcı faşist", "terörist" gibi kelimeleri veya bu kelimelerin herhangi bir kombinasyonunu kullanmamalarını alaya alıyordu.[439] "İslamcı terörist dendiği zaman kime hakaret edildiğini bilemiyorum. İslamcı olmayan, yani terörist olmayan kimseye hakaret edilmiyor." diye ilave ediyordu. McCain, başkanlığa adaylığını, "21. yüzyılda Birleşik Devletler'in karşı karşıya olduğu aşkın (transcendent) meydan okuma olan "radikal İslam aşırılığı" konusundaki kaygısına"[440] bağladı.

Amerikan ordusunun Afganistan ve Irak'taki harekâtları, akşam, televizyonlarını açtığında en son intihar saldırısını, mayın patlamasını veya askerlerin hayatını kaybetmelerine sebep olan diğer saldırıları öğrenen Amerikalılar için sürekli bir kötü haber akışı anlamına geliyordu. Bu durum, aynı zamanda yurt dışındaki "Teröre Karşı Savaş" ile yurt içi cephede bir terör olayı ihtimali bağlantısı hakkındaki soruları tahrik etti. Birleşik Devletler'in, kötü olduğu düşünülenlerle yurt dışındaki savaşı başka, onların şebekelerinin savaş

bölgelerindeki cephelerin çok ötesine, Birleşik Devletler'in içerisine uzanması başka bir şeydi. Anlatı, "Refah ve özgürlüğü sevenleri tehdit eden küresel canavar, ideoloji ve terörizmle faaliyet gösteriyor ve sınır tanımıyor." diyordu. 11 Eylül hadisesi, sık sık tekrar oynatılan bir tembih ve ikaz hâline gelmişti.

Bush'un ısrarla İslam'ın bir barış dinî olduğunu ifade eden sözleri ile onun hükûmetinde görev alan politika yapıcılar ve askerî liderlerin karakteristik vasfı hâline gelen İslamofobik retorik arasında köklü bir ayrım vardı. "İyi Müslümanlar", "kötü Müslümanlar" söz konusuydu ve Mahmud Mamdani'nin dikkat çektiği gibi roller netleşinceye kadar Amerikalılar tüm Müslümanlardan şüphe duyacaklardı:

Başkan Bush "iyi Müslümanlar" ve "kötü Müslümanları" ayırmak için bir girişimde bulundu... "Kötü Müslümanlar", açıkça terörden sorumlu olanlardı. Aynı zamanda Başkan, Amerikalıları iyi Müslümanların" isimlerini ve vicdanlarını bu korkunç suçtan temizleme endişesi taşıdıkları ve şüphesiz "bizi" "onlara" karşı savaşımızda destekleyecekleri konusunda ikna ve teskin etmeye çalışıyor gibiydi. Ancak bu, böylesi bir söylemin ana mesajını saklayamıyordu: "İyi" olduğu ispat edilmediği müddetçe her Müslüman "kötü" varsayılacaktı... "İyi" ve "kötü" Müslüman politik kimliklere karşılık geliyordu, kültürel veya dinî değil.[441]

Bush yönetiminin sekiz senelik retorik propagandasından ve kurgusundan sonra halefi Barack Obama, bölücü olarak tanımlanabilecek bu dili terk etme yönünde harekete geçti. İslamofobik terminolojiden uzaklaşma hareketine rağmen hasar meydana gelmiş durumdaydı. Teröre Karşı Savaş ve Müslümanlarla arasında oluşturulan bağlar ve aşırılık, ana politik gövdede mevcudiyetini devam ettirdi, öyle ki kongre potansiyel "şer odaklarının" varlığını araştırmak için bir oturum yapılması görevi verdi.

* * *

Peter King'in dünyası en iyi, "orta çaplı bir tekno gerilim romanının sayfalarından çıkma" olarak tarif edilebilir. Bunlarda genellikle, çaresiz kalabalıklara şiddetli bir komplo planlayan çoğunlukla yabancı, konuşması anlaşılmaz "kötü adamlar" bulunur. Ayrıca çabaları komployu son dakikada bozan ve şehrin insanlarını büyük bir tehlikeden koruyan güçlü, alçak gönüllü, ciddi bir kahraman olur. Long Islandlı bir İrlandalı Amerikalı kongre üyesi Sean Cross böyle birisiydi. King'in 2003 senesinde yayımlanan Gözyaşları Vadisi isimli otobiyografi olarak okunabilecek romanında, "İsterdim ki James Bond olayım ama sadece bir elçiyim." diyordu.

Romanda, Cross Long Island ve Brooklyn'i sarsan ve yüz kişiyi öldüren bir seri patlamadan sonra suçluların —Müslüman Amerikalılar— peşine düşmek ve yakında olacağına inandığı saldırıların önüne geçmek zorunda kalıyordu. Yerel bir camide ibadet edenlerle yüzleşiyor ve onları şehirde nükleer maddeler içeren ve adına pis bomba denilen bir patlayıcıyı patlatmayı planlayanların planlarıyla

ilgili bildiklerini açıklamak için sıkıştırıyordu. Ancak Peter King'in kongre oturumunda sızlandığı "bir şeyler saklayan Müslümanlar" gibi romandaki Müslümanlar da bir şeyler saklıyor gibi görünmekteydi. King, "Cross için kardeşlik, sevgi ve dayanışmanın tek bir yönde –Müslümanlara doğru– gittiği ve geri gelmediği açıklık kazanıyordu." diye yazıyordu. Nihayetinde dedektiflikten kanun yapıcılığa geçen roman kahramanı İslam merkezinin kurucusunu köşeye sıkıştırarak, "Problem, senin insanlarının, bazılarının nihai sadakatlerinin neye olduğu konusudur. Terör saldırılarını açıkça lanetlemelerine ek olarak senin insanların, öne çıkmalı ve polisle, FBI'la işbirliği yapmalıdır. Başka şekilde ifade edecek olursak, cemaatini bilgilendir." diyerek tavrını gösteriyordu.[442]

King'in New York'taki İslam cemaatinin teröristleri barındırdığı ve güvenlik görevlilerinin önünü kestiği kurgusal yazısı yıllardır devam edegelen bir takıntıyı açığa vuruyordu. King, 11 Eylül 2001'de Washington'daki ofisinin penceresinden Pentagon'un yanışını seyretmiş ve bu tecrübe onu dönüştürmüştü. King'in semti olan Long Island'daki İslam Merkezi'nin başkanı ve tıp teknolojisti Habib Ahmed onu, "Eskiden düğünlerimize gelirdi. Evlerimizde yemek yerdi." diye hatırladı. "Her şey 11 Eylül'den sonra aniden değişti. Şimdi oturumlar organize edip bizim gibi insanların radikal aşırılar olduğunu söylüyor. Bunu anlamıyorum." diye de ekledi.[443] King'in kongredeki ofisinin duvarını –neredeyse her bir santimetre karesini– seçmenlerinin cenaze resimleri ve dumanlı Brooklyn Köprüsü resimleri kaplıyordu. Üzerinde "USS New York, Asla Unutma!" yazan bir beysbol kepi ve trajediyi hatırlatan diğer süs eşyaları kitaplık raflarında sıralanmıştı. "Eğer bana işimle ilgili her gün ne düşündüğümü soracak olursanız derim ki 11 Eylül ve yeni bir 11 Eylül'e mani olmak. Aralarında tanıdığım pek çok kişi vardı." dedi.[444]

King, baktığı her yerde Müslüman teröristleri görüyordu. 67 yaşındaki Cumhuriyetçi yasa yapıcı kendisini konuya öylesine kaptırmıştı ki şeriat eğilimli sabotajcılarla savaşmaya duyduğu coşkuyu hem 320 sayfalık heyecanlı bir romanın hem de bir oturum raporunun içine serpiştirerek onu hem eğlencenin hem de yasama prosedürünün konusu hâline getirdi. Bir seferinde, "Bu, bende tamamen bir takıntı hâline geldi." dedi.[445]

King'in Ülke İçi Güvenlik Komitesi Başkanlığı görevine yükselmesi sonrasındaki terörist gruplara ülke içinden verilen destekle ilgili soruşturmalarında büyük bir ironi vardı. Bu ironi, onun göreceli olarak küçük olsa da son derece acımasız bir militan grup olan İrlanda Cumhuriyet Ordusu (IRA) ile 30 senelik ilişkisinde yatıyordu. Bu grubun Kuzey İrlanda'da İngiltere'ye karşı verdiği 30 yıllık uzun savaş öylesine kanlıydı ki grup, Batı'nın bu dönem zarfında en korktuğu terörist organizasyonlardan birisi olmuştu.

1971-2005 yılları arasında 18.000 insan IRA'nın ellerinde öldü. Gazeteci Ed Maloney, Amerika'nın nüfusuna orantılansaydı bu sayının karşılığının 360.000 olacağını söylemiştir. Maloney, "Örgüt, patlayıcı yüklü arabayı günün terör silahı hâline getirmiştir ve şimdilerde cihadistler tarafından tüm dünyada rutin olarak kullanılan gübre esaslı ev yapımı patlayıcıların üretimini mükemmelleştirmiştir." diye yazıyor. Onların saldırıları, Margaret Thatcher İngiltere'nin başbakanıyken gerçekleştirdikleri yakın mesafe suikasttan 22 adet zaman ayarlı patlayıcının bir

seri hâlinde Belfast'ta patlatılıp 9 kişiyi öldürdüğü ve 130 kadar kişiyi sakatladığı "Kara Cuma"ya kadar bir yelpaze oluşturuyordu. Özellikle dikkat çeken ve tüyler ürpertici bir saldırıda IRA mensupları, İngiltere kraliçesinin kuzeni Lord Louis Mountbatten'in yelkenlisine 25 kiloluk, uzaktan kontrollü bir bombayı gizlice yerleştirdiler. Ağustos 1979'da Lord, İrlanda'nın batı kıyısındaki gözde ton balığı yakalama bölgesine gitmek üzere rıhtımdan ayrıldığında onu ve yelkenlisini bin parçaya ayıracak bomba patlatıldı.

İrlanda'ya gittiği zamanlarda King sıklıkla tanınmış IRA liderlerinin evlerini ziyaret eder ve örgütün çeşitli sosyal faaliyetlerine katılırdı. Bu ziyaretlerin arasında örgütün bir alt grubu olan, hapis yatmış emektar teröristlerin uğrak yerinde içmek de vardı. Onun her tür grupla işbirliği, İngiliz İstihbarat memurlarının dikkatini çekti ve nihayetinde onu fişlediler. Bir seferinde Belfastlı bir hâkim, bir cinayet davası sırasında King'e "IRA işbirlikçisi" diye hitap ederek mahkemeden dışarı attı. Benzer şekilde 1984'te Ronald Reagan, kongre üyesinin Long Island'daki yeşil arazisinde Özürlüler Olimpiyatı'nı izlemeye gittiği zaman Birleşik Devletler Gizli Servisi onu "güvenlik tehdidi" olarak listelemişti.

King, IRA'yla gerçek yaşamındaki bağlantılarını edebî düşüncelerine işlemiştir. Eserlerinde İrlandalı askerî birimlerle ilişkisinden dolayı sorgulamalara maruz kalan uyanık politikacı Sean Cross gibi kendi ikinci kişiliğini canlandırdığı karakterlerle geçmişi üzerindeki şüpheleri gidermeyi amaçlamıştır. Bir gün Cross, Long Island'daki cami imamlarıyla ve onların teröristlerin yakalanmasına yönelik işbirliğinden kaçınmalarıyla ilgili olarak bir çelişkiyle karşı karşıya geldi. İkiyüzlülüğü öylesine açıktı ki bir adamı, "Saygılarımla Sayın Kongre Üyesi! İngilizlerin Kuzey İrlanda'da İrlandalılara nasıl eziyet ettiği ile ilgili tüm konuşmalarınızı açık, net hatırlıyorum." diyordu. Cross, çabukça ve sertçe karşılık verdi: "Saygılarımla Doktor! Eğer IRA Amerikalılara saldırmış olsaydı onları derhâl inkâr ederdim ve Kuzey İrlanda'da ne olup bittiği ile ilgili konuşmaya başlamadan önce uzun süre beklerdim."[446] Yani bu bir "iyi terörizme" karşı "kötü terörizm" durumuydu. Cross ve King için fark gayet açıktı ve bu fark onların kendilerinin davayı destekleyip desteklemedikleri ile alakalıydı. King IRA ile olan bağlantılarını tam olarak bu terimlerle savunmuştu. "Yanlış bilgilendirilmiş kişilerin niçin paralellikler görebileceğini anlıyorum." dedi. "Gerçek şu ki IRA hiçbir zaman Amerika Birleşik Devletleri'ne saldırmamıştır ve benim bağlılığım Amerika'yadır." diye de ekledi.[447]

Bir başka pasajda Cross özel bir araştırmacı olan Tom Barfield ile sohbet etmektedir. Tom, örgütlerin benzer gibi algılanmış olmasını fazla mesele etmemesini söyler ve "Müslüman cemaati, bu ülkeye gelen tüm göçmen grupları içerisinde en radikal ve terörist olanlardır." diyerek güvenini tazeler. "Bana göre El Kaide ve IRA mukayese edilemez. En azından IRA asla Amerika'ya karşı bir şey yapmamıştır. Ve burada IRA'yı destekleyen İrlandalıların çoğu kendilerini yüzde yüz Amerikan yanlısı görmektedir. Oysa inan bana Müslümanlar öyle değildir ve 11 Eylül bunu ispatlamıştır."[448]

* * *

King, vasat bir oyun kurma kitabı olan romanında okuyucuları için kurduğu sahneleri kongredeki oturumlarında sahneye koymuştur. Yürütme memurlarına ve araştırmacılara güvendiğini daha önce de bildirmişti. Ve kahramanı Cross'un durumunda olduğu gibi aldığı bilgiler bir iç tehdidi gösteriyordu. Bu, onun görüşlerine katılmayanlara sıkça hatırlattığı bir şeydi. Duygusuz bir şekilde, "Ben her zaman polisle konuşurum." dedi. "Ben kongredeki hem İç Güvenlik Komitesi hem de İstihbarat Komitesi'nde olan tek kişiyim, bu nedenle mütemadiyen hem içeriden dışarıya hem de dışarıdan içeriye brifingler alırım."[449] Ve onlar, ona Amerikan Müslümanlarının radikalleşmelerinin endişelendirici bir durum olduğunu bildirmişlerdir.

King'in kongre oturumu güya Amerikan Müslümanlarının işbirliğine yanaşmayan hatta kavgacı doğaları olduğunu teyit eden FBI ajanlarının, polis memurlarının ve diğer kanun yürütme memurlarının tanıklıkları üzerine kurulmuşsa da bu belirtilen gruplar onun duruşma gösterisinde mevcut değildiler. Kaynakları tarafından kendisine özel ortamlarda verilen bilgilerin aynısının yine onlar tarafından kamuya verilmesini sağlamaktansa King'in toplantısında Zuhdi Jasser örneğinin gösterdiği gibi King'in şüphelerini teyit etmek üzere seçilmiş Müslüman şahitler dinlendi. "İnanıyorum ki Müslüman inancından ve Arap soyundan tanıklar dinlemek Amerikan halkı üzerinde daha etkili olacaktır." dedi.[450] King, davet edilmiş olsaydı FBI'ın Müslümanlardan destek aldıklarına şahitlik edeceklerinin farkındaydı. Ve onun zaten çoktan ulaşmış olduğu sonuçları gölgede bırakacak delillere yer yoktu. Kibirli bir şekilde, "İşbirliği yapmayacaklarını biliyorum."[451] dedi.

Ama yapıyorlardı. Ve bir Güney Kaliforniya camiinde 15 ay süreyle Müslüman rolü yapan, orta yaşlı, saçları dökülmekte olan eski mahkûm Craig Monteilh bunun ispatıydı.

Sahtekârlık ve sahte çek yazmaktan mahkûm olarak cezaevinde yattıktan sonra 2006'da çıkar çıkmaz Orange County (Güney Kaliforniya) Birleşik Terörizm Özel Timi Monteilh ile Costa Mesa'nın dışındaki Starbucks kafede buluşmak üzere iki FBI ajanı göndererek ona yakınlaştı. O bölgedeki bir Müslüman topluluğu olan Irvine İslam Merkezi'nde teröristlere yakın mensupların bulunduğundan şüphe ediliyordu ve devlet içeriye sızmaya bir yol arıyordu.[452] Bir ajan ona, "İslam, ulusal güvenliğimiz için bir tehdittir."[453] dedi. Ajan, o bölgedeki ibadet edenlerin kendi insanlarını teslim edeceklerine inanmıyordu ve kötüleri tespit etmek için tek yol içlerine sızmak ve şiddetkâr niyetlerinin örtüsünü içeriden açmaktı. Monteilh'in yardımını istediler.

Kod adı "Oracle" (Kâhin) olan Monteilh birkaç başka gizli operasyonda daha FBI'ya hizmet etmiş ve devletteki hamilerinin takdirini kazanmıştı. Muhbire dönüşen suçlu, birkaç Ortadoğulu liderin adını tereddütsüzce ezberden sayınca ajanlar birbirlerine baktılar ve "Zaten geçtin. Hâlihazırda bildiklerinin üzerine ilave şeyler ekleyeceğiz ve seni bir istihbarat silahı hâline getireceğiz." dediler. Monteilh "Tamam." dedi.

Monteilh, kimliğinin dönüştürüldüğü bir eğitim tesisine alındı. Arapçasını biraz geliştirdi, Kur'an'dan ayetler öğrendi ve İslam'la ilgili kurslar aldı. Aynı zamanda yeni bir isim ve etnik kimlik edindi: Fransız, Suriyeli soydan gelen Faruk Aziz.

“Plan, ISOI’a (Islamic Center of Irvine; Irvine İslam Merkezi) girmek, çok yavaş başlamak, başlangıçta Batılı kıyafetler, İtalyan takımlar giymek ve daha çok şey öğrendikçe Batılı kıyafetleri çıkarıp atmak ve Müslüman kıyafetleri giymek... ve bu dönüşümleri olabildiğince sahici yapmaktı.” dedi.[454] Dönüşüm öylesine gerçekti ki FBI’daki terbiyecileri ona Müslüman kadınlarla beraber olma ve yatak sohbetlerini kaydetme izni bile verdiler. Monteilh, “Onlar, bunun istihbaratı zenginleştireceğini söylediler. ‘Çekinme, beraber ol!’ dediler, ben de öyle yaptım.”[455]

Sonunda önceden fitness hocalığı yapmış 48 yaşındaki Irvine sakini, beyaz bir cübbe ve bazı dindar Müslüman erkekler tarafından takılan tığ işi takke giydi. Yeleğinin düğmelerine kamera takıldı ve araba anahtarına kayıt cihazı yerleştirildi. 200.000$ maliyetli “Operasyon Flex” başlamıştı. Yerel jimnastik salonunun ve haftalık ibadetlerin müdavimi olan Monteilh’in hiçbir şeyden şüphelenmeyen Müslümanlarla konuşmaları ve etkileşimleri gizlice onun federal terbiyecilerine naklediliyordu. Ancak kısa bir zaman sonra onun konuşma tarzında tuhaf değişiklikler oldu. Bir öğrenci, “Acayip şeyler söylediğini duymaya başladık.” dedi. “Arkadaşlarımdan birine yanaşır ve ‘Sizlerin cihada hazırlanıyor olmanız iyi bir şey.’ derdi.”[456] Monteilh, genç bir gruba bir alışveriş merkezini bombalamak için gerekli silahlara ulaşabileceğini söylediğinde yeni mühtedi ile ilgili hafif şüphe tam bir paniğe dönüştü. Amerika İslam İlişkileri Konseyi (CAIR) Los Angeles şubesinin yöneticisi Hussam Ayloush, “Onun bir terörist olduğuna ikna oldular.” dedi.[457] Caminin imamları buna karşılık verdiler. Monteilh ile ilgili gözaltına alma kararı çıkarttılar ve ironik bir şekilde onun şiddetkâr abuk sabuk konuşmalarını onu en baştan oraya yerleştiren organizasyona bildirdiler: FBI’a.

* * *

King’in oturumundaki yasa yürütme memurlarının Amerikan Müslüman toplumunun sözde işbirliğine yanaşmaması ile ilgili tartışmaya istekli olmamasının muhtemel bir nedeni, iddianın tam tersine Müslümanların teröre eğilimli kişilerin planlarını bozmaktaki rolünün can alıcı önemde olmasıydı. Irvine, Kaliforniya’daki örneklerden sadece birisiydi. Mayıs 2010’da New York City Times Meydanı’ndaki bir bombalama teşebbüsü, yiyecek satıcısı olarak çalışan Müslüman bir göçmen işçinin yakındaki bir polisin dikkatini şüpheli bir arabaya çekmesiyle bozuldu. Beş ay sonra Washington DC metro sistemine teşebbüs edilen bir bomba saldırısı oradaki Müslüman topluluğun detayları bildirmesiyle kesintiye uğradı ve süreç şüphelinin tutuklanması ile sonuçlandı. Aralık 2009’da FBI ve CAIR arasında sürdürülen ortak çalışma, Pakistan’da radikal antiamerikan güçlere katılmaya çalışan beş Amerikalı Müslüman’ın yakalanmasıyla sonuçlandı.

King’in iddialarını (Birisinde TV bilirkişisi Sean Hannity’ye camilerin yüzde 85’inin aşırılar tarafından kontrol edildiğini söylemişti.) daha da zora sokan şey

Chapel Hill'deki North Carolina Üniversitesinin ve Duke Üniversitesinin onun ilk oturumundan sadece üç hafta önce yayımladığı bir çalışmaydı. Rapor 11 Eylül 2001'den bu yana meydana gelen terörist saldırıların üçte birinde (121'de 48) güvenlik görevlilerine önemli bilgilerin Amerikalı Müslümanlar tarafından verildiğini yazıyordu.[458] Raporun yazarı Charles Kurzman, Amerika'da her yıl 15.000 kişinin öldürüldüğünü belirtti. 11 Eylül 2001'den bu yana Müslümanlar tarafından gerçekleştirilen terör hadiseleri yalnızca üç düzine —yani çok küçük bir yüzde— ölümden mesuldür. Kurzman, "Geçen 10 yılda yaklaşık 2 milyonluk nüfusun içerisinde 200'den az sayıda Amerikalı Müslüman terör olaylarına karıştı. Bu ciddi bir sorundur ancak halktaki yaygın kaygıyı gerektirecek düzeyde değil." dedi.[459]

Peter King, özel olarak kendisine Amerikan Müslümanlarının işbirliği ile ilgili kaygılarını ileten kanun yürütme görevlilerinin isimlerini vermekte mütereddit davranırken çok sayıda seçkin ulusal güvenlik uzmanı, diplomat, polis memuru ve federal hükûmet çalışanı başka bir hikâye anlatıyordu. Örneğin Adalet Bakanı Eric Holder Aralık 2010'da, "Müslüman ve Arap, Amerikan topluluklarının işbirliğinin terörist tehditlerin tespit edilmesi ve önlenmesindeki katkısı çok büyük olmuştur." demiştir.[460] FBU yöneticisi Robert Mueller 2008'de Temsilciler Meclisi Adli Kuruluna, "Pek çok başarılı vakamız, Amerika'daki Müslüman topluluğun işbirliğinin sonucudur." dedi. Bir sene sonra, "11 Eylül'den bugüne kadar Müslüman topluluğun büroya desteği çok büyük olmuştur." diye dikkat çekti. (İlginç bir şekilde Mueller, 2009'da Senato Adli Kurulu Craig Monteilh'in Irvine İslam Merkezi'ne sızmasıyla ilgili olarak, "Biz kurumlara odaklanmıyoruz, bireylere odaklanıyoruz. Ve diyebilirim ki genel olarak, eğer dinî kurumlarda kanun dışı eylemlere girişen birey veya bireyler mevcut olduğu yönünde delil veya bilgi varsa, uygun üst düzey onayı alarak hangi dine mensup olduğuna bakmaksızın soruşturma yaparız." dedi.). Ulusal Kontrterör Merkezi Yöneticisi Michael Leiter, "Amerika'daki aktif terör girişimlerini açığa çıkarmak için gerekli gizli bilgiler, Müslüman toplumdan gelmiştir." diyerek bu durumu teyit etmiştir.[461]

Kanun görevlileriyle işbirliği yapmış olmalarına karşın Amerikalı Müslüman toplumunun FBI ve benzer kurumlara karşı güvensizlik duyması ve olumsuz hisler beslemesi için yeterli nedenleri vardı. FBI'ın Kaliforniya'daki yıkıcı planı, Müslümanların yaşadığı semtlere, sitelere ve ibadethanelere artan Müslüman yerleşimleriyle ilgili bilgi toplamak için hükûmetin yaptığı örtülü operasyonlardan sadece birisiydi.

Manhattan'da yerel polis departmanı, azınlık toplumlarına araştırmacı veya casus göndermek için CIA ile işbirliği yaptı ve vaazları kaydetmek, gözcülük yapmak için köstebekleri kullandı. Nüfus sayımı kayıtlarını inceleyerek belirli bir etnisitenin yoğun olduğu bölgelere aynı etnik kökenden gelen devriye polisleri görevlendirdiler. Bir raporda, "Pakistanlı Amerikalı memurlar, Pakistanlıların semtlerine girdiler, Filistinliler Filistin semtlerine sızdılar. Nargile, bar ve kafelerine giderek sessizce etraftaki insanları gözetlediler." diye yazıyordu. Kitabevleri, yabancı gıda marketleri, kuaförler ve kütüphaneler kısa zamanda polislerin sık gittiği ve bu insan kameraların Müslüman nüfus üzerine

odaklandığı yerler oldular. Bir Bangladeşli polis memuru, “Bana, bir sivil gibi davranmam ve çevrede gezinerek bilgi toplamam söylendi.” dedi.[462]

NYPD, (New York Polis Departmanı) binlerce Şii Müslüman’ın, sadece dinleri esas alınarak daha sıkı gözetim altında tutulmasını tavsiye etti. Açığa çıkan bir belge, hükûmetin İranlı teröristlere duyduğu korkuyu gösteriyordu. Analistler Connecticut’dan, Philadelphia’nın banliyölerine düzinelerce camiyi “muhtemel hedef” olarak listeledi.[463] İlaveten 2012’nin başlarında Associated Press NYPD’nin ülke içi casusluk programını bir adım ileri götürdüğünü ve üniversite kampüslerine odaklanarak kuzeydoğudaki tüm Müslüman öğrencilerin internet sitelerini günlük olarak taramadan geçirdiğini ve faaliyetlerini takip ettiğini açığa çıkardı. Diğer 13 üniversiteye ilaveten Pennsylvania, Yale, Rutgers Üniversiteleri öğrencileri gündelik yaşamlarını polis memurlarının gözleri altında sürdürdüler. Birinde, 2008’de bir gizli polis, köpüklü su raftingine giden City College of New York’tan 18 kişilik bir öğrenci grubuna eşlik etti ve grubun lideri olan öğrencilerin isimlerini not aldı. Rapor, “Planlı faaliyetlere (rafting) ilave olarak grup bir gün içerisinde en az dört defa ibadet etti, sohbetlerin çoğu İslam hakkındaydı ve dinî tabiattaydı.” diye yazıyordu.[464] Bir sene önce, 2007’de NYPD, Newark, New Jersey’de fotoğraf ve haritalarla semtlerin, camilerin ve gıda marketlerinin taslağını çıkaran, Müslüman toplumla ilgili bir demografik rapor hazırladı.

NYPD Komiseri Ray Kelly, “Biz, şehri korumak için yapılması gerektiğine inandığımız şeyi yapıyoruz.” dedi.[465] Kelly ve Peter King kafadarlardı. Bu, King’in herkese özellikle de onun radikalleşmeyle ilgili oturumlarına katılan kimselere hatırlatmayı sevdiği bir şeydi. Ray, “Kelly’yi uzun zamandır bilirim. Eğer Kelly’nin benimle hem fikir olmadığını düşünseydim bu oturumları kesinlikle devam ettirmezdim.” diyordu.[466]

Kelly, Peter King’in oturumlarının yıldız tanığı Zuhdi Jasser’i de tanıyordu. Aslında bu ikili, İsrailli yerleşimci grup Aish Ha Torah tarafından hazırlanan ve Müslüman karşıtı Saplantı filminin devamı olan Üçüncü Cihad filmi için işbirliği yapmıştı. Film, NYPD eğitim serisinin bir parçası olarak kullanıldı. Film, terörizm karşıtı eğitime katılan yaklaşık 1500 memura gösterildi ve üç beş ay arasında sürekli oynatıldı.[467] Daha da şok edici olan, patlama ile Beyaz Saray’ın üzerinde bayrak sallayan bir militan görüntüleri arasında Kelly’nin 20 saniyelik bir röportajının yer almasıydı. Kelly, ilk başta olayla ilişkisini reddetti ve vekili Paul J. Browne, klibin NYPD tarafından halka açık kullanım için tuttuğu arşivden geldiğini; Kelly’nin Müslümanları böylesine korkunç bir şekilde gösteren mezkûr filme kesinlikle katılmadığını söyledi. NYPD’nin Müslüman toplumla daima olumlu ilişki içinde olmanın zevkini yaşadığını bildirdi.

Filmin yapımcısı Raphael Shore, Kelly’nin kayda alınacak bir röportaj için kamera karşısına geçtiğini açık eden delilleri gönülsüzce bildirdiğinde Kelly ve Brown itiraf ettiler. Brown, Shore’un delilini gönülsüzce kabul ederek “haklı” dedi. “Şubat 2007’de Komiser Kelly ile röportaj yapılmasını ben tavsiye ettim.” diye de ekledi.[468]

NYPD, New York şehrinde sadakatsiz Amerikalı ve muhtemel terörist olduklarından şüphelendikleri Müslümanları bulup çıkarmak için gizli operasyon

planlamış ve yerine getirmişti. Şüpheler gerçek bulgular üzerine kurulmuş değildi. Daha ziyade operasyondan sorumlu kişinin, Komiser Kelly'nin yer aldığı ve departmanındaki ajanlara yaydığı bir propaganda filmi üzerine kuruluydu. Film, İsrail'deki bir dindar siyonist grup tarafından finanse edilmişti ve Peter King'in Müslüman karşıtı kongre oturumlarının merkezindeki adam tarafından anlatılmıştı. Kendi kendini doğrulayan kehanetlerin bundan daha büyük bir örneği olamazdı.

İslamofobi endüstrisinin etkisi NYPD'den daha derine iniyordu. Bu etki gizli bir yerde korku filmleri, korku romanları ve diğer ürkütücü Müslüman karşıtı malzemeler bulunduran federal kanun yaptırım gruplarına uzanıyordu. FBI baş hukuk müşaviri, büronun ajanlarının camileri ve yerleşim yerlerini taramadan geçirmediklerini, bunun sivil özgürlüklerin ihlali olduğunu söylerken yeni ajanların eğitiminde kullanılan zararlı müfredat programı ile ilgili bir bilgi vermedi. Büro, Müslüman radikalleşmesi şüphesi üzerine yerel camilere ajanlar göndermekle kalmadı, kendini doğrulayan kehanet şeklinde, hazırladıkları eğitim malzemeleriyle ana akım Müslümanların güya şiddetkâr ve gerici tabiatları olduğunu yeni yetişenlerin zihinlerine kazıdılar.

Quantico, Virginia'daki FBI eğitim merkezinde üyeler, bir Müslüman'ın ne kadar dindar olursa şiddetkâr olma ihtimalinin o kadar yüksek olduğunu söyleyen brifingler seyrettiler. Bir bilgilendirme brifingi, "İslam hukuku altında inançsızlara karşı herhangi bir savaş, haklı görülür." ve "Kur'an Allah'ın değiştirilemez sözü olarak görüldüğü müddetçe bir ılımlılaştırma işlemi gerçekleştirilemez." diyordu. Saldırganlığı Düşünmek isimli bir broşür, üç İbrahimî dinin dindarlığını, siyah beyaz bir grafikle gösteriyor ve zaman geçtikçe Tevrat ve İncil'in takipçilerinin "şiddetkârlıktan" "şiddetsizliğe" geçtiklerini oysa Kur'an'ın takipçilerinde böyle bir geçiş olmadığını, onların çizgisinin düz kaldığını ve bunun da Müslümanların ılımlılaşma işleminin gerçekleşmediğini gösterdiğini anlatıyordu.[469] "İslam Hukukunda Stratejik Konular ve Güdülüyeciler" isimli bir takdim, Muhammed'i "politik hırsları sıklıkla eleştirmenlerinin suikast ve infazına götüren" ve "bilgi alabilmek için işkenceyi kullanan bir iş adamı" ve "kült lideri" olarak tarif ediyordu.[470] Ortak Terörizm Görev Gücü (Joint Terrorism Task Forces) tarafından dağıtılan oryantasyon kitapçıklarında İslam'ın en büyük dalı olan Sünniliğin "çeşitli köktenci, aşırı terörist organizasyonlar konusunda çok doğurgan" olduğuna ve taraftarlarının da "dünyadaki hiçbir yönetim sistemi veya dinin Kur'an'ın saflığına ve Tanrı'ya giden yolu döşemede denk olmadığına ilişkin Kur'ani bir iddiayı ispat etmek için dünyanın Sünni İslami hâkimiyetine girmesi için çaba sarf eden" kişiler olduğuna dikkat çekiyordu. Bu malumatlar, sorumluluğu terörizmi durdurmak olan 5.000 ajana ulaştı.[471]

Eğitim el kitaplarının yanı sıra Quantico'daki kütüphane, Müslüman karşıtı suçlamaları ve suistimalleriyle bilinen yazarların kitaplarıyla tıka basa doluydu. Daniel Pipes'ın Militan İslam Amerika'ya Ulaştı; Robert Spencer'in, Müslüman Askerler İleri: Cihad Nasıl Hâlâ Amerika'yı ve Batı'yı Tehdit Ediyor? isimli kitapları ajanlar tarafından ödünç alınan kitaplardandı. Spencer'in, İslam için Siyaseten Doğru Olmayan bir Kılavuz ve Muhammed ile İlgili Gerçek: Dünyanın

En Toleranssız Dinin Kurucusu kitapları da öğretmenlerin öğrencilere verdiği “tavsiye edilen okuma listesinde” yer almaktaydı.[472]

Temmuz 2010’da Spencer kendi deyimiyle “İslamcı cihadistlerin inanç sistemleriyle ilgili iki saatlik bir seminer” sunmak üzere Tidewater, Virginia’da Terörizm Görev Gücü (Terrorism Task Force) önüne çıktı.[473] Bu onun federal kanun yürütme memurlarının önüne ilk çıkışı değildi. Kara Kuvvetlerinin Asimetrik Savaş Grubu, U. S. Central Command (B. D. Merkez Komutanlığı) ve istihbarat birimlerinin sahasına giren diğer organizasyonlar da onu konuşma yapmaya davet etmişti. FBI’ın böyle alenen tartışmalı bir şahsı benimsemesini protesto eden bir sivil haklar grubunun şikâyet bildirimine büro, “Bugünkü terör ortamını anlamak için çok çeşitli konularda geniş bilgiler aramak muhakkak gereklidir.”[474] diye cevap verdi.

Başkaları da vardı. New York City’de tekdüze bir ofiste federal ajanlardan oluşan küçük bir kalabalığın önünde duran ve büronun antimüslüman eğitim kitapçıklarının yayılmasından sorumlu isimlerden biri olan William Gawthrop, bir başka tahrikkâr mesaj daha iletti. İslam’ın kendisinin oluşturduğu tehdidin yanında “El-Kaide” ile savaşmanın bir zaman kaybı olduğunu söyledi. Cevap, dinin —Peygamber, kutsal metinler ve liderler— üzerine gitmede yatıyordu. “Yıldız Savaşları’nda ölüm yıldızının derinliklerine giden vantilasyon şaftını hatırlarsanız, orada bir torpido ateşlenmişti. Bu, kritik bir savunmasızlıktır.” dedi. Gawthrop, lazer işaretleyicisini, takdimindeki “kutsal metinler” ve “din adamları” kelimelerinin üzerinde sabitledi.[475] Sonra ajanlar grubuna doğru dönerek “Bunlar üzerinde odaklanmalıyız.” dedi.

11 Eylül 2001’den hemen sonra Adalet Bakanlığı 700’den fazla yasa dışı göçmeni topladı. Hepsi de Müslüman’dı. Yetkililer delil aradı. Bu sebeple göçmenler, iki hafta süreyle hapiste tutuldular ve sonra büyük çoğunluğu geldikleri ülkelere geri gönderildiler. Dörtte üçü New York veya New Jersey’dendi, çoğu Pakistan kökenliydi ve bir rapora göre 84’ü, 23 saatlik yüksek düzeyde kısıtlayıcı hücre hapsine atıldı, ellerinden ve ayaklarından prangaya vuruldu. Aynı rapor terörist bağlantılarla ilgili bir delil bulunmamasına rağmen uygulanan “aşırı sert” hapis ve “fiziksel ve sözel suistimal paterni”ne dikkat çekti. Bazı mahpuslar trafik ışıklarında durduklarında yakalandılar ve diğer bazıları yetkililer tarafından sadece Müslüman olduğu için, “düzensiz yaşam tarzı”[476] sahibi olmaları nedeniyle ihbar edildi.[477]

FBI’ın Güney Kaliforniya’daki sahte Müslüman casusu Craig Monteilh, “Her şey tuzağa düşürmekle alakalı... Oyunu biliyorum, oyunun dinamiklerini biliyorum. Öylesine bir şaka ki bu. Gerçek bir şaka. Gerçek bir av yok. Bu iş olup bitmiştir... Bundan sonra Müslüman topluluk FBI’a asla tekrar güvenmeyecektir.”[478]

Mart 2012’de Newark, New Jersey FBI biriminin başkanı büroya kontrterör istihbarat toplamada en çok zorluk oluşturan şeyin NYPD’nin Müslümanları gözleme programı olduğunu söyledi. FBI Newark Özel Ajanı Michael Ward kendi ajansının da aynı uygulamalara derinlemesine bulaştığından bihaber, “New Jersey’de meydana gelen gürültü, patırtı ile birlikte anladığımız şey işbirliğinin geri çekildiğidir. İnsanlar takip edildikleri endişesini taşıyorlar. İnsanlar güvenlik birimlerine güvenememekten dolayı endişeliler.” dedi.

* * *

19 Kasım 1967'de HUAC'ın siyah Amerikalıları soruşturmasından ve kentsel ırk ayaklanmalarının komünist sızmayla ilişkisini kurma girişiminde bulunmasından sadece iki hafta sonra oturumları takip eden, yaşı ilerleyen Virginia temsilcisi William Tuck, mezun olduğu okul William ve Mary Kolejinde göründü. Mezunlar Derneği bir kutlama yapıyordu. Hukuk Fakültesinden 1948'de mezun olduğundan muhit, onun için hem tanıdık hem de değerliydi. Daha sonra meftunca hatırladı, " Eski, ilginç ve cazibeli bir yerdi." dedi.[479]

Derneğin 125. senesi dolayısıyla yaklaşık 3.000 kişilik bir kalabalık toplanmıştı; şenlik, futbol, geçiş töreni, akşam yemeği ve ödül törenlerini içeren bir hafta sonu eğlencesiydi. Tuck, ödül töreni kısmı için oradaydı. Bir mezuna verilen en yüksek ödül "Mezuniyet Madalyonu"nu almak için seçilmişti. Büyük altın madalyonu almak kolay iş değildi. Geleneksel olarak dikkat çekici profesyonel başarı, liderlik veya toplumlarına adanmışlıkları ile tanınan seçkin bireylere verilirdi. Her ne kadar Tuck'ın Temsilciler Meclisinde yöneticiliğe yükselmesi etkileyici bir başarı olsa da ona sahip çıkan, koleji tarafından beğenildiği anlaşılan şey, onun o yıl Cannon House 311 no'lu odadaki oturumlarda komünizme karşı verdiği mücadeleydi. Bu mücadele Soğuk Savaş ve ırksal karışıklık zamanında pek çok kişi için son derece asil bir çabaydı.

* * *

Ocak 2008'de Zuhdi Jasser, Phoenix'de, East Indianola Caddesi'ndeki FBI'ın Arizona Saha Ofisi'ne gitti. Onun için mutlu bir olaydı. Öğleden sonra saat birde idarenin Toplumsal Liderlik Hizmeti Ödülü için seçimini duyurmak adına bir basın toplantısı düzenlenmişti, seçilen Jasser'di. Ödül, suç, şiddet veya terörizme karşı mücadelede önemli bir katkı sağlayan ve toplum üzerinde örnek bir etkisi olan kişilere veriliyordu. Ancak bu sadece bir başlangıçtı. Nisan 2012'de Cumhuriyetçi Senatör Mitch McConnell, Jasser'i Uluslararası Dinî Özgürlük Komisyonu'na atadı. Bu komisyon kongreye, Beyaz Saray'a ve Dışişleri Bakanlığına tavsiyeler veren bir "bekçi köpeği" (watchdog, kanuna aykırı veya umuma zararlı hareketlere karşı tetikte olan şahıs veya makam) heyetiydi.

* * *

Capitol Hill'de, "ACT!for America"nın öğle yemeğinde Brigitte Gabriel bir duyuru yapmak üzere mikrofona çıktı. Dinleyiciler arasında Peter King'in de bulunduğunu ve uzun süre kalamayacağını söyledi. Radikal Müslüman avlama işi insana pek az zaman bırakıyordu ama yine de tekrar ofisine dönmeden önce sağ kanatın saygın katılımcılarına kısa bir süre katılmak üzere bir kaçamak yapmayı

becermişti. Gabriel, “Kongre üyeleri! King bizimle ve daha önemli bir randevusu olduğu için Capitol Hill’e geri dönmek zorunda. Programının nasıl dolu olduğunu biliyorsunuz, ancak biz onun burada olmasından ve ona 2010 Ulusal Güvenlik Ödülü’nü sunmaktan onur duyuyoruz.” dedi. King, sırıtarak podyuma yaklaştı ve onu kucakladı. Onu kucaklamaya devam ederken tuttuğu cam plaketi okudu. ACT!for America’nın kurucusu bir süredir kongre üyesine terörizmle ilgili konularda danışmanlık yapıyordu.[480] “Bilmenizi istiyorum ki daha önce de dediğim gibi” diye başladı King. “ACT!for America’nın ülkemiz için yaptığı şeyleri çok takdir ediyorum. Çünkü biz acımasız bir düşmanla, acımasız bir savaş içerisindeyiz; İslamcı terörizm... Ve Brigitte, senin bilmeni istiyorum ki senin gibi iyi insanların desteğine sahip olduğum sürece, bu savaşı kazanacağız.”[481]

Ancak üzücü bir şekilde çalışmaları Atlantik’in öteki yakasında, Avrupa’da acı ve kanlı bir şiddet gösterisine meyve vermek üzere olgunlaşıyordu.

---

[422] Kongre, “Amerikan Karşıtı Faaliyetler (hakkında) Parlamento Komitesi (HUAC), Ayaklanmalarda, Yağmalamalarda ve Kundaklamalarda Yıkıcı Etkiler”, Washington, DC: GPO, 1967, 1968. Blm. 1: Ayaklanmalarda Yağmalamalarda ve Kundaklamalarda Yıkıcı Etkiler, (25, 26, 31 Ekim, 28 Kasım 1967).

[423] Jeff Woods, Siyah Mücadele, Kızıl Korku: Güneyde Anti-Komünizm ve Bölünme, 1948-1968, Baton Rouge: Louisiana State University 2004, s. 227.

[424] Age., s. 228.

[425] Age., s. 230.

[426] Kongre, “Amerikan Karşıtı Faaliyetler (hakkında) Parlamento Komitesi (HUAC)”, Age.

[427] Andrea A. Burns, “Waging Cold War in a Model City: The Investigation of ‘Subversive’ Influences in the Detroit Riot”, Michigan Historical Review, 30 (1) (Spring 2004): 17.

[428] Kongre, “Amerikan Karşıtı Faaliyetler (hakkında) Parlamento Komitesi (HUAC)”, Age.

[429] Burns, “Waging Cold War in a Model City”, p. 17.

[430] Kongre, “Amerikan Karşıtı Faaliyetler için Parlamento Komitesi (HUAC)”, Age.

[431] “King, Radikalleşme ile İlgili Yurt içi Güvenlik Oturumunu Açtı”, 10 Mart 2011, <http://www.house.gov/apps/list/hearing/ny03_king/openshomelandhearingonrad.html>.

[432] Sarah Posner, “İşte Dr. Zuhdi Jasser, Peter King’in İslam Karşıtı Gösteri Duruşmasında Yıldız Şahidi”, 8 Mart 2011, The Nation, <http://www.thenation.com/article/159088/meet-dr-zuhdi-jasser-star-witness-peter-kings-anti-muslim-show -trial>.

[433] Bkz. <http://www.youtube.com/watch?v=QeM1d55avpk>.

[434] Posner, Age.

[435] Age.

[436] Kopyası bu adreste mevcuttur: <http://horneland.house.gov/sites/homeland. house.gov/files/Zuhdi%20Jasser%20FINAL.pdf>.

[437] “Anayasayı Cihadistlere Teslim Ettik”, <http://www.youtube.com/

watch?v= pG2drjvvR5g>.

[438] “Bush: B. D. İslamcı Faşistlerle Savaş Hâlindedir”, 10 Ağustos 2006, CNN.

[439] Ken Herman, “Demokratik Adaylar, Cumhuriyetçilerin Aksine Terörizmi İslam’la İlişkilendirmekten Kaçınıyor”, 1 Temmuz2007,Cox News Service.

[440] E. J. Dionne Jr., “Meydan Okumaya Değer Bir “Meydan Okuma”, 19 Şubat 2008, Washington Post.

[441] Mahmud Mamdani, İyi Müslüman, Kötü Müslüman: Amerika, Soğuk Savaş ve Terörün Kökleri, New York: Pantheon 2004, s. 15.

[442] Peter King, Gözyaşları Vadisi, New York: Taylor Trade Publishing 2003.

[443] William Wan, “N. Y. Müslümanları Kongre Üyesinin Oturumlarının İslamofobiyi Alevlendirmesinden Korkuyor”, 24 Ocak 2011, Washington Post.

[444] Dana Bash, “Peter King: Müslüman Oturumlarının Arkasındaki Adam”, 9 Mart 2011, CNN, <http://tinyurl.com/d9m72tm>.

[445] Anna Palmer ve David M. Drucker, “New York Temsilcisi Peter King 11 Eylül’den Beri Sabitlenmiş Durumda”, 3 Mayıs 2011, Roll Call.

[446] Ed Moloney, “Peter King’in İkiyüzlülüğü”, 2 Aralık 2010, CounterPunch, <http://www.counterpunch.org/2010/12/02/the-hypocrisy-of-peter-king/>.

[447] Scott Shane, “Peter King, Hukukçu Sorgulama Terörü, I.R.A. Yanlısı Bir Geçmiş”, 9 Mart 2011, New York Times.

[448] King, Age.

[449] Robert Kotker, “Peter King’in Müslüman Problemi”, 6 Mart 2011, New York Times.

[450] Laurie Goodstein, “Kongre Oturumlarının Ana Odağı Müslümanlar Olacak”, 7 Şubat 2011, New York Times.

[451] Peter King, 10 Mart 2011, The Don Emus Show.

[452] Nick Schou, “FBI, Irvine İslam Merkezi ve Craig Monteith: Kim Kimi Kandırıyordu?”, 30 Nisan 2009, OC Weekly News, <http://wl.vw.52.ocweekly.com/2009-04-30/news/craig-monteilh>.

[453] “FBI Muhbiri Müslüman Şüphelileri Şiddet Dolu Cihad Konuşmalarıyla Öyle Korkuttu ki ONU Yetkililere Bildirdiler”, 6 Aralık 2010, Mail Online, <http://www.dailymail.co.uk/news/article-1336166/FBI-informant.Craig-Monteilh-scares-Muslim-suspects-report-HIM.html>.

[454] Age.

[455] Paul Harris, “Kalbi Değişen Eski-FBI Muhbiri: ‘Gerçek Bir Av Yok. Hepsi Oyun”, 20 Mart 2012, Guardian.

[456] Guy Adams, “FBI Tarafından Yerleştirilen Kişi Aşırılıkçı Olmasından Dolayı Camiden Men Edildi”, 7 Aralık 2010, Independent.

[457] Age.

[458] Charles Kurzman, “11 Eylül’den Bugüne Müslüman Amerikan Terörizmi: Bir Muhasebe”, 2 Şubat 2011, Triangle Center on Terrorism and Homeland Security, <http://sanford.duke.edu/centers/tcths/about/documents/Kurzman_Muslim-American_Terrorism_Since_911_An_Accounting.pdf>.

[459] Charles Kurzman, “Tüm Bu İslamcı Teröristler Nerede?”, 31 Temmuz 2011, Chronicle of Higher Education, <http://chronicle.com/article/Where-Are-All-Islamic/ 128443/>.

[460] Başsavcı Eric Holder, “Başsavcı Eric Holder Müslüman Taraftarlarının Yıllık Yemeğinde Konuştu”, 10 Aralık 2010, United States Department of Justice Archives, <http://www.justice.gov/iso/opa/ag/speeches/2010/ag-speech-1012101.html>.

[461] “Peter King’in Müslüman Amerikalıların Kanun Yürütme Memurlarıyla İşbirliği Yapmadığı İddiası Kanun Yürütme Birimi Tarafından Reddedildi”, 7 Mart 2011, Media Matters Action Network, <http://politicalcorrection.org/mobile/factcheck/ 201103070005>.

[462] “NYPD ve CIA Gizli Cami Yaltakçısı Operasyonu Gerçekleştirmiş”, 24 Ağustos 2011, <http:/newsone.com/nation/associatedpress3/nypd-and-cia-had-secret -mosque-crawlers-operation/>.

[463] Adam Goldman, “Document Shows NYPD Eyed Shiites Based on Religion”, February 2, 2012, Associated Press.

[464] Chris Hawley, “NYPD Tüm Kuzeydoğudaki Müslüman Öğrencileri Gözlemiş”, 20 Şubat 2012, Associated Press.

[465] “NYPD, CIA Terör Karşıtı Operasyonları Yıllarca Gizlilik İçinde Yürütmüş”, 24 Ağustos 2011, <http://www.huffingtonpost.com/2011/O8/24/nypd-cia-terrorism_n934923.html>.

[466] Lloyd Grove, “Peter King’in Düşük İhtimalli Müttefiki”, 9 Mart 2011, Daily Beast.

[467] Michael Powell, “Vites Değiştirmek: Polis Liderin İslam Karşıtı Filme Yardımcı Olduğunu Söyledi”, 24 Ocak 2012, New York Times.

[468] Age.

[469] Spencer Ackerman, “FBI Ajanlarına Ana Akım Müslümanların Şiddet Eğilimli ve Radikal Olduğunu Öğretiyor”, 14 Eylül 2011, Danger Room, <http://www.wired.com/dangcrroom/2011/09/fbi-Inuslims-radical/all/1>.

[470] Erica Goode, “FBI İslam’la İlgili Eleştirel Konuları Eğitimde Kullanmaktan Dolayı Kınandı”, 16 Eylül 2011, New York Times.

[471] Spencer Ackerman, “İslam Karşıtı Ön yargısı ile İlgili Yeni Delilin Ortaya Çıkması FBI’nın Reform Taahhüdüyle İlgili Derin Meselelerin Altını Çizdi”, 23 Eylül 2011, Danger Room, <http://www.wired.com/dangerroom/2011/09/fbi -islam-domination/all/1>.

[472] Age.

[473] Robert Spencer, “Spencer ve Deniz Tanrısı”, 24 Temmuz 2010, <http: //www. jihadwatch.org/2010/07/spencer-and-the-god-of-the-sea.html>.

[474] Spencer Ackerman, Age.

[475] Spencer Ackerman, “Video: FBI Eğitimcisi “Esas Mesele Olmayan el-Kaide’yi Unutun, İslam’ı Hedef Alın” Dedi”, 20 Eylül 2011, Danger Room, <http://www.wired.com/dangerroom/2011/09/fbi-islam-”qaida-irrelevant/>.

[476] Eric Litchbau, “U.S. Report Faults the Roundup of Illegal Immigrants After 911”, 2 Haziran 2003, New York Times.

[477] Harris, Age.

[478] William Munsford Tuck, “William M. Tuck Sözlü Tarih”, 19 Nisan 1976, William and Mary Digital Archive, Interview, <https://digitalarchive.wm.edu/handle/ 10288/S449>.

[479] "Temsilci Peter King Ulusal Güvenlik Vatansever Ödülü Aldı", 1 Temmuz 2010, <http://www.youtube.com/watch?v-25pBZZxkXzM>

[480] Lee Fang, "Radikal İslamofob Aktivist King'in "Müslüman Elçi" Stratejisini Açıklıyor", 8 Mart 2011, <http://thinkprogress.org/politics/2011/03/08/149159/ pctcr-king-islamophobia-muslim-messenger/>.

[481] "Temsilci Peter King Ulusal Güvenlik Ödülü Aldı", 1 Temmuz 2010, <http://www.youtube.com/watch?v-25pBZZxkXzM>

7-ATLANTİK'İN ÖTE YAKASI:

NEFRETİN AVRUPA'DAKİ ÖLÜMCÜL ETKİLERİ

7-ATLANTİK’İN ÖTE YAKASI:

NEFRETİN AVRUPA’DAKİ ÖLÜMCÜL ETKİLERİ

Manifestolar tuhaf dokümanlardır. İdeolojinin ifade bulduğu ortam olduğundan, yazarlarının zihninde neler olup bittiğini biraz görebilmemizi sağlar. O yazarlar ki inançlarına şekil kazandıran özellikleri ve kılavuzluk eden ilkeleri düzyazı benzeri bir tarzda diğer insanlara açmışlardır. Pek çoğu, mevcut durumdan memnun olmayanları etkilemeyi uman politik aktörlerin, toplumu daha iyi bir hâle getirmek için parıltılı ifadelerle ayrıntılı olarak açıkladığı politik beyanatlar veya tantanalı, azametli vizyonlardır. Bazıları savundukları davanın dünyada bir iz bırakacağını uman az sayıda ünlü kişinin günlük şeklinde kaleme aldığı daha şahsi düşüncelerdir. Ve diğer bazıları sadece dengesizlerin zihninde mevcut olan bir dünyanın taslaklarıdır.

Eğer manifestoların bir tane tanımlayıcı özelliği olsaydı şu olurdu: Onların yazarları insanlığa yönelik özlemleri bildirilerinin sayfalarına mürekkep olup dökülen sıradan insanlar değillerdir. Onlar radikallerdir, öncülerdir, dogma koyuculardır. İyi ya da kötü onlar büyük şeylerin peşindedir. Karl Marks için bu Komünist Manifesto’ydu, Adolf Hitler için Kavgam’dı. Thomas Jefferson’un Bağımsızlık Bildirgesi gibi Bertrand Russel ve Albert Einstein’in barışçıl iyi niyet gösterileri Russell-Einstein Manifestosu, böylesi bir bildiriydi.

Bu durumda Oslo yakınlarındaki Skøyen bölgesinde dünyadan saklı bir yaşam sürdüren, kendini güvende hissetmeyen ve sevgisiz 32 yaşındaki bir adamın, Anders Behring Breivik’in, dokuz uzun senede Marks’ın manifestosundan 65 kere daha uzun tutanağı, tuhaf bir şeydi. Breivik’in 1500 sayfalık “2083-Avrupa Bağımsızlık Bildirgesi” abuk sabuk nefret sözlerinin bir derlemesiydi ve Norveç’te 2. Dünya Savaşı’ndan bu yana benzeri görülmemiş bir vahşetin senaryosu oldu.

Adı, Müslümanların ve göçmenlere hüsnükabul gösteren kültürel Marksistlerin nihai olarak Avrupa’dan çıkarılmış olacağı varsayılan tarihi yansıtıyordu. Breivik’in karışık ve çarpık hayal gücüne göre arınma programı 72 sene sürecekti. Ancak bu, onun uygulamasını hemen başlatacağı bir süreçti. “Eskilerin söylediği, ‘Bir şeyin yapılmasını istiyorsan kendin yap.’ deyimi o zaman ne kadar geçerliyse şimdi de o kadar geçerli.” diye yazdı. “Bunun son girdim olacağına inanıyorum. Şu anda Cuma, Temmuz 22, 12.51.”[482]

Bir saatten biraz fazla bir süre sonra, saat 2.09’da bir e-posta 1.000’den fazla kişiye ulaşarak tüm İskandinavya’ya yayıldı. E-posta Breivik’in kalın bir kitap gibi olan dokümanının elektronik bir kopyasını içeriyordu. Alıcılara “Bu size bir hediyedir. Bunu tanıdığınız herkese yaymanızı rica ediyorum.” diye yazdı.[483]

Beyaz bir Volkswagen Crafter'e yükünü yükleyerek Oslo'nun merkezinde hükûmet binalarının bulunduğu Regjeringskvartalet'e doğru yola çıktı.

* * *

Norveç'in yönetim ve kültürel merkezi olan, bir milyondan fazla kişinin yaşadığı yoğun şehir, uzun süredir barışçıl bir imajın tadını çıkarıyordu. Oslo, her Ekim yapılan Nobel Barış Ödülü törenlerine ev sahipliği yapar. Barış Araştırma Enstitüsü buradadır ve İsrail ile Filistinliler arasındaki karışıklığı, birbirlerini tanımayı, terörizmden vazgeçmeyi ve askerî çekilmeyi desteklemek suretiyle çözme girişimi olan Oslo görüşmelerinin gerçekleştirildiği yerdir.

Oslo'da yazlar güzel geçerdi ve Temmuz 2011'in sondan bir önceki hafta sonu da bir istisna değildi. Beyaz bulut kümeleri, sonsuz mavi genişlikte sanki yüce bir güç tarafından dikkatlice seçilmiş ve bir diğerinin yanına sanat eseri oluştururcasına yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Oslo'da hava ılık ama sıcak değildi. Nem ve sıcaklık seyrek olarak rahat bozucu bir ikili oluştururdu; sıklıkla nem sıcaklıkla uyumlu olur ve kampçılık, piknik ve aile yazlıklarını ziyaret için mükemmel bir iklim oluştururdu.

Tüm İskandinavyalılar gibi Norveçliler senenin bu vaktinden çok keyif alırlardı. Tüm ülke basitçe "tatil" diye adlandırdıkları bu zaman için işi bırakırdı. Sert kış aylarında kilitli olan orman kulübeleri açılır ve insanlar şehirden kaçıp tabiata koşardı. Bu tür küçük kaçışların gerekli ögeleri olan kanolar, kayaklar ve mangallar, tatilin bir diğer olmazsa olmaz unsuru olan göllerin kenarına dizilirdi. Önceden gölün yüzeyini kaplayarak onu beyaz manzarayla bütünleştiren kar çoktan erimişti. Kolluklarla veya dalış tahtalarıyla suya ilk dalışlarını yapan çocukların bağrışmaları suyun soğuk doğasını belli ediyordu.

Cuma öğleden sonraları çalışma haftası ve hafta sonları arasını belirsizleştiriyor, çalışma masasından uzun süre uzak kalınca haftanın hangi gününde olunduğunu tam olarak hatırlamak zorlaşıyordu ama bu güzelim dinlenme döneminde zamana dair böyle şeyleri düşünmemek daha iyiydi. Ancak kariyerleri bu gibi kısa kıyı gezintilerine müsaade etmeyen şanssız kişiler için cuma, genelde olduğu gibi kol veya duvar saatlerine bakılarak, saat kaplumbağa hızında 5'e yaklaşırken yarım gönüllü bir çalışma ortamında aylaklık yaparak geçiriliyordu. Her ne kadar kısa olsa da iple çekilen iki günlük hafta sonu tatili şehrin çok sayıdaki festivalinden birisine yetişmeye yeterince zaman sağlıyordu. Yüksek kuzey paralellerinin yararlı bir özelliği olan yaz gecelerinde güneşin gökyüzünde kalması, şehirde geçirilen gecelerin sıklıkla sabaha kadar uzamasını sağlıyordu.

Oslo'nun ana bulvarı olan Karl Johans'ın kuzeydoğusundaki Norveç Hükûmetinin çeşitli bakanlıklarının ana karargâhlarının bulunduğu kahverengi beyaz cam binanın içinde yorgun çalışanlar, ağaçlı meydana bakıyorlardı. Ritmik aralıklarla köpüklenen bir fıskiye, hidrojen ve oksijenin hoş, hipnotize edici bir gösterisini sunuyordu. Plazanın ortasındaki direğin tepesindeki Norveç bayrağı

rüzgâr esmemesinden dolayı mahzunmuşçasına, somurtkanca sarkmış gibi görünüyordu. Bayraktaki, Hristiyan dinine işaret eden mavi Nordik haç, hâkim renk olan kırmızının kıvrımları arasında örtülü kalmıştı.

Bir gözetleme kamerası, Grubeggata Caddesi'ne dönmekte olan beyaz ticari minibüsün görüntüsünü yakaladı. İkaz ışıkları yanıp sönen araç durdu, yeniden çalıştı ve bir seferinde birkaç dakika öylece bekledi. Bu alışılmadık bir şey değildi. Dağıtım kamyonları, hükûmet çalışanlarının servisleri ve polis arabaları sıklıkla benzer şekilde bu sessiz caddeye uğruyorlardı. Bir seri ileri geri gitmeler, başarısız park etme çalışmaları, uyumsuz dönüşler sona erdi ve sürücü durmak için uygun bir nokta buldu; bu nokta ana hükûmet binasının tam önü.

Sürücü kapısından kaldırıma polis kaskı, kurşun geçirmez gömlek ve koyu renkli polis çizmesi giymiş bir adam çıktı. Elinde tabancasıyla, ancak bu çarpışmaya hazır polisin mevcudiyetiyle korkunç bir sahneye dönüşebilecek Hammersborg Torg'a doğru yürüdü. Ancak oraya varınca yavaşladı. Bölge, temmuzun son günlerindeki bu cuma öğleden sonrasında çevresindeki tüm diğer yerler gibi durgundu. Günün önceki saatlerinde oraya park ettiği arabanın kapısını açan Anders Breivik, polis kaskını çıkardı; ülkenin beşinci büyük gölü olan Tyrifjorden Gölü'ne doğru yola çıktı. Yoldayken Oslo'nun 25 mil kuzeybatısındaki bu tatil yerinde hafta sonunu geçirmeye hevesli diğer kişilerden farklı görünmüyordu.

* * *

Patlamanın etkisi öylesine güçlüydü ki şok dalgaları binanın her bir katındaki pencerelerin camlarını kırdı. Çarpılmış hâldeki minibüs yan yatmıştı ve mekanik bağırsaklarından duman tütüyordu. Park ettiği yerdeki Petrol ve Enerji Bakanlığı'nda yangın vardı. Yine de caddenin başbakanın ofisinin hemen dışındaki bölümü alışılmadık düzeyde sessizdi. İlk patlama anı ile uzaktan siren sesleriyle yaklaşan acil durum ekiplerinin ulaşması arasındaki sürede iş adamları da sokakta yürüyenler de tozlu yıkıntıların arasında bundan ne anlam çıkaracağını bilemez durumdaydı. Cam kırıklarının, eğik metal levhaların ve parçalanmış tahtaların üzerinden atlayarak koşan bir adam sponsorlarının ne olup bittiğini anlamamış olduğu bir koşu yarışının bitiş çizgisine ulaştı. Molozların arasında duran diğerleri resim veya video çekmek için cep telefonlarını çıkardı. Gübre ve mazotun pis kokusu puslu havada ağır ağır esiyordu. Sekiz ölü vardı. Hırpalanmış ve organları kopmuş olan düzinelerce başkaları gürültüyle kırılan pencerelerinin kanatları sarkmış ofislerden dışarı çıkarılıyordu.

Bir buçuk saat sonra, acil durum ve güvenlik ekipleri patlamanın meydana geldiği caddedeki kamplara yerleştiklerinde Anders Breivik, ülkenin İşçi Partisi'ne bağlı bir grup olan İşçi Gençlik Ligi'nin sahibi olduğu küçük bir yolcu feribotu olan MS Thorbjørn'a bindi. Ligin sahibi olduğu ve yıllık yaz kamplarının mekânı olan Utøya Adası'na ulaştığında polis üniforması içinde vasıtadan indi ve

kampçılarla, danışmanlarına etrafında toplanması için işaret etti. Onlara Oslo'da bir bombalama olayının meydana geldiğini ve onların güvende olduklarından emin olmak amacıyla orada bulunduğunu söyledi. Tam Breivik vardığında adadan ayrılmak üzere olan bir öğrenci, "Feribottan indiğinde onu tebrik ettik. Polisin bizim güvende olduğumuzdan emin olmak için bu kadar çabuk gelmesinin ne kadar harika olduğunu düşünmüştük zira Oslo'daki patlamadan haberimiz vardı." diye bildirdi.

Bir ateş sesi ve bir ölü. İki keskin ses ve ölü sayısı üçe çıkmıştı. Kısa zamanda bu arkadaşça konuşan Norveç polisinin etrafında toplanmış gençler cansız, yerlere serilmiş durumdaydı. Domdom kurşunlarının oluşturduğu golf topu büyüklüğündeki yaralardan akan kanlar çimenler ve kirle karışarak bir çamur oluşturuyordu. "Utangaç olmayın!" diye seslendi Breivik. 223 Ruger saldırı tüfeğinin namlusundan bir ölümcül tur daha boşaltmadan önce, "Gelin ve benimle oynayın." dedi.

Katliam telaşsız ve metodikti. Kurşunların rastgele havada uçuştuğu manyakça bir cinnet değildi. Breivik her bir ateşlemeyi dikkatlice planlamıştı. O, genç hedeflerinin ölmesi gerektiğine ve havada uçuşan rastgele ateşlenmiş kurşunların bunu garantilemediğine karar vermişti. Bu, hassasiyet zamanıydı. Kampın organizatörlerinden birisi, "Bu adam geldi, polis olduğunu ve bize yardım etmek için geldiğini ve herkesin iyi olduğundan emin olmak istediğini söyledi. Ama saldırgan, polis kıyafeti olan o adamdı. Makineli tüfeği vardı ama otomatiğe ayarlı değildi, tek ateşe ayarlıydı. Panik oluşturmak için veya çılgın gibi ateş etmiyordu, insanları öldürmek için tek tek ateş ediyordu."[484]

Bazı kampçılar kendilerini bu kanlı katliamdan koruyabileceklerini ümit ederek korkuyla yakınlarındaki çadırlarına koşuştular. Breivik, kayıtsızca yürüyerek onları arkalarından takip etti. Onların saklanmak için kaçacağını önceden hesaba katmıştı. Çadır girişlerinin kanatlarını açarak infaz silahını içeriye soktu. Hızlı bir seri patlama. Sessizlik. Eğer ceset yığınları arasında herhangi bir kimsenin canlı olabileceğini düşünmüşse çelik burunlu siyah askerî çizmeyle yanlarından dürttü. Bir soluk alma veya verme veya bir yüz buruşturma görürse sessizlik sağlanıncaya kadar ateş devam etti.

Az zaman sonra kurban olacak birkaç kişi suyun, dalların ve kayaların onları bu cehennemden koruması için dua ederek göle doğru koştular. Ancak Breivik otomatik bir makine, bir robot gibi, duygusuz bir durumda kilitlenip kalmış olarak göl kıyısına doğru yürüdü; etrafındaki insan kırımı programına devam etmesi için bir güdü sağlayıcıdan ibaretti. Onların saklandıkları yerleri bularak yivli tüfeğini göğsüne doğru çekiyor, dikkatle bakıyor ve lunaparktaki bir kimsenin plastik ördekleri vurmasına benzer bir şekilde hedeflerini tek tek vuruyor ve kanları lacivert suda fes kırmızısı bir tabaka oluşturuyordu.

Bu düşünülemez bir trajediydi. Katliam sonuna yaklaştığında, yoğun şekilde ağaçlarla kaplı bu adada 69 kişi ölmüştü ve yaklaşık 70 kişi yaralanmıştı. Utøya Adası'nda ve anakaradaki iki saldırıda, ölü, yaralı toplam kurban sayısı 200'ü geçmişti; 77 kişi ölmüştü, 150'den fazla kişi yaralıydı.[485]

* * *

Anders Behring'in vizyonunu tarif etmek için en uygun kelime "bireysel" idi. Bu sistematik katliamları takip eden hafta ve aylarda yapılan psikiyatrik değerlendirmeler, şizofrenik eğilimlerin onu bu şiddet olaylarına sürüklemiş olabileceğini telkin etse de dokuz sene boyunca soğukkanlı ve mantıklı bir şekilde plan yapan ve sonunda onu son derece hassas bir şekilde, sabırla uygulayan bir adamın gerçekten de kontrol edilemeyen hezeyanlı bir zihnin kurbanı mı olduğu şüphesi akıllarda kaldı. Kendisini öldürmemişti, yaptığı işten utanç duymuyordu ve çekeceği cezayı bilmesine karşın korkmuyordu.

Breivik kendisini, Orta Çağ'da, kutsal topraklarda seyahat eden, Hristiyanları korumak amacıyla Kudüs'teki Tapınak Dağı'nda konuşlanmış bir askerî tarikat olan Tapınak Şövalyeleri'nin modern zamanlardaki lideri olarak görüyordu. Savaşma becerileriyle tanınan grup, birisinde Kudüs şehrinde hak talep eden Arap ve Müslümanları kıyımdan geçirmişti. Breivik dokuz kişiyle beraber klanı yeniden kurduğuna inanıyordu ve kapağında grubun büyük kırmızı haçı bulunan manifestosunda kendisine "Yüksek Hakim Şövalye" derecesini vermişti.[486] "Amacımız, Batı Avrupa ülkelerinde siyasi ve askerî kontrolü ele geçirmek ve kültürel olarak muhafazakâr politik bir ajandayı hâkim kılmaktır."[487] diye yazdı.

Nordik kültürün yok olmak üzere olduğunu hissediyordu. Ve onu koruması gerekiyordu. "Viking geçmişimden çok gurur duyuyorum. İsmim Breivik, Kuzey Norveç'te bir yerin adıdır ve kuruluşu Viking Çağı'nın bile öncesine gider." diye sevinçle bağırdı.[488] O, atalarının kanı etnik karışmanın temizlenemez lekesiyle bozulmamış safkan bir Norveçliydi. Irksal fazilet anlayışına kendisini öylesine kaptırmıştı ki yüz özelliklerinin daha da Aryan gözükmesi için estetik ameliyatı bile geçirmişti. Bir arkadaşı, " Bir seferinde bir partideyken, Amerika'da burun ve çenesinden estetik ameliyatı geçirdiğini söylediğini hatırlıyorum." diye bildirdi.[489] Norveçli bir istihbarat memuru, 32 yaşındaki caninin görünüşünün semitiklikten öylesine uzak olduğunu, öyle ki Hitler'in onu poster çocuğu olarak kullanabileceğini söyledi.

Eşit fırsat anlayışından nefret eden, sarı saçlı, mavi gözlü ve insanlara karışmaktan hoşlanmayan Breivik, çeşitlilik fikrini küçümsüyordu. Çok kültürlülükten ve küreselliğin emellerinden nefret ediyordu. Onu Batı Oslo'nun iyi mahallelerinde yetiştiren ve hemşire olan annesi bile onun için fazla liberaldi. Anaerkil yetiştirilişini tasvip etmiyordu ve kendisini kadınsılaştırdığı için onu suçluyordu. Henning Mankell'in yazdığı gibi Breivik, soğukkanlı bir Donkişot'tu ve yaşayan, soluk alan insanlardan oluşan yel değirmenlerine karşı savaşıyordu.[490]

Breivik'in hasta dünyasında Müslümanların özel bir konumu vardı. Kontrol edilemeyen göç ve üremeleriyle Müslümanların kısa zamanda "onun kıtasını" ele geçireceğine ve beyaz Aryan nüfusun geçmişe ait bir şey hâline geleceğine dair insanları ikaz ediyordu. Daha da kötüsü ona göre Nordik genler resesifti ve eğer engellenilmezse bir Müslüman fethinin kesin sonucu olan ırksal karışma etnik ve

kültürel intihar anlamına geliyordu.[491]

Bu, “demografik cihaddı.”[492] O, ayrıca beyaz Avrupa medeniyetinin geleceğinin ilk defa yok olma eşiğine gelmediğine dikkat çekti. 1683 Viyana Kuşatması’nda Hristiyan kuvvetler, Osmanlı kuvvetleriyle uzun ve tarihî bir karşılaşmada çarpıştılar. Osmanlılar yenilmişti ve bu şekilde Avrupa’nın İslam imparatorluğunun bir parçası hâline gelmeme işi başarılmıştı. Breivik’in manifestosundaki 2083 yılı bu hadisenin 400’üncü yıldönümüydü. Norveç’i korumak için İslam’ın ağır ağır ilerleyen şer etkisi olarak gördüğü şeye bir kere daha savaş açarak tarihi yeniden yaratıyordu.[493]

Bu etkinin istatistiklerini takip etmeye olan saplantısı manifestonun sayfalarına dizilen liste ve grafiklerde görülüyordu. Kosova, Lübnan, Keşmir ve hatta Türkiye’de bir Müslüman nüfusu patlamasına şahit olunduğunu iddia ediyordu ve aynı süreç, Oslo’da ve Avrupa’daki diğer yerlerde de işliyordu. Breivik, “Bana Müslümanların kâfirlere (zımmilik, sistematik kırım veya demografik savaş) cihad ilan etmeden Müslüman olmayanlarla barış içinde yaşadığı tek bir ülke gösterin! Müslümanların başarılı bir şekilde asimile edilebildiği tek bir örnek verebilir misiniz?” diye cevap talep ediyordu. “Çok kültürlülük ve İslam’ın yürümeyeceğini fark etmeden önce kaç bin Avrupalı ölmeli, kaç yüz bin Avrupalı kadına tecavüz edilmeli, kaç milyon soyulmalı ve zorbalığa maruz kalmalı?”[494]

Bütün bunların içindeki büyük ironi, Breivik’in kan banyosunun Müslümanlara değil, İşçi Partisi kampına katılan genç Norveçli aktivistlere yöneltilmiş olmasıydı. Ancak bir bağlantı mevcuttu. O, ülkenin İşçi Partisi’nin liberal politikaları ve çok kültürlülük eğilimleriyle, Müslüman göçüne müsaade ederek ırksal olarak birleşmiş bir Nordik ülkesine engel olduğunu tespit etmişti. Bu nedenle onun serbest bıraktığı karabasan, ihanet etmiş olmakla suçladığı bir partiye bedel ödettirilmesiydi. Hâkime, “Ben Norveç Direniş Hareketi’nin ve Norveç Tapınak Şövalyeleri’nin askerî komutanıyım. Mahkemeye itiraz ediyorum çünkü siz yetkinizi, çok kültürlülüğü ve nefret ideolojisini destekleyen organizasyonlardan aldınız. Eylemleri kabul ediyorum ancak suçlu olduğumu kabul etmiyorum.” dedi.[495] Bazı gözlemciler onu soğuk ve gayr-i insani olarak tarif ettiler. Kurbanlardan birinin akrabası, “Keşke bir canavara benziyor olsaydı ama benzemiyor. Eğer benziyor olsaydı işler çok daha basit olurdu.” dedi.[496]

* * *

“Cihadı görmezden gelebilirsiniz ancak cihadı görmezden gelmenin sonuçlarını görmezden gelemezsiniz.” Oslo saldırılarının hemen sonrasında Pamela Geller’in sözleri Oslo’da 2009 senesinde yapılan bir Hamas yanlısı yürüyüşü gösteren video ile beraber internet sitesinde yer aldı.[497] Ona göre bu facia “olağan şüphelilerin” işi olarak görünüyordu. “Eğer bir televizyon veya radyo muhabirinin Muhammed’den “Peygamber Muhammed” diye bahsettiğini duyarsam –neredeyse– kusacağım.”, “O sizin peygamberiniz değil, aptallar!” diye hırlayarak saldırıların “Müslümanca” oluşuna yönelik yargısını daha da

yukarı bir çirkinlik seviyesine taşıdı.[498]

Norveç'teki katliamın haberleri Birleşik Devletler'e ulaştığında aşırı sağcılar, suçu Müslümanlara atma dürtülerine mani olamadılar. Onlar böylesine barbarca bir suçun Müslüman olmayan Amerikalı ve Avrupalıların bilinç yapısına uymadığına inanıyorlardı. Henüz saldırganın dinî ve etnisitesi kamuya duyurulmadıysa da ortada bolca spekülasyon geziniyordu. Bu tarz düşünce için delile ihtiyaç duyulmuyordu. İki saldırının kapsamı bazıları için Müslümanlar ve terör arasındaki zaruri bağlantıya yönelik duydukları şüphenin doğru olduğuna dair bahse girmeye yetiyordu.

Fox Haber'de Bill O'Reilly'nin yerine geçen Laura Ingraham, katliamla ilgili haberinin girişinde, "Norveç'te iki ölümcül saldırı... Bir kere daha Müslüman aşırılıkçıların işi gibi gözüküyor."[499] dedi. Washington Post'taki muhafazakâr blog yazarı (Filistinli soykırımı isteyen bir makaleyi başkalarına da tweetlediği için yıldırımları üzerine çeken) Jennifer Rubin, "belirli bir cihadist ilişkiyi" tartıştı. Bir El-Kaide bağlantısı ihtimalinin davullarını çalarak, "Cihadistlere karşı savaş açmanın çok masraflı olduğunu düşünenlere karşı akılları başlara getiren bir ikaz."[500] diye görüşünü bildirdi.

Benzer şekilde Rupert Murdoch'un sahibi olduğu Wall Street Journal, Danimarka'da Hz. Muhammed'in karikatürünün yayımlanması üzerine başlayan karikatür krizinin Danimarka'ya karşı çok güçlü bir terör kampanyasının kıvılcımını çaktığını öne sürerek muhtemel bir Müslüman bağlantısını üsteledi durdu. Yorumcu, Norveç'in de "ülkenin ifade ve vicdan özgürlüğüne bağlılığından" nefret eden mücahitlerin saldırı listesinde olduğunu ve ülkenin şimdi bu idealler için "ağır bir bedel" ödediğine inandığını söyledi.[501] Hatta İslamofobların bol palavralı, gürültülü söylemi için hiç de uygun bir platform gibi gözükmeyen New York Times bile, "İslamcı teröristlerin sorumlu olduğunu düşünmek için bolca sebep var. 2004'te ve 2008'de Usame bin Ladin'in ölümünden sonra El-Kaide'nin ikinci yöneticisi Ayman el-Zevahiri, Afganistan'daki Amerikan liderliğindeki NATO askerî operasyonuna desteğinden dolayı Norveç'i tehdit etmişti." diye bildirdi.[502]

11 Eylül sonrası dünyanın epistemolojik zemininde Müslümanların terörle çeşitli bağlantıları ile ilgili haklı haksız pek çok şey yazıldı, söylendi. Ancak Oslo saldırıları "terörizm" kelimesinin anlamını yitirdiği bir durumu göstermektedir. Bazı sağ görüşlülerin bu kelimeyi "Müslüman" ile eş anlamlı kullanmak için doymak bilmez hırslarına karşın sarı saçlı, mavi gözlü, beyaz Hristiyan erkek Anders Breivik gibi kişiler bu imkânın havasını boşalttılar; onun Amerikalı öncülü ve karşılığı, Oklahoma City kabadayısı Timothy McVeigh için de durum aynıydı. Bu adamlar ve onlar gibi başka bazıları da sıklıkla Müslümanlara mahsus olduğu söylenen vahşetleri, Müslüman olmayanların da işleyebileceklerini gösterdiler.

Aşırı sağ için bu, dehşete düşüren bir düşünceydi. Şimdi özdeşleştirilme imkânı doğan bir gruptan kendilerini nasıl ayrıştırabileceklerdi? Metotlardan birisi, kendileriyle "terörist" kelimesi arasına bir uzaklık koymaktı. Sonuçta bu, onların İslam'ın şiddet yanlısı yorumlarından neşet eden şiddeti tarif etmek için kullandığı bir terimdi. Fox Haber yapımcısı Bill O'Reilly bir keresinde, "11

Eylül'de Müslümanlar bizi öldürdüler." diye haykırmıştı.[503] Meslektaşı Brian Kilmeade açıkça, "Tüm teröristler Müslüman'dır."[504] diyerek onu savundu. Öyle görünüyordu ki zehirli içerik "terörizm" değildi. O basitçe onu dışa vurmanın bir aracıydı. O'Reilly ve Kilmeade'nin mantığına göre bu gibi canavarca şiddet gösterilerinin temelinde İslam'a özgü bir şey vardı.

Konu Oslo trajedisine geldiğinde O'Reilly, bazı haber uzmanları ve analistlerinin Breivik'in Hristiyan inancına işaret etmesine karşı öylesine hiddetliydi ki Norveç kasabının kendisinin dindaşlarından biri olduğu fikrinden sıyrılmak için bir manevrayla Breivik'i aforoz bile etti. "Breivik Hristiyan değildir. Bu mümkün değildir. İsa'ya inanan hiç kimse kitlesel cinayet işleyemez. Adam kendisini internette Hristiyan diye tanıtmış olabilir ancak o, kesinlikle bu inancın mensubu değildir." dedi.[505] Fox and Friends programının bir bölümünde Laura Ingraham, "Breivik'in herhangi bir şekilde Hristiyanları temsil ettiği fikri gülünç ve tuhaftır.". Ona göre Breivik: "Hristiyan topluluğun herhangi bir ana hatta marjinal akımını temsil etmemektedir."[506] İlk başta saldırıların Müslüman teröristlerin işi olduğunu bildiren ana akım medya iddialarını kısa zamanda geri çekmeye başladı. Ancak tamamen değil.

Jennifer Rubin ilk aşağılamalarında bazı düzeltmeler yaptı ancak bunu, Müslüman tehdidine karşı haklı olarak tetikte bulunmasından kaynaklandığı yaygarasını koparmadan yapmadı. "Geçen sene Oslo'da meydana gelen bombalama olayları veya daha yakın geçmişte Norveç'te bir Iraklı teröristin adli kovuşturması hakkındaki cihadist bağlantı ile ilgili erken şüpheler yeni bulgularla desteklenmedi." diye yazdı. Yine de itirafı bundan öteye gitmedi. Suçlular Müslüman olmasa bile Müslümanlar yine de bir şeyden suçluydu. Bu bir şey, kötü düşüncelere sahip oldukları şüphesinden ibaret olsa bile: Amerikalıları öldürmek isteyen sarışın Norveçlilerden çok daha fazla sayıda cihadist var dışarıda ve biz dikkatlerimizi Batı ile ideolojik bir savaştan kaynaklanan sistematik ve çok daha güçlü tehditlere yöneltmek zorundayız." diyebildi.[507]

New York Times da ilk değerlendirmesine benzer bir şekilde tersinden mühendislik yaptı: "Terörizm uzmanları, otoriteleri, cuma günkü olayların muhtemel sebepleri arasından İslami terörizmi çıkardılarsa da diğer grup ve bireylerin El-Kaide'nin vahşiliğini ve çoklu saldırılarını taklit ettiklerini bildirdiler." Washington'daki New America Foundation'da kontrterör araştırmacısı olan Bryan Fishman, gazeteye, "Amaçları daha ziyade siyasi olan birisi olduğu ortaya çıkarsa bu durum, bu grupların El-Kaide'den gördüklerini öğrendiklerini gösterir."[508] diye bildirdi. Yazıda, "Başlangıçta işin içine terörizmin dâhil olduğunu düşünmek için bolca sebep vardı." diye yazıyordu. Başka şekilde söylenecek olursa bombalama ve ateş açma olaylarına Müslümanların dâhil olmadığı öğrenildiğinde, tanım itibariyle olay terör olayı olmaktan çıkıyordu. Tersinden bakıldığında ilk başta olayları Müslümanların gerçekleştirdiğine inanıldığında Norveç'teki saldırılar terör olayı olarak niteleniyordu. Bir Müslüman bağlantısı bulmak için çaba harcadığı anlaşılan blog yazarı ve sözde bilgin Robert Spencer, "Hiç kimse onun bir mühtedi olup olmadığını merak etmiyor gibi gözüküyor." diye yakındı.[509] Park 51 Toplum Merkezi ile ilgili kamusal bir kriz oluşturmada Robert Spencer ile beraber

hareket eden blog yazarı Pamela Geller eleştirmenleriyle alay etti. Alaycı bir şekilde, “Ama hatırlayın, problem cihad değil.” diye yazdı. “New York’un 911’i, Londra’nın 7/7’si, Madrid’in 3/11’i, Bali, Mumbai, Moskova... Bunlar problem değil. Problem İslamofobi. Ölülerinizi gömerken benden sonra tekrar edin, “Problem İslamofobidir, problem İslamofobidir.” diye aşağıladı.”[510]

* * *

1940’ta Bærum’daki, bir kadın hapishanesinden ziyade yatakhaneye benzeyen süssüz, beş katlı, tuğla ILA hapishane binasının inşası bittiğinde Norveç’in Nazi Almanya’sı tarafından işgali oldukça yol almıştı. Kare şeklinde yapılmış kurumsal binanın kenarları ve çizgileri kusursuz açılarla buluşuyordu ve onun dört tarafını çevreleyen zincirlemesine bağlı bariyer tek biçimli ve düzgündü; mekânın her tarafının aynılığını kesintiye uğratan tek bir kusur yoktu. Bu, tam Avrupa’nın olması gerektiği gibi, kıtanın tasavvur edilen homojenliğinin bir modeliydi. En azından Norveç’i imha kampanyasının açılış töreninin üzerine binayı bir toplama kampına dönüştüren Hitler’in kafasında bu böyleydi.

Duruma uygun bir şekilde Anders Breivik, bu tesisin modernize hâline tıkılmıştı. Geleneksel hapishane giysileri değil ısrarlı bir şekilde talep ettiği kırmızı bir tulum giyiyordu. Kamuya sunulan fotoğrafları da dâhil olmak üzere imajıyla ilgili her şeyde tam bir kontrol sahibi olma konusunda saplantılıydı. 2011 Kasım ayında bir psikiyatri ekibi ILA Hapishanesi’ndeki hücresinde onu ziyarete geldi ve daha sonra onun “evham ürünü bir evrende yaşadığını” ve gerçeklikle bağlantısını kaybetmiş bir paranoyak şizofren olduğunu beyan ettiler. [511] Adli tıp komisyonu hemfikir oldu ve Breivik’in yaptığı ürkütücü işler için suçlanması gereken şeyin hasta zihinsel durumu olduğuna hükmetti. O zaman bu değerlendirme mantıklı gözükmüştü. Aklı başında insanların sadizme ve kötülüğe kapılmayacağına inanılıyordu ve Breivik’in planını mantıklı ve disiplinli bir şekilde yerine getirmiş olmasına karşın onu anlayabilmenin yegâne yolu onu insani boyutlarından çıkarmaktı. Bir polis memuru, “O, yokluktan çıkıp geldi.”; “Bu bir delinin işine benziyor.” demişti.[512]

Ancak Breivik yokluktan çıkıp gelmemişti. Manifestosu bunu açık bir şekilde ortaya koyuyordu. Manifesto onu bu olaylara sürükleyen güdülere ve ilhamlara bir pencere açıyor ve hızlı bir şekilde kurumsallaşan nefret ideolojisinin cisimleşmesini aydınlatıyordu.

Elbette ki bu canice oyunun gerçekleşmesinde suçlanacak tek kişi oydu; malzemeleri satın alan oydu, savaş haritasını çıkaran oydu, bomba yüklü arabayı oraya yerleştiren ve genç kampçıları vuran oydu. Bu unutulmaması gereken bir şeydir. Ancak onun dünyası aşırı sağın, Çay Particilerin, Evanjelik Hristiyanların, aşırı muhafazakâr dindar siyonistlerin ve İslamofobi pazarlayıcılarının hastalıklı gündüz düşleri tarafından canlandırılmıştı. Onların sözleri büyümüş ve korkularının biçimini değiştirmişti; saplantılarının üzerine yumurtalarını bırakmış ve şüphelerini kutsamıştı. Manifestosunun sayfalarına serpiştirilmişti.

Breivik, onların Müslüman karşıtı yazılarını iri parçalar hâlinde yutmuş; bazı durumlarda onların yazılarını kendi eserine paragraflar hâlinde kopyalayıp yapıştırmıştı. Onlar, Breivik'in tezlerinin "ispatı", Avrupa'nın İslamlaşması iddiası ise onun hayal ürünü değil, ancak itiraz edilemez bir gerçek olduğunun delilleriydi. Açık bir şekilde onlar, onun daha Müslümansız bir dünyaya olan yolculuğundaki yoldaşlarıydı.

Breivik coşkuyla, "İslam hakkında Robert Spencer tarafından yazılan her şeyi tavsiye ediyorum."[513] diyordu. Amerikan blog yazarının yazılarını öylesine seviyordu ki onun Nobel Barış Ödülü kazanmaya layık olduğunu ilan etti. Eğer bu onaylama başka birisinden gelseydi muhtemelen Spencer'in blogundaki yan sütunlarda veya kitaplarının arka kapağındaki mahya içerisinde, onun oturduğu yerden kontrcihad yapmaya kendisini adamışlığının takdir çıngırağı olarak yerini alırdı.[514] Ancak bu öneri, 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana Norveç'teki en kötü katliamı tek başına yapan bir kişiden gelince bu bahis güzellikle karşılanmadı. Spencer, "Eğer ben gerçekten Breivik'in yaptığı işlerin ilham kaynağı isem, Charles Manson'un onların şarkılarını dinleyerek onların içeriğine inandığı mesajlar üzerine cinayetleri işlediğini öğrendiğinde Beatles ne hissettiyse ben de onu hissediyorum." diye yazdı. "Öyle mesajlar yoktu. Benim istikrarlı bir şekilde tüm insanlar için insan haklarını savunmaya adanmış eserlerimde de herhangi bir aklı başında insan için herhangi bir insana zarar vermeye yönlendiren mesaj yoktur." diye de ekledi.[515]

Ancak Charles Manson, Beatles'in taraftarı olduğu bir dünya görüşünü eylemleriyle teker teker yerine getirmemişti. Tam tersine katıksız ve sonuna kadar hezeyan içerisindeyken onun kadar hezeyanlı takipçilerini, açıkça orda olmayan mesajların White Album'de yer aldığına ikna etmişti. Öte taraftan Spencer, yaklaşan radikal İslam tehlikesi olarak gördüğü şeyi üstüne basa basa on seneden fazladır yazıyordu. Düzenli bir şekilde aşırı imajlar, korkutucu uyarılar kullanmış ve bir dünya dininin yoğun bir şekilde yıkıma yönelik olduğunun şiddet dolu ve dengesiz portresini takipçilerinin önlerine koymuştu ki onu durdurmak için muhakkak bir şeyler yapmak gerekiyordu. Tüm bu korku tacirliğinin amacı neydi? Ne yapılması gerekiyordu? Eğer Müslümanlar onun portresini çizdiği gibiyse ve onların toplum üzerinde mevcut olduğu varsayılan etkisinin sorumlusu çok kültürlülüğün seküler politikalarıysa cevap neydi?

Spencer, Norveçli cani ile arasına mesafe koymaya çalıştıysa da bunu yapamadı. Breivik'in manifestosunda Spencer'in eserlerine 162 referans vardı ve bu ortalama her dokuz sayfada bir bahsinin geçmesi anlamına geliyordu.[516] Bu, mahkûm edici bir iddianameydi. Breivik'in, fikirlerini temellendirmek için dillendirdiği sözde, bilginler ve Müslüman düşmanları arasında hiç kimse Spencer kadar merkezî değildi. O, pek çoğu arasında ana kaynaktı. Ve bizzat kendi mantığına göre (radikal Müslümanların bazı Kur'an ayetlerini aşırı yorumlamalarından dolayı suçlanması gereken bizzat şiddet içeren Kur'an ayetlerinin kendisi olduğu mantığı) suçlanması gereken kendisiydi. Nihayetinde Breivik'in şiddetinin kutsal tahrikçisi onun yazılarıydı. Breivik, Spencer ve benzerlerinin kabul ettirmek için olanca güçleriyle çalıştıkları fikirleri sadece yutmakla kalmamış aynı zamanda onları mantıksal sonuçlarına kadar

götürmüştü.

Yazar Hüseyin İbiş, Spencer'in Charles Manson için yaptığı tuhaf referansla ilgili bilgilendirici (ve düzeltici) bir mukayese vermektedir. O, 19. ve 20. yüzyıllarda Yahudilere karşı korku ve nefret vaaz eden, kötü retorikli antisemitlerin de holokosta yönelik etki veya sorumluluklarını tamamen inkâr ettiklerini ifade etmiştir. O, "Onlar, Yahudi soykırımından dolayı doğrudan suçlu muydu?" diye sormakta ve şöyle devam etmektedir: "Hayır. Ancak bazı cani deliler tarafından sözlerinin mantıksal sonuçlarının uç noktalara taşınmasında onların bazı sorumlulukları var mıdır? Evet." Mukayeseyi bir sonraki akli ve ilişkili seviyeye çıkarırsak, Batı'nın şeytaniliğini vazeden ve cemaatlerini "kâfirlerin" "mürtetlerin" ve "münafıkların" imajlarıyla coşturan, ancak tam inançlı takipçilerine intihar bombaları giyinip nefret edilesi Amerikalı ve Avrupalıları cehennemde ebediyen yaşamaya göndermeyi söyleme noktasının öncesinde duran, radikal ve aşırı Müslüman vaizlerin, mesajlarının beklenen sonuçları için savunulmaya ihtiyaçları yoktur.[517]

Robert Spencer'in yazıları, Breivik'in şiddet gösterisi için esas yönlendirici olmuşsa da tek ilham kaynağı değildi. İslamofobi endüstrisi alanında genellikle meydana geldiği gibi bir korku tacirinin olduğu yerde muhakkak birkaç tane daha mevcuttur. Onlar ortak bir bölgede ortak bir avın etrafında dolaşan sıkı bir gruptur. Bu durumda Breivik'in manifestosunda Pamela Geller'in yazılarının 12 defa geçmesi hiç de sürpriz olmayacaktır.[518] Her ne kadar o, meslektaşı Spencer gibi Nobel Ödülü'ne layık görülmemişse de Breivik'in görüşüne göre o, "Doğru, düzgün bir insan evladıydı."[519] Ve o gururla Atlas Shrugs'ı senenin büyük kısmında takip ettiğine dikkat çekti.

Saldırıdan sonraki ilk zamanlarda o, kendisini eleştirenler için, alaycı bir şekilde suçlanması gerekenin İslamofobi olduğunu söyleyerek dalga geçmişti. Ancak kaderin mahkûm edici bir cilvesiyle, ironinin çuvaldızının kendisine döndüğünü öğrendiğinde kendisine hâkim olamadı. Suçlanması gereken İslamofobiydi ve onun İslamofobinin yükselişindeki rolü inkâr edilemezdi. Çabucak hasar kontrol vitesine geçti ve sadece birkaç saat önce Spencer tarafından söylenen şeyin benzerini söyledi. "Bu, Helter Skelter'in sözlerinde Manson cinayetlerine bir çağrı bulan Charles Manson'la eşitlenmek gibidir." diye havladı. "Beatles'i suçlamak gibi bir şey bu. Açıkça gülünç."[520] Spencer ve Geller'in durumu kurtarma girişimlerinin aynılığı dikkatlerden kaçırılmaması gereken bir şeydir. Tıpatıp aynı mukayeseye varmış olmalarının sebebinin sadece tesadüf olma olasılığı düşüktür. Daha akla yakın olanı, Spencer'in "suçlama oyunu" diye adlandırdığı şeye verdiği ilk tepki, konuyla ilgili medya suçlamalarına maruz kalacağını bilen Geller tarafından havada kapıldı ve beceriksiz bir şekilde kendisini durumdan sıyırmakta kullanıldı.

Her ne kadar "alt insan" ve "ölümüne hasta" durumu kendisini "tamamen kendi başına" işlediği suça götüren "yenik ruhlu" hakkında yüksek sesle ciyakladıysa da Geller, Breivik'in ürkütücü katliamı ile ilgili sevincini saklamayı beceremiyordu. Utøya Adası'ndaki katliamın meydana geldiği çimenlikteki gençlik kampını açıkça, "İslami bir ajandası olan çocukların "savaş oyunu oynadıkları", "antisemitik beyin yıkama merkezi" diye isimlendirdi. "Önceki yazlarda bu

küçük şirinciklerin ve akıl hocalarının İsrail karşıtı gösteri için toplandığı fotoğrafları gösteren en az bir makale okudum.” diye alayla güldü.[521] Trajedinin ortasındayken bile Geller bir parça katışıksız ırkçılık sergilemekten kendisini alıkoyamadı; özellikle de internet sitesinde, resmini koyduğu bir grup gencin antisemit olduğunun söylendiği ve “saf Norveçli olmaktan ziyade Ortadoğulu veya karışık olduğunu” söylerken. Onlar, onları vuran adam tarafından orada bulunmaması gerektiğine inanılan tipte kişilerdi. “Breivik, Norveçlilerin rızası olmaksızın, asimile olmayı reddeden, Norveçlilere karşı, ceza bile görmeden şiddetli toplu tecavüz, sosyal yardımla yaşamak gibileri de dâhil olmak üzere büyük şiddet suçları işleyen Müslümanlarla Norveç’i dolduran, partinin gelecekteki liderlerini hedef almıştı.”[522] Bu beyanatı eğer Breivik’in bir savunması değilse, ona fevkalade yakın bir şeydi.

Ürkütücü şey Geller’in bu gibi tehlikeli yaratıklara yakınlığının kendisini de onların şiddet yanlısı girişimlerine dâhil edeceğinin bütünüyle farkında görünmesiydi. Medya, noktaları birbirine bağlayıp onun etkisini bildirmeye başladığında çabucak bloguna koştu ve onun suçlanmasına neden olabileceğini düşündüğü her şeyi sildi. Dört sene önce “Norveç’ten mail” isimli, gelecekte olacakları bildiren tüyler ürpertici bir yazıyı sitesine koymuştu. Geller’in kimliğini bildirmediği yazar, Norveçli Müslümanların sayılarının artışının yasını tutarak üzüntülerini onunla özel olarak paylaşmıştı. Temellendirilmesini bir seri demografik trendden (örneğin “ülkenin başşehri şimdiden %50 Müslüman” gibi) alıntılarla yapan yazar, Müslümanlar tarafından İsrail’e yapılacak bir saldırının tüm dünyadaki Müslümanları öfkeli bir çılgınlığa sürükleyerek çevrelerindeki herkese saldırmalarına neden olabileceğini yazıyordu. Oslolu adam, “Halkım ve bir avuç başka ülke halkı için yeni bir altın çağa giriyoruz, ancak sadece mücadele yoluyla. Asla korkma Pamela. Bu yaklaşan zamanda Tanrı seninle de beraberdir.” diye belirtiyor,[523] Geller ise onun “gerçekçiliğini” övüyordu.

Ancak orijinal mailde, Temmuz 2011’de blogda yer alan versiyonundan çıkarılan aşağıdaki satırlar mevcuttu: “Biz, gizli yerlerde silah, mühimmat ve ekipman depoluyoruz. Bu iş hızlı olacak.”

Geller’e gönderilen mailin içinde gömülü olan bu kelimeler bir yıkımın işaretçisiydi. Bir okuyucu, Norveçli yetkililerin nefret söylemi kanunları kapsamında yazar hakkında adli kovuşturma açabileceği yorumunu yaptı. “Evet” diye yanıtladı Geller, “Bu nedenle isimsiz olarak yayınlıyorum.”[524] Eğer bu mail Breivik’ten geldiyse Geller’in suçu, sağladığı ideolojik dayanaktan daha derinlere gidiyordu. Yine de gizemli manyağın kimliğinden bağımsız olarak biliyordu ki onun bilerek kışkırttığı Avrupa’nın Müslüman korkusu, en azından bir kişide öylesine güçlü bir paranoya oluşturmuştu ki onun için tek rasyonel çözüm silahlı şiddetti.

Anders Breivik’in akşamları evde yalnız oturan bir şahıstan katliam planları yapan bir caniye uzanan yolu diğer İslamofobik aktivistlerin zihinleriyle kesişiyordu. Renkli kişilikli ve sakınmasız haçlı Brigit Gabriel bunlardan birisiydi. ACT!for America kurucusu ile 2004 senesinde yapılan bir röportaj videosu Breivik’in, Gabriel’in mensubu olduğunu iddia ettiği Lübnan Hristiyan cemaatinin yok olmaya yaklaştığına inandığını belirttiği manifestosunun altıncı

bölümünde geçiyordu. Konferans bağlantılarının başlıca malzemesi olan, ülkesinde yaşanan iç savaş sırasındaki yürek paralayıcı deneyimleri 45 dakikalık klibi tıka basa dolduruyor ve Breivik'e, Müslümanların diyaloğu değil savaşı seçtiklerini ispat ediyordu.[525]

Breivik, aşırı İsrail yerleşimci grup Aish Ha Torah tarafından çekilen Müslüman karşıtı film Saplantı'dan da etkilenmişti. Filmin 17 "uzmanının" yedisinden alıntılar yapmış ve belgeselin YouTube'daki 10 parçasının tamamına bağlantı vermişti.[526] Bu korku filminin ultra muhafazakâr dindar siyonistlerin işi olduğu düşünüldüğünde onun şevki anlaşılmaz değildi. Breivik, onların İsrail'e olan sevgisini ve İslam ile liberal Yahudilere olan nefretini paylaşıyordu. "Lütfen ulus yıkan, birçok kültürlülük savunucusu Yahudi ile muhafazakâr Yahudi arasındaki farkı öğrenin... Bir Yahudi'yi asla bir Yahudi olduğu için hedef almayın; A veya B kategori vatan haini olup olmadığına bakarak alın." diye yazıyordu. İsrail'le, siyonist kardeşlerimizle beraber tüm siyonist karşıtlarına karşı, tüm kültürel Marksistlere, çok kültürlülük savunucularına karşı savaşalım."[527]

Savaş Talimatı kitabında Breivik'in yedi kere bahsettiği Güvenlik Politikası Merkezi kurucusu Frank Gaffney'ye yazılarının şiddetli sonuçlar için kullanılmasıyla ilgili ne düşündüğü sorulduğunda bildik komplolarından birisini devreye soktu. Manifesto, Breivik'in işi olmayabilirdi. Hatta belki de manifesto, şeriatı hâkim kılmayı uman Müslümanlar tarafından oluşturulmuş bir komplo da olabilirdi. "Hakikaten Breivik'in eseri olup olmadığı, sahte bayrak operasyonu olup olmadığı hatta şeriatın kendi ajandasıyla ilgili eleştirileri ve farkındalıkları bastırmak için olup olmadığı yönünde etraflı bir araştırmaya ihtiyaç duyulduğunu" söyledi. Bu işin arkasında Müslüman Kardeşler olabilir miydi? Gaffney " Kesinlikle" diye yanıtladı.[528]

* * *

Breivik, birbirine iyi kenetlenmiş bir Amerikan İslamofoblar kadrosundan çok şey almışsa da kendi ana kıtası da onun yıkıcı hassasiyetlerini işlemesi için bereketli bir ortam sunuyordu. Avrupa, Müslüman karşıtı duygularla kaynıyordu ve din ile politikanın keskin birleşimi çok kültürlü ama artan bir şekilde de bölünmüş bir toplumun sosyal dokusunda derin yaralar açmıştı.

Avrupa'daki İslamofobi, Birleşik Devletler'deki veya başka yerlerdeki İslamofobi'ye benzemiyordu. Aynı düzeyde etkili olsa da çeşnisi farklıydı. Kıtadaki birkaç ülkede İslam ve Müslüman korkusu, ırkçı devlet politikalarının yaygın şekilde kurumlaşmasına yol açtı. Müslüman karşıtı duygular, toplumun sadece belirli kesimlerini etkileyen bir duygu değildi. O, devlet tarafından desteklenen bir uygulamaydı ve amacı Avrupa'ya göçmen nüfusların gelmesiyle şekillenen çok kültürlülük anlatılarını silmeyi ve beyaz Hristiyan Avrupa'nın altın çağını yeniden tesis etmeyi amaçlıyordu.

İsviçre'de ibadete çağrının yapıldığı minareler 2009 yılında yasaklandı. İsviçre anayasasının din özgürlüğünü garanti altına almasına ve Avrupa'nın zengin

kayak merkezinin dinî toleransla ilgili uzun bir ünü olsa da aşırı sağın politik oyuncuları, minareleri İsviçre değerleri için tehdit olarak görmüşlerdir. Ülkenin bayrağından yükselen siyah roket benzeri figürler ve sadece gözleri görünen siyah çarşaf giyinmiş bir kadın resmi içeren posterler, İslam korkusunu kamçılamayı ve gelecekte kurulabilecek minareleri yasaklamayı amaçlayan bir kampanyanın parçası olarak şehrin dört bir tarafına yapıştırıldı.[529] Bu bir ironiydi. Çünkü İsviçre'de sadece dört adet minare mevcuttu ve hiçbirisinde de ezan okunmuyordu. Yine de İsviçreliler için —çevresindeki Avrupa mimarisiyle açık bir şekilde tezat oluşturan— gökyüzündeki Müslüman işareti İslam'ın, dinî manzaranın kalıcı bir parçası olduğunu sessiz ama güçlü ve ürkütücü bir şekilde haykırıyordu.

İki sene sonra Fransız Hükûmeti benzer şekilde Müslüman kadınların kamusal alanda peçe takmasını yasaklayan tartışmalı bir yasa çıkardı. Bu karar kişisel kıyafetler üzerine kısıtlama dayatanların ilkiydi. İsviçre'deki minareler sadece sembolik yapılar olsa da bazı Müslümanlar peçeyi dinî bir zorunluluk olarak görüyordu. Bu tedbir, Fransız Parlamentosunda hayli taraftar buldu; sadece bir tane itiraz oyu aldı. Fransa'nın ulusal birlik üzerindeki gevşeyen pençesi ve seküler imajı üzerine korkular, halka da yayıldı. Le Monde gazetesi ve Institut Français d'Opinion Publique (IFOP) tarafından Ocak 2011'de kanunun yürürlüğe girmesinden 3 ay önce yapılan bir kamuoyu yoklaması Fransız vatandaşlarının %68'inin Müslümanların topluma iyi entegre olmadığına inandığını gösterdi.[530] %55, İslam'ın görünürlüğünün çok yüksek olduğunu söyledi. %60, problemin Müslümanların Fransız toplumuna entegre olmayı reddetmesinden kaynaklandığını bildirdi.[531] Pew Araştırma Kurumunun kamuoyu yoklamasına katılanlardan %79'u, düşmanlığı bir adım ileri götürüp İslam'ın en şiddet eğilimli din olduğunu bildirdiği Almanya'da da benzer sayılar rapor edildi.[532]

Fransa'nın öncülüğünü izleyen Belçika da kamusal alanda peçeyi yasaklayan kanun çıkardı. Temmuz 2011'de yürürlüğe giren yasa, ülkenin göçmenlik ve kimlikle ilgili çatışmasının en yüksek noktasıydı. Izgara pidesi ve çikolatasıyla ünlü bu Batı Avrupa ülkesinin böylesi bir politikaya varması şaşırtıcı değildi. Avrupalı komşuları gibi Belçikalılar çoğunlukla yabancılarla ilgili olumsuz görüşler taşıyorlardı. %72 ile nüfusları göçmenlerden nefret eden ülkeler arasında liste başı olan Belçika vatandaşları, göçmenlerin ülkeleri üzerinde genel olarak olumsuz etkileri bulunduğunu bildiriyordu.[533] Tuhaftır ki Breivik'in hudutsuz vahşiliğine zıtlık teşkil eden bir şekilde minare ve peçe yasağının ılımlı olduğu Norveç'te 2009'da bir Oslo gazetesi tarafından yapılan kamuoyu yoklaması Norveçlilerin %54'ünün minare yasağına karşı olduğunu gösterdi.[534] Breivik'in katliamından 3 ay sonra Ekim 2011'de Norstat tarafından yapılan bir yoklama, Norveçlilerin sadece %24'ünün İslam'ın Norveç kültürüne tehlike oluşturduğuna inandığını ve daha da dikkat çekici bir şekilde %42'nin bir aile üyesinin bir Müslüman'la evlenmesiyle ilgili sıkıntısının olmadığını bildirdi.[535]

Yine de İslamofobi, sağlam bir şekilde ana akımı oluşturuyordu. Irkçılık ve yabancı düşmanlığının bir zamanlar tanımak zorunda bırakıldığı siyaseten doğruluğun tabularını tanımıyordu. Onun hükûmetlerdeki ifadesi ve halk arasındaki karşılığı Avrupa sağı içerisinde geleneksel yobazlık ve çağdaş

popülizmin birliğinden oluşan yeni bir neslin yükselişini temsil ediyordu. Onlar, değişen kıtalarından bıkıp usanmışlardı.[536]

Onlar için Avrupa gittikçe tanınmaz bir hâl alıyordu. Avrupa'daki Müslüman sayısı 1990'da yaklaşık 30 milyon iken 2010'da 44 milyona yükselmişti; Fransa'da nüfusun %10'unu oluşturuyorlardı ve Pew Araştırma Kurumuna göre 2030 senesine kadar Müslümanların Avrupa'nın %8'ini oluşturması bekleniyordu.[537] Bazıları bu sayılarla artan Müslüman karşıtı ve göçmen karşıtı duygular arasında bir sebep sonuç bağlantısı olduğunu ileri sürdü. Anlatı, aşırı sağ politikacıların zaferlerinin basit bir şekilde yaygın halk kaygılarına etkili bir şekilde cevap veren kampanyalardan kaynaklandığını söylüyordu. Bu böyle olsa bile hikâyenin sadece bir kısmıdır. Mevcut Müslüman ve İslam korkularını suistimal etmekten ziyade bazı sağcı tutucular bu korkuyu üretiyorlardı.

* * *

Hollanda'nın Özgürlük Partisi'nin 48 yaşındaki lideri Geert Wilders ile ilgili genellikle ilk fark edilen şey onun dalgalı, peroksit sarısı yelesiydi. Deli bilim adamı veya besteci gibi kafasından dimdik çıkan hacimli saçlarının ona niçin Mozart lakabını kazandırdığına şaşacak bir şey yoktu. Karizmatik, belagatli ve İslam nefretini harekete geçirmeye ateşli bir şekilde adanmış bir kimse olarak o, vatanı Hollanda'da pek az kimsenin gerçek nedenini gösterebileceği bir politik çizgide duruyordu.[538] O, Hollanda'daki mevcut politik sistemden yakınmaya ne kadar eğimliyse ülkede kalmak isteyen Müslümanların yasaklanması gerektiğini söylediği "faşist bir kitap" olan Kur'an'ın yarısını yırtıp atmaları gerektiğini küstahça ilan etme eğilimi o kadardı.[539]

Wilders, Avrupa'da bir müddettir demini alan kıtaya özgü bir hareketin merkezî figürüydü. Onlar, bir grup ağzından ateş fışkıran ve küstahça Müslüman tacizinde çok yollar kat etmiş ve kendilerini tipik olarak seçilmiş görevlilerden beklenen siyaseten doğruluktan, uygun davranıştan bıkmış sıradan vatandaşlar olarak tarif eden politikacı ve aktivisttir. O, sadece Avrupa'nın ve daha geniş olarak Batı dünyasının İslam'ın zehrinin şırınga edilmesi riski iddiası üzerine kurulu popüler bir başkaldırı tipidir. Ve oldukça caziptir. Wilders'in 2005'te kurulan Özgürlük Partisi, 2006 genel seçimlerinde dokuz koltuk kazanarak parlamentodaki beşinci en büyük parti oldu. 2009'da 25 koltuktan 4'ünü alarak ikinci oldu ve 2010 genel seçimlerinde 24 koltuğu kaparak Hollanda'nın üçüncü en büyük partisi oldu.

Bu başarıyla zorlu ajanda ortaya çıktı. Wilders, "Biz yönetmek istiyoruz. 1.5 milyon insan bizim için ve bizim daha fazla emniyet, daha az göç ve daha az İslam planımız için oy kullandı. Büyük zafer sahibi biziz ve bizi görmezden gelemezler. Ciddiye alınmak istiyoruz." dedi.[540] Wilders'in zaferi öylesine ciddiydi ki bu zafer onu, İslam'a karşı savaşının sadece Hollanda dâhilinde değil tüm dünya çapında bir kampanya olacağını deklare etmeye sevk etti. İslam şeriatının önünü tıkamayı ve Batı ülkelerine Müslüman göçünü durdurmayı

uman Wilders'in Birleşik Devletler ve İngiltere'deki önemli İslamofobik aktörlerle ittifak kurma planları vardı. "O, 'İslam'ı durdur, özgürlüğü savun.' mesajının sadece Hollanda için değil tüm özgür Batı dünyası için önemli olduğunu" söyledi. "Özgürlüğün yanında ve İslamlaşmaya karşı savaşı, dünya çapında bir fenomen ve çözülmesi gereken bir problem olarak görüyorum." diye de ekledi.[541]

Onun ilk durağı, uygun bir şekilde, Pamela Geller'in 11 Eylül 2001'in dokuzuncu yıl dönümünde Park 51 Toplum Merkezi aleyhine organize ettiği mitingin olduğu New York City'ydi. Hollanda da dâhil tüm dünyada yankılanan cızırtılı tartışma, Wilders için cazipti; o, çekişme ortamlarında rahat birisiydi. Bu, onun politikalarının serpildiği çevreydi.

Geller, sesi kısılmış bir kalabalığın önünde Hollandalı politikacıyı takdim etti. "Ta Hollanda'dan geldi." dedi. Wilders, onun arkasından ağır ağır sahneye gelirken Geller konuşmasını kısa kesti. "Aman Tanrım!" diye bağırdı ve onu kucaklamak için arkasını döndü: "Dinleyin, takdimimi keseceğim ama bu adam benim kahramanımdır. Geert Wilders!" Her zamanki sakin duruşunda olan Wilders, çığlıklar ve alkışlardan etkilenmemiş görünüyordu. Mikrofona uzandı ve hitabını tüm dinleyicilerden bir takdir karşılığını ateşleyecek cümleyle açtı: "Bayanlar ve baylar, burada camiye hayır diyerek başlamama müsaade edin."[542]

15 dakika süreyle Wilders, 11 Eylül Camii denen şeyle ilgili olarak İslamofobi endüstrisinin bildik geri kafasıyla nutuk çekti. Bunun bir şeriat evi, kutsanmış toprağa karşı bir saygısızlık ve gelecekteki terör saldırıları için kumanda merkezi olacağını söyledi. Ne konuşmasının zihinde uyandırdığı görüntüler ne de mesajının içeriğinde yeni hiçbir şey yoktu. Onun yerine Amerikalıların ve Avrupalıların kafasına tekrar ve tekrar matkapla sokulmuş korkutucu anlatı vardı: Müslüman canavarların elinde kaos, yıkım, karışıklık.

Wilders'in bir çeyrek saate bu kadar çok korku tıkıştırma becerisi etkileyiciydi. Ama antrenmanlıydı. Önceki sene paranoya satıcılığı yapmak için Amerika'ya gelmişti. Manhattan'daki öfkeli protestocu kalabalığın önündeki konuşmanın aksine, Wilders'in 2009'daki Atlantik aşırı yolculuğu onu kongreye götürmüş ve Lyndon Baines Johnson'un odasında kongre üyelerine 15 dakikalık Müslüman karşıtı Fitne filmini özel olarak seyrettirmişti. Arizona'dan Cumhuriyetçi Senatör John Kyl olaya ev sahipliği yapmıştı. Frank Gaffney'in Güvenlik Politikası Merkezi ise sponsorluğunu üstlenmişti.[543]

Film, korkutucu görüntüler ve nefret dolu sözlerin bir araya getirilmesinden ibaretti. Teröristler tarafından azaları kesilmiş kanlı vücutlar, kadınlara uygulanan sünnetle ilgili referanslar, Kur'an'dan seçilen bazı ayetlerle birlikte gösteriliyordu. Bazı sahneler öylesine kışkırtıcı idi ki Müslümanların çoğunlukta olduğu 26 ülkenin elçileri onun yasaklanmasını istediler.[544] Hollanda başbakanı filmin saldırganlıktan başka bir amaca hizmet etmediğini söylerken BM Sekreteri onu, "saldırgan bir şekilde İslam karşıtı" olarak niteledi.[545] Wilders'in kongrede görünmesi bir Amsterdam mahkemesinin onu Hollanda nefret söylemi kanunu altında Müslümanlara karşı "hakaret etmek" ve "nefret yaymaktan" dolayı dava açmasından bir ay sonra gerçekleşti. Wilders'in tazminatı, başında İslamofobinin büyükbabası Daniel Pipes'ın bulunduğu Orta

Doğu Forumu tarafından ödendi.

Washington'da görünmesinden bir hafta önce Wilders'e İngiltere'ye girme yasağı konmuştu. Orada da benzer şekilde bir film gösterimi planlamıştı. İki muhafazakâr İngiliz politikacı, filmini, Lordlar Kamarası'nda göstermek üzere onu davet ettiler. Hollanda'dan ayrılmadan kısa bir zaman önce gümrük yetkililerinden, "onun mevcudiyetinin toplumsal uyuma ve dolayısıyla da Birleşik Krallık'ta kamu emniyetine gerçek ve yeterince ciddi bir tehdit oluşturacağına" dair bir ikaz mektubu aldı. Yine de sadece daha önceden bahşiş verdiği bir gazeteci kalabalığı bulunan Heathrow Havaalanı'na gitmek üzere uçağa bindi. Girişi kabul edilmeyen ve ülkesine geri dönmeye mecbur edilen Wilders, bazı sağ kanat taraftarları tarafından özgür ifade kahramanı olarak savunuldu.[546]

Wilders'in politikası kendini büyütme becerisinden neşet ediyordu. Aslında İslam'ı politik kariyerinin yelken direğine sağlam bir şekilde çekmeseydi muhtemelen yavaş yavaş unutulup giden sıradan Avrupalı parlamenterlerden birisi olacaktı. Her bir konuşma bağlantısında Robert Spencer'in patronu, yardımsever David Horowitz'in ödediği 20.000$ söz konusuyken bu gayet akıllıca bir işti.[547] İslam karşıtı gösteri arabasına binen Wilders onu yıldızlığa sürdü. Nederlandse Nieuwsmonitor tarafından Nisan 2008'de yayımlanan bir rapor, onun ihtilaflı konuları kişisel kazanç için kasten kızıştırmakla ilgili becerisini açığa çıkardı:

Kasım 2007'de ilan edilmesi ile Fitne'nin internette yayınlandığı 27 Mart 2008 tarihleri arasında vaka büyük bir medyatik hadiseye evrildi... Wilders, filmin ocakta televizyonda gösterileceğini beyan etti. Nihayetinde gerçekleşen bu değildi ve politikacı defalarca Fitne'nin yayınlanış tarihini erteledi. Ancak bir şekilde ilgi eksilmedi. Bundan sonra Wilders, Fitne ve İslam Hollanda toplumunda ve –haberciliğin demokratik işlevlerinden dolayı– haber medyasında ateşli ve yüksek düzeyde olumsuz bir tartışmanın konusu oldu.[548]

Filmin ilk gösterilişinden sonraki gün, Hollanda kamuoyu organizasyonu, filmi seyredenlerin yaklaşık yarısının filmin gerçekleri doğru şekilde temsil ettiğine inandığını tespit etti. Eğer Wilders, popülaritesinin fırlamasını istemişse onu elde etmişti. Maurice de Hond Ajansı Fitne'nin internette yayınlanmasından bir gün sonra seçimler yapılmış olsaydı Wilders'in partisinin bir önceki seçimde kazandığından altı fazla koltuk kazanacağını gösteren bir rapor yayımladı.[549]

Wilders, yükselişini filmden ziyade Avrupalı politik sağa borçluydu. Hollanda'da yayımlanan Vrij Nederland dergisine göre ise Wilders onu tamamen başka bir filme borçluydu: Aşırı İsrail yerleşimci grubu Aish Ha Torah tarafından yapılan Müslüman karşıtı film, Saplantı.

Ekim 2009'da yayımlanan bir makalede iki film arasındaki benzerliklere dikkat çekildi ve Saplantı sadece Wilders'in filminin sonundaki tanıtım yazılarında listelenmemiş, bilakis Wilders, bazı sahneleri bütünüyle kendi filmine almıştı. Her iki film de Yahudilerin maymunlar ve domuzlar olduğunu söyleyen başörtülü Müslüman bir genç kızı gösteriyordu. Ardından gelen görüntüler aynı sırayı takip ediyordu: Yanıp kömürleşmiş bir vücut, yerde sürüklenen çıplak bir adam, bir kiliseden sökülen bir haç ve Nazi selamı veren maskeli savaşçılar. Saplantı'nın yönetmeni Wayne Kopping, "Wilders'in, filmimizi internette veya DVD'de

gördüğünü zannediyorum. Saplantı'dan kesip aldığı sahneleri kendisi kullanmış. Fitne'de bizim alt yazılarımız ve müziğimiz bile kullanılmış." dedi.

Kopping, Wilders'le asla görüşmediğinde ve filmler arasındaki inkâr edilemez benzerliklere rağmen onun için bir problem oluşturmadığında ısrar etti. "Niçin kızmış olmam gerekiyor ki? Bizler malzemenin sahibi değiliz." dedi. "En önemlisi gerçeğin anlatılmış olmasıdır. Fitne ve Saplantı gibi filmler uyanış çağrısıdır." diye de ekledi. İsrail karşıtı yasa dışı işlere karşı tetikte duran ve Saplantı filminin de arkasında olan Palestinian Media Watch'un yönetmeni Itamar Marcus, Wilders'in filmden aldığı sahnelerden dolayı pek de memnun değil gibiydi. "Fitne'deki görüntülerin Saplantı'da da olduğunu görebiliyorum... Pek çok diğerleri gibi Wilders bana yaklaşma zahmetinde bulunmadı. Bizim arşivlediğimiz görüntüler tüm dünyada geziniyor." Yine de Hollandalı politikacının sıkı bir şekilde İsrail yanlısı ve İslam karşıtı bir anlatıdan taraf olması onun sıkıntılarını yatıştırmaya yetiyordu. "Problem yok." dedi. "Wilders'in alarm zili olması iyi bir şey." diye de ekledi.[550]

Anders Breivik bu alarma karşılık verdi. Manifestosunda Wilders ve filmi Fitne'den 30 kere bahsedilmişti. Breivik, bir gün bu politikacı ile görüşmeyi umut ediyordu.[551] Robert Spencer'ın olduğu gibi cani, Wilders'i de Nobel Barış Ödülü'nü hak etmiş olarak görüyordu.[552]

* * *

İngiltere nasıl giderse Avrupa da öyle gider. Bu, İslamofobinin daha ziyade İngiliz çeşnisi olduğu anlamına gelmemektedir. Ancak Londra'da ve diğer İngiliz şehirlerinde sağın yükselişi, Avrupa toplumlarında göçmenlerin konumu ile ilgili büyük bir öfkeyi harekete geçirdi. Örneğin German Marshall Fund of America tarafından gerçekleştirilen bir çalışma, İngiltere'de göçmenlerle ilgili kaygıların kıtadaki diğer yerlerden daha yüksek olduğunu ortaya koydu. Eylül 2010'dan önceki bir senelik süre İngiltere tarihindeki en büyük yabancı akışının olduğu zamandı. Bu sayı 586.000 idi.[553] Pew Araştırma Kurumuna göre o sene İngiltere'ye gelecek göçmenlerin çeyrekten fazlasının Müslüman olması bekleniyordu.[554] 2001'den bu yana Müslüman nüfusu %74 artarak 1.64 milyondan, 2.87 milyona çıkmıştı. Demografik patlamaya iyi gözle bakılmıyordu.

5.000 İngiliz'i kapsayan bir kamuoyu yoklamasında katılanların %52'den fazlasının Müslümanların ülkelerinde sorun oluşturduğuna inandığını gösteriyordu.[555] The New Yorker'dan Lauren Collins, "Gazeteler, İngiliz yaşam tarzının yitip gitmesi ve helal et ile nikabın bunun sorumlusu olmasını içeren hikâyelerle dolu." diye bildirdi.[556] Çoğunluğu beyaz, dövmeli, kafası tıraşlı haydut, İngiliz toplumunu gürültülü ve gözü Londra'yı yeşil halifeliğe çevirmekte olan artan sayıdaki Müslüman'dan korumak için savaş modunda sokaklara çıktı.

2009 senesinde oluşan İngiliz Savunma Ligi (English Defense League-EDL) futbol sevgisi, beyaz yıkanmış kotlara ve kasları sergileyen tişörtlere olan sevgileri ve tavizsiz Müslüman nefretiyle birleşen bir grup zorbadan ibarettir.

Grup, ırkçı olmadığını iddia etmekte ve Müslümanları bezdirmeye adanmışlıkları konusunda kendilerine katıldıkları sürece Yahudileri, zencileri, eşcinselleri ve diğer azınlıkları çıkardıkları olaylara katılmak üzere aralarına aldıklarını bildirmektedir. Çoğunlukla onların çıkardığı olaylar okul sonrasında araba parkındaki dalaşmalara benzemektedir. Yasal izin olmadan mail veya yazılı mesaj ile buluşma düzenleyen, (grubun resmî bir listesi yoktur) öfkeden kudurmuş haydutlar, belirlenmiş bir yerde toplanırlar ve polis onları çıkarıncaya kadar geçici bir süre kargaşaya neden olurlar. Ekim 2010'da Leicester'de bir sokak gösterisinde EDL'den türeyen bir grup, polis hatlarını aşarak helal et satan ve bir Asya lokantası olan Big John's'a yönelmiştir. Serseriler küçük fast-food dükkânına ulaşmış, dükkânın camlarını kırmış ve içeriye girerek Müslüman ebeveynlerle çocukları saklanacak yer bulmak için kaçışmak zorunda bırakmıştır. Bir gözlemci, "İnsanlar onların geldiklerini gördüler ve birisi kapıyı kilitledi. Bazı camları kırdılar ve EDL mensuplarından birisi tekmeleyerek kapıyı açtı ve orada durarak insanları tehdit etti. Orada sadece aileler, beraber bir şeyler yiyen erkekler, kadınlar ve çocuklar vardı. Her şey bir dakika içinde olup bitmişti ama çok korkutucuydu." diye bildirdi.[557] Onların kısa süren öfke ayini, Müslüman dükkân sahiplerini korkutmak ve büyüyen bir topluluğun ihtiyaçlarını sağlamaktan vazgeçirmek üzere planlandığı görülüyordu. EDL'in sokak ordusuna göre helal et dükkânları ve diğer İslami marketler gittikçe büyüyen bir problemin deliliydi.

Mart 2010'da EDL, Geert Wilders'in nefret söylem davası sırasında Lordlar Kamarası önünde toplandı. Pamela Geller blogunda özlemle, "Orada İngiliz Savunma Ligi'yle olmayı nasıl isterdim." diye yazdı.[558] Öylesine sevdiği grupla ilgili efsanelerin açıklandığı bir yazısında, "EDL'in hedeflerini paylaşıyorum." diye belirtti.[559] Parlamentonun dışındaki kalabalığın üzerinde birkaç İsrail bayrağı sallandı, bu grubun azgın mitinglerinin birincil sebebiydi. Protestoculardan bağırtılar yükseldi ve gösterilerinin bir anında yola oturduklarında trafiği kesintiye uğrattılar. Ligin mensuplarından birisi yakın çevrede kurulan bir caminin onun canını sıktığını söyledi. Müslümanların bakkal dükkânları işletmesi de aynı şeye sebep oluyordu. Toplanmanın sonuna doğru konuşmacılardan birisi megafona bağırdı: "Tanrı Müslümanları kutsasın." Bu tuhaf bir bildiriydi ve kalabalıkta sürprize neden olmuş gibi görünüyordu. Niçin tutucu bir EDL taraftarı Avrupa'da böylesine nefret edilen bir topluluk için Tanrı'nın korumasını diliyordu ki? Kısa bir aradan sonra cümlesini bitirdi: "Onların cehennemde buna ihtiyacı olacak."[560]

Anders Breivik'in Oslo katliamından kısa süre sonra ırkçılık karşıtı kampanya yürüten Searchlight grubu 32 yaşındaki Norveçli kasabın EDL ile derin bağlantıları olduğunu rapor etti. Onların raporlarına göre 9 Mart 2011'de Breivik, grubun çevrim içi forumuna bağlanmış ve sahte bir isimle destek mesajı göndermişti ki mesaj şöyleydi:

"Merhaba size tüm iyi İngiliz erkekleri ve kadınları! Sadece sizin tüm Avrupa için bir nimet olduğunuzu söylemek istedim. Tüm kıtamızın şerir İslamlaşma trendinde olduğu bu karanlık zamanlarda Avrupa'nın tümü ilham, cesaret ve hatta trendi geri döndürme umuduyla size bakıyor. Yaptığınız iyi işlere devam

etmenizi dilerim. Ülkelerine ve geçmişten gelen miraslarına ihtimam eden başkaları olduğunu görmek iyi bir şey. Hepinize her şeyin en iyisini dilerim. Sigurd."[561]

Breivik, manifestosunda bağlantıyı açıkça belirtmiştir. "Facebook arkadaşı olarak 600'den fazla EDL mensubum vardı, onlarca EDL üyesi ve lideriyle konuştum." diye yazdı. "Aslında belagat stratejileri de dâhil olmak üzere en başından beri onlara işlemden geçmiş ideolojik malzeme sağlayan bireylerden birisi benim." diye de ekledi.[562] Bazı kişiler onu değişik olaylarda gördüklerini bildirdiler. Bir başka forumda şaşırmış bir EDL destekçisi, "Aman Tanrı'm! O mu? O, bazı kitaplar yazmıştı ve konuşmalar yapıyordu değil mi?" diye yazdı.[563]

* * *

Avrupa'da İslamofobi 2000'lerin sonlarında bazı çirkin sahnelere yol açtı. Hiçbirisi Anders Behring Breivik'in Norveç Parlamentosu ve Utøya Adası'ndaki sefil olayları kadar büyük çaplı ve rezilce değildi, ancak Müslümanlara yönelik büyüyen şüphe ve korku diğer olayları olgunlaştırdı. Nisan 2011'de Geert Wilders'in partisinin hükûmetin başı olarak Hollanda Kraliçesi'ni yerinden uzaklaştıracak yasayla ilgili planlarını açıkladığı günde, Brüksel'de yerel bir camide ibadet edenler bir Hristiyan haçının altında gömülü bir domuz başı buldular. Yanında bir yazı vardı. Yazıda, "Muhammed burada yatıyor." diye yazıyordu.[564] Bu bir trendin başlangıcıydı. İki ay sonra haziranda Belçika'nın "Eşit Fırsatlar ve Irkçılık Karşıtlığı Merkezi" Müslümanlara karşı yapılan ayrımcılığın her zamankinden yüksek olduğunu tespit etti. Merkeze bildirilen ayrımcı vakaların –hayrete düşüren– %84'ü Müslüman karşıtı bir nitelikteydi. [565] Aynı senenin kasım ayında İsviçre'nin Gretchen kasabasında polis, gelecekte cami kurulacak bir yerdeki Müslümanlar tarafından çağrıldı. Tahripçiler, caminin kuruluşuna mani olmak amacıyla yerlere domuz parçaları gömmüş ve 120 litre domuz kanı dökmüştü. Saldırganların bıraktığı bir pankartta, "Bu operasyon, İsviçre'de, İslam'ın büyüyen yayılışını protesto etmek amacıyla yapılmıştır." diye yazıyordu.[566] Fransa'da 1. Dünya Savaşı'nda savaşan 30 Müslüman askerin mezarları tahrip edildi, bazılarına sprey boyayla gelişigüzel olarak "Araplar dışarı!" yazılmıştı.[567] İngiltere'de de –dış duvarlarına aşağılayıcı, onur kırıcı resimler çizen grafiti sanatçıları tarafından– camilere saldırıldı. 2010'da İngiltere'de 1200'den fazla Müslüman karşıtı saldırı meydana geldi ve Exeter Üniversitesi ülkedeki Müslüman karşıtı nefret suçlarında büyük bir artış olduğunu delillendirmek amacıyla bu sayıyı kullandı:

Röportaj yapılan iyi derecede bilgi sahibi kişiler, Müslüman karşıtı nefret suçu işleyen esas kişilerin çeteler değil, çok çeşitli geçmişleri olan ve geçen on yılda alelade hâle gelen ana akım medya ve politik yorumların yansıması olarak Müslümanları suistimal etmek, onlara saldırmak ve gözünü korkutmaya hakkı olduğuna inanan basit bireyler tarafından yapıldığı konusunda nettir.[568]

Birleşik Devletler'de de FBI benzer şekilde Müslüman karşıtı suçlarda dramatik

bir artışa dikkat çekti. Kasım 2001'de yayımlanan bir rapora göre geçen sene boyunca Müslüman Amerikalılara karşı işlenen suçlarda %50 oranında artış meydana gelmişti. Dikkat çekicidir ki 2009 senesinde Müslümanlara karşı işlenen suçlarda azalma görülmüştü, bu da özellikle 2010 yazında İslamofobi endüstrisi tarafından üretilen korku ikliminin nefret artışının sorumlusu olduğuna işaret etmektedir.

---

[482] Sarah Dilorenzo, "Norveç Katliamı: Anders Breivik ve 1.500 Sayfalık Nefret Manifestosu", 25 Temmuz 2011, Daily Record'da alıntılandığı gibi.

[483] Matthew Taylor, "Norveç Cinayetlerinden Birkaç Saat Önce Breivik Manifesto'sunu Temas Hâlinde Olduğu 250 İngiliz'e Gönderdi", 26 Temmuz 2011, Guardian.

[484] Mark Townsend ve Tracy McVeigh, "Cennet Ada Utøya Anders Behring Breivik Tarafından Cehenneme Döndürüldü", 23 Temmuz2011, Guardian.

[485] Mark Townsend, "Norveç Cinayetlerinden Kurtulanlar Utøya Adası'na Geri Döndüler", 20 Ağustos 2011, Guardian.

[486] Elizabeth Flock, "Tapınak Şövalyeleri: Norveç'in Haçlı Grubunun Açıklaması", 25 Temmuz 2011, Washington Post, <http://www.washingtonpost.com/blogs/blogpost/post/knights-templar-norway-crusadersgroup-explained/2011/07/25/gIQASj2RYI_blog.html>.

[487] Anders Breivik, "2083-Bir Bağımsızlık Bildirgesi", <http://publicintelligence.net/anders-behring-breiviks-complete-manifesto-2083-a-european-declaration-of-independence/>.

[488] Age.

[489] Staff Reporter, "Breivik Aryan Görünmek İçin Estetik Ameliyatı Olmuş", 30 Temmuz 2011, The Sun, <http://www.thesun.co.uk/sol/homepage/news/3723404/Anders-Breivik-had-plastic-op-to-look-Aryan.html>.

[490] Henning Mankell, "Norveç Saldırıları: Anders Behring Breivik Tarihin İnsan Canavarları Arasına Katılacak", 25 Temmuz 2011, Guardian, <http://www.guardian.co.u1c/commentisfree/2011/jul/25/norway-attacks-anders-behring-breivik>.

[491] Breivik, Age.

[492] Age.

[493] Mark Juergensmeyer, "Norveç'in Şüpheli Katili Anders Breivik Bir Hristiyan Terörist mi?", 24 Temmuz 2011, Religion Dispatches, <http://www.religiondispatches.org/archive/politics/4910/is_norway's_suspected_murderer_anders_breivik_ a_christian_terrorist>.

[494] Andrew Brown, "Anders Breivik Hristiyan Değil Fakat İslam Karşıtı", 24 Temmuz 2011, Guardian.

[495] Willie Lee Adams, "Soğuk ve Gayr-i İnsani: Anders Behring Breivik İlk Defa Mahkeme Karşısına Çıkıyor", 14 Kasım 2011, Time Magazine, <http://newsfeed.time.cotn/2011/11/14/cold-and-inhuman-anders-behring-breivik-makes-first-public-court-appearance/>.

[496] Age.

[497] Pamela Geller, "Uzun Zamandır Barış İçindeki Norveç DEĞİL", 22

Temmuz 2011, Atlas Shrugs, <http://atlasshrugs2000.typepad.con-datlas_shrugs/2011/07/Iong -peaceful-norway-not,hunl>.

[498] Pamela Geller, “Norveç Bombalaması, Kalabalığa Ateş Açılması Geride En Az 20-30 Ölü Bıraktı, Çocuklar Panik İçerisinde Yüzmeye Başladı”, 22 Temmuz 2011, Atlas Shrugs, <hap:// atlasshrugs2000.typepad.com/atlas_shrugs/2011/07/norway-bombing-mass-shooting-leave-at-least-16-dead.html>.

[499] Laura Ingraham, Fox News Report, 22 Temmuz 2011, <http://mediamatters.org/ blog/201107230001>.

[500] Jennifer Rubin, “Norveç Bombalaması”, 22 Temmuz 2011, <http://www.washingtonpost.com/blogs/right-turn/post/norway-bombing/2011/03/29/gIQAB4D3TI_blog.html>.

[501] “Oslo’da Terör”, Wall Street Journal, 22 Temmuz 2011, <http://online.wsj.com/ article/SB10001424053111903461104576462852407423240.html>.

[502] Elisa Mala ve David Goodman, “Norveç’te Açılan Ateşte En Az 80 Ölü”, 22 Temmuz 2011, New York Times,<http://vvww.nytimes.com/2011/07/23/world./ europe/23oslo.html?_r=1>.

[503] Devon Thomas, “Bill O’Reilly ‘The View’ Programında: ‘11 Eylül’de Müslümanlar Bizi Öldürdüler’ [Video]; Katılımcılar Programı Terk Ettiler”, October 14, 2010, <http://www.cbsnews.com/8301-31749_162-20019660-10391698.html>.

[504] “Fox Yapımcısı: Tüm Teröristler Müslüman’dır”, <http://www.youtube.com/watch?v=c06UapLIfnw>.

[505] “Bill O’Reilly ile Hristiyan Katil Breivik Hakkında “, 26 Temmuz 2011, <http://www. youtube.com/watch ?v=MVbkDMYprMc>.

[506] Laura Ingraham, Fox and Friends, 27 Temmuz 2011, <http://mediamatters.org/ research/201107270015>.

[507] Jennifer Rubin, “Şeytan Norveç’te”, 23 Temmuz 2011, <http://www.washingtonpost.com/blogs/right-turn/post/evil-in-norway/2011/03/29/gIQAtsydVI_blog. html>.

[508] Mala ve Goodman, Age.

[509] Robert Spencer, “Norveçliler Şimdi Oslo Saldırısının Cihadistler Tarafından Değil Aşırı Sağ Tarafından Yapıldığını Söylüyor”, 22 Temmuz 2011, <http://www.jihadwatch.org/2011/07/ norwegians-now-sayi ng-osl o-atta ck-by-extreme-right-not-jihadists.h tm I >.

[510] Pamela Geller, “Oslo Bombalandı, Hükûmet Merkezinde Ölü ve Yaralılar Var, GÜNCELLEME: Çoklu Saldırı, Patlamalar ve Silahla Saldırılar, 16 Ölü, Yüzlerce Yaralı”, 22 Temmuz 2011, Atlas Shrugs, <http://atlasshrugs2000.typepad.com/atlas_shrugs/2011/07/jihad-in-norway-oslo-bombed.html>.

[511] “Norveç Katili Anders Behring Breivik Psikotik Değil”, 4 Ocak 2012, Telegraph, <http://www.telegraph.co.uk/news/worldnews/europe/norway/8993195/Norway-killer-Anders-Behring-Breivik-is-not-psychotic.html>.

[512] Karl Ritter, “Bir Delinin İşi: Şüpheli, Polisi Şaşırttı”, 24 Temmuz 2011,

The Age, <http://www.theage.com.au/world/a-madmans-work-suspect-baffles-police-20110723-1hugz.html>.

[513] Breivik, “2083-Bir Bağımsızlık Bildirgesi” s. 754.

[514] Spencer’in Kitabı Barış Dinî mi? Niçin Hristiyanlık Barış Dinidir ve İslam Değildir? bir örnektir. Bir yeni muhafazakâr yazar ve medyatik kişilik Don Federbir açıklamasında gururla, “Eğer saçmalıkları yıkmak için Nobel Ödülü veriliyor olsaydı Robert Spencer’i aday gösterirdim.” diye bağırdı.

[515] Robert Spencer, “Anders Breivik Cihad Karşıtı Hareketi Özgürlük Savaşçılarından Çaldı, Şimdi Biz Onu Geri Çalıyoruz”, 25 Temmuz 2011, <http://www. jihadwatch.org/2011/07/anders-breivik-stole-the-counterjihad-movement-from-freedom-fighters----were-stealing-it-back.html>.

[516] Eli Clifton, “LİSTE: Oslo Teröristinin Manifestosu Çok Sayıda İslamofobik Blog Yazarından ve Uzmandan Alıntılar İçeriyor”, 25 Temmuz 2011, Think Progress, <http://thinkprogress.org/security/2011/07/25/278677/islamophobic-right -wing-blogger-breivi/>.

[517] Hüseyin İbiş, “Şeytanla Yüzleşme: Robert Spencer’la Sohbetim”: //www.ibishblocom/blog/hibish/2011/08/06/
encountering_evil_my_”conversation”_robert spencer>.

[518] Clifton, Age.

[519] Breivik, “2083-Bir Bağımsızlık Bildirgesi” s. 635.

[520] Matthew Boyle, “Pamela Geller Onunla Oslo Saldırganı Arasında Bağlantı Kuranlara NY Times’da Karşılık Verdi”, 25 Temmuz 2011, Daily Caller, <http://dailycaller.com/2011/07/25/pamela-geller-strikes-back-at-ny-times-for-tying-her-to-oslo-shooter/>.

[521] Pamela Geller, “Yaz Kampı mı? Antisemit Beyin Yıkama Eğitim Merkezi”, 31 Temmuz 2011, Atlas Shrugs, <http://atlasshrugs2000.typepad.com/atlas_shrugs /2011/07/summer-camp- indoctrination-training-center. html>.

[522] “Pamela Geller’in Irkçı Yorumu: Oslo Kurbanları Safkan Norveçli Değildi, Ya Ortadoğulu ya da Karışıktı”, 3 Ağustos 2011, Islamophobia Today, <http://www.islamophobiatoday.com/2011/08/03/pamela-geller’s-racist-comments-oslo-victims-weren’t-”pure-norwegians”-just-”middle-eastern”-or-”mixed”/>.

[523] Age.

[524] Loon Watch, “Pamela Geller “Norveç’ten email”deki Şiddet Dolu Retoriği Saklamak İçin Yazıyı Gözden Geçirdi”, 29 Temmuz 2011, <http://www.loonwatch.com/2011/07/pamela-geller-edits-post-to-conceal-violent-rhetoric-in-email-from-norway/>.

[525] Breivik, “2083-Bir Bağımsızlık Bildirgesi”, s. 216.

[526] Eli Clifton, “Anders Breivik Daha İleri Araştırma İçin Popüler İslam Karşıtı Belgesel Saplantıyı Önerdi”, 26 Temmuz 2011, ThinkProgress, <http://thinkprogress.org/security/2011/07/26/279093/anders-breivik-recommended-popular-anti-muslim-documentary-obsession-for-further-study/>.

[527] Breivik, “2083-Bir Bağımsızlık Bildirgesi”, s. 1166.

[528] “Gaffney Norveç Üzerine Konuşuyor”, 1 Ağustos 2011, <http://www.youtube. corn/watch?v=-AZLA0eoNDk8cfeature=player_embedded>.

[529] Nick Cumming-Bruce ve Steven Erlanger, “İsviçreliler Camilere Minare

Yapmayı Yasaklıyor", 29 Kasım 2009, New York Times.
[530] Nebile Ramdani, "Avrupa Kamuoyu Yoklaması: Bir İslami Tehdit", 6 Ocak 2011, Al Jazeera, <http://www.aljazeera.com/indepth/features/2011/01/2011 161122287 83789.html>.
[531] Peter Allen, "Yeni Bir Kamuoyu Yoklamasına Göre İslam, Fransız ve Almanların Yaklaşık Yarısı Tarafından Ulusal Kimliğe Bir Tehdit Olarak Görülüyor", 6 Ocak 2011, Daily Mail, <http://www.dailymail.co.uldnews/article-1344624/Islam-seen-threat-national-identity-half-French-Germans.html>.
[532] Pew Research Center, "İslam-Batı Gerilimi Devam Ediyor", 21 Temmuz 2011, <http://pewglobal.org/ files/2011/07/Pew-Global-Attitudes-Muslim-Western-Relations-FINAL-FOR-PRINT PRINT- J uly-21-2011.pdf>.
[533] "Ipsos Global @dvisory: Dünya Vatandaşlarının Yaklaşık Yarısı (45%) Göçün Ülkelerine Olumsuz Etkisi Olduğuna İnanıyor", 4 Ağustos 2011, <http://www.ipsos-na.cornlnews-polls/pressrelease.aspx?id5298>.
[534] "Folket delt pa midten om minaret-forbud", 24 Nisan 2009, <http://www.vg.no/nyheter/innenriks/artikkel.php?artid=590430>.
[535] "En av fire nordmenn set pa islam sum en trussel", 27 Ekim 2011, <hap://wvvw.nrk.no/nyheter/norge/1.7847186>.
[536] Paul Hockenos, "Avrupa'nın Yükselen İslamofobisi", 9 Mayıs 2011, The Nation, s. 24.
[537] Pew Forum, "Küresel Müslüman Nüfusun Geleceği: 2010-2030 İçin Projeksiyonlar" 27 Ocak 2011.
[538] Der Spiegel, "Korku Kıtası: Avrupa'nın Sağ Kanat Popülistlerinin Yükselişi", 28 Eylül 2010, <http://www.spiegel.de/international/europe/0,1518,719842,00.html>.
[539] Bruno Waterfield, "Hollandalı Milletvekili, "Kur'an'ı da Kavgam Gibi Yasaklayın." Diyor", 9 Ağustos 2007, The Telegraph.
[540] Bruno Waterfield, "İslam Karşıtı Partiye Destek Üç Katına Çıkınca Geert Wilders Hollanda Hükûmetine Girdi", 10 Haziran 2010, The Telegraph.
[541] Eliot Sefton, "Geert Wilders İslam Karşıtı Partiyi Küreselleştirecek", 16 Temmuz 2010, The Week, <http://www.theweek.co.uk/politics/13163/geert-wilders -take-anti-islam-party-global>.
[542] "Geert Wilders 11 Eylül Anma Toplantısında Konuştu", <http://www.youtube. com/watch?v =Qr3M1cIuztQ>.
[543] "Kyl İslam Karşıtı Hollandalıyı Konuk Ediyor", 24 Şubat 2009, Washington Times, <http://www.washingtontimes.com/news/2009/feb/24/kyl-hosts-anti-islamic -dutchman/>.
[544] Radio Netherlands Worldwide, "İslam Ülkeleri Hollanda'nın Wilders Filmini Yasaklamasını İstiyor", 31 Mart 2008, <http://www.rnw.nUenglish/article/islamic -countries-want-dutch-ban-wilders-movie>.
[545] Andy Clark, "Hollandalı Milletvekilinin İslam Karşıtı Filmi Üzerine Rahatlama", 28 Mart 2008, BBC, <http://news.bbc.co.uk/2/hi/7318363.stm>.
[546] Mark Hosenball, "Uçan Hollandalı", 16 Şubat 2009, Daily Beast, <http://www.thedailybeast.com/newsweek/2009/02/16/the-flying-dutchinan.html>.

[547] Der Spiegel, “Korku Kıtası”
[548] Otto Scholtenve diğerleri, Fitne ve Medya: İlgi ve Rol Paternlerinin İncelemesi, Netherlands: Netherlands News Monitor 2008, <www. nieuwsmonitor.net/d/4/wilders_ report_ en.pdf>.
[549] Sam Cherribi, “Yenilenen Bir Saplantı: Hollanda, Avusturya ve Almanya’da İslamofobi”, John L. Esposito ve İbrahim Kalın, İslamofobi: 21. YY.’da Çoğulculuğun Meydan Okuması, Oxford: Oxford University Press 2011, s. 49.
[550] Door Harm Ede Botje ve Freke Vuijst, “De Israel-Connectie Van Geert Wilders”, 15 Ekim 2009, Vrij Nederland, <http://www.vn.nl/Archief/Politiek/Artikel-Politiek/De-Israelconnectie-van-Geert-Wilders.htm>.
[551] Breivik, “2083-Bir Bağımsızlık Bildirgesi” s. 1408.
[552] Age., s. 653.
[553] Lauren Collins, “İngiltere, Onların İngilteresi”, 4 Temmuz 2011, New Yorker, s. 28.
[554] “Küresel Müslüman Nüfusun Geleceği”, 27 Ocak 2011, Pew Forum on Religion and Public Life, <http://www.pewforum.org/future-of-the-global-muslim-population-regional-europe.aspx>.
[555] Age.
[556] Age.
[557] “EDL Protestoları Sırasındaki Problemin Öncesinde Kronik Bir Unsurun Taşması”, 12 Ekim 2010, <http://wwwthisisleicestershire.co.uk/Surge-hardcore-element-trouble/story-12057240-detail/story.html>.
[558] Pamela Geller, “Geert Wilders’i Savunma Amaçlı İngiliz Savunma Ligi (EDL) Londra Mitingi, Cuma 14:00 Gol”, 3 Mart 2010, Atlas Shrugs, <http://atlasshrugs2000.typepad.com/adas_shrugs/2010/03/english-defense-league-edl-london-rally-in-defense-of-geert-wilders-friday-2pm-go.html>.
[559] Pamela Geller, “İngiliz Savunma Ligi Kendi Anlatımlarıyla”, 28 Şubat 2010, Atlas Shrugs, <http://atlasshrugs2000.typepad.com/atlas_shrugs/2010/02/the-english -defense-league-in-their-own-words.html>.
[560] “EDL Geert Wilders’in Londra’yı Ziyaretine Destek Protestosu Yapıyor”, 5 Mart 2010, <http://www.demotix.com/news/268164/edl-protest-support-geert -wilders-visiting-london>.
[561] Matthew Taylor, “Irkçılık Karşıtı Grup Anders Behring Breivik’in Aşırı Sağ EDL ile Bağlantılı Olduğunu Söylüyor”, 26 Temmuz 2011, Guardian, <http://www.guardian.co.uk/world/2011/juI/26/anders-behring-breivik-edl-searchlight>.
[562] Breivik, “2083-Bir Bağımsızlık Bildirgesi”, s. 1436.
[563] Taylor, Age.
[564] “Belçika’daki Cami Mahallinde Domuz Başı Bulundu”, 10 Nisan 2011, <http:/ /www. presstv.ir/detail/175847.html>.
[565] Hatice Avcı, “Belçika’da Müslümanlara Karşı Ayrımcılık Her Zamankinden Yüksek”, 23 Haziran 2011, <http://www.todayszaman.com/news-248292-discrimination-against-muslims-at-all-time-high-in-belgium.html>.
[566] Brian Walker, “İsviçre’deki Cami Mahalline Domuz Parçaları Atılması

Üzerine Müslümanlar Saldırganlaştı", 12 Kasım 2011, CNN, <http://articles.cnn.com/ 2011-11-12/world/world_europe_switzerland-mosque_l_mosque-minarets-islamophobia?_s=PM:EUROPE>.

[567] "Müslüman Savaş Mezarlarına Saldırıldı", 27 Aralık 2011, <http://www.thelocal. fr/2130/20111227/>.

[568] Vikram Dodd, "Medya ve Politikacılar Müslümanlara Karşı Nefret Suçlarındaki Artışı Körüklüyor", 27 Ocak 2010, Guardian, <http://www.guardian.co.uk/ uk/2010/jan/28/hate-crimes-muslims-media-politicians>.

SONUÇ

SONUÇ

Murfreesboro, Tennessee'de oturan 50'li yaşlardaki Fizyoterapist Safa Fethi, daha önce böyle bir şeyi hiç görmemişti. Ancak İncil kuşağının bu şirin kasabasındaki Müslüman topluluğa rahat vermeyen travma döneminin sebebinin yeni olduğu anlamına gelmiyordu. Döngüsel olarak artıp azalan nefret, doğası gereğince benzer ön yargılardan besleniyordu. "Tüm Birleşik Devletler'de daha önceden mevcut olmayan bir şeyler var." dedi. "1982'den beri buradayım. Üç çocuğum burada doğdu ve daha önce hiç problem yaşamadım. Kızlarım, izci kızlar derneğine gidiyor, basketbol oynuyor, tüm bilinen şeyleri yapıyorlardı. Bahsettiğim şey bu sene başladı. Tuhaf, çünkü 11 Eylül sonrasında problem yoktu." diye de ekledi.[569]

Sene başında Fethi'nin kasabasındaki ibadet yeri Murfreesboro İslam Merkezi, tesislerini genişletme kararı aldı. Yerel Baptist kilisesinden pek uzakta olmayan 15 dönümlük yeşil bir arazi üzerine camiyle ilgili gelecekteki planların yazılı olduğu bir levha dikildi: Murfreesboro İslam Merkezi'nin Gelecekteki Yeri.

Ancak birkaç gün içerisinde tahripçiler mülkiyete saldırarak levhayı ikiye ayırdı. Merkezin üyeleri tekrar bir başka levha koydular ancak kısa bir zaman sonra onun da kirletildiğini gördüler. Bu sefer mesaj daha açıktı. Beyaz tahta levhanın üzerine mor ve kahverengi, süslü bir şekilde, "Hoş Gelmediniz!" yazıyordu.

Ufak çaplı tahripçilik kısa zamanda ağır suça dönüştü. Caminin yapımından vazgeçirmeyi umut eden İslam karşıtı aşırıcılar işi ellerine aldılar ve tenekelerle gaz yağı dökerek arsadaki inşaat malzemelerini ateşe verdiler. Eğer terör vaaz eden, şeriata bağlı inançlılar buraya yerleşecekse ve kanun buna mani olmuyorsa yapılması gereken şey kendilerinin onu yakıp yerle bir etmesiydi.[570]

Park 51 Toplum Merkezi karşıtlarının gürültüyle ayağa kalkarak, bölgenin bu gibi binalar kurmak için fazla kutsal olduğunu iddia ettiği New York City'den yaklaşık 1.000 mil uzaktaki kasabada, eylemciler Amerika'nın Müslümanlar tarafından ele geçirilmesine karşı duydukları endişeyle sıranın kendi kasabalarına geldiğini düşünüyordu. Fethi, "Aslında mayısta başladı." dedi. "Kendime sorup duruyorum, niçin bu sene? Niçin birden bizim hakkımızda yalan söylemeye başladılar?" diye de sordu.[571]

Caminin imamı Usame Behlül, bu bağnazlığın Tennessee'yi saran diğer bağnazlıklardan farklı olmadığına dikkat çekti. Bir nesil öncesinde Afroamerikalı eylemciler, ayrımcı politikacıları protesto ettiği ve sivil hakları savunduğu için fiziksel şiddete maruz kaldılar, dövüldüler, evleri ateşe verilerek dışarı çıkmaya zorlandılar. Bazı Katolik ve Hristiyan azınlıklar da Ku Klux Klan'ın hedefindeydi dedi ve şunları ekledi:

"Eğer gerçekten tehlikeliysek şimdiki mevcut merkezi de kapatsınlar. Bu

topluluk tek bir şiddet suçu bile işlememiştir. Belki de bunun seçimlerle veya ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik problemlerle bir ilişkisi vardır veya 11 Eylül'le, ancak bundan şüpheliyim; zira 11 Eylül'ün anısının herkesin kafasında canlı olduğu geçen sene, önceki sene veya daha öncesinde durumlar iyiydi."[572]

* * *

Behlül, o senenin seçim senesi olmasının oluşturduğu politik ve ekonomik iklimin, aniden yükselişe geçen İslam karşıtı nefreti teşvik eden yegâne faktör olduğu konusunda şüpheciydi. Böyle olması için de iyi sebepleri vardı. İslamofobi endüstrisinin sabırlı ve titiz çalışması, kampanyasını hem ekonominin iyi olduğu hem de kötü olduğu zamanlarda, seçim olan senelerde de olmayan senelerde de devam ederek 20-30 senede epeyce yol kat etmişti. Onlar uzun vadeli ganimet için çalışıyorlardı ve hiç de çalışmalarını sadece şartların müsait olduğu zamanlarla kısıtlayan korku tacirleri değillerdi. Onların toplumsal kanseri internette kuluçkaya yatmış ve medyada yayılmıştı. O, Amerika çapındaki Evanjelik kiliselerin sıralarında büyüdü ve İsrail yanlısı sağ görüşlüler arasından, gelişmesine yardımcı olacak ve finanse edecek dernekler buldu. Londra, Paris ve Hollanda'nın sokaklarında nüfuz elde etti ve Avrupa, Amerika politik sistemlerinin yasama mekanizmalarından kurumsal bir hızlılıkla geçirildi.

Neyse ki bu politik sistemlerden birisinde, Oklahoma eyaletinin Federal Temyiz Mahkemesi, şeriat kanununu yasaklayan eyalet yasası çıkarmanın anayasaya aykırı olduğuna hükmetti. Mahkeme kararında yasanın taraftarlarının Oklahoma mahkemelerinde İslam hukukunun veya herhangi bir başka yabancı mahkeme emrinin uygulandığına dair tek bir durumun bile mevcudiyetini bilmediklerini itiraf ettiklerini vurguladı.[573]

Bir başka itiraf, daha vardı. Bu itiraf ülkedeki tüm şeriat karşıtı yasa tasarısını hünerli bir şekilde hazırlayan ultra siyonist, sağ kanat hukukçu David Yerushalmi'den geliyordu. Oklahoma, şeriat karşıtı yasa teklifinin şimşeklerini üzerine çektiği bir zamanda o, "Eğer bu şey herhangi bir sürtüşme yaşanmaksızın her eyalette geçmiş olsaydı, amacına hizmet etmiş olmazdı. Amaç ilgi çekerek konuyu ileri götürmek, insanlara "Şeriat nedir?" sorusunu sordurmaktı." dedi.[574]

Görünüşe göre Yerushalmi, başkalarını ikaz ettiği şeyden kendisi pek de korkmuyordu. Onun şeriat karşıtı yasa çıkarma girişimi kendisinin de açığa vurduğu gibi sadece bir ilgi çekme alıştırmasıydı. Daha ileri bir araştırma, halk ilgisini çekmenin bir yoluydu. Yerushalmi'nin bahsettiği şekilde İslam hukuku Amerika'da mevcut bile değildi. Ancak tüm halkı tersi yönde korkutarak paranoyaya öylesine yükseltebilirdi ki Amerikalılar, onun İslam karşıtı kampanyası için hazır ola geçerlerdi.

Tabii ki Oklahoma'daki cami karşıtı protestocuların Yerushalmi'nin İslam hukukunu damgalama kampanyasının bir ilgi çekme alıştırması olduğunu bilmeleri pek ihtimal dâhilinde değildir. Onlar, şeriattan korkuyorlardı. Benzer şekilde, Manhattan ve Murfreesboro'daki, pankart taşıyan, havaya yumruk

kaldıran kalabalıkların da onun planına uygun davrandıklarını biliyor olmaları muhtemel değildir. Onlar da İslam hukukunun anayasanın yerini alacağına inanıyorlardı. Manifestosunda şeriattan bahseden Norveç canisi Anders Breivik'in de Yerushalmi'nin şeriatın yayılmasına mani olmak için verdiği yasa teklifinin halkın ilgisini teşvik etmek ve halkı belirsiz bir tehdide karşı korkutmak amaçlı basit bir eğitim vasıtası olduğuna inanmadığı da bahsedilmeden geçilmemelidir. Kendisi, "İslamlaşma korkusu yaklaşık olarak akıl dışı bir şeydir." demişti.[575]

* * *

İslamofobi endüstrisi korkunun toplum üzerindeki yıkıcı etkilerini bilen ve bu korkuyu hem üretmek hem de kötüye kullanmak isteyen, büyümekte olan bir girişimdir. Göreli olarak küçük bir grup olabilirler, ancak ulaşım sahaları ve programlarının sonuçları bir kez bu propagandaya paçasını kaptırdı mı onların saflarına katılan korunaksız gruplar arasında İslam karşıtı nefrete sebep olmaktadır. Ürettikleri ön yargıların sonuçları küçük olmayacaktır. Onlar Amerikan ve Avrupa toplumlarına şırınga ettikleri zehrin görmezden gelinebileceği marjinal bir grup değildir. Onlar İslamofobi'yi sağ kanat popülizminin bayrağına kalıcı olarak iliştirmeyi başarmışlardır, öyle ki nihayetinde korkunç bir gerçeğe kanlı bir şekilde fışkıran antisemitizm veya diğer kurumlaşmış nefretlerle yapısal olarak aynılaşmaktadır. Savaşla ve azınlık gruplarının sivil özgürlüklerinin aşındırılması ile ilgili aşırılık yüklü fanteziler, İslamofobi endüstrisi tarafından pompalanmakta ve bu gibi zehirli yanlış temsillerden esinlenmesi durumunda insanların yaşamlarını feci şekilde değiştirebilecek potansiyelde kararlar alma konumundaki dünya liderleri ve politikacılar tarafından yeniden üretilmektedir. Müslümanlar ve İslam, korkulacak şeyler değildir. Siyahlar, Yahudiler, Katolikler veya sistematik bir ayrımcılığa maruz kalan diğer gruplar da öyle. Daha ziyade politika ve kâr hatırına insanları farklı azınlık gruplarına bölmek, onları birbirine karşı tuzağa düşürmek ve başka insanların özgürlükleri üzerinde kumar oynamak amacında olanlara karşı direnmek ve karşı durmaya acil ihtiyaç vardır. Zamanın ilerlemesiyle mücadele daha da zor, kışkırtmanın tehlikeleri daha gerçek ve ön yargılar daha da derinlemesine yerleşmiş olacaktır. Yalnızca birbirimizi toplumların bölünmesine karşı korumamız, yalnızca Amerika'da, Avrupa'da ve dünyadaki her yerde Müslümanları düşman ilan etmek, tecrit etmek ve acı çektirmek amaçlı, süreklilik arz eden bu garazlı hareketin tuzağına düşmeyi reddetmemiz durumunda bu korku fabrikası, İslamofobi endüstrisi meşru, etkili bir şekilde nihai olarak yenilgiye uğratılabilir.

---

[569] Chris McGreal, "İncil Kuşağında Nefret Arttıkça Amerika'daki Müslümanlar Artan Şekilde Yabancılaşıyor" 10 Eylül 2010, Guardian.

[570] "Tennessee Camii İnşaat Mahallindeki Yangının Kundaklama Olduğuna Hükmedildi", 30 Ağustos 2010, CBS News, <http://www.cbsnews.com/

stories/2010/08/28/national/main6814690.shtml>.

[571] Age.

[572] Age.

[573] Stephen Ceaser, “Temyiz Mahkemesi Oklahoma Şeriat Kanunu Yasağını Bloke Etme Emrini Teyit Etti”, 10 Ocak 2012, Los Angeles Times.

[574] Andrea Elliot, “Şeriat Karşıtı Hareketin Arkasındaki Adam”, 30 Temmuz 2011, New York Times.

[575] Anders Breivik, “2083-Bir Bağımsızlık Bildirgesi”, s. 11.

KAYNAKÇA

KAYNAKÇA

A Kentucky Catholic, Politikada Katolik Sorusu: George D. Prentice'e Yöneltilen Bir Seri Mektup, Esq., Louisville, KY: Webb, Gill, and Levering 1856.

İbrahim Nebil, Arap-Amerikan Kimliğinin Gelişimi İçerisinde Birleşik Devletler'de Arap Karşıtı Irkçılık ve Şiddet, Ernest McCarus, ed., s. 155-214, Ann Arbor: University of Michigan Press 1994.

Ali, 'Wajahat, Eli Clifton, Matthew Doss, Lee Fang, Scott Keyes ve Faiz Şakir, Korku Şti. Amerika'daki İslamofobi Şebekesinin Kökleri, Center For American Progress, Ağustos 2011, <http://www.americanprogress.org/issues/ 2011/08/ pdf/ islamophobia.pdf>.

Aslan, Reza ve Aaron J. Hahn Tapper, Amerika'da Müslümanlar ve Yahudiler: Ortaklıklar, İhtilaflar ve Karmaşıklıklar, New York: Palgrave 2011.

Aslan, Reza, Bir Kozmik Savaşı Kazanmak: Tanrı, Küreselleşme ve Teröre Karşı Savaşın Sonu, New York: Random House 2010.

Badaracco, Claire, Tanrı'dan Alıntı Yapmak: Medya Din ve Kültürle İlgili Fikirleri Nasıl Şekillendiriyor?, Waco, TX: Baylor University Press 2005.

Bayley, Edwin R., Joe McCarthy ve Basın, Madison: University of Wisconsin Press 1981.

Beal, Timothy K., Din ve Onun Canavarları, New York: Routledge 2003.

Birleşik Devletler Kongresi, "Amerikan Karşıtı Faaliyetler için Parlamento Komitesi (HUAC). Ayaklanmalarda, Yağmalamalarda ve Kundaklamalarda Yıkıcı Etkiler", Washington, DC: GPO, 1967, 1968. Pt. 1: Ayaklanmalarda, Yağmalamalarda ve Kundaklamalarda Yıkıcı Etkiler (Ekim 25, 26, 31, Kasım 28, 1967).

Burns, Andrea A., "Model Bir Şehirde Soğuk Savaş Yürütme: Detroit Ayaklanmalarında "Yıkıcı" Etki Araştırması", Michigan Historical Review, 30(1) (İlkbahar 2004): 17.

Burrows, William E., Bu Yeni Okyanus: İlk Uzay Çağının Hikâyesi, New York, Random House 1998.

Campbell, David E. ve Robert D. Putnam, Amerikan Erdemi: Din Bizi Nasıl Ayırıyor ve Birleştiriyor?, New York: Simon and Schuster 2010.

Carroll, James, Savaş Evi: Pentagon ve Amerikan Gücünün Feci Yükselişi, New York: Houghton Mifflin 2006.

Esposito, John, İslam'ın Geleceği, Oxford: Oxford University Press 2010.

------ İslami Tehdit: Mit mi Gerçek mi?, New York: Oxford University Press 1999.

------ ve İbrahim Kalın, İslamofobi: 21. YY'da Çoğulculuğa Bir Meydan Okuma, Oxford: Oxford University Press 2011.

Fitzpatrick, John ed., Washington'un Yazıları, Vol. 36. Washington, DC: U.S.

Printing Office 1941, s. 453.
Gabriel, Brigitte, Çünkü Nefret Ediyorlar: İslami Terörden Kurtulan Bir Kişi Amerika'yı Uyarıyor, New York: St. Martin's Press 2006.
Gilbert, Martin, 20. Yüzyılda Kudüs, Hoboken, NJ: John Wiley and Sons, Inc., 1996.
Goldberg, Michelle, Krallık Yaklaşıyor, New York: Norton 2007.
Grosfoguel, Ramon, Koloniyal Özneler: Küresel Perspektiften Porto Rikolular, Berkeley: University of California Press 2003.
Hedges, Chris, Amerikan Faşistleri, New York: Free Press 2006.
Hendershot, Cyndy, Amerika'da Yüzyılın Ortasında Anti-Komünizm ve Popüler Kültür, Jefferson, NC: McFarland and Co. Publishers 2003.
Hoffman, David, Oklahoma Şehri Bombalaması ve Terörün Politikası, New York: Feral House 1998.
Hofstadter, Richard, Amerikan Politikasının Paranoyak Tarzı ve Diğer Makaleler, Cambridge, MA: Harvard University Press 1952.
Juergensmeyer, Mark, Küresel İsyan: Hristiyan Milislerden el-Kaide'ye Seküler Devlete Dinî Meydan Okuma, Berkeley: University of California Press 2008.
-------- Tanrı'nın Zihninde Terör: Dinî Şiddetin Küresel Yükselişi, Berkeley: University of California Press 2008.
Kalic, Sean "Modern Bir Su Canavarı ile Savaşmak: El Kaide ve Teröre Karşı Küresel Savaş", Global War on Terrorism Occasional Paper 8, Combat Studies Institute.
Kearney, Richard, Yabancılar, Tanrılar ve Canavarlar: Ötekiliği Yorumlamak, London: Routledge 2003.
King, Peter, Gözyaşları Vadisi, New York: Taylor Trade Publishing 2003.
Kurzman, Charles, "11 Eylül'den Bugüne Müslüman-Amerikan Terörizmi: Bir Muhasebe", 2 Şubat 2011, Triangle Center for Terrorism and Homeland Security, <http://sanford.duke.edu/centers/tcths/about/documents/Kurzman_Muslim-American_
Terrorism_Since_911_An,Accounting.pdf>.
------- Kayıp Şehitler: Niçin Bu Kadar Az Sayıda Müslüman Terörist Var?, Oxford: Oxford University Press 2011.
Lawrence, Bruce, Dünyaya Mesaj: Usame bin Ladin'in Beyanatları, London: Verso 2005.
McAlister Melani, Destansı Karşılaşmalar: 1945'ten Bu Yana Kültür Medya ve Ortadoğu'daki B. D. Çıkarları, Berkeley: University of California Press 2001.
Mitchell, Timothy, Uzmanların Kuralları: Mısır, Techo-Politika, Modernite, Berkeley: University of California Press 2002.
Mumejian, Nicolas G., "Peygamberden Vurgunculuk Yapmak: Esef Verici Ergun Caner Vakası", The Muslim World, 101 (Temmuz 2011).
Murphy, James H., İrlanda: Bir Toplumsal, Kültürel ve Edebi Tarih:1791-1891, Dublin: Four Courts Press 2003.
Ram, Haggai, İranofobi: Bir İsrail Saplantısının Mantığı, Stanford, CA: Stanford University Press 2009.
Runnymede Trust, İslamofobi: Hepimiz İçin Bir Sınav: Runnymede Trust

Komisyonunun İngiliz Müslümanları ve İslamofobi ile İlgili Raporu, London: Runnymede Trust 1997.
Said, Edward, Haberlerin Ağında İslam, New York: Random House 1997.
Schwartz, Richard A., 1950'ler: Görgü Şahitlerinden Tarih, New York: Facts on File Publishing 2003.
Schwartz, Stephen, Atomik Denetleme: 1940'tan Bugüne B. D. Nükleer Silahlarının Maliyeti ve Neticeleri, Washington, DC: The Brookings Institution 1998.
Scott, Niall, ed., Canavarlar ve Canavarca Olan: Kötülüğün Dayanıklılığının Efsaneleri ve Mecazları, New York: Rodopi 2007.
Sheehi, Stephen, İslamofobi: Müslümanlara Karşı İdeolojik Kampanya, Atlanta, GA: Clarity Press 2011.
Smith, Jonathan Z., Monoton Kutsal: Erken Dönem Hristiyanlığı ve Geç Antikite Dinlerinin Mukayesesi, Chicago, IL: University of Chicago Press 1990.
Spector, Stephen, Evanjelikler ve İsrail: Amerikan Hristiyan Siyonizminin Hikâyesi, Oxford: Oxford University Press 2009.
Stauffer Vernon, New England ve Bavarian Illuminati, New York: Invisible College Press 2005.
Thomas, Lately, Melekler Bile Ağladığında: Senatör Joseph McCarthy Hadisesi: Kahramanı Olmayan Bir Hikâye, New York: Morrow 1973.
Woods, Jeff., Siyah Mücadele, Kızıl Korku: Güneyde Anti-Komünizm ve Bölünme, 1948-1968, Baton Rouge: Louisiana State University 2004.
Yoder, Paul L. ve Peter Mario Kreuter, eds., Canavarlar ve Canavarca Olan: Kötülüğün Dayanıklılığının Efsaneleri ve Mecazları, Oxford: Inter-Disciplinary Press 2004.